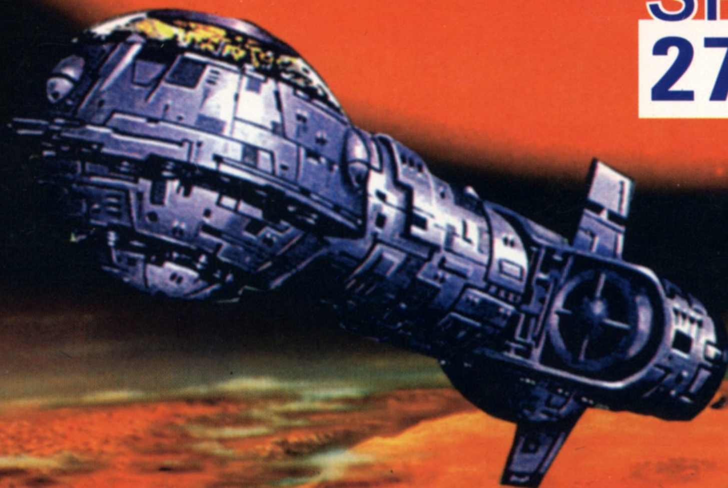
ASIMOV

Perioada Campbell

SF 27

Teora

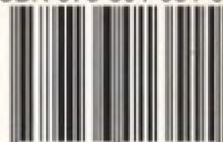
Mulți consideră că esența science fiction-ului modern se poate găsi în lucrările lui Isaac Asimov, iar această antologie de douăzeci și una de povestiri îi confirmă imaginația inepuizabilă și stilul irezistibil.

„Deși am scris peste o sută douăzeci de cărți despre aproape toate subiectele posibile, de la astronomie până la Shakespeare și de la matematică la satiră, probabil că lumea mă cunoaște cel mai bine ca autor de science fiction.
Am început ca scriitor de science fiction- în primii unsprezece ani ai carierei mele literare n-am scris nimic altceva decât texte science fiction, exclusiv pentru revistele de profil..."

Isaac Asimov

Antologia este dedicată lui John W. Campbell, redactor-șef al bine cunoscutei reviste Astounding Science Fiction, care l-a consacrat pe Isaac Asimov.

Editura Teora
Lei 35 000

Isaac Asimov

PERIOADA CAMPBELL

(Titlu original: Early Asimov – 1972)

Antologie de povestiri science fiction

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

Versiunea 0.9 standard RIF1

Cuprins

Perioada Campbell

În amintirea lui John Wood Campbell, Jr. (1910–1971), din considerente pe care această carte le va face extrem de clare.

Deşi am scris peste o sută douăzeci de cărţi despre aproape toate subiectele posibile, de la astronomie până la Shakespeare şi de la matematică la satiră, probabil că lumea mă cunoaşte cel mai bine ca autor de science fiction.

Am început ca scriitor de science fiction – în primii unsprezece ani ai carierei mele literare n-am scris nimic altceva decât texte science fiction, exclusiv pentru revistele de profil... şi pentru sume derizorii. Ideea publicării unor *cărţi* adevărate nu pătrunsese niciodată în mintea mea, în esenţă modestă.

A venit însă o vreme când am început să scriu cărţi, şi atunci m-am apucat să strâng materialele apărute anterior în reviste. Între 1950 şi 1969, mi-au fost publicate zece antologii (toate la editura Doubleday). Ele conţineau optzeci şi cinci de povestiri (plus patru poezii comice) care, iniţial, fuseseră destinate revistelor şi apăruseră acolo. Aproape un sfert dintre ele proveneau din primii unsprezece ani ai carierei mele literare.

Pentru ştiinţa dumneavoastră, culegerile respective au fost:

EU, ROBOTUL (1950)
FUNDAŢIA (1951)
FUNDAŢIA SI IMPERIUL (1952)
A DOUA FUNDAŢIE (1953)
CALEA MARŢIANĂ SI ALTE POVESTIRI (1955)
PĂMÂNTUL AJUNGE PENTRU TOŢI (1957)
NOUĂ VIITORURI (1959)
POVESTIRI CU ROBOTI (1964)
MISTERELE LUI ASIMOV (1968)
CĂDEREA NOPŢII ŞI ALTE POVESTIRI (1969)

S-ar putea afirma că ar fi fost îndeajuns, dar cine susţine aşa ceva omite apetitul insaţiabil al cititorilor mei

(fie ei binecuvântaţi!). Primesc întruna scrisori care-mi solicită liste cu povestiri vechi, astfel încât cei interesaţi să poată răscoli anticariatele, în căutarea unor reviste demult dispărute. Există alţii care alcătuiesc bibliografii ale lucrărilor mele science fiction (nu mă întrebaţi motivul) şi care doresc să afle tot soiul de detalii pe jumătate uitate în legătură cu acestea. Ei devin de-a dreptul furioşi când află că unele dintre primele mele texte n-au fost publicate niciodată şi, ca atare, nu mai există. Se pare că le doresc şi pe acelea şi consideră că neglijenţa mea a dus la distrugerea unor capodopere.

În mod firesc, atunci când editura Panther Books, din Anglia, şi editura Doubleday mi-au propus să alcătuiesc o antologie cuprinzând povestirile ce nu fuseseră incluse în volumele anterior amintite şi să prezint istoria fiecărui text, n-am putut rezista ispitei. Toţi cei care m-au cunoscut ştiu cât de vulnerabil sunt înaintea măgulirilor – vă înşelaţi amarnic dacă apreciaţi că pot rezista flatărilor mai mult de o jumătate de secundă (o estimare aproximativă).

Din fericire, am un jurnal, pe care l-am început pe 1 ianuarie 1938, în ajunul celei de-a optsprezecea aniversări; el îmi poate oferi datele şi detaliile[1] necesare.

***

[1] Iniţial, jurnalul a semănat cu majoritatea însemnărilor intime ţinute de adolescenţi, dar destul de repede a ajuns să se limiteze la simpla consemnare a datelor legate de cariera mea literară. Pentru oricine, cu excepţia mea, este de-a dreptul plictisitor-în asemenea măsură, încât îl las la îndemâna oricui doreşte să-l consulte. Nimeni n-a izbutit să citească mai mult de două pagini. Ocazional, sunt întrebat dacă nu cred că jurnalul ar trebui să conţină sentimentele şi gândurile mele cele mai tainice, dar întotdeauna răspunsul pe care-l ofer este acelaşi: „Nu! Niciodată!". La urma urmelor, ce rost ar mai avea să fiu scriitor dacă ar trebui să-mi irosesc sentimentele şi gândurile cele mai tainice într-un banal jurnal? (n.a.)

Am început să scriu la o vârstă fragedă – pe la unsprezece ani, mi se pare. Motivele nu sunt foarte clare. Aş putea afirma că am făcut acest lucru datorită unui impuls lăuntric, însă asta ar indica faptul că nu sunt în stare să găsesc un motiv logic.

Poate că am fost un cititor avid ce trăia într-o familie prea săracă pentru a-şi permite să cumpere cărţi, nici chiar pe cele mai ieftine, pe care, de altfel, nu le considera o lectură recomandabilă. Eram nevoit să merg la biblioteca publică (prima legitimaţie de cititor mi-a obţinut-o tata, pe când aveam şase ani) şi să mă descurc cu două cărţi pe săptămână.

Pur şi simplu, nu-mi era suficient, iar necesităţile mele îmbrăcau forme extreme. La începutul fiecărui trimestru şcolar, citeam cu nesaţ toate manualele pe care le căpătam, devorându-le pur şi simplu. Fiind binecuvântat cu o memorie excelentă şi cu posibilitatea de a-mi reaminti instantaneu orice amănunt, cam acesta constituia tot învăţatul din *respectivul* trimestru; terminam însă în mai puţin de o săptămână, după care… ce-mi rămânea de făcut?

Ca atare, pe la unsprezece ani m-am gândit că dacă-mi scriam propriile cărţi, le puteam reciti ori de câte ori doream. Desigur, n-am scris niciodată o carte întreagă. Începeam câte una şi scriam până mă pierdeam în ea, ori mă plictisea şi atunci începeam alta. Toate acele scrieri de început s-au pierdut pentru totdeauna, deşi îmi amintesc destul de limpede unele detalii.

În primăvara lui 1934, am urmat un curs de literatură ţinut în şcoala mea (liceul Boys, din Brooklyn), ce punea accentul pe compoziţia literară. Întrucât profesorul care ne preda respectivul curs era în acelaşi timp consilier al revistei bianuale de literatură a elevilor, el intenţiona să

adune materiale publicabile.

A fost o experienţă umilitoare. Pe atunci, aveam paisprezece ani – o vârstă destul de necoaptă şi inocentă. Scriam flecuşteţe, în vreme ce toţi ceilalţi (care împliniseră deja şaisprezece ani) compuneau texte sofisticate şi tragice, de atmosferă. Aceştia nu se sfiau să-şi ascundă dispreţul faţă de mine şi, cu toate că atitudinea lor mă rănea, nu puteam reacţiona în nici un fel.

Pentru o clipă, crezusem că-i învăţasem minte, atunci când una dintre creaţiile mele fusese acceptată pentru revistă, în vreme ce multe de-ale lor fuseseră refuzate. Din nefericire, profesorul mi-a spus, cu o crudă lipsă de sensibilitate, că textul meu fusese singurul umoristic dintre cele primite şi, ca atare, fusese silit să-l accepte, deoarece trebuia să aibă şi *unul* care să nu fie sumbru.

Textul acela se intitula „Frăţiorii”, se referea la apariţia în familia mea a unui frate mai mic, fapt petrecut cu cinci ani în urmă, şi a fost prima mea povestire publicată. Presupun că încă mai poate fi găsită în arhivele liceului Boys.

Uneori, mă întreb ce s-a întâmplat cu toţi acei rafinaţi autori tragici de la cursul de literatură. Nu-mi amintesc nici măcar un singur nume şi nici n-am de gând să investighez… Totuşi, nu pot să nu fiu curios.

***

Abia pe 29 mai 1937 (conform unei date pe care am însemnat-o cândva – deşi asta se întâmpla înainte de a-mi inaugura jurnalul, aşa că nu pot băga mâna în foc), mi s-a năzărit în mod vag gândul că ar trebui să scriu pentru o publicaţie profesionistă; ceva pentru care *să fiu plătit!* Evident, trebuia să fie o povestire science fiction, fiindcă fusesem pasionat de gen încă din 1929, şi nu recunoşteam

nici o altă formă de literatură care să fi meritat eforturile mele.

Textul pe care l-am început în acest scop, prima povestire pe care am conceput-o cu hotărârea de a deveni „scriitor”, se numea „Tirbuşonul cosmic”.

În el, priveam timpul ca pe o spirală. Indivizii puteau sări de pe o spiră pe alta, deplasându-se astfel în viitor pe o durată fixă. Traversând timpul în acest chip, eroul meu descoperea un Pământ pustiu. Toate formele de viaţă dispăruseră, însă existau indicii că ele pieriseră cu foarte puţin timp în urmă… totuşi, motivul dispariţiei rămânea necunoscut. Relatarea se făcea la persoana întâi, dintr-un sanatoriu de boli nervoase, fiindcă povestitorul fusese, desigur, internat la balamuc după ce revenise în timpul său şi încercase să spună cele văzute.

Scrisesem doar câteva pagini în 1937, apoi îmi pierdusem interesul. Probabil că simplul fapt că intenţionasem să public textul mă paralizase. Atâta vreme cât ceea ce scriam era destinat exclusiv ochilor mei, puteam fi oricât de neglijent. Ideea că alţi posibili cititori aveau să-mi judece „capodopera” apăsa însă teribil asupra fiecărui cuvânt aşternut pe pagină. Prin urmare… am abandonat totul.

Apoi, în mai 1938, cea mai importantă revistă în domeniu, *Astounding Science Fiction*, şi-a modificat data apariţiei, din a treia miercuri a lunii în cea de-a patra vineri. Atunci când numărul pe iunie n-a sosit la data obişnuită, am intrat în panică.

Pe 17 mai, n-am mai putut rezista şi am luat metroul până la Seventh Avenue, numărul 79, unde se afla pe atunci editura Street & Smith Publications, Inc.[2] Acolo, un

---

[2] Am relatat în detaliu acest episod într-un articol intitulat „Portretul scriitorului în copilărie", care a fost inclus drept Capitolul 17 în culegerea mea de articole Ştiinţa, numerele şi eu (publicată de

funcţionar m-a informat în legătură cu schimbarea datei de apariţie.

Atingerea înfricoşătoare a destinului, ca şi uşurarea binefăcătoare ce-i urmase mi-au reactivat dorinţa de a scrie şi de a publica. Am revenit la „Tirbuşonul cosmic" şi l-am terminat pe 19 iunie.

Următoarea întrebare era: Ce să fac cu povestirea? Nu aveam nici cea mai mică idee referitoare la ce trebuie făcut cu un manuscris destinat publicării, iar toţi cei pe care-i cunoşteam manifestau aceeaşi neştiinţă. Am discutat cu tata, a cărui cunoaştere în problemele lumii exterioare o întrecea doar cu puţin pe a mea, şi nici el nu mi-a putut oferi un sfat.

Atunci m-am gândit că, în urmă cu o lună, când mă dusesem la numărul 79 de pe Seventh Avenue, numai ca să mă interesez de *Astounding*, nu fusesem trăsnit pentru cutezanţa mea. De ce să nu repet călătoria şi să înmânez personal manuscrisul?

Ideea era cu adevărat teribilă. A devenit şi mai înspăimântătoare atunci când tata mi-a sugerat că pregătirea drumului implica să fiu proaspăt bărbierit şi să port costumul de haine cel mai bun. Asta însemna o pregătire suplimentară, iar ora era deja înaintată şi eu trebuia să mă întorc la timp acasă pentru a ridica ediţia de după-amiază a ziarului. (Tata avea o prăvălie universală, în care vindea şi ziare, iar viaţa era foarte complicată în zilele acelea pentru un adolescent cu înclinaţii şi sensibilităţi artistice ca mine. Un simplu exemplu: locuiam într-un

---

Doubleday în 1968). în el, bizuindu-mă exclusiv pe memorie, am afirmat că telefonasem la Street & Smith. Când am răsfoit jurnalul, căutând alte date necesare cărţii de faţă, am constatat uluit că mă deplasasem în persoană până la editură - o incursiune de-a dreptul cutezătoare pentru mine în vremea aceea, dar şi o dovadă a disperării ce mă cuprinsese, (n.a.)

apartament cu camerele înşiruite una după cealaltă, iar singura modalitate de a se trece din sufragerie în dormitorul părinţilor, sau al surorii, sau al fratelui era prin dormitorul *meu*. Aşadar, odaia mea era frecvent străbătută şi faptul că eu puteam fi în chinurile creaţiei nu însemna absolut nimic pentru nimeni.)

Am recurs la un compromis. M-am bărbierit, dar nu mi-am mai schimbat hainele şi am tulit-o. Era 21 iunie 1938.

Eram convins că pentru îndrăzneala de a cere să-l văd pe redactorul-şef al lui *Astounding* aveam să fiu azvârlit afară din clădire, iar manuscrisul meu urma să fie rupt bucăţele şi aruncat după mine într-o ploaie de confeti. Tata, însă (care era cu capul în nori), nutrea convingerea că un scriitor – termen prin care înţelegea orice persoană ce deţinea un manuscris – avea să fie tratat cu respectul datorat unui intelectual. El nu se temea câtuşi de puţin… numai că eu eram cel care trebuia să intre în redacţie.

Căutând să-mi maschez panica, am solicitat să-l văd pe redactorul-şef. Secretara (revăd scena extrem de limpede, exact aşa cum s-a petrecut) a vorbit câteva clipe la telefon, apoi a spus: „Domnul Campbell vă aşteaptă”.

M-a condus printr-o sală largă şi înaltă, ticsită cu suluri de hârtie şi teancuri enorme de reviste, impregnată de izul dumnezeiesc al hârtiei ieftine „pulp” (un miros care, până în ziua de azi, îmi reînvie cele mai mărunte detalii ale tinereţii şi-mi umple ochii de lacrimile nostalgiei). Dincolo de sala respectivă, într-o odăiţă, se afla dl Campbell.

John Wood Campbell Jr. lucra de un an la Street & Smith şi preluase conducerea lui *Astounding Stories* (pe care o rebotezase imediat *Astounding Science Fiction)* cu două luni în urmă. Pe atunci, avea doar douăzeci şi opt de ani. El era unul dintre cei mai celebri şi apreciaţi autori de science fiction (publicase sub propriul nume şi sub pseudonimul Don A. Stuart), însă urma să-şi îngroape pentru totdeauna

reputaţia de scriitor sub faima mult mai mare pe care avea s-o câştige ca redactor.

Avea să rămână redactor-şef la *Astounding Science Fiction* şi la succesoarea acesteia, *Analog Science Fact – Science Fiction,* pentru o treime de veac. În toată această perioadă, am rămas prieteni – totuşi, oricât aveam să îmbătrânesc şi oricât de venerat urma să devin în domeniul science fiction-ului, niciodată nu l-am abordat altfel decât cu respectul pe care mi l-a inspirat cu ocazia primei întâlniri.

Era un bărbat voinic şi cu opinii ferme, care fuma şi vorbea întruna, dar, mai mult decât orice altceva, îi plăcea să emită idei uluitoare, cu care-şi asalta interlocutorul, provocându-l să-l contrazică. Numai că era dificil să-l contrazici pe Campbell, chiar şi atunci când ideile sale păreau absolut şi dement de ilogice.

La acea primă întâlnire am vorbit mai mult de o oră. El mi-a arătat exemplarele următoare ale revistei (realmente, reviste venite din *viitor)* şi am aflat că în două numere consecutive aveau să-mi apară scrisorile de fan, adresate redacţiei – aşadar, Campbell îmi cunoştea interesul faţă de science fiction.

Mi-a povestit apoi despre viaţa lui, despre pseudonimul adoptat şi despre convingerile sale. Mi-a spus că, pe când avea şaptesprezece ani, taică-său îi expediase un manuscris la *Amazing Stories*, care ar fi fost publicat, dacă revista nu l-ar fi pierdut… iar el nu avusese altă copie, (în privinţa asta, îl depăşisem. Adusesem personal manuscrisul şi aveam o copie.) Mi-a promis că avea să-mi citească povestirea chiar în seara aceea şi să-mi trimită imediat o scrisoare, fie ea de acceptare sau de refuz. Mi-a mai promis că, în cazul unui refuz, avea să menţioneze care erau minusurile textului, pentru ca eu să pot învăţa din greşeli.

Şi-a respectat toate promisiunile. După două zile, pe 23

iunie, am primit o scrisoare de la el. Era un refuz. (întrucât cartea de faţă relatează evenimente reale, nu imaginate, n-ar trebui să vă surprindă faptul că prima mea povestire a fost imediat refuzată.)

Iată ce am consemnat în jurnal în legătură cu acest lucru: „La 9:30 am primit înapoi «Tirbuşonul cosmic», cu o scrisoare politicoasă de refuz. Nu i-au plăcut începutul lent şi sinuciderea finală”.

Campbell n-a agreat nici relatarea făcută la persoana întâi şi nici dialogul rigid, adăugând că lungimea textului (douăzeci de pagini) nu era cea mai fericită – prea mare pentru o povestire şi prea mică pentru o nuveletă. În concepţia sa, revista se alcătuia aidoma unui puzzle; de aceea prefera anumite lungimi de texte.

Deja însă prinsesem viteză. Fericirea de a fi petrecut peste o oră cu John Campbell, fiorul de a fi discutat între patru ochi, şi de pe picior de egalitate, cu un idol, îmi declanşaseră ambiţia de a realiza altă povestire science fiction, mai bună decât prima. Politicoasa scrisoare de refuz – două pagini scrise mărunt-în care discuta textul meu cu toată seriozitatea şi fără urmă de superioritate sau dispreţ, mi-a sporit încrederea, înainte de lăsarea serii, terminasem jumătate din ciorna altei povestiri.

După mulţi ani, l-am întrebat pe Campbell (cu care ajunsesem foarte apropiat) de ce se mai deranjase cu persoana mea, când acea primă povestire fusese, cu siguranţă, groaznică.

„Era într-adevăr groaznică”, mi-a răspuns el cu francheţe-deoarece nu obişnuia să mintă sau să măgulească. „Pe de altă parte, însă, am întrevăzut *ceva* în tine. Ascultai atent, erai entuziast şi am ştiut că nu vei abandona, indiferent câte texte ţi-aş refuza. Atâta vreme cât acceptai să te străduieşti şi să tragi din greu pentru a evolua, eram gata să lucrez cu tine.”

Ăsta era John. Eu n-am fost singurul autor, debutant ori veteran, cu care avea să lucreze în felul acela. Răbdător, bizuindu-se pe uriaşa lui vitalitate şi pe talent, el şi-a format un grup de colaboratori alcătuit din cei mai buni scriitori de science fiction din lume, la momentul respectiv.

1. ÎN JURUL SOARELUI

Future Fiction, martie 1940

Jimmy Turner fluiera vesel, chiar dacă puţin fals, când pătrunse în anticameră.

— Moş Ţâfnilă e înăuntru? se interesă el şi-i făcu cu ochiul secretarei drăguţe, care se îmbujoră.

— Este şi te aşteaptă.

Zicând acestea, fata arătă spre uşa pe care scria cu litere mari şi negre: „Frank McCutcheon, Director General, Poşta Spaţială”.

— Care-i treaba, şefu’? întrebă Jimmy, intrând în odaie.

— Tu eşti? ridică ochii McCutcheon şi muşcă dintr-un trabuc urât mirositor, la loc!

Îl privi pe tânăr de sub sprâncenele stufoase şi cărunte. Nimeni nu-şi amintea ca „Moş Ţâfnilă”, aşa cum era răsfăţat de toţi angajaţii Poştei Spaţiale, să fi râs vreodată, deşi se şoptea că în copilărie zâmbise când îşi văzuse tatăl căzând dintr-un măr. In clipa aceasta însă, expresia lui făcea ca zvonul respectiv să pară cu totul exagerat.

— Fii atent, Turner! latră el. Poşta Spaţială deschide o nouă rută şi tu ai fost ales să o inaugurezi. – Ignorând strâmbătura tânărului, continuă: De acum încolo, corespondenţa venusiană va fi distribuită tot timpul anului.

— Ce?! Am considerat dintotdeauna că ar fi un dezastru financiar să distribuim poşta venusiană, exceptând cazurile când planeta s-ar afla de partea asta a Soarelui.

—Aşa-i, încuviinţă McCutcheon, dacă am folosi rutele obişnuite. Am putea însă traversa direct sistemul solar, dacă am reuşi să ne apropiem îndeajuns de mult de Soare. Aici intervii tu. S-a conceput o navă nouă, care se poate

apropia la treizeci şi două de milioane de kilometri de Soare şi care va fi capabilă să rămână acolo un timp nelimitat.

— Staţi un pic, ş... domnule McCutcheon! îl opri agitat Jimmy. N-am înţeles prea bine. Despre ce navă e vorba?

— De unde vrei să ştiu? N-am evadat dintr-un laborator de cercetări. Din câte mi s-a spus, emite un câmp care deviază radiaţia Soarelui în jurul navei. Ai priceput? Deviază toate radiaţiile. Căldura nu ajunge la tine. Poţi rămâne acolo pe vecie şi va fi mai răcoare decât în New York.

— Chiar aşa? făcu Jimmy sceptic. A fost testată, ori ăsta-i un mic detaliu de care trebuie să mă ocup eu?

— Sigur c-a fost testată, dar nu în actualele condiţii solare.

— Atunci, la revedere! Am făcut destule pentru Poştă, dar există o limită. Nu sunt nebun, *încă.*

McCutcheon se încordă.

—Trebuie să-ţi reamintesc jurământul de angajare, Turner? „Zborul nostru prin spaţiu...”

— „...poate fi oprit numai de moarte”, încheie Jimmy. Îl ştiu la fel de bine ca şi dumneavoastră, dar, totodată, am observat că-i foarte uşor să-l citezi dintr-un fotoliu comod. Dacă sunteţi atât de idealist, o puteţi face şi singur. Pe mine să nu contaţi. Dacă doriţi, mă puteţi concedia. Pot găsi alte slujbe, uite-aşa! pocni el din degete.

Glasul lui McCutcheon se transformă într-o şoaptă mătăsoasă.

— Haide, haide, Turner, nu te enerva! N-ai auzit încă totul. O să-l ai partener pe Roy Snead.

— Ce?! Pe Snead?! Lăudărosul ăla n-ar avea curajul să accepte o asemenea misiune nici într-un milion de ani. Spuneţi-mi alt banc.

— De fapt, el a şi acceptat Eram sigur că vei fi gata să-l însoţeşti, dar probabil c-a avut dreptate. Îmi spusese că n-o să ai curaj, însă nu-l crezusem.

McCutcheon îi făcu semn că era liber să plece şi-şi coborî ochii asupra raportului pe care-l examina când intrase Jimmy. Tânărul şovăi, apoi se întoarse.

— Staţi puţin, domnule McCutcheon, vreţi să spuneţi că Roy a fost de acord să plece? – Directorul general încuviinţă absent şi Jimmy explodă: Fir-ar al naibii de nenorocit, crăcănat şi umflat! Aşadar, crede că-s prea laş să mă duc? Ei bine, o să-i arăt eu! Accept postul şi fac prinsoare pe zece dolari contra unui bănuţ venusian că *el* o să dea bir cu fugiţii în ultima clipă.

— Perfect! – McCutcheon se sculă si-i strânse mâna. – Ştiusem eu că raţiunea va învinge. Detaliile le vei căpăta de la maiorul Wade. Cred că vei porni peste vreo şase săptămâni. Eu plec chiar mâine spre Venus, aşa că ne vom întâlni acolo.

Jimmy ieşi din încăpere clocotind de mânie, iar McCutcheon îşi sună secretara.

— Domnişoară Wilson, fă-mi legătura cu Roy Snead.

După câteva minute, luminiţa roşie a videofonului se aprinse. Pe ecran apăru elegantul şi oacheşul Snead.

— Salut, Snead! mormăi McCutcheon. Ai pierdut pariul – Turner a acceptat postul. Am crezut c-o să moară de râs când i-am spus că tu ai refuzat. Să-mi trimiţi, te rog, cei douăzeci de dolari.

— Staţi un pic, domnule McCutcheon! – Snead pălise de furie. – De ce i-aţi spus imbecilului ăluia de beţivan că nu mă duc? Special aţi făcut-o! Ei bine, accept să plec, dar puteţi paria pe încă douăzeci de dolari că *el o* să se răzgândească. Ea însă voi fi acolo.

Roy Snead încă bolborosea mânios, când McCutcheon întrerupse legătura.

Lăsându-se pe spate în fotoliu, directorul general îşi azvârli trabucul mestecat şi aprinse unul nou. Chipul îi rămăsese încruntat, totuşi tonul lui era unul de satisfacţie

atunci când comentă:

— Ha! Eram sigur c-aşa o să-i prind.

***

Ambii bărbaţi erau extenuaţi şi transpiraţi când *Helios* acceleră pentru a începe traversarea orbitei lui Mercur. In ciuda amiciţiei superficiale impuse de săptămânile de singurătate în spaţiu, Jimmy Turner şi Roy Snead abia dacă mai schimbau o vorbă între ei. Dacă la aceste circumstanţe adăugaţi ostilitatea mocnită, arşiţa Soarelui imens şi nesiguranţa torturantă în privinţa rezultatului final, veţi obţine un cuplu cu adevărat nefericit.

Privind obosit puzderia de cadrane din faţa sa şi îndepărtându-şi din ochi o şuviţă de păr umed, Jimmy mârâi:

— Cât arată termometrul?

— Cincizeci şi unu de grade Celsius şi urcă întruna, sosi răspunsul răstit.

Jimmy blestemă îndelung, apoi se apucă să analizeze situaţia:

— Sistemul de răcire lucrează la capacitate maximă, blindajul reflectă nouăzeci şi cinci la sută din radiaţia solară, şi cu toate astea temperatura este peste cincizeci de grade. Gravometrul arată că suntem de-abia la cincizeci şi şase de milioane de kilometri de Soare. Mai avem de parcurs douăzeci şi patru de milioane de kilometri înainte ca să intre în funcţiune Câmpul Deflector. Probabil că temperatura va depăşi şaizeci şi cinci de grade. Minunat! Verifică exsicatorul. Dacă aerul nu este perfect uscat, n-o să rezistăm mult.

— Ne aflăm în interiorul orbitei lui Mercur, gândeşte-te! – Vocea lui Roy era răguşită. – Până acum, nimeni n-a mai fost aşa aproape de Soare. Şi continuăm să ne apropiem.

— Ba au mai fost destui, chiar şi mai aproape, îi reaminti Jimmy, dar *ei* au pierdut controlul navelor şi au ajuns *în* Soare. Friedländer, Debuc, Anton…

Glasul i se stinse, lăsând loc unei tăceri gânditoare. Roy se foi neliniştit.

— De fapt, cât de eficace este acest Câmp Deflector? Gândurile tale vesele nu sunt chiar liniştitoare, să ştii.

— Ei bine, a fost testat în cele mai dure condiţii de laborator pe care le-au putut reproduce tehnicienii, l-am urmărit. A fost supus unei radiaţii echivalente cu cea care s-ar simţi la o distanţă de treizeci şi două de milioane de kilometri faţă de Soare. Câmpul a funcţionat perfect. Lumina a fost atât de deviată, încât nava a devenit invizibilă. Cei dinăuntru au afirmat că tot ceea ce se afla în exterior a devenit invizibil, iar căldura nu ajungea deloc la ei. Există însă un amănunt ciudat… Câmpul lucrează numai sub anumite intensităţi de radiaţii.

— Oricum ar fi, sper să se termine odată. Dacă Moş Ţâfnilă se gândeşte ca ăsta să fie traseul meu curent… ei bine, o să-şi piardă pilotul cel mai bun.

— Cei *doi* piloţi cei mai buni, îl corectă Jimmy.

Amândoi amuţiră şi *Helios* continuă să accelereze.

Temperatura urca: 55, 58, 60. Apoi, după alte trei zile, când mercurul tremura în jurul valorii 65, Roy anunţă că se apropiau de centura critică, zona din spaţiu unde radiaţia solară era îndeajuns de intensă pentru a acţiona Câmpul.

Cei doi aşteptară, cu minţile încordate şi pulsurile bubuind.

— Se va întâmpla în mod brusc?

— Nu ştiu. Vom vedea.

Pe ecrane, doar stelele erau vizibile. Soarele, având de trei ori mărimea aparentă de pe Pământ, îşi revărsa razele orbitoare asupra fuzelajului opac, întrucât hublourile navei se închideau în mod automat când radiaţia atingea o

anumită intensitate.

Apoi, stelele începură să dispară. La început, încetul cu încetul, pieriră cele mai palide dintre ele… apoi cele mai strălucitoare: Steaua Polară, Regulus, Arcturus, Sirius. Spaţiul deveni complet negru.

— Funcţionează, suspină Jimmy.

De-abia terminase de vorbit, când hublourile dinspre Soare se deschiseră. Astrul dispăruse!

— Ha! Mă simt deja mai răcorit, jubilă Jimmy. A funcţionat perfect! Ştii, dacă ar putea adapta Câmpul ăsta la toate intensităţile de radiaţii, s-ar putea obţine invizibilitatea. Ar fi o armă teribilă.

Zicând acestea, tânărul aprinse o ţigară şi se lăsă pe spate încântat.

— Între timp, mergem orbeşte, îi atrase atenţia Roy.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, rânji cu superioritate celălalt bărbat. M-am ocupat eu de toate. Suntem pe o orbită în jurul Soarelui. Peste două săptămâni, vom fi de partea opusă şi atunci vom accelera şi vom părăsi sectorul ăsta, îndreptându-ne şnur spre Venus.

Părea cu adevărat foarte încântat de sine.

— Lasă totul în seama lui Jimmy Turner, „Creierul”! adăugă el. O să parcurgem traseul în două luni, nu în şase. Acum eşti cu asul Poştei Spaţiale!

Roy râse răutăcios.

— Dacă te-ar asculta careva, ar crede că tu ai făcut singur totul. În realitate, doar pilotezi nava pe ruta calculată *de mine.* Eşti un simplu tehnician, pe când ea sunt creierul.

— Chiar aşa? Orice amărât care de-abia a terminat şcoala de navigaţie poate calcula o rută, dar trebuie să fii un bărbat adevărat ca s-o pilotezi.

— Asta-i opinia ta. Te întreb, însă: cine-i plătit mai bine – pilotul sau navigatorul?

***

Jimmy rămase fără replică şi Roy ieşi triumfător din cabina de comandă. Nepăsătoare la schimbul acela de cuvinte, *Helios* îşi continua drumul.

Timp de două zile, totul se desfăşură cu bine; apoi, în ziua a treia, Jimmy inspectă termometrul, se scărpină în cap şi păru alarmat. Roy veni alături de el şi înălţă surprins sprâncenele.

— S-a întâmplat ceva? – Aplecându-se, citi valoarea la care se ridicase linia roşie şi subţire. – Nu-s decât treizeci şi şapte de grade. Nu trebuie să te strâmbi ca o capră constipată. Văzându-te, am crezut că s-a întâmplat ceva cu Câmpul Deflector şi că temperatura creşte din nou.

După aceea se întoarse şi căscă ostentativ.

— Termină, maimuţă fără creier! explodă Jimmy, ridicând pe jumătate piciorul, gata să-i dea un şut. M-aş simţi mult mai bine dacă temperatura ar creşte. Câmpul ăsta funcţionează prea bine pentru gustul meu.

— Cum?! Ce vrei să spui?

— O să-ţi explic şi, dacă mă asculţi cu atenţie, *s-ar putea* să înţelegi. Nava este construită ca o incintă etanşă, de aceea acumulează foarte greu căldură şi o pierde la fel de greu. – Făcu o pauză plină de subînţeles, apoi continuă: în cazul unor temperaturi obişnuite, ea n-ar trebui să piardă mai mult de un grad pe zi, dacă nu există surse termice exterioare. Poate că la temperatura pe care am avut-o noi, pierderea s-ar fi putut ridica la două-trei grade pe zi. Ai priceput?

Cum gura lui Roy rămăsese larg deschisă, Jimmy vorbi mai departe:

— Ei bine, nenorocita de navă a pierdut vreo douăzeci şi opt de grade în mai puţin de trei zile.

— Imposibil!

— Câtuşi de puţin, surâse ironic Jimmy. Să-ţi spun eu ce s-a întâmplat… De vină e blestematul ăla de Câmp. Acţionează ca agent de respingere faţă de radiaţiile electromagnetice şi, cumva, grăbeşte pierderea de căldură din interiorul navei.

Roy căzu pe gânduri şi făcu nişte calcule mintale rapide.

— Dacă ai dreptate, vorbi el în cele din urmă, peste cinci zile vom atinge zero grade şi vom avea de petrecut o săptămână într-un climat de iarnă.

— Exact! Chiar dacă am admite o reducere a pierderilor de căldură, o dată cu micşorarea temperaturii, probabil că vom ajunge în jur de *minus* patruzeci de grade Celsius.

Roy înghiţi un nod.

— La treizeci şi două de milioane de kilometri de Soare…

— Asta n-ar fi cel mai rău, sublinie Jimmy. Nava noastră, aidoma tuturor celor utilizate pentru călătoriile în interiorul orbitei marţiene, nu are sisteme de încălzire. Întrucât Soarele străluceşte violent, iar ele sunt lipsite de orice posibilitate de pierdere a căldurii altfel decât printr-o radiaţie ineficientă, navele marţiene şi venusiene s-au specializat dintotdeauna în sisteme de răcire. Noi, de pildă, avem un sistem de refrigerare extrem de eficient.

— Atunci am dat de dracu’! Acelaşi lucru e valabil şi în cazul costumelor spaţiale.

În ciuda temperaturii confortabile, cei doi începuseră să simtă câţiva fiori îngheţaţi pe şira spinării.

— Eu n-am de gând să continuu aşa, izbucni Roy. Propun s-o ştergem imediat de aici şi să pornim spre Pământ. Nu ne pot cere mai mult…

— Dă-i drumul! Tu vel fi pilotul. Poţi calcula însă o rută de la depărtarea asta de Soare şi să garantezi că nu vom cădea *în* Soare?

— La dracul Nu mă gândisem…

Amândoi bărbaţii îşi epuizaseră soluţiile. Comunicaţiile radio deveniseră imposibile după ce depăşiseră orbita lui Mercur. Activitatea solară era maximă şi perturbaţiile electrostatice le zădărniceau toate încercările.

Ca atare, se resemnară să aştepte.

Următoarele câteva zile au fost dedicate în exclusivitate privirii termometrului, cu mici răgazuri de câteva minute, în care unul sau altul dintre bărbaţi îşi amintea câte un blestem nefolosit pe care să-l arunce asupra capului lui Frank McCutcheon. Desigur, mâncau şi dormeau, însă fără nici o satisfacţie.

Între timp, *Helios*, sinchisindu-se prea puţin de soarta echipajului ei, gonea mai departe.

După cum prezisese Roy, la sfârşitul celei de a şaptea zile petrecute în Câmpul Deflector, temperatura trecu de linia roşie marcată cu „zero grade”. Deşi evenimentul era aşteptat, cei doi au fost extrem de tulburaţi.

Jimmy extrăsese vreo trei sute cincizeci de litri de apă din rezervor şi umpluse aproape toate recipientele de la bord.

— Aşa am putea împiedica plesnirea conductelor atunci când apa va îngheţa, explica el. Şi pentru că asta e mai mult decât probabil, ar fi bine să ne asigurăm apă de consum. Mai avem încă o săptămână de drum.

În ziua următoare, a opta a călătoriei, apa îngheţă. Gheaţa albăstruie se revărsa din recipiente. Cei doi o priviră posaci. Jimmy încercă să facă o spărtură în suprafaţa cea mai apropiată.

— Bocnă, constată el şi-şi mai puse un cearşaf pe umeri.

Acum le venea greu să se mai gândească la altceva decât la frigul care sporea. Roy şi Jimmy luaseră toate păturile şi cearşafurile de pe navă, după ce se îmbrăcaseră cu câte trei-patru cămăşi şi tot atâtea perechi de pantaloni.

Stăteau în cuşete cât puteau mai mult, iar când erau

siliţi să le părăsească se ghemuiau lângă micuţul arzător, încercând să se încălzească. Dar până şi această vagă plăcere le fu repede refuzată, fiindcă, după cum remarcase Jimmy, „combustibilul pentru arzător este extrem de limitat şi trebuie să-l păstrăm pentru dezgheţarea apei şi alimentelor.”

Amândoi erau arţăgoşi şi se certau frecvent, totuşi nenorocirea comună îi împiedica să se ia de gât. În cea de-a zecea zi, însă, uniţi de aceeaşi ură, cei doi deveniră pe neaşteptate prieteni.

***

Temperatura oscila în jurul valorii de minus cincisprezece grade. Jimmy se ghemuise într-un colţ, gândindu-se la toate ocaziile când se plânsese de căldura newyorkeză din august şi întrebându-se cum putuse fi atât de nerecunoscător. Între timp, Roy izbutise să-şi pună în mişcare degetele amorţite, cât să calculeze că mai aveau de îndurat exact 6 354 de minute de ger.

Privi cifrele cu groază şi i le comunică lui Jimmy, care se strâmbă şi mormăi:

— După cum mă simt, n-o să rezist nici 54 de minute, darămite 6 354. – Apoi, cu un suspin, adăugă: Decât să calculezi minutele, mai bine te-ai gândi la o modalitate de a scăpa din chestia asta.

— Dacă n-am fi fost atât de aproape de Soare, am fi putut porni reactoarele posterioare ca să accelerăm.

— Da, şi dacă am ajunge *în* Soare, ne-ar fi cald şi bine. Ce să-ţi zic, mare soluţie ai găsit!

— Dacă ţin bine minte, tu eşti cel care se autointitula „Creierul”. Gândeşte-te *tu* la ceva. După cum vorbeşti, parcă eu aş fi vinovatul.

— Păi sigur că eşti, maimuţoi cu haine! Intuiţia mea

superioară mi-a spus din capul locului să nu mă aventurez în călătoria asta nebunească. Când McCutcheon mi-a propus-o, l-am refuzat sec. Ştiam eu…, încheie Jimmy cu jale. În schimb, tu, prost cum eşti, ai acceptat şi te-ai năpustit cu capul înainte acolo unde oamenii dotaţi cu judecată evită să păşească. Evident că atunci *am fost nevoit să* te urmez. Ştii ce ar fi trebuit să fac? începu el să strige. Ar fi trebuit să te las să pleci singur şi să-ngheţi, iar eu să stau lângă un foc zdravăn şi să mă bucur. Asta bineînţeles dacă aş fi ştiut ce urma să se întâmple…

Pe chipul lui Roy apăru o expresie surprinsă şi jignită.

— Aşa, deci? Aşa prezinţi lucrurile?! Ei bine, pot spune că te pricepi de minune la deformarea adevărului, dacă de altceva nu eşti capabil. Realitatea este că fu ai fost atât de imbecil încât să accepţi, iar *eu,* bietul de mine, am fost târât de împrejurări…

În privirea lui Jimmy se putea distinge numai un imens sentiment de stupefacţie.

— E clar că frigul te-a făcut s-o iei razna, deşi ştiam că nu era nevoie de un efort prea mare ca să-ţi alunge puţina minte.

— Fii atent! replică Roy înfierbântat. Pe zece octombrie, McCutcheon mi-a spus că tu ai acceptat misiunea şi a râs de mine deoarece n-am avut acelaşi curaj. Negi lucrul ăsta?

— Bineînţeles, dintr-un motiv foarte simplu. Pe zece octombrie, Moş Ţâfnilă mi-a spus *mie* că *tu* ai acceptat să mergi şi că ai pariat cu…

Brusc, vocea i se stinse şi pe faţă îi apăru o expresie şocată.

— Auzi… eşti sigur că McCutcheon ţi-a spus că eu am acceptat să merg?

Un fior de gheaţă încleştă inima lui Roy când pricepu deducţia celuilalt, un fior ce făcu uitată amorţeala gerului.

— Îţi jur! încuviinţă el. Altfel, nici nu plecam.

— Iar mie mi-a spus că tu ai acceptat şi *de aceea* am fost de acord să merg, murmură Jimmy, simţindu-se deodată un imbecil.

Amândoi plonjară într-o tăcere prelungită şi rău prevestitoare, întreruptă în cele din urmă de Roy, cu un glas tremurând de emoţie:

— Jimmy, am fost victimele unui dublu şiretlic murdar, nenorocit şi demn de dispreţ! – Ochii i se dilataseră de mânie. – Am fost înşelaţi, furaţi… Mai departe, el nu-şi mai găsi cuvintele, totuşi continuă să bolborosească sunete lipsite de înţeles, indicând furia lui devastatoare.

Jimmy se stăpânea ceva mai bine, însă era la fel de acuzator.

— Ai dreptate, McCutcheon ne-a tras pe sfoară! A atins limitele nemerniciei umane. Dar i-o vom plăti! După vreo 6 300 de minute, vom avea de pus la punct nişte lucruri cu domnul McCutcheon.

— Ce o să facem? – Ochii lui Roy scânteiau cu setea de sânge a anticipării.

— Deocamdată, propun pur şi simplu să-l facem bucăţele.

— Nu-i destul. Ce zici să-l fierbem în ulei?

— Da, nu-i rău, însă poate dura prea mult. Eu zic să-i tragem doar o bătaie zdravănă – cu nişte boxuri ca lumea.

Roy îşi frecă palmele.

— O să avem timp să ne gândim la nişte măsuri cu adevărat adecvate. Blestematul de nenorocit, păcătos şi…

Restul cuvintelor trecu imediat în domeniul celor pe care nu le poate suporta hârtia.

Timp de alte patru zile, temperatura continuă să scadă. În cea de-a paisprezecea zi, mercurul îngheţă, coloana solidă indicând minus patruzeci de grade.

În acea teribilă şi ultimă zi, aprinseră arzătorul, folosind tot combustibilul. Tremurând şi pe jumătate îngheţaţi, se

ghemuiră lângă el, încercând să extragă orice strop de căldură.

Cu câteva zile în urmă, Jimmy descoperise într-un colţ obscur o pereche de apărători pentru urechi şi acum le schimbau între ei, din oră în oră. Amândoi stăteau îngropaţi sub un maldăr de pături, frecându-şi mâinile şi picioarele amorţite. Cu fiecare minut, conversaţia lor, concentrată aproape exclusiv asupra lui McCutcheon, devenea tot mai acidă.

— Citând mereu blestematul ăla de slogan al Poştei Spaţiale: „Zborul nostru prin sp…” Jimmy se înecă de furie.

— Da, şi frecându-şi fundul pe scaun, în loc să vină aici şi să procedeze ca un adevărat bărbat, fir-ar…, îl completă Roy.

— Ei bine, peste două ore o să ieşim din zona de deflecţie. Apoi, în trei săptămâni, vom ajunge pe Venus, rosti Jimmy şi strănută.

— De-abia aştept, îngână Roy, care avea guturai de două zile. N-o să mai zbor prin spaţiu, decât ca să mă întorc pe Pământ. După aventura asta, o să trăiesc din cultivarea bananelor în America Centrală. Cel puţin, acolo poţi avea parte de o căldură decentă.

— E posibil să nu mai putem părăsi planeta după cele ce-i vom face lui McCutcheon.

— Da, aici ai dreptate. Nu-i nimic! Pe Venus este mai cald chiar decât în America Centrală şi de altceva nu-mi pasă.

— N-o să avem nici griji legale, strănută din nou Jimmy. Pe Venus, pedeapsa maximă pentru crimă cu premeditare este închisoarea pe viaţă. Voi avea o celulă frumoasă, caldă şi uscată, pe tot restul vieţii. Ce poate fi mai plăcut?

Limba mare a cronometrului continua să se rotească cu viteza ei constantă; minutele treceau unul câte unul. Mâinile lui Roy tremurau fericite deasupra manetei care

avea să acţioneze jeturile posterioare din dreapta, ce urmau să îndepărteze nava de Soare şi de teribila Zonă de Deflecţie.

— Acum! strigă în cele din urmă Jimmy. Bagă mare!

Reactoarele intrară în acţiune cu un vuiet profund şi reverberat.

Helios tremură dintr-un capăt în celălalt. Piloţii simţiră acceleraţia apăsându-i în fotolii şi chiuiră încântaţi. Peste câteva minute, Soarele avea să strălucească din nou, iar ei aveau să se încălzească şi să simtă iarăşi binecuvântata căldură.

Se întâmplă înainte ca ei să-şi dea seama. Un fulger trecător, apoi un uruit şi un clic, iar hublourile dinspre Soare se închiseră.

— Uite! strigă Roy. Stelele! Am scăpat! – Aruncă o privire extaziată spre termometru şi adăugă: Ei bine, moşule, de acum începem să urcăm.

Îşi strânse mai bine păturile în jurul trupului, deoarece frigul nu dispăruse instantaneu.

În biroul lui Frank McCutcheon din filiala venusiană a Poştei Spaţiale se aflau doi bărbaţi: McCutcheon însuşi şi mai vârstnicul şi căruntul Zebulon Smith, inventatorul Câmpului Deflector. Acesta din urmă vorbea:

— Domnule McCutcheon, este foarte important să aflu exact cum a funcţionat Câmpul Deflector. Sunt sigur că vi s-au transmis toate informaţiile…

Chipul lui McCutcheon părea un exerciţiu de încruntare, când directorul muşcă din capătul unui trabuc ieftin şi-l aprinse.

— Dragul meu domn Smith, rosti el, asta-i exact ceea ce n-au făcut. Din clipa când s-au îndepărtat îndeajuns de mult de Soare pentru a relua comunicaţiile, am solicitat informaţii privitoare la aplicabilitatea Câmpului. Au refuzat să-mi răspundă. Au spus că a funcţionat, că ei trăiesc şi că

vor oferi detalii după ce vor ajunge pe Venus. Atât!

Zebulon Smith suspină dezamăgit.

— Nu-i puţin cam neobişnuit – un fel de nesubordonare, ca să-i spun aşa? Crezusem că li s-a cerut să-şi completeze rapoartele şi să ofere toate amănuntele cerute.

— Aşa este. Sunt însă cei mai buni piloţi ai mei şi sunt mai temperamentali. Într-o oarecare măsură, trebuie să le las mână liberă. În plus, i-am păcălit pentru a-i convinge să plece în misiunea asta, una foarte riscantă după câte ştiţi, de aceea înclin să fiu tolerant.

— Ei bine, atunci bănuiesc că trebuie să aştept.

— Oh, nu va dura chiar atât de mult! îl asigură McCutcheon. Azi trebuie să sosească şi vă asigur că, de îndată ce voi intra în legătură cu ei, vă voi trimite toate detaliile. La urma urmelor, băieţii au supravieţuit timp de două săptămâni la o distanţă de treizeci şi două de milioane de kilometri de Soare – aşadar, invenţia dumneavoastră reprezintă un succes. Asta ar trebui să vă satisfacă.

La scurt timp după plecarea lui Smith, secretara lui McCutcheon intră în cabinet, având întipărită pe chip o încruntătură surprinsă.

— Domnule McCutcheon, începu ea, s-a întâmplat ceva cu piloţii de pe *Helios.* Tocmai am primit o informare din partea maiorului Wade din Pallas City, unde au asolizat. Cei doi au refuzat să participe la ceremonia care li se pregătise şi au închiriat imediat o navetă spre noi, refuzând orice explicaţii. Când Wade a încercat să-i oprească, au devenit violenţi.

Femeia puse telexul pe birou. McCutcheon îi aruncă o privire distrată.

— Mda! Par puţin debusolaţi. Ei bine, trimite-i la mine imediat cum apar. O să-i readuc cu picioarele pe pământ.

După alte trei ore, problema celor doi piloţi arţăgoşi îi

reveni în minte, declanşată de data aceasta de un scandal ce răsuna din secretariat. Auzi vocile groase şi mânioase a doi bărbaţi şi protestele ascuţite ale secretarei sale. Brusc, uşa se deschise cu violenţă, iar în prag apărură Jim Turner şi Roy Snead.

Închizând imediat uşa în urma sa, Roy se rezemă cu spatele de ea.

— Nu lăsa pe nimeni să mă deranjeze până nu termin, îi spuse Jimmy.

— Nimeni n-o să intre pe aici, încuviinţă încruntat Roy, dar nu uita – mi-ai promis că-mi laşi ceva şi mie.

McCutcheon tăcu în tot acest timp, dar când îl văzu pe Turner că extrage cu neglijenţă un box masiv din buzunar şi-l fixează cu un aer hotărât pe pumn, decise că era momentul să oprească comedia aceea.

— Salut, băieţi! vorbi el cu o voioşie neobişnuită. Mă bucur să vă revăd. Luaţi loc!

Jimmy îi ignoră invitaţia.

— Ai ceva de spus, vreo ultimă dorinţă, înainte de a începe operaţiunile? întrebă el, scrâşnind din dinţi cu un sunet neplăcut.

— Ei bine, dacă aşa pui problema, replică McCutcheon, aş putea întreba, dacă mi se permite, despre ce-i vorba? Poate că Deflectorul n-a funcţionat şi aţi avut parte de o călătorie fierbinte…?

Singurele răspunsuri au fost un pufnet sonor dinspre Roy şi o privire îngheţată din partea lui Jimmy.

—în primul rând, zise acesta din urmă, ce a fost cu înşelătoria aceea mârşavă şi ieftină cu care ne-ai păcălit?

McCutcheon ridică sprâncenele surprins.

—Te referi la minciunile pe care vi le-am spus în scopul de a vă face să plecaţi? Nici măcar n-a fost mare lucru. Nimic altceva decât o rutină în lumea afacerilor. Păi, zilnic fac lucruri mult mai rele pe care oamenii le consideră

absolut normale. În plus, voi ce aţi avut de pătimit de pe urma lor?

— Povesteşte-i despre „plăcuta noastră călătorie”, Jimmy, şuieră Roy.

— Exact asta şi intenţionez. Întorcându-se către McCutcheon, bărbatul adoptă un aer de martir şi prinse să deşarte sacul: în primul rând, în blestemata asta de călătorie, ne-am copt la 65 de grade, însă asta era de aşteptat – nu aveam motive să ne plângem, doar ne aflam la jumătatea distanţei dintre Mercur şi Soare. După aceea însă, am pătruns în zona unde lumina se curbează. Radiaţia primită de noi a coborât la zero şi am început să pierdem căldură, dar nu câte o jumătate de grad pe zi, după cum ne povestiseră în şcoala de pilotaj.

Jimmy făcu o pauză, pentru a scuipa câteva noi înjurături ce tocmai îi veniseră în minte, apoi continuă relatarea:

— După trei zile, coborâserăm la treizeci şi cinci de grade şi peste o săptămână la zero grade. Apoi, vreme de alte şapte zile nesfârşite, termometrul a arătat temperaturi din ce în ce mai scăzute. În ultima zi a fost atât de frig încât mercurul a îngheţat!

Glasul lui crescu, apoi se stinse, în vreme ce un acces de autocompătimire îl făcu pe Roy să suspine audibil. McCutcheon rămase inexpresiv.

***

— După aceea, am rămas fără nici un sistem de încălzire, continuă Jimmy, mai exact fără căldură şi fără haine groase. Am îngheţat, fir-ar al naibii! A trebuit să dezgheţăm mâncarea şi apa. Nu ne mai puteam mişca. A fost un iad, îţi spun, dar la temperatura opusă!

Tânărul amuţi, nemaigăsindu-şi cuvintele. Roy preluă

ştafeta.

— Ne aflam la treizeci şi două de milioane de kilometri de Soare şi-mi degeraseră urechile. Degeraserăm, ai auzit?! – Îşi scutură pumnul ameninţător sub nasul lui McCutcheon. – Şi era numai vina ta! Ne-ai tras pe sfoară! Când dârdâiam acolo, am jurat c-o să ne întoarcem şi-o să punem mâna pe tine – şi, crede-mă, o să ne ţinem de promisiunea aia! – Se răsuci spre Jimmy: Haide, dă-i drumul odată! Am pierdut destulă vreme.

— Staţi puţin, băieţi! vorbi McCutcheon. Lăsaţi-mă să înţeleg ceva. Vreţi să spuneţi că acest Câmp Deflector a funcţionat atât de bine încât n-a permis pătrunderea radiaţiei, ba chiar a extras căldura din navă?

Jimmy încuviinţă printr-un mormăit.

— Şi aţi îngheţat timp de o săptămână din cauza asta?

Acelaşi mormăit.

Atunci se petrecu un lucru foarte straniu. McCutcheon, „Moş Ţâfnilă”, omul care nu ştia să râdă, zâmbi. Mai exact, îşi dezgoli dinţii într-un rânjet. Mai mult chiar, rânjetul se lăţi până ce în încăpere porni să se audă un chicotit tot mai puternic, care se transformă într-un râs sănătos şi apoi în hohote nestăvilite. Într-o rafală stentoriană, McCutcheon se descărcă pentru o viaţă de încruntări posomorâte.

Pereţii reverberau, geamurile ferestrelor zăngăneau, dar hohotele homerice continuau. Roy şi Jimmy rămăseseră cu gurile căscate, complet derutaţi. Un contabil curios îşi strecură capul pe uşă, într-un acces de temeritate, şi încremeni. Alţi funcţionari se strânseră înapoia lui, şuşotind stupefiaţi. *McCutcheon râdea!*

Treptat, amuzamentul directorului general se destrămă, încheindu-se printr-o criză de tuse; în cele din urmă, bătrânul înălţă o faţă congestionată spre cei doi, a căror uimire se preschimbase de mult în indignare.

— Băieţi, oftă McCutcheon, asta a fost poanta cea mai

bună pe care am auzit-o în viaţa mea. Amândoi vă puteţi considera plătiţi dublu.

Continua să rânjească, de parcă nu-şi mai putea controla muşchii obrajilor, şi începuse să sughiţă. Piloţii rămaseră indiferenţi înaintea anunţului.

— Ce-i atât de amuzant? dori Jimmy să ştie. Eu nu văd nimic de râs.

Glasul lui McCutcheon devenise numai miere.

— Dacă ţineţi minte, înainte de plecare, v-am dat amândurora câteva foi cu instrucţiuni speciale. Ce aţi făcut cu ele?

În odaie se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Nu ştiu. Cred că am rătăcit-o pe a mea, bolborosi Roy.

— Eu nici nu m-am uitat la ea… am uitat, înghiţi un nod Jimmy.

— Vedeţi?! exclamă triumfător McCutcheon. Totul s-a petrecut numai din cauza prostiei voastre.

— De unde ştii? se răsti Jimmy. Maiorul Wade ne-a spus tot ce trebuia să ştim despre navă şi, în plus, cred că *tu* n-ai fi putut adăuga absolut nimic despre pilotare!

— Chiar aşa? Ei bine, se pare că Wade a uitat să vă atragă atenţia asupra unui amănunt pe care l-aţi fi găsit în instrucţiunile mele. Intensitatea Câmpului Deflector este *reglabilă*. Când aţi pornit, fusese comutată la valoarea maximă. Bătrânul reîncepu să chicotească. Dacă v-aţi fi deranjat să citiţi instrucţiunile mele, aţi fi aflat că deplasarea unei mici manete – depărtă puţin degetul arătător de cel mare – ar fi redus intensitatea Câmpului, permiţând să pătrundă atâta radiaţie câtă doreaţi.

De acum chicotitul redevenise mai sonor.

— Aţi dârdâit o săptămână, fiindcă nu v-a dus mintea să acţionaţi o manetă! Şi după aceea, voi, aşii piloţilor, veniţi aici şi daţi vina *pe minei* Nu-i amuzant?

Bătrânul reîncepu să hohotească, în vreme ce tinerii, extrem de stingheriţi, se priveau întrebători.

Când McCutcheon se opri din râs, Jimmy şi Roy dispăruseră.

În fundătura de lângă clădirea Poştei Spaţiale, un puşti de zece ani privea, cu gura căscată şi total fascinat, doi bărbaţi angajaţi într-o acţiune ciudată, destul de surprinzătoare, în cadrul căreia se loveau pe rând. Iar loviturile nu erau câtuşi de puţin blânde!

2. MAGNIFICA DESCOPERIRE

Future Fiction, iulie 1940

Walter Sills reflecta, aşa cum făcuse deseori până atunci, asupra faptului că viaţa era grea şi lipsită de satisfacţii. Îşi examină mohorâtul laborator chimic şi rânji cinic – muncea într-un loc mizerabil, trăind din ocazionalele analize de minereuri cu care de-abia îşi plătea aparatura indispensabilă, în vreme ce alţii, poate nici pe jumătate la fel de valoroşi ca el, lucrau pentru marile concerne industriale şi duceau o viaţă lipsită de griji.

Privi pe geam spre râul Hudson, înflăcărat de razele soarelui în amurg, şi se întrebă posac dacă aceste ultime experimente aveau să-i aducă, în sfârşit, gloria pe care o căuta, sau dacă nu erau decât tot false alarme.

Uşa se întredeschise, lăsând să apară chipul vesel al lui Eugene Taylor. Sills ridică mâna în semn de salut şi Taylor pătrunse în laborator.

— Noroc, beţivan bătrân! se auzi vocea sa voioasă. Cum merg treburile?

Sills clătină nemulţumit din cap înaintea exuberanţei celuilalt.

— Mi-aş dori să pot avea atitudinea ta nesăbuită faţă de viaţă, Gene! Ca fapt divers, treburile merg prost. Am nevoie de bani, dar cu cât am mai multă nevoie de ei, cu atât buzunarele îmi sunt mai goale…

— Ei bine, nici eu n-am deloc, nu? făcu Taylor. Totuşi, de ce să-ţi faci griji din cauza asta? Ai cincizeci de ani şi grijile nu ţi-au adus nimic, în afara cheliei. Eu am treizeci de ani şi vreau să-mi păstrez frumosul păr şaten.

— O să am şi bani, Gene, rânji chimistul. Las’ pe mine!

— Noile idei capătă contur?

— Mai ştii? Mi se pare că nu ţi-am spus mare lucru, aşa-i? Vino încoace, să-ţi arăt ce progrese am înregistrat.

Taylor îl urmă la o măsuţă pe care se afla un stativ cu eprubete. Într-una din acestea se găsea cam un centimetru dintr-o substanţă cu luciu metalic.

— Amestec de sodiu şi mercur, explică Sills, sau amalgam de sodiu, cum i se mai spune.

Chimistul luă de pe raft o sticluţă purtând eticheta „Sol. Clorură de amoniu” şi turnă câteva picături în eprubetă. Instantaneu, amalgamul de sodiu începu să se transforme într-o substanţă cu aspect spongios.

— Ăsta, continuă Sills, e amalgam de amoniu. Radicalul de amoniu (NH4) acţionează aici ca metal şi se combină cu mercurul.

Aşteptă ca reacţia să ia sfârşit, apoi înlătură lichidul de deasupra.

— Amalgamul de amoniu nu-i foarte stabil, îl informă el pe Taylor, aşa că va trebui să acţionez rapid.

Apucă un flacon conţinând un lichid gălbui, plăcut mirositor, şi turnă din el, umplând eprubetă. Apoi, după ce o agită, amalgamul de amoniu dispăru, fiind înlocuit de o picătură micuţă, metalică, ce se depuse pe fundul vasului.

Taylor rămase cu gura căscată.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Lichidul acesta este un derivat complex al hidrazinei, pe care l-am descoperit eu şi l-am botezat amonalină. Nu i-am stabilit deocamdată formula, dar asta-i mai puţin important. Principalul este că poate dizolva amoniul din amalgam. Picătura de pe fundul eprubetei este mercur pur, iar amoniul e în soluţie.

Cum Taylor tăcea, Sills urmă entuziasmat:

— Nu pricepi? Sunt la jumătatea drumului spre izolarea amoniului pur, ceva ce nu s-a mai reuşit până acum! Dacă

voi izbuti, voi dobândi faimă, succes, Premiul Nobel – şi cine ştie ce alte lucruri.

— Măiculiţă! – Privirea lui Taylor se umplu de respect. – N-aş fi dat doi bani pe lichidul ăla galben…

Zicând acestea, el întinse mâna spre flaconul respectiv, dar Sills îl opri.

— Încă n-am terminat, Gene. Trebuie să-l aduc în starea metalică liberă şi deocamdată n-o pot face. De fiecare dată când încerc să evapor amonalina, amoniul se descompune în amoniac şi hidrogen… Dar voi reuşi – ţi-o spun eu!

***

Epilogul scenei anterioare avu loc peste vreo două săptămâni. Taylor primi un telefon urgent din partea amicului chimist şi în scurt timp îşi făcu apariţia în laborator, gâfâind şi cu ochii strălucind de satisfacţia anticipării.

— Ai reuşit?

— Da… şi este ceva mai grozav decât bănuisem! – Ochii lui Sills scânteiau, trădând agitaţia ce-l cuprinsese. – E rost de milioane de dolari. Până acum, explică el, acţionasem în sens greşit. Încălzirea solventului descompunea mereu amoniul dizolvat, aşa că-l separ prin refrigerare. Procedeul este similar celui folosit pentru saramură, care, atunci când e îngheţată lent, se transformă în gheaţă naturală, sarea cristalizându-se separat. Din fericire, amonalina îngheaţă la optsprezece grade Celsius şi nu necesită o răcire accentuată.

Chimistul arătă cu un gest dramatic o retortă micuţă aflată într-o incintă cu pereţi din sticlă. Retorta conţinea cristale aciculare gălbui, peste care se găsea un strat subţire dintr-o substanţă colorată într-un galben-mat.

— De ce o ţii înăuntru? întrebă Taylor.

— Am umplut incinta cu argon, pentru a menţine pur amoniul, substanţa galbenă de pe amonalină. Acesta este atât de activ încât reacţionează cu orice, exceptând gazele inerte.

Taylor se minună şi-şi bătu pe spinare amicul, care surâdea încântat.

— Aşteaptă, Gene, murmură savantul, abia acum urmează partea importantă.

Degetul tremurător al lui Sills arătă spre capătul opus al laboratorului, unde altă incintă etanşă conţinea o grămăjoară galbenă ce scânteia.

— Acela este oxidul de amoniu, $(NH_4)_2O$, format prin trecerea aerului *perfect uscat* peste amoniul liber în stare metalică. El este inert – incinta conţine clor şi, după cum se vede, nu se manifestă nici o reacţie. Poate fi obţinut la fel de ieftin ca aluminiul, dacă nu chiar mai ieftin, deşi el pare mai valoros decât aurul. Bănuieşti cam ce fel de posibilităţi se deschid în faţa noastră?

— Cum să nu? explodă Taylor. Bijuterii din amoniu, tacâmuri placate cu amoniu… un milion de alte chestii. Apoi, cine ştie câte aplicaţii industriale! Ai dat lovitura, Walt – eşti bogat!

— *Suntem* bogaţi, îl corectă cu blândeţe Sills, după care se apropie de telefon. Ziarele trebuie informate. Voi începe chiar acum să culeg roadele.

— Poate c-ar fi mai bine să păstrezi secretul, se încruntă Taylor.

— Oh, nu te teme, n-o să suflu nici o vorbă în privinţa procesului propriu-zis! Voi oferi doar ideea generală. În plus, suntem în siguranţă – cererea de brevetare se află deja la Washington.

Sills greşea însă! Articolul publicat în ziar avea să le aducă două zile foarte, foarte agitate.

***

J. Throgmorton Bankhead era ceea ce de obicei se numeşte „un lider industrial”. Fiind preşedinte al corporaţiei „Acme, Placări cu Crom şi Argint”, fără îndoială că îşi merita titlul respectiv; totuşi, pentru nevasta lui răbdătoare, nu era decât un soţ dispeptic şi morocănos, mai cu seamă la micul dejun… iar acum se găsea la micul dejun.

Agitându-şi nervos ziarul, bărbatul bolborosi printre înghiţituri de pâine prăjită cu unt:

— Omul ăsta va ruina ţara! – Arătă îngrozit titlurile de o şchioapă: Am zis şi repet că individul este complet sărit de pe fix. N-o să se mulţumească…

— Joseph, te rog, interveni soţia lui, te-ai înroşit la faţă! Nu uita că eşti hipertensiv. Ştii bine că doctorul ţi-a interzis să mai citeşti noutăţile din Washington, dacă te irită. Mai bine, fii atent – apropo de bucătăreasă. Este…

— Doctoru-i un tâmpit, la fel ca tine! răcni Bankhead. O să citesc toate noutăţile pe care am chef să le citesc şi o să mă-nroşesc la faţă de câte ori o să vreau!

Bărbatul duse ceaşca de cafea la gură şi sorbi puţin, cu o expresie critică. În acest timp, privirea îi căzu asupra unui titlu mult mai mic, aflat în josul paginii: „Savant descoperă înlocuitorul aurului”. Ceaşca rămase în văzduh, pe când ochii lui Bankhead parcurseră rapid articolul. „Inventatorul” – afirma acesta – „susţine că noul metal este mult superior cromului, nichelului ori argintului, putând fi folosit pentru obţinerea unor bijuterii frumoase şi ieftine. «Oamenii simpli» – declară profesorul Sills – «vor mânca de pe farfurii din amoniu, cu mult mai spectaculoase decât farfuriile din aur ale nababilor indieni.» Nu există nici o…”

J. Throgmorton Bankhead încetase să mai citească. Imagini ale unei corporaţii Acme ruinate îi dansau înaintea ochilor; ceaşca îi căzu din mână şi cafeaua fierbinte i se

întinse pe pantaloni.

Soţia sări speriată în picioare.

— Ce s-a-ntâmplat, Joseph?

— Nimic, răcni Bankhead. Nimic! Lasă-mă, naibii, în pace!

„Liderul industrial” părăsi nervos odaia, lăsându-şi nevasta să răsfoiască jurnalul, în căutarea ştirii ce reuşise să-l tulbure în asemenea măsură.

***

De obicei, „Bob’s Tavern” de pe strada Cincisprezece era permanent aglomerat, dar, în dimineaţa la care ne referim, acolo nu se găseau decât patru-cinci bărbaţi jalnic îmbrăcaţi, care se strânseseră în jurul siluetei mătăhăloase a onorabilului Peter Q. Hornswoggie, fost eminent congresman.

Ca întotdeauna, Hornswoggie vorbea nestăvilit. Tot ca întotdeauna, subiectul său îl constituia viaţa de congresman.

— Îmi amintesc, spunea el, când acelaşi argument a fost ridicat în Cameră, iar eu am răspuns cam aşa: „în declaraţia sa, eminentul reprezentant al statului Nevada scapă din vedere un aspect foarte important al problemei. El nu-şi dă seama că este în interesul întregii naţiuni să se rezolve de urgenţă problema tuturor cojitorilor de mere ai ţării. Domnilor, de bunăstarea cojitorilor de mere atârnă viitorul întregii industrii fructifere şi pe industria fructiferă se bazează întreaga economie a acestei uriaşe şi glorioase naţiuni – Statele Unite ale Americii!”.

Hornswoggie făcu o pauză, deşertă jumătate din halba de bere şi surâse triumfător:

— Nu voi ezita să vă spun, domnilor, că la aceste cuvinte întreaga Cameră a izbucnit în aplauze frenetice.

Unul dintre ascultători clătină încet din cap, minunându-se:

— Trebuie să fie grozav să puteţi vorbi aşa, domnule senator. Cred că eraţi o senzaţie!

— Aşa-i! încuviinţă barmanul. Păcat că aţi fost înfrânt la trecutele alegeri…

Fostul congresman aprobă din cap, apoi rosti pe un ton înălţător:

— Din surse demne de încredere, am aflat că în campania aceea mituirile au atins un nivel ne…

Se opri brusc, zărind un anumit articol în ziarul unui ascultător. Smulse rapid gazeta, citi în tăcere, după care ochii îi străluciră.

— Prieteni, spuse el, mă tem că trebuie să vă părăsesc. La primărie au apărut nişte probleme grave. – Se apleacă spre barman şi-i şopti la ureche: N-ai cumva o fisă pentru telefon? Din greşeală, mi-am uitat portofelul în cabinetul primarului. Ţi-o restitui mâine.

Strângând în pumn moneda oferită fără tragere de inimă, Peter Q. Hornswoggie părăsi localul.

***

Într-o odăiţă slab iluminată, undeva pe lângă First Avenue, Michael Maguire, cunoscut de poliţie sub porecla mult mai sonoră de Mike Glonţ, îşi curăţa revolverul fredonând fals o melodie la modă. Uşa se întredeschise şi Mike îşi ridică privirea.

— Tu eşti, Piticule?

— Io-s, răspunse individul micuţ şi zbârcit care se strecură înăuntru. Ţ-am adus ziaru’ dă seară. Gaborii tot crede că Bragoni l-a mierlit.

— Da? Asta-i bine. – Nepăsător, Mike îşi îndreptă din nou atenţia asupra revolverului. – Alte noutăţi?

— Nţ! O nebună care s-a omorât, da' nimic altceva.

Îi azvârli ziarul şi plecă. Mike se lăsă pe spate şi-l răsfoi plictisit.

Un titlu îi atrase atenţia, determinându-l să citească articolul însoţitor. După aceea, lăsă gazeta, îşi aprinse o ţigară şi căzu pe gânduri. În cele din urmă, deschise uşa.

— Hei, Piticule, vino-ncoace! Am o treabă pentru tine.

***

Walter Sills era fericit, ba chiar s-ar fi putut spune că se simţea în al nouălea cer. Se plimba prin laborator aidoma unui rege, păşind ca un păun, scăldându-se în gloria proaspăt dobândită. Taylor îl privea de pe un scaun, părând aproape la fel de încântat.

— Cum te simţi când eşti faimos? dori el să ştie.

— Ca atunci când ai un milion de dolari, pentru că asta-i suma pe care o voi cere în schimbul secretului amoniului. De acum încolo, va curge numai lapte şi miere pentru mine.

— Lasă detaliile în seama mea, Walt. Azi iau legătura cu Staples, de la „Vulturii Oţelului”. O să-ţi ofere un preţ bun.

Se auzi soneria şi Sills tresări, apoi alergă să deschidă uşa.

— Aici locuieşte Walter Sills?

În prag se afla un individ voinic şi încruntat, care privea dispreţuitor în jur.

— Da, eu sunt Sills. Doriţi să discutaţi cu mine?

— Exact. Mă numesc J. Throgmorton Bankhead şi reprezint corporaţia „Acme, Placări cu Crom şi Argint”. Aş dori să stăm puţin de vorbă.

— Intraţi, intraţi! Dânsul este Eugene Taylor, asociatul meu. Putem discuta în prezenţa lui.

— Perfect. – Bankhead se aşeză oftând pe un scaun. – Bănuiesc că vă daţi seama care este motivul acestei vizite.

— Probabil că aţi citit în ziare despre amoniu…

— Exact. Am venit să mă conving că articolul nu este o farsă şi să achiziţionez tehnologia.

— Puteţi vedea cu ochii dumneavoastră, domnule. – Sills îl conduse pe industriaş în dreptul incintei umplute cu argon în care se aflau cele câteva grame de amoniu pur. – Acesta este metalul. Aici, în dreapta, se găseşte oxidul – în mod straniu, o substanţă mai metalică decât metalul însuşi. La oxidul acesta s-au referit ziarele, denumindu-l „înlocuitorul aurului”.

Chipul lui Bankhead nu trăda absolut nimic din groaza pe care o simţea la vederea oxidului.

— Scoateţi-l, ca să văd despre ce-i vorba, ceru el.

— Imposibil, domnule Bankhead, clătină din cap Sills. Acelea sunt primele şi singurele mostre de amoniu şi oxid de amoniu existente. Ele sunt piese de muzeu. Dacă doriţi, pot produce altele.

— Evident, dacă vă aşteptaţi să-mi investesc banii în asta. Dacă mă vor satisface, aş fi dispus să cumpăr brevetul pentru… să zicem, o mie de dolari.

— O mie de dolari! exclamară la unison Sills şi Taylor.

— Un preţ corect, domnilor.

— Un milion ar fi un preţ cu adevărat corect! strigă revoltat Taylor.

Descoperirea asta e o mină de aur!

***

— Un milion?! Visaţi, domnilor! Compania mea se ocupă de mai mulţi ani de problema amoniului şi acum suntem aproape de rezolvare. Din păcate, ne-aţi luat-o înainte cu vreo săptămână… De aceea, sunt gata să vă cumpăr patentul, pentru a evita alte neplăceri. Vă daţi seama că dacă mă refuzaţi, aş putea continua cercetările, fabricând

singur amoniul prin tehnologia noastră.

— În cazul acesta, vă vom acţiona în judecată, interveni Taylor.

— Aveţi bani pentru un proces de durată… şi atât de costisitor? Să ştiţi că eu am, rânji răutăcios Bankhead. Ca să vă dovedesc totuşi că nu sunt chiar un ins absurd, vă ofer două mii.

— Aţi auzit care este preţul nostru, replică neînduplecat Taylor.

— În regulă, domnilor. – Bankhead porni către uşă. – Reflectaţi, totuşi, la oferta mea – sunt sigur că-i veţi vedea avantajele.

Deschizând uşa, „liderul industrial” îl descoperi pe Peter Q. Hornswoggie stând în genunchi, concentrat, în dreptul broaştei. Bankhead pufni sonor şi fostul congresman sări în picioare speriat, făcând câteva plecăciuni în lipsă de altceva mai bun.

Magnatul trecu pe lângă el dispreţuitor; imediat Hornswoggie intră, trânti uşa înapoia lui şi-i privi pe cei doi prieteni uluiţi.

— Individul acela, stimaţi domni, este un răufăcător avut, un monarh industrial. El reprezintă tipul de jefuitor care nenoroceşte ţara aceasta. Aţi procedat perfect, refuzându-i oferta.

Punându-şi mâna pe pieptul lat, le zâmbi cu bunătate.

— Cine naiba sunteţi? icni Taylor, revenindu-şi din surprinderea iniţială.

— Eu? făcu Hornswoggle uimit. Păi… ăăă… sunt Peter Quintus Hornswoggle. Mă cunoaşteţi, fără doar şi poate… Anul trecut am făcut parte din Camera Reprezentanţilor.

— N-am auzit niciodată de dumneavoastră! Ce doriţi?

— Ce întrebare!! Am citit în ziare despre minunata voastră descoperire şi am venit să-mi ofer serviciile.

— Ce servicii?

— Am înţeles, nu sunteţi nişte oameni umblaţi prin lume. Din cauza acestei invenţii reprezentaţi o posibilă pradă pentru toţi ticăloşii lipsiţi de scrupule care pot apărea… ca Bankhead, de pildă. În schimb, un afacerist pragmatic ca mine, o persoană cu simţ practic, v-ar putea fi de un inestimabil folos. Sunt dispus să mă ocup de problemele voastre, de rezolvarea detaliilor, de lu…

— Totul pe gratis, bineînţeles, nu? îl opri Taylor, cu un ton caustic.

Hornswoggle fu încercat de un acces de tuse.

— Desigur, m-am gândit că mi s-ar putea acorda un mic procent din descoperirea voastră.

Sills, care până atunci rămăsese tăcut, se repezi brusc spre el.

— Afară! M-aţi auzit? Afară, până nu chem poliţia.

— Vă rog, domnule profesor, nu vă enervaţi!

Hornswoggle se retrase către uşa pe care Taylor i-o ţinea deschisă. Ieşi, continuând să protesteze, şi blestemă în şoaptă când uşa i se trânti în faţă.

— Ce facem, Gene? se văită Sills prăbuşindu-se pe scaunul cel mai apropiat. Ni s-au oferit doar două mii. Acum o săptămână, această sumă ar fi reprezentat mai mult decât aş fi putut spera, dar acum…

— Las-o baltă! Individul trăgea o cacealma. Uite ce-i, o să-i telefonez imediat lui Staples. O să luăm cât ne oferă el – adică destul de mult – apoi, dacă apar necazuri cu Bankhead… ei bine, asta o să fie problema lui Staples. – îşi bătu tovarăşul pe umăr, încurajându-l: Practic, necazurile noastre au luat sfârşit…

Din nefericire însă, Taylor greşea: necazurile lor de-abia începeau.

***

De pe trotuarul celălalt, o siluetă discretă, cu ochişori ca două mărgele iscodind deasupra gulerului ridicat al hainei, examina cu atenţie clădirea. Dacă s-ar fi deranjat să fie curios, orice poliţist l-ar fi putut identifica pe respectivul individ drept Egan „Piticul”, dar, cum nici un om al legii nu se osteni s-o facă, „Piticul” scăpă nebăgat în seamă.

— Rahat, murmură el în barbă, floare la ureche! Totu-i la parter şi geamu’ din spate poate fi forţat… Nu-i alarme, nu-i nimic.

După ce trase aceste concluzii, el chicoti şi plecă.

Nu numai „Piticul” avea idei. Pe când se îndepărta, Peter Q. Hornswoggie descoperi că în interiorul ţestei sale masive bântuiau nişte gânduri ciudate – gânduri ce implicau suficiente acţiuni neortodoxe.

Şi J. Throgmorton Bankhead era la fel de activ. Aparţinea acelei clase viguroase cunoscute drept „întreprinzători”, fiind lipsit de scrupule în privinţa felului cum „întreprindea”, mai ales că nu intenţiona să plătească un milion de dolari pentru secretul amoniului; ca atare, socotea că era necesar să apeleze la una dintre cunoştinţele sale.

Cunoştinţa respectivă, deşi foarte utilă, nu era dintre cele mai plăcute şi Bankhead consideră firesc să fie foarte prudent pe durata vizitei. Cu toate acestea, conversaţia care avu loc se încheie într-un mod plăcut pentru amândoi.

***

Sills se trezi brusc dintr-un somn agitat. Pentru câteva clipe, rămase ascultând neliniştit, apoi se aplecă şi-l înghionti pe Taylor. Fu răsplătit prin câteva mormăieli incoerente.

— Gene, Gene, trezeşte-te! Haide, trezeşte-te!

— Ce? Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

— Taci! Ascultă… auzi?

— N-aud nimic. Lasă-mă să dorm!

Sills îi puse degetul pe buze şi celălalt amuţi. Jos, în laborator, se auzeau clar nişte zgomote.

Ochii lui Taylor se lărgiră şi somnul îl părăsi pe deplin.

— Hoţii, şopti el.

Cei doi coborâră din pat în vârful picioarelor, îşi puseră halatele şi papucii şi se îndreptară către uşă. Taylor purta un revolver şi o luă înainte, coborând treptele.

Străbătuseră poate jumătate din scară când de dedesubt se auzi un strigăt de surpriză, urmat de mai multe sunete înfundate de lovituri.

Acestea continuară preţ de câteva momente, după care răsună un zdrăngănit de sticlă spartă.

— Amoniul meu! răcni Sills cu glas îndurerat şi se năpusti pe scări, evitând braţele întinse ale lui Taylor.

Chimistul năvăli în laborator, urmat îndeaproape de asociatul său, care blestema de zor, şi aprinse lumina. Sub razele puternice ale becurilor, două trupuri încleştate încremeniră, clipind orbite, apoi se despărţiră.

Pistolul lui Taylor îi fixa fără nici un dubiu pe intruşi.

— Ce drăguţ…, rosti tânărul.

Unul dintre cei doi se sculă, clătinându-se, dintre cioburile retortelor şi eprubetelor şi, apăsându-şi palma peste o tăietură de pe mână, îşi plecă trupul mătăhălos într-o reverenţă plină de demnitate. Era Peter Q. Hornswoggle.

— Neîndoios, începu el, privind oarecum nervos spre arma de foc, împrejurările par dubioase, dar le pot explica extrem de uşor. Vedeţi dumneavoastră, în ciuda tratamentului brutal pe care l-am primit după ce mi-am expus oferta, am continuat să simt o anumită grijă faţă de această descoperire. Ca atare, fiind o persoană practică şi cunoscând răutăţile lumii în care trăim, am decis ca în

noaptea aceasta să ţin un ochi asupra laboratorului, întrucât observasem că aţi neglijat să luaţi precauţii împotriva unor răufăcători. Vă puteţi imagina cât de surprins am fost când am văzut această jalnică creatură – arătă spre individul cu nas turtit, care rămăsese ameţit pe podea – strecurându-se prin fereastra din spate. Fără să stau pe gânduri, riscându-mi viaţa, l-am urmărit pe infractor, încercând cu disperare să vă salvez descoperirea. Consider realmente că am făcut un lucru extraordinar. Sunt sigur că acum mă veţi considera o persoană cu adevărat valoroasă şi vă veţi reevalua opiniile în ceea ce priveşte anterioarele mele propuneri.

Taylor îl ascultă cu un rânjet cinic.

— Poţi minţi al naibii de bine, nu-i aşa, P. Q.? îl luă el peste picior, şi ar fi continuat pe aceeaşi notă, cu o fermitate mai mare, dacă celălalt spărgător nu ar fi început brusc să protesteze vehement:

— Ce dracu’, şefu’, grasu’ ăsta-ncearcă să mă bage-n rahat, da’ io-s nevinovat! M-a angajat un tip să intru aici şi să sparg seifu’ şi io nu m-aleg decât cu nişte bănuţi, cât să-mi duc zilele. Numa’ să sparg seifu’, şefu’, nu să fac vr’un rău cuiva. De-abia m-apucasem dă treabă, mă-ncălzeam cum se spune, când a apărut banditu’ ăsta c-o daltă ş-un arzător şi-a tăiat-o drept spre seif. Normal că mie nu-mi place dă concurenţă, aşa că l-am…

Hornswoggle se retrăsese însă într-un turn de fildeş.

— Rămâne de văzut dacă afirmaţiile unui gangster pot avea trecere înaintea cuvintelor unei persoane care, o afirm cu toată onestitatea, a fost, la vremea sa, unul dintre membrii cei mai eminenţi ai marii…

— Gura, amândoi! răcni Taylor, agitând ameninţător pistolul. Anunţ poliţia şi n-aveţi decât să-i plictisiţi *pe ei* cu poveştile voastre, la spune, Walt, s-a întâmplat ceva?

— Se pare că nu, spuse Sills, terminând inspectarea

laboratorului. Au spart numai nişte retorte goale. În rest, nimic.

— E bine, începu Taylor, apoi amuţi uluit.

Pe uşa dinspre coridor pătrunsese un individ flegmatic, purtând o pălărie ale cărei boruri îi acopereau ochii. Un revolver ţinut într-o mână expertă schimba considerabil situaţia.

— Haide, mârâi el spre Taylor, iasă fierul!

Arma acestuia lunecă dintre degetele şovăitoare şi căzu zăngănind pe podea. Noul sosit îi examină pe toţi cei adunaţi în încăpere cu o privire amuzată.

— Ia uite! Deci, alţi doi voiau să mi-o ia înainte. Locul ăsta pare extrem de frecventat.

***

Sills şi Taylor se holbau cu gurile căscate, în vreme ce dinţii lui Hornswoggie clănţăneau energic. Primul hoţ se foi neliniştit, murmurând:

— Iisuse, ie Mike Glonţ!

— Îmhî, aprobă acesta, Mike Glonţ. Mulţi mă cunosc şi ştiu bine că nu mi-e frică să apăs pe trăgaci când mi se pare necesar. Haide, chelule, dă-mi invenţia! Ştii tu – chestia aia cu aurul fals… Să n-ajung să număr până la cinci!

Sills se îndreptă încet către seiful vechi din colţ. Mike se retrase puţin, pentru a-i face loc să treacă, şi mâneca pardesiului său atinse un raft. Un flaconaş cu soluţie de sulfat de sodiu se clătină şi căzu.

Mânat de o bruscă inspiraţie, Sills urlă:

— Dumnezeule, ai grijă! E nitroglicerină!

Flaconul lovi duşumeaua şi se sparse cu un clinchet sonor. Involuntar, Mike răcni şi sări îngrozit într-o parte. În aceeaşi clipă, Taylor îl izbi din plin cu un placaj superb, iar

Sills se repezi spre arma căzută a prietenului său, pentru a-i ţine la respect pe ceilalţi doi. Nu mai era însă nevoie. Din primul moment al confuziei generale, aceştia se topiseră în noaptea din care apăruseră.

Taylor şi Mike Glonţ se rostogoliră pe podeaua laboratorului, încleştaţi într-o luptă disperată, cu Sills ţopăind în jurul lor şi rugându-se cerului să se oprească măcar o clipă, pentru a putea izbi cu patul revolverului în ţeasta gangsterului.

Nu avu însă parte de aşa ceva. Brusc, Mike se încordă, aplică o lovitură năucitoare sub bărbia lui Taylor şi se eliberă. Sills zbieră consternat şi apăsă pe trăgaci în direcţia siluetei care o luase la fugă. Focul său nu nimeri ţinta şi Mike scăpă neatins. Sills nu încercă să-l urmărească.

Un pahar cu apă rece îl trezi pe Taylor. Scuturând ameţit din cap, acesta privi dezastrul din laborator.

— Măiculiţă! bolborosi el. Ce mai noapte!

— Ce ne facem, Gene? suspină Sills. Acum, şi vieţile ne sunt în pericol. Niciodată nu m-am gândit că era posibil să ne calce niscaiva hoţi, altfel n-aş fi anunţat descoperirea în ziare.

— Acum este prea târziu, n-are rost să te mai căinezi. Fii atent, primul lucru pe care-l avem de făcut este să ne culcăm. În noaptea asta, n-o să ne mai deranjeze nimeni. În schimb, mâine te duci la bancă şi depui într-un seif toată documentaţia referitoare la tehnologie, aşa cum trebuia să fi procedat din capul locului. Staples o să vină la trei după-amiaza. Batem palma cu el şi după aceea vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţe.

Chimistul clătină din cap cu tristeţe.

— În tot cazul, până acum, amoniul s-a dovedit tare periculos! Aproape că-mi doresc să nu fi auzit niciodată de el. Mai că aş prefera să revin la analizele de minereu.

În vreme ce traversa oraşul, îndreptându-se către

bancă, Sills nu găsi nici un motiv pentru a-şi redobândi buna dispoziţie. Nici chiar zdruncinăturile şi zornăielile familiare ale străvechiului său automobil nu reuşiră să-l înveselească. Dintr-o viaţă caracterizată prin monotonie paşnică, trecuse într-o perioadă de nebunie, şi schimbarea nu-l mulţumea câtuşi de puţin.

— Ca şi sărăcia, bogăţia are problemele ei specifice, remarcă el sentenţios, oprind înaintea clădirii din marmură, cu un etaj, a băncii.

Apoi, savantul coborî cu grijă din automobil, îşi întinse picioarele amorţite şi porni spre uşile batante.

Nu reuşi însă să ajungă până acolo. Două specimene mătăhăloase ale rasei umane îl flancară, şi Sills simţi un obiect foarte dur apăsându-i cu o intensitate dureroasă coastele. Deschise involuntar gura şi fu răsplătit cu o voce de gheaţă:

— Gura, chelule, altfel o să capeţi ceea ce meriţi pentru şmecheria aia cu care m-ai păcălit azi-noapte!

Sills se înfioră şi nu se împotrivi. Recunoscuse cu multă uşurinţă glasul lui Mike Glonţ.

— Unde-s hârtiile? întrebă Mike. Nu mă face s-aştept!

— În buzunarul interior, croncăni Sills, tremurând din toate mădularele.

Tovarăşul lui Mike strecură o mână expertă în buzunarul indicat şi scoase trei-patru file împăturite.

— Astea ie, Mike?

Glonţ le examină rapid şi încuviinţă din cap.

— Îmhî! Gata, chelule, vezi-ţi de drum!

Sills fu îmbrâncit cu brutalitate, apoi cei doi gangsteri săriră în automobilul lor şi se îndepărtară cu viteză, în vreme ce chimistul rămase întins pe trotuar. Câţiva trecători amabili îl ajutară să se ridice.

— N-am păţit nimic, izbuti el să icnească. M-am împiedicat, asta-i tot. Nu m-am rănit.

Savantul intră în bancă şi se lăsă să cadă pe cel mai apropiat scaun, simţind că era pe punctul de a leşina. Fără urmă de îndoială: nu era făcut pentru noua viaţă.

Totuşi, ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Taylor prevăzuse posibilitatea unui asemenea incident. Chiar şi el avusese impresia, la un moment dat, că-l urmărea o maşină. Cu toate acestea, din cauza spaimei, fusese cât pe ce să strice totul.

Ridică din umerii săi firavi şi, scoţându-şi pălăria, extrase din căptuşeala acesteia câteva file împăturite. Peste cinci minute, le depuse în seiful principal al băncii şi văzu închizându-se imensa uşă din oţel. Abia după aceea oftă uşurat.

— Mă-ntreb ce se va întâmpla, murmură el pe drumul de întoarcere, când vor încerca să urmeze instrucţiunile de pe hârtiile furate. Îşi umezi buzele şi clătină din cap. Va fi o explozie a naibii de violentă…

Ajungând acasă, Sills găsi trei poliţişti plimbându-se în sus şi-n jos pe trotuarul din faţa laboratorului.

— Am solicitat protecţia poliţiei, îi explică Taylor, ca să evităm incidentele de genul celor de azi-noapte.

Chimistul îi povesti aventura de la bancă şi prietenul său dădu din cap rânjind.

— Ei bine, de-acum totul s-a terminat! spuse el în final. Staples va sosi în două ore, iar până atunci suntem apăraţi de poliţie. După aceea, ridică el din umeri, e treaba lui Staples.

— Uite ce-i, Gene, îl întrerupse brusc Sills, sunt totuşi îngrijorat în privinţa amoniului… Nu i-am testat posibilităţile de acoperire metalică şi ştii bine că ele sunt cele cu adevărat importante. Dacă Staples constată că-i vindem gogoşi?

— Mda, făcu Taylor, frecându-şi bărbia, aici ai dreptate. Uite ce putem face. Înainte de a veni el, haide să acoperim

un obiect – o lingură, să spunem – ca să verificăm dacă totul merge bine…

— Nu-mi place deloc! se plânse Sills. Dacă n-ar fi fost huliganii ăia, n-ar fi trebuit să procedăm în maniera asta complet neştiinţifică.

— Mai întâi, să mâncăm ceva.

***

Se apucară de treabă după ce prânziră. Aparatura fu instalată în grabă. Turnară soluţie saturată de amonalină într-o cuvă cubică, având latura de treizeci de centimetri. O lingură veche reprezenta catodul, iar o cantitate de amalgam de amoniu (separată de restul soluţiei printr-o placă de sticlă perforată) constituia anodul. Curentul era asigurat de trei baterii înseriate.

— Funcţionează pe acelaşi principiu ca acoperirile obişnuite cu cupru, explică Sills. După pornirea curentului electric, ionii de amoniu sunt atraşi de catod… care e lingura. În mod obişnuit, amoniul s-ar descompune, fiind instabil, dar situaţia se schimbă atunci când e dizolvat în amonalină. Amonalina este foarte puţin ionizată şi la anod se eliberează oxigen. Cel puţin, aşa stau lucrurile în teorie. Să vedem ce se-ntâmplă în practică.

Chimistul apăsă comutatorul, fiind urmărit cu sufletul la gură de Taylor. Câteva clipe nu se zări absolut nimic şi amicul său se încruntă dezamăgit. Curând însă, Sills îl prinse de mânecă.

— Uite! şuieră el. Uită-te la anod!

Pe amalgamul spongios de amoniu se formau bule de gaz. Bărbaţii priviră lingura.

Treptat, remarcară o schimbare. Aspectul metalic se opacizăm, culoarea argintie pierzându-şi lent nuanţa albicioasă. În mod evident, peste ea se depunea un strat

galben distinct, chiar dacă era mat. După cincisprezece minute, Sills întrerupse curentul, suspinând mulţumit.

— Acoperirea este perfectă.

— Bun! Scoate lingura, s-o vedem!

— Ce? exclamă neîncrezător Sills. S-o scot?! Păi este amoniu pur. Dacă-l expunem la aer, vaporii de apă o să-l transforme instantaneu în NH4OH. Nu putem face aşa ceva.

Trase lângă masă un compresor de aer.

— Acum, explică el în continuare, trec aerul prin filtre de clorură de calciu şi după aceea introduc oxigenul perfect uscat – combinat cu patru volume de azot – direct în solvent.

Savantul introduse duza în soluţie, imediat sub lingură, şi deschise uşor valva compresorului. Parcă făcuse o scamatorie. Aproape instantaneu, galbenul lingurii începu să sclipească şi să scânteieze, căpătând o frumuseţe aproape eterică.

Cei doi bărbaţi priveau, ţinându-şi răsuflarea. Sills opri compresorul şi, pentru o vreme, admirară emoţionaţi lingura cea minunată. Apoi, Taylor şopti răguşit:

— Scoate-o din soluţie! Lasă-mă s-o pipăi! Dumnezeule, e superbă!

Cu o expresie de veneraţie, Sills prinse lingura cu un cleşte şi o extrase din cuvă.

Tot ce s-a petrecut imediat după aceea nu poate fi descris complet. Ulterior, când reporterii aţâţaţi i-au hăituit nemilos, nici Taylor şi nici Sills nu şi-au amintit câtuşi de puţin cum decurseseră lucrurile în următoarele câteva minute.

În clipa când lingura placată cu amoniu veni în contact cu aerul din laborator, nările bărbaţilor fură asaltate de cel mai îngrozitor miros imaginat vreodată – o duhoare ce nu putea fi descrisă, o miasmă puturoasă de iad, ce transformă odaia într-un coşmar oribil.

Horcăind, Sills dădu drumul lingurii. Ambii prieteni tuşeau şi icneau, astupându-şi îngroziţi nările şi gura, urlând, lăcrimând, strănutând!

Taylor înhăţă lingura şi privi disperat în jur. Mirosul se înteţea, iar, pe de altă parte, în încercările lor disperate de a-l înlătura, izbutiseră să distrugă laboratorul şi să răstoarne cuva cu amonalină. Rămăsese un singur lucru de făcut, şi Taylor nu ezită o clipă. Lingura zbură prin fereastra deschisă, pe Twelfth Avenue, aterizând pe trotuar, la picioarele unui poliţist… dar lui Taylor nu-i mai păsa.

— Scoate-ţi hainele…, icni Sills. Va trebui să le ardem! După aceea, va trebui să pulverizăm ceva în laborator – orice substanţă care are un iz puternic. Să ardem sulf… să aduc nişte brom lichid…

***

Amândoi se dezbrăcau în grabă, când îşi dădură seama că cineva intrase pe uşa descuiată. Soneria sunase, însă ei n-o auziseră. Era Staples, regele oţelului, un bărbat înalt de aproape doi metri, cu o coamă leonină.

Un singur pas în laborator îi distruse complet demnitatea. Staples se prăbuşi, gemând înlăcrimat, iar după câteva clipe Twelfth Avenue avu parte de spectacolul unui gentleman în vârstă, elegant îmbrăcat, alergând din răsputeri pe mijlocul carosabilului şi în acelaşi timp chinuindu-se să-şi smulgă cât mai multe haine de pe el.

Lingura îşi continua acţiunea teribilă. Cei trei poliţişti dăduseră bir cu fugiţii de mult, într-o dezordine penibilă, iar acum simţurile buimăcite şi torturate ale celor două biete fiinţe ce provocaseră fără voia lor întregul dezastru erau asaltate de vacarmul dinspre stradă.

Din casele vecine, ţâşneau afară bărbaţi, femei şi copii. Maşinile pompierilor pătrundeau în cartier cu sirenele

urlând asurzitor, pentru a fi rapid abandonate de ocupanţii lor. Echipaje de poliţie apăreau… şi fugeau.

În cele din urmă, Sills şi Taylor nu mai putură suporta duhoarea şi, rămaşi doar cu pantalonii pe ei, porniră în goană către Hudson. Nu se opriră decât după ce se băgară în râu până la gât, cu aerul binecuvântat şi pur deasupra capetelor.

Taylor întoarse o privire buimacă spre chimist.

— Totuşi, cum putea duhni în halul ăla? Ai spus că era stabil, iar solidele stabile sunt inodore. Ca să miroasă trebuie să degaje vapori, nu?

— Ai mirosit vreodată mosc? gemu Sills. Moscul degajă un iz specific, pe o perioadă nedefinită, fără să piardă în mod apreciabil din greutate. Noi am descoperit ceva similar.

O vreme, cei doi rămaseră pe gânduri, strâmbându-se ori de câte ori briza aducea un damf de amoniu. Într-un târziu, Taylor vorbi pe ton scăzut:

—Când îşi vor da seama ce anume a declanşat totul şi vor descoperi cine sunt autorii, mă tem că vom fi acţionaţi în judecată – sau poate chiar băgaţi la închisoare.

— Regret din tot sufletul c-am descoperit blestemăţia asta! răspunse chimistul, înnegurându-se. Nu ne-a adus decât necazuri.

Zicând acestea, Sills cedă nervos şi suspină sonor. Taylor îl bătu cu jale pe umeri.

— Lucrurile nu stau chiar atât de rău. Descoperirea aceasta te va face celebru şi-ţi vei putea fixa singur preţul, lucrând la oricare laborator din ţară. În plus, e sigur că vei obţine Premiul Nobel.

— Aşa-i, surâse chimistul. Şi, cine ştie, poate c-o să găsesc şi o modalitate de contracarare a mirosului. Sper…

— Sper şi eu, îi ţinu isonul Taylor. Hai să ne-ntoarcem! Cred că până acum au reuşit să îndepărteze lingura.

3. TENDINŢE

Astounding Science Fiction, iulie 1939

Când am intrat în cameră, John Harman stătea la biroul său, cufundat în gânduri. Mă obişnuisem de mult să-l găsesc privind pe fereastră spre Hudson, cu bărbia sprijinită în palmă şi chipul încruntat – această poziţie devenise chiar prea familiară. Îmi părea rău că micuţul şi combativul Harman trebuia să se consume în felul acela, zi după zi, când de fapt ar fi trebuit să primească laudele şi veneraţia lumii întregi.

— Ai văzut editorialul din *Clarion*, şefu'? l-am întrebat, trântindu-mă într-un scaun.

A întors către mine ochii injectaţi.

— Nu, nu l-am văzut. Ce zice? Se cere din nou ca pedeapsa divină să se abată asupra capului meu?

Din glas îi picura un sarcasm amar.

— De data asta, au mers ceva mai departe, am răspuns. Ascultă: „Mâine este ziua în care John Harman va încerca să profaneze cerurile. Mâine, călcând în picioare opinia publică şi conştiinţa umană, acest individ îl va sfida pe Dumnezeu. Destinul omului nu este de a merge oriunde îl împing ambiţia şi dorinţele. Există lucruri care-i sunt de-a pururi interzise, iar dintre ele face parte şi aspiraţia către stele. Aidoma Evei, John Harman doreşte să muşte din fructul oprit şi, aidoma Evei, el va fi pedepsit aşa cum se cuvine.

Totuşi, simpla discutare a intenţiilor nu este suficientă. Dacă noi îi vom permite ca în felul acesta să stârnească mânia Domnului, vina va aparţine omenirii, nu doar lui Harman. Lăsându-l să-şi înfăptuiască planurile nelegiuite, noi devenim complici şi răzbunarea divină se va abate şi

asupra noastră. Ca atare, este esenţial să se ia imediat măsuri pentru a-l împiedica pe Harman să decoleze mâine în aşa-zisa lui rachetă. Refuzând să ia aceste măsuri, guvernul poate determina declanşarea unor acţiuni violente. Dacă nu va interveni pentru confiscarea rachetei sau întemniţarea lui Harman, este posibil ca cetăţenii revoltaţi să treacă direct la fapte…”

Harman a sărit din scaun furios, mi-a smuls ziarul din mâini şi l-a azvârlit într-un colţ.

— Asta-i o instigare directă la linşaj! a răcnit el. Uită-te la astea!

Mi-a aruncat cinci-şase plicuri. O privire mi-a fost de ajuns ca să mă lămuresc despre ce era vorba.

— Alte ameninţări cu moartea?

— Exact! A fost necesar să solicit un număr mai mare de poliţişti care să patruleze în exteriorul clădirii, plus o escortă de motociclişti pentru mâine, când vom merge la poligonul de testări.

A pornit să se plimbe agitat prin încăpere.

— Nu ştiu ce să fac, Clifford, a continuat el să se plângă. Am muncit aproape zece ani la *Prometeu.* Am dat în brânci, am cheltuit o avere, am renunţat la toate plăcerile vieţii… pentru ce? Pentru ca o gaşcă de renascentişti nebuni să manipuleze conştiinţa publică împotriva mea în asemenea măsură încât să-mi fie ameninţată viaţa?

— Eşti înaintea vremurilor, şefu’! am comentat eu, ridicând din umeri cu un gest de resemnare care l-a făcut să se răsucească mânios spre mine.

— Ce vrei să spui? Suntem în 1973! De peste o jumătate de secol, lumea este pregătită pentru zborul spaţial. Acum cincizeci de ani, oamenii visau la ziua când omul se va putea elibera de cătuşele Pământului, începând explorarea adâncimilor spaţiului cosmic. De cincizeci de ani, ştiinţa a avansat permanent către acest ţel şi acum… acum am

ajuns în sfârşit acolo, dar – iată! – tu spui că lumea nu-i pregătită.

— Anii ‘20 şi ‘30 au constituit o perioadă de anarhie, decadenţă şi haos, după cum era menţionat şi în, ţii minte, cursurile de istorie, i-am reamintit cu blândeţe. Nu-i poţi accepta drept etalon.

— Ştiu, ştiu. Te referi, fireşte, la războaiele din 1914 şi 1940. Sunt poveşti vechi pentru mine – tata a luptat în al doilea, iar bunicul în primul. Cu toate acestea, vremurile respective au reprezentat *înflorirea* ştiinţei. Pe atunci oamenii nu se temeau, ci visau şi îndrăzneau. În ştiinţă nu exista conservatorism. Nici o teorie nu era prea radicală pentru a fi propusă şi nici o descoperire prea revoluţionară pentru a fi publicată. Astăzi, lumea e cuprinsă de decădere, iar o idee măreaţă ca zborul spaţial este numită „sfidare la adresa Domnului”.

Capul i s-a plecat încet, şi Harman s-a întors pentru a-şi ascunde lacrimile şi buzele ce-i tremurau. După aceea, s-a îndreptat din nou, brusc, şi ochii i-au scânteiat.

— Dar le voi arăta eul O s-o fac, în ciuda Raiului, Iadului şi Pământului! Am investit prea mult ca să abandonez totul.

— Uşurel, şefu’! l-am sfătuit. Furia nu te va ajuta deloc mâine, când o să intri în navă. Şi aşa şansele de reuşită nu sunt tocmai absolute, de aceea n-are rost să porneşti măcinat de griji şi gânduri.

— Ai dreptate. Să nu ne mai gândim la asta. Unde-i Shelton?

— La Institut, pregăteşte plăcile acelea fotografice speciale.

— Nu lipseşte cam de mult?

— N-aş zice. Totuşi, fiindcă veni vorba, şefu[1], este ceva cu el. Mie nu-mi place…

— Prostii! E cu noi de doi ani şi n-am de ce mă plânge.

— Bine, am deschis larg braţele în semn de resemnare.

Treaba ta dacă nu vrei să m-asculţi. Ţi-am mai zis că l-am prins citind una dintre fiţuicile acelea concepute de Otis Eldredge. Cunoşti genul: „Teme-te, Omenire, căci ziua Judecăţii se apropie! Pedeapsa pentru păcatele tale nu va întârzia. Căieşte-te şi fi-vei mântuită!”. Şi toate celelalte gunoaie străvechi…

Harman a pufnit dezgustat.

— Renascentist sonat, de doi bani! Presupun că soiul ăsta de persoane va continua să existe atâta vreme cât pe lume vor mai fi destui cretini. Totuşi, nu-l poţi condamna pe Shelton doar pentru că citeşte aşa ceva. Chiar şi eu le-am citit.

— El *afirmă* că a luat-o de pe trotuar şi a citit-o „din curiozitate”, dar sunt sigur că l-am văzut scoţând-o din portofel. În plus, merge în fiecare duminică la biserică.

— Si *asta* reprezintă un delict? în ziua de azi, toţi merg la biserică!

— Adevărat, totuşi nu la Societatea Evanghelică a Secolului Douăzeci. Este secta lui Eldredge.

Ultimele mele cuvinte l-au făcut pe Harman să tresară. În mod evident, auzea pentru prima dată de aşa ceva.

— Mda, pare interesant, nu? în cazul ăsta, va trebui să fim cu ochii pe el.

După aceea însă, evenimentele au început să se deruleze rapid şi am uitat complet de Shelton… până a fost prea târziu.

***

În acea ultimă zi de dinainte de teste, nu aveam mare lucru de făcut, aşa că am trecut în odaia alăturată, unde am parcurs raportul final al lui Harman adresat Institutului. Ar fi trebuit să corectez eventualele erori, însă mă tem că n-am fost foarte conştiincios. Pentru a spune adevărul, nu

m-am putut concentra. La fiecare câteva minute, cădeam pe gânduri.

Toată agitaţia aceea legată de zborul spaţial părea stranie. Cu şase luni în urmă, când Harman anunţase pentru întâia dată perfecţionarea lui *Prometeu*, lumea ştiinţei jubilase. Bineînţeles, declaraţiile exprimaseră prudenţă, totuşi entuziasmul fusese real.

Masele însă nu priviseră situaţia în acelaşi mod. Acest lucru poate părea straniu pentru voi, cei din secolul douăzeci şi unu, însă probabil că în 73 trebuia să ne aşteptăm la aşa ceva. Pe atunci, oamenii nu erau foarte preocupaţi de progres. De mai mulţi ani, se manifesta o înclinaţie către religie, la modul excesiv, iar când toate sectele s-au unit în a condamna racheta lui Harman… ei bine, aţi priceput!

La început, numai biserica s-a opus categoric, ceea ce ne-a făcut să credem că respectivul conflict s-ar putea stinge treptat. Nu s-a întâmplat însă aşa. Ziarele au preluat subiectul şi, practic, au răspândit doctrina. Într-un timp remarcabil de scurt, sărmanul Harman a devenit o ameninţare la adresa lumii, după care au început necazurile adevărate.

Zilnic, primea ameninţări cu moartea şi referiri la pedeapsa divină. Nici măcar pe stradă nu putea merge în siguranţă. Zeci de secte, din care nu făcea parte – Harman era unul dintre acei foarte puţini atei ai momentului, ceea ce constituia alt cap de acuzare la adresa lui – l-au excomunicat şi l-au pus sub interdicţie. Iar cel mai mare rău l-au provocat Otis Eldredge şi a sa Societate Evanghelică, care au început să agite populaţia.

Eldredge era un individ ciudat, unul dintre acele genii (în felul lor) care apar la răstimpuri. Dotat cu o strălucită tehnică oratorică şi cu un limbaj electrizant, el era capabil pur şi simplu să hipnotizeze auditoriul. Douăzeci de mii de

oameni deveneau plastilină în mâinile sale, dacă i-ar fi putut convinge să-l asculte. Timp de patru luni, el a tunat şi fulgerat împotriva lui Harman; patru luni, un şuvoi neîntrerupt de acuzaţii s-a revărsat frenetic de pe buzele sale. Şi timp de patru luni, indignarea lumii a sporit.

Totuşi, Harman nu putea fi intimidat. În corpul său de numai un metru şaizeci înălţime, el avea spiritul a cinci bărbaţi de doi metri. Cu cât lupii urlau mai abitir, cu atât el se încrâncena mai tare. Cu o încăpăţânare aproape dumnezeiască – duşmanii o numeau diabolică – Harman a refuzat să cedeze măcar un centimetru. Cu toate acestea, pentru mine, care-l cunoşteam, fermitatea sa nu reprezenta decât o mască imperfectă a tristeţii imense şi a dezamăgirii amare ce-l bântuiau.

În clipa aceea, ţârâitul soneriei mi-a întrerupt gândurile şi m-a făcut să sar surprins în picioare. În zilele respective, vizitatorii erau extrem de puţini.

Privind pe fereastră, am zărit o siluetă înaltă şi mătăhăloasă discutând cu sergentul de poliţie Cassidy. L-am recunoscut imediat pe Howard Winstead, directorul Institutului. Harman s-a grăbit să-l întâmpine şi, după un scurt schimb de cuvinte, cei doi au intrat în cabinet, l-am urmat, curios să aflu ce anume îl adusese aici pe Winstead, care era mai degrabă om politic decât savant.

La început, Winstead n-a părut în largul lui; n-a afişat obişnuitul său comportament fermecător. Evita stânjenit să privească în ochii lui Harman, apucându-se să bolborosească o serie de banalităţi referitoare la vreme. După aceea, a trecut la subiect, direct şi fără pic de diplomaţie.

— John, a rostit el, ce-ai zice dacă ai amâna testul pentru o vreme?

— De fapt, vrei să-l abandonez cu totul, aşa-i? Ei bine, n-o s-o fac şi ăsta-i ultimul meu cuvânt.

— Stai, a ridicat Winstead braţul, nu te enerva! Lasă-mă să-ţi explic. Ştiu că Institutul a fost de acord să-ţi dea mână liberă şi mai ştiu că ai achitat cel puţin jumătate din cheltuieli din propriul buzunar, dar… nu mai poţi continua.

— Chiar aşa? a pufnit Harman batjocoritor.

— Uite ce-i, John, tu te pricepi la ştiinţă, însă nu cunoşti oamenii, spre deosebire de mine. Chiar dacă nu-ţi dai seama, nu trăim în lumea „Deceniilor Nebune”. Din 1940 şi până acum s-au petrecut schimbări profunde.

Ajuns în acest punct, a început, cu glas măsurat, ceea ce părea în mod evident un discurs pregătit din vreme:

— Ştii bine că, după Primul Război Mondial, lumea, privită ca un tot, s-a îndepărtat de religie îndreptându-se spre eliberarea de convenţii. Oamenii erau dezgustaţi, deziluzionaţi şi cinici. Eldredge i-a denumit „răi şi păcătoşi”. Cu toate acestea, ştiinţa a înflorit – unii spun că aşa se întâmplă în asemenea epoci neconvenţionale. Din punctul *ei* de vedere, a fost o „Epocă de Aur”. Pe de altă parte, cunoşti istoria politică şi economică a acelor vremuri. O perioadă de haos politic şi anarhie internaţională, sinucigaşă şi dementă, culminând cu izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. În măsura în care prima conflagraţie a dus la o perioadă de avânt, cea de-a doua a determinat o întoarcere la religie. Oamenii au fost scârbiţi de „Deceniile Nebune”. Se săturaseră de ele şi, în primul rând, se temeau de revenirea lor. Pentru a înlătura această posibilitate, ei au renunţat la modul de viaţă care a caracterizat perioada aceea. După câte vezi, motivele lor erau lesne de înţeles şi demne de laudă. Libertatea, sofisticarea, lipsa convenţiilor… toate au dispărut, ca şterse cu buretele. Acum trăim într-o a doua epocă victoriană şi nu mi se pare nimic anormal, deoarece istoria omenirii se desfăşoară ciclic, iar spirala ei ne poartă acum spre religie şi formalism. Un singur lucru a dăinuit: respectul omenirii faţă

de ştiinţă. Am introdus prohibiţia, femeile nu mai au voie să fumeze, produsele cosmetice sunt interzise, fustele mini şi decolteurile au dispărut, iar divorţul constituie o neplăcută dovadă de neseriozitate. Ştiinţa însă nu a fost afectată… *deocamdată*. Tocmai din acest motiv, ea trebuie să fie precaută, să se străduiască să nu-i irite pe oameni. În caz contrar, ei vor ajunge lesne să creadă – iar Otis Eldredge s-a apropiat periculos de mult de acest subiect în unele discursuri – că ştiinţa a provocat ororile celui de-al Doilea Război Mondial. Vor spune că ştiinţa a sugrumat cultura, că tehnologia a înăbuşit sociologia şi că acest dezechilibru a provocat conflagraţiile mondiale. În privinţa asta, aş spune că înclin să le dau dreptate. Ştii însă ce se va întâmpla, dacă *se va ajunge* vreodată la asta? Este posibil să se interzică cercetarea ştiinţifică, sau – dacă nu se va ajunge chiar atât de departe – ea va fi atât de limitată, încât cu siguranţă că va decădea şi va dispărea. Ceea ce va provoca un dezastru din care omenirea nu-şi va reveni nici peste un mileniu. Iar toate acestea pot fi accelerate de testul tău de zbor. Aţâţi omenirea, determinându-i o reacţie greu de potolit. Te previn, John! Vei fi direct răspunzător de consecinţe.

***

Pentru o clipă, s-a lăsat o tăcere profundă, după care Harman s-a silit să surâdă.

— Haide, haide, Howard, te laşi înspăimântat de umbre pe pereţi! Vrei să spui că tu crezi cu adevărat că întreaga lume este pe punctul de a se afunda într-un al doilea Ev Mediu? La urma urmelor, oamenii inteligenţi sunt de partea ştiinţei, nu?

— Dacă aşa este, atunci, din câte îmi dau eu seama, n-au mai rămas prea mulţi. – Winstead a scos o pipă din

buzunar, a umplut-o cu tutun şi a urmat: Acum două luni, Eldredge a înfiinţat o Ligă Morală care a cunoscut un avânt incredibil. *Numai în Statele Unite există douăzeci de milioane de membri!* Eldredge se laudă că, după următoarele alegeri, Congresul va fi de partea lui şi se pare că nu-i o simplă cacealma. Se desfăşoară deja acţiuni energice de lobby pentru votarea unei legi care să interzică experimentele cu rachete. Ţine cont de faptul că legi de felul acesta au fost promulgate în Polonia, Portugalia şi România. Da, John, ne găsim primejdios de aproape de persecuţia pe faţă a ştiinţei.

Bărbatul a început să pufăie rapid şi nervos.

— Dar dacă reuşesc, Howard, dacă reuşesc? a insistat Harman. Ce va fi atunci?

— La naiba! Ştii bine care sunt sorţii de izbândă. Propria ta estimare îţi acordă doar zece la sută şanse de supravieţuire.

— Şi ce înseamnă asta? Următorul va învăţa din greşelile mele şi şansele se vor îmbunătăţi. Asta înseamnă metoda ştiinţifici!

— Gloata habar n-are de metoda ştiinţifică şi nici n-o interesează. Ce spui? îl amâni?

Harman a sărit în picioare, răsturnându-şi scaunul.

— Îţi dai seama ce-mi ceri? Vrei să renunţ fără să clipesc la munca mea de o viaţă, la visul meu? Crezi că mă voi retrage şi voi aştepta ca *scumpa* noastră omenire să devină mai binevoitoare? Crezi că se va schimba în timpul vieţii *mele?* Iată răspunsul meu: Consider că am dreptul inalienabil la cunoaştere. Ştiinţa însăşi are dreptul inalienabil la progres şi dezvoltare, fără imixtiuni din exterior. Amestecându-se în munca mea, lumea greşeşte, iar eu am dreptate. Nu va fi deloc uşor, pentru că eu *nu-mi voi abandona* drepturile.

Winstead a clătinat din cap cu părere de rău.

— Greşeşti, John, atunci când vorbeşti despre drepturi „inalienabile”. Ceea ce tu numeşti „drept” nu reprezintă decât un *privilegiu general acceptat.* Ceea ce societatea acceptă este drept, ceea ce nu acceptă este greşit.

— Amicul tău, Eldredge, ar fi de acord cu o astfel de definiţie a „dreptăţii” sale? a întrebat Harman cu amărăciune.

— Nu, bineînţeles că nu, dar asta-i lipsit de însemnătate, la cazul triburilor africane care au practicat canibalismul. Membrii lor au crescut într-o societate de canibali cu o lungă tradiţie în această privinţă, care accepta practica respectivă. Pentru *ei,* canibalismul este *corect*, şi de ce n-ar fi? Vezi, aşadar, cât de relative sunt noţiunile astea şi cât de prostească este concepţia ta asupra drepturilor „inalienabile” de a continua testele?

— Să ştii, Howard, că ţi-ai ratat cariera – ar fi trebuit să te faci avocat. Harman devenise de-a dreptul furios. Ai scos de la naftalină toate argumentele de care ţi-ai adus aminte. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, încerci să pretinzi că refuzul de a te alătura majorităţii constituie o crimă? Eşti adeptul uniformităţii absolute, al ortodoxismului, banalităţii şi locurilor comune? Ştiinţa ar dispărea mai repede sub programul schiţat de tine decât sub prohibiţia guvernamentală.

Sculându-se, Harman şi-a ţintuit interlocutorul cu un deget acuzator:

— Trădezi ştiinţa şi tradiţia acelor rebeli faimoşi: Galileo, Darwin, Einstein şi cei asemenea lor. Racheta mea va decola mâine conform graficului, în ciuda celor ca tine şi a altor birocraţi din Statele Unite. Am repetat-o de nenumărate ori, de aceea refuz să te mai ascult. Poţi să pleci!

Roşu la faţă, directorul Institutului s-a răsucit spre mine:

—îmi eşti martor, tinere, că l-am prevenit pe acest prost

încăpăţânat, pe acest… acest fanatic fără creier.

Individul s-a mai bâlbâit puţin, apoi a ieşit – întruchiparea furiei indignate.

După plecarea lui, Harman s-a întors către mine.

— Ei bine, *tu* ce crezi? Probabil îi dai dreptate.

Nu exista decât un singur răspuns posibil şi n-am ezitat să-l rostesc:

— Şefu', mă plăteşti doar ca să urmez ordinele. Sunt alături de tine!

În clipa aceea, a intrat Shelton şi Harman ne-a trimis pe amândoi să recalculăm pentru a nu-ştiu-câta-oară detaliile orbitei de zbor, iar el a plecat să se culce.

A doua zi, 15 iulie, s-a arătat plină de splendoare, iar Harman, Shelton şi cu mine eram aproape la fel de voioşi când am traversat Hudson-ul, îndreptându-ne spre poligonul unde *Prometeu*, înconjurat de o pază corespunzătoare, se ridica în toată măreţia lui.

La o distanţă aparent sigură, înapoia unor bariere improvizate, se găsea o mulţime incredibilă. Majoritatea spectatorilor erau ostili şi se manifestau în mod zgomotos. Ba chiar, pentru o clipă, când escorta de motociclişti ne-a deschis o cale prin aglomeraţie, răcnetele şi imprecaţiile ce ne-au ajuns la urechi aproape m-au convins că ar fi trebuit să-l ascultăm pe Winstead.

Harman i-a ignorat însă pe toţi contestatarii, schiţând doar un rânjet dispreţuitor la adresa unui urlet: „Trece John Harman, fiul Necuratului!” Calm, ne-a trimis să începem inspecţiile finale. Eu am verificat blindajul exterior, gros de treizeci de centimetri, şi ecluza, căutând eventuale fisuri, apoi m-am asigurat de buna funcţionare a purificatorului de aer. Shelton a controlat ecranul deflector şi rezervoarele de combustibil. În cele din urmă, Harman a încercat scafandrul spaţial, l-a apreciat drept corespunzător şi a anunţat că era gata.

Mulţimea s-a foit. Pe o platformă improvizată din scânduri, s-a suit o siluetă binecunoscută. Era un individ înalt şi uscăţiv, cu trăsături ascetice, cu ochi afundaţi în orbite, arzători sub pleoapele pe jumătate închise, şi având capul încununat cu o coamă albă şi deasă – Otis Eldredge. Mulţimea l-a recunoscut imediat şi au răsunat ovaţii. Entuziasmul s-a amplificat, şi în curând întreaga masă de turbulenţi a ajuns să răcnească asurzitor.

Bărbatul a înălţat un braţ, solicitând linişte, s-a întors către Harman, care-l privea cu surprindere şi neplăcere, şi a împuns aerul în direcţia lui cu un deget lung şi osos.

— John Harman, fiul diavolului, sământa Satanei, te afli aici într-un scop necurat! Doreşti să purcezi în tentativa blasfemiatoare de a străpunge vălul înapoia căruia omului îi este interzis să privească… Guşti din fructul oprit al Edenului şi nu ştii că acesta este fructul păcatului…

Publicul şi-a răcnit aprobarea şi profetul a continuat:

— Mâna Domnului este asupra ta, John Harman. El nu va permite violarea tainelor Sale. Vei muri azi, John Harman!

Glasul i-a crescut în intensitate, iar ultimele cuvinte au fost pronunţate cu o fervoare cu adevărat profetică.

Harman i-a întors spatele cu dispreţ şi s-a adresat cu o voce puternică şi clară sergentului de poliţie:

— Domnule poliţist, vă rog să îndepărtaţi aceşti spectatori. Testul poate fi periculos datorită jeturilor rachetei şi ei se află prea aproape.

— Dacă vă temeţi de linşaj, domnule Harman, nu trebuie s-o luaţi pe ocolite, a replicat sergentul pe un ton neprietenos. Nu vă faceţi griji, o să-i ţinem pe loc. Cât despre eventualele pericole… din partea *acelui aparat…*

Sergentul nu şi-a terminat fraza, pufnind zgomotos în direcţia lui *Prometeu*, ceea ce a provocat un torent de zbierete.

Harman n-a mai comentat, ci s-a urcat tăcut în navă. În clipa aceea, un soi de linişte stranie a pogorât asupra mulţimii, o încordare palpabilă. Nimeni nu s-a năpustit spre rachetă – o acţiune pe care o considerasem inevitabilă. Dimpotrivă, chiar Otis Eldredge le-a strigat oamenilor să se îndepărteze.

— Lăsaţi păcătosul cu păcatele lui! a răcnit el. „Răzbunarea este pentru mine”, grăit-a Domnul.

— Hai s-o ştergem de aici! mi-a şoptit Shelton cu glas tensionat, când s-a apropiat clipa decolării. Jeturile duzelor sunt otrăvitoare…

A luat-o apoi la goană, făcându-mi semne disperate să-l urmez.

Încă nu ajunsesem în dreptul mulţimii de spectatori, când înapoia mea s-a auzit un vuiet teribil şi am simţit cum mă loveşte un val de aer încins. Imediat după aceea, a răsunat şuierul înspăimântător al unui obiect trecând în viteză pe lângă urechea mea şi am fost azvârlit la pământ. Am rămas ameţit preţ de câteva clipe, cu urechile ţiuind şi capul învârtindu-mi-se.

***

Când m-am sculat, clătinându-mă buimac, am văzut o imagine teribilă. În mod evident, întregul combustibil din *Prometeu* explodase, iar în locul rachetei se căsca acum un crater adânc. Solul era presărat cu sfărâmături. Strigătele răniţilor erau sfâşietoare, iar corpurile sfârtecate… însă pe ele nu voi încerca să le descriu.

Un geamăt slab, venind dinspre picioarele mele, mi-a atras atenţia. Am privit într-acolo şi am icnit îngrozit, fiindcă l-am zărit pe Shelton cu ceafa transformată într-o masă însângerată.

— Eu am făcut-o… Glasul nefericitului era răguşit şi

triumfător, dar atât de slab că de-abia îl puteam distinge. Eu am făcut-o… Am perforat compartimentele cu oxigen lichid, iar când scânteia a trecut prin amestecul de acetiluri toată blestemăţia a explodat. A gemut din nou şi a încercat să se mişte, fără să reuşească. Probabil că m-a nimerit o schijă, dar nu-mi pasă… Mor împăcat ştiind că…

Vocea i se transformase într-un şuier gâjâit, iar pe chip i se întipărise expresia extatică a unui martir. Apoi Shelton a murit şi mi-a fost imposibil să-l condamn pentru ceea ce făcuse.

Abia atunci mi-am amintit de Harman. Ambulanţe din Manhattan şi din Jersey City apăruseră la locul exploziei şi una dintre ele se îndrepta cu toată viteza către un pâlc de arbori aflat la vreo cinci sute de metri depărtare, în ale căror vârfuri zăcea un fragment contorsionat din cabina lui *Prometeu.* Am şchiopătat cât de repede am putut într-acolo, însă, până să ajung, îl extrăseseră pe Harman şi plecaseră, cu sirena funcţionând la maximum.

N-am rămas pe poligon. *Deocamdată*, gloata neorganizată nu se ocupa decât de cei morţi şi de răniţi, însă când avea să-şi revină din şoc şi să se gândească ia răzbunare, viaţa mea n-avea să valoreze nici cât o ceapă degerată. Am transpus în practică dictonul referitor la sănătatea fugii şi am dispărut fără tam-tam.

Săptămâna care a urmat a fost una îngrozitoare pentru mine. Am stat ascuns în casa unui prieten, fiindcă nu-mi permiteam să fiu zărit în public şi recunoscut. Harman se găsea într-un spital din Jersey City, neavând altceva decât nişte vânătăi şi tăieturi superficiale – graţie direcţiei exploziei, precum şi arborilor, care-i amortizaseră prăbuşirea. Asupra lui se revărsase ura populaţiei.

Atât New York-ul, cât şi restul lumii pur şi simplu înnebuniseră. Toate ziarele din oraş anunţau cu titluri de o şchioapă: „28 de morţi şi 73 de răniţi – preţul păcatului!”,

scrise cu litere roşii precum sângele. Editorialele solicitau moartea lui Harman, cerând ca acesta să fie arestat şi judecat pentru crime deosebit de grave.

Teribilul urlet „Linşaţi-l!” a răsunat în toate cele cinci districte new-yorkeze, şi câteva mii de oameni au traversat Hudson-ul, mergând spre Jersey City. În fruntea lor se găsea Otis Eldredge, cu ambele picioare în ghips, adresându-se gloatei dintr-un automobil decapotabil. Era o veritabilă armată.

Carson, primarul din Jersey City, a mobilizat toţi poliţiştii disponibili şi a telefonat disperat la Trenton, solicitând trupe federale. New York-ul a închis toate podurile şi tunelurile ce ieşeau din oraş… dar deja plecaseră câteva mii de locuitori.

În ziua de şaisprezece iulie, pe coasta Jersey au avut loc ciocniri violente. Poliţia, aflată mult în inferioritate, şi-a folosit bastoanele fără discriminare, totuşi treptat a bătut în retragere. Trupele călare au străbătut gloata, căutând s-o disperseze, dar numărul atacatorilor le-au copleşit. Mulţimea nu s-â oprit decât atunci când au fost utilizate gazele lacrimogene, dar nici atunci nu s-a retras.

A doua zi, a fost declarată starea de asediu şi trupele federale au pătruns în Jersey City. Acest eveniment a însemnat sfârşitul linşatorilor. Eldredge a fost convocat la o discuţie cu primarul, iar după aceea le-a cerut discipolilor săi să plece acasă.

Într-o declaraţie făcută presei, primarul Carson a spus: „John Harman trebuie să răspundă pentru faptele sale, dar este esenţial să se respecte legea. Justiţia îşi va urma cursul şi statul New Jersey va lua toate măsurile cuvenite.”

***

Până la sfârşitul săptămânii, situaţia revenise oarecum la normal, iar Harman nu se mai afla în centrul atenţiei

opiniei publice. Peste alte două săptămâni, ziarele de-abia îl mai aminteau, referindu-se la el doar când se aducea în discuţie noua lege antirachete care fusese votată în unanimitate de ambele camere ale Congresului.

John nu părăsise însă spitalul. Împotriva lui nu începuse vreo acţiune legală, totuşi se părea că avea să rămână acolo permanent, „pentru propria protecţie”. Ca atare, m-am apucat de treabă.

Spitalul Temple era situat într-un cartier mărginaş şi nu prea populat din Jersey City. Deci, într-o noapte fără lună, nu mi-a fost câtuşi de puţin greu să mă strecor neobservat în parcul său. Cu o uşurinţă care m-a surprins, m-am furişat în interiorul clădirii printr-un gemuleţ de la subsol, am ameţit un sanitar ce moţăia şi am intrat în camera 15E, unde, conform fişelor de internare, se găsea Harman.

— Cine-i acolo?

Întrebarea lui Harman, trădându-i neliniştea, mi-a răsunat ca o muzică în urechi.

— S-s-t! Mai încet! Sunt eu, Cliff McKenny.

— Tu?! Ce cauţi aici?

— Încerc să te eliberez. Dacă n-o fac, e posibil să rămâi în văgăuna asta tot restul vieţii. Haide, să nu mai pierdem vremea!

În timp ce vorbeam, i-am îndesat hainele în braţe şi în scurt timp eram pe coridor. Am părăsit spitalul şi ne-am urcat în maşina mea înainte ca Harman să-şi fi revenit îndeajuns din surpriză pentru a începe să pună întrebări.

— Ce s-a întâmplat de atunci? a fost prima lui întrebare. Nu-mi amintesc absolut nimic între momentul când am apăsat butonul de pornire şi clipa când m-am trezit în spital.

— Nu ţi-au spus nimic?

— Absolut nimic, a jurat el. Degeaba i-am asaltat cu întrebări…

I-am povestit atunci tot ce se întâmplase după explozie. A căscat larg ochii, şocat, când a aflat despre morţi şi răniţi, apoi a clocotit de furie auzind de trădarea lui Shelton. Asediul gloatei şi tentativa de linşaj i-au adus pe buze câteva blesteme înăbuşite.

— Bineînţeles că ziarele au urlat „crimă”, am încheiat, dar nu ţi-o puteau pune în cârcă. Au încercat cu genocid, dar au existat prea mulţi martori care te-au auzit cerând ca mulţimea să fie îndepărtată, reţinând în acelaşi timp şi refuzul sergentului. În felul ăsta, ai scăpat de toate acuzaţiile. Sergentul a murit în explozie, aşa că n-au putut da vina nici pe el. Totuşi, cu Eldredge vociferând şi cerând să fie dezvăluit locul unde te ascunzi, nu puteai fi în siguranţă aici. Era mai bine să pleci cât timp o puteai face.

Harman a încuviinţat din cap, apoi a întrebat:

— Eldredge a supravieţuit exploziei, nu?

— Din păcate… Şi-a fracturat ambele picioare, dar asta n-a fost de ajuns ca să-l amuţească.

A trecut o altă săptămână până am ajuns în refugiul nostru – ferma unchiului meu din Minnesota. Acolo, într-o comunitate rurală izolată, am rămas până s-a potolit scandalul legat de dispariţia lui Harman şi a încetat urmărirea noastră superficială. Ca să fiu cinstit, urmărirea aceea a durat teribil de puţin, fiindcă autorităţile păreau mai degrabă uşurate decât îngrijorate de dispariţie.

***

Liniştea şi solitudinea au făcut minuni în cazul lui Harman. În şase luni el a devenit un om nou – gata să se gândească la a doua tentativă de cucerire a spaţiului. Se părea că nici o nenorocire din lume nu-l putea opri dacă decisese să facă ceva.

— Greşeala mea, la prima încercare, a fost că am

anunţat experimentul, mi-a mărturisit el, într-o zi de iarnă. Ar fi trebuit să iau în calcul şi starea de spirit a publicului, aşa cum a zis Winstead. De data aceasta însă – şi-a frecat palmele, privind gânditor în depărtare – o să-i scutesc de alt marş. Testul se va desfăşura în secret… în secret absolut.

— E şi recomandabil, am râs eu strâmb. Ştii că toate experienţele cu rachete, ba chiar şi cercetările teoretice constituie delicte pedepsite cu moartea?

— Vrei să spui că ţi-e frică?

— Nu mi-este, şefu'. Am subliniat un simplu aspect. Pot menţiona şi un altul. Doar noi doi nu putem construi o rachetă.

— M-am gândit la asta şi am găsit o rezolvare. În plus, mă pot ocupa şi de problema financiară. Va trebui să întreprinzi o serie de călătorii. Te vei duce mai întâi la Chicago, la firma „Roberts & Scranton”, de unde o să retragi tot ce a mai rămas din moştenirea tatei. Mai mult de jumătate, a adăugat el posac, s-a dus pe prima navă. După aceea, o să-i cauţi pe cât mai mulţi din vechea echipă: Harry Jenkins, Joe O'Brien, Neil Stanton… Şi să te întorci cât de repede poţi. M-am săturat să pierd vremea.

Peste două zile, am plecat la Chicago. Obţinerea acordului unchiului meu a fost extrem de simplă. „Ori pentru o turmă de oi, ori pentru un miel”, a mormăit el, „pedeapsa e tot aia, aşa că dă-i drumul! Sunt destul de vârât acum în chestia asta.”

Am umblat mult şi am avut nevoie de numeroase ore de discuţii de convingere pentru a obţine acordul altor patru persoane – cele trei menţionate de Harman, plus un mecanic, Saul Simonoff. Cu echipa aceea încropită şi cu jumătatea de milion rămasă din moştenirea lui Harman, ne-am apucat de treabă.

Construcţia *Noului Prometeu* a constituit în sine o poveste, o poveste lungă, ce s-a întins pe o perioadă de

cinci ani, presărată cu descurajări şi nesiguranţă. Treptat, achiziţionând lonjeroane din Chicago, plăci de blindaj din oţel aliat cu beriliu din New York, o pilă cu vanadiu din San Francisco şi diferite alte piese din toate colţurile ţării, am construit urmaşa ghinionistei nave *Prometeu.*

Dificultăţile erau insurmontabile. Pentru a nu atrage bănuieli asupra noastră, a trebuit să facem achiziţiile de-a lungul unui interval mai mare de timp şi din locuri cât mai îndepărtate între ele. Pentru asta, am recurs la ajutorul diverşilor amici care, la momentul respectiv, habar nu aveau la ce slujeau piesele cumpărate.

Am fost nevoiţi să ne producem singuri combustibilul – zece tone – şi asta probabil că a reprezentat partea cea mai grea; în tot cazul, a durat cel mai mult. În cele din urmă, o dată cu terminarea fondurilor lui Harman, ne-am lovit de principala problemă – necesitatea economiilor. Ştiusem din capul locului că niciodată nu aveam să izbutim să construim o navă la fel de mare sau de complexă pe cât fusese prima, dar în scurt timp s-a dovedit că trebuia să-i reducem echipamentul până la un punct periculos de apropiat de limita minimă. Ecranul deflector de-abia ne satisfăcea şi toate încercările de a realiza o comunicaţie radio au fost abandonate.

În vreme ce noi munceam pe brânci în pădurile din nordul statului Minnesota, lumea şi-a continuat mersul, iar profeţiile lui Winstead s-au dovedit uluitor de apropiate de adevăr.

***

Evenimentele petrecute în decursul acelor cinci ani – din 1973 până în 1978 – sunt binecunoscute elevilor din ziua de azi, perioada respectivă reprezentând apogeul a ceea ce acum denumim „Epoca neo-victoriană”. Privite retrospectiv,

ele par de-a dreptul incredibile.

Interzicerea tuturor cercetărilor privind zborul spaţial s-a petrecut chiar la început, totuşi ea a constituit un start neînsemnat prin comparaţie cu măsurile antiştiinţifice adoptate în anii următori. La alegerile pentru Congres ţinute în 1974, Eldredge a ieşit învingător, obţinând controlul asupra Camerei şi majorităţii Senatului.

După aceea, nu s-a mai pierdut nici o clipă. La prima sesiune a celui de-al nouăzeci şi treilea Congres, s-a promulgat celebra lege Stonely-Carter. Ea înfiinţa Biroul Federal de Investigare a Cercetării Ştiinţifice, care a căpătat deplină autoritate în stabilirea legislaţiei naţionale în domeniul cercetării. Toate laboratoarele, industriale şi şcolare, trebuiau să-şi anunţe din timp planurile de cercetări, iar noul birou le putea interzice… şi o făcea după cum avea chef.

Inevitabilul apel la Curtea Supremă a avut loc pe 9 noiembrie 1974, când Joseph Westly de la Universitatea Stanford a solicitat dreptul de a-şi continua cercetările în domeniul energiei atomice, pe temeiul că legea Stonely-Carter nu era constituţională.

Cu cât interes am urmărit procesul, noi, cei cinci bărbaţi izolaţi printre troienele din Vestul Mijlociu! Ne abonaserăm la toate ziarele din Minneapolis şi St. Paul – care soseau cu o întârziere de două zile – şi devoram fiecare cuvinţel. Pe durata celor două luni de suspans, munca a încetat complet.

La început, s-a zvonit că tribunalul avea să declare legea neconstituţională, şi în toate oraşele mari s-au organizat demonstraţii uriaşe împotriva acestei decizii. Liga Morală şi-a utilizat imensa influenţă… şi Curtea Supremă a cedat. Scorul final a fost cinci contra patru în favoarea constituţionalităţii. *Ştiinţa sugrumată de votul unui singur om.*

Cu adevărat, se putea vorbi de sugrumare. Membrii Biroului erau oamenii lui Eldredge, cu trup şi suflet, şi respingeau orice proiect care nu prezenta imediată aplicabilitate industrială.

„Ştiinţa a ajuns prea departe”, afirmase Eldredge într-un discurs, faimos la vremea respectivă. „Trebuie să o stopăm, pe o durată nedefinită, şi să permitem lumii să recupereze handicapul. Numai în felul acesta şi cu nădejdea în Dumnezeu putem spera să dobândim prosperitatea universală şi permanentă.”

Aceasta a fost însă una dintre ultimele lui declaraţii. Eldredge nu se refăcuse în totalitate după fracturile suferite în acea teribilă zi din iulie ‘73 şi viaţa agitată de după aceea îl solicitase extrem de mult, împingându-l până la limita rezistenţei. A murit pe 2 februarie 1976, iar jalea naţională a egalat-o pe cea resimţită după asasinarea lui Lincoln.

Decesul lui n-a avut un efect imediat asupra cursului evenimentelor. Ba chiar, o dată cu trecerea anilor, regulamentul BFICS-ului s-a înăsprit. Ştiinţa a fost înăbuşită în asemenea măsură încât facultăţile s-au văzut nevoite să reintroducă filozofia şi studiul clasicilor drept materii principale… iar numărul studenţilor a scăzut drastic, atingând o valoare nemaiîntâlnită în secolul douăzeci.

Această situaţie putea fi constatată în toată lumea, nivelul cel mai coborât consemnându-se în Anglia, iar cel mai puţin deprimant în Germania, ultimul stat care a căzut sub influenţa „neo-victoriană”.

Punctul cel mai de jos a fost atins de ştiinţă în primăvara lui 1978, cu numai o lună înainte de terminarea *Noului Prometeu*, prin promulgarea „Decretului Paştilor” – botezat astfel fiindcă a fost anunţat în ajunul respectivei sărbători. Acesta interzicea definitiv *toate* cercetările sau experimentările independente. BFICS îşi rezerva dreptul de a aproba doar cercetările *solicitate în mod specific.*

***

În ajunul acela de Paşti, John Harman şl cu mine stăteam înaintea fuzelajului sclipitor al *Noului Prometeu-eu* cufundat în pesimism, iar el aproape debordând de voioşie.

— Ei bine, Clifford, băiete, mi-a spus, îmi mai trebuie ultima tonă de combustibil, câteva reglaje finale şi sunt gata pentru a doua încercare. De data aceasta, printre noi nu mai sunt Sheltoni.

Şi, imediat, a început să fredoneze un imn. Asta era tot ce se difuza la radio în zilele acelea, şi chiar noi, rebelii, ajunseserăm să le fredonăm, deoarece, auzindu-le de atâtea ori, ni se întipăriseră în minte.

— Degeaba, şefu'! am mormăit. Şansele sunt de zece la unu c-o s-o sfârşeşti undeva prin spaţiu, sau, dacă o să te întorci, c-o să te legeni într-un laţ. Nu putem învinge! am clătinat jalnic din cap.

— Prostii! Situaţia asta nu poate dura, Cliff.

— Eu cred că poate. Winstead a avut dreptate. Istoria merge în spirală, iar din 1945 ne găsim pe spira proastă. Suntem înaintea timpurilor... sau înapoia lor.

— Nu mai pomeni de prostul ăla de Winstead! Faci exact aceeaşi greşeală ca el. Tendinţele se manifestă pe secole şi milenii, nu în ani ori decenii. Timp de cinci sute de ani, societatea s-a îndreptat către ştiinţă. În treizeci de ani nu putem inversa procesul.

— Atunci ce se întâmplă în prezent? am întrebat sarcastic.

— Traversăm o reacţie de moment cauzată de avansul prea rapid din Deceniile Nebune. O reacţie similară a avut loc şi în Epoca Romantică – prima perioadă victoriană – fiind determinată de avansul prea rapid al Epocii Raţiunii din secolul optsprezece.

— Chiar crezi în ceea ce spui? am continuat eu să-l sâcâi, şocat de siguranţa cu care vorbea.

— Sigur că da. Perioada actuală seamănă perfect cu „renaşterile” convulsive care au afectat orăşelele bigote din sudul Statelor Unite în urmă cu vreun secol. Timp de o săptămână, să zicem, toţi deveneau religioşi, iar virtutea domnea triumfătoare. Apoi, unul câte unul, toţi cedau în faţa ispitelor şi Satana îşi relua supremaţia. De fapt, chiar şi acum există simptome de alunecare spre îndărăt. După moartea lui Eldredge, Liga Morală a fost zguduită de lupte interne, în cadrul ei având loc cel puţin şase schisme. Înseşi extremele acestea prin care trec cei aflaţi la putere ne sunt de folos, fiindcă ţara a început să se plictisească de ei.

Asta a încheiat disputa noastră; ca de obicei, eu fusesem înfrânt.

După o lună, *Noul Prometeu* a fost gata. Nu scânteia şl nici nu era la fel de frumoasă ca prima rachetă, întrucât avea destule improvizaţii vizibile, însă eram mândri de ea – mândri şi triumfători.

— Voi încerca din nou, oameni buni – glasul lui Harman suna răguşit, iar trupul mărunt îi vibra de fericire – şi s-ar putea să nu izbândesc, dar nu-mi pasă! în sfârşit, voi străbate spaţiul şi visul omenirii se va împlini. Ocolul Lunii şi revenirea pe Pământ! Voi fi primul care va vedea faţa invizibilă a satelitului nostru. Merită riscul!

— Păcat că n-ai destul combustibil ca să încerci o aselenizare, şefu’! am comentat eu.

La cuvintele mele, un murmur pesimist a străbătut grupuleţul nostru, dar Harman nu l-a băgat în seamă.

— La revedere, ne-a spus. Pe curând!

Şi, surâzând voios, s-a urcat în navă.

Peste cincisprezece minute, cei cinci bărbaţi care rămăseserăm „acasă” stăteam încruntaţi în jurul mesei din sufragerie, afundaţi în gânduri, cu ochii îndreptaţi afară,

spre locul unde un cerc de iarbă pârjolită marca decolarea *Noului Prometeu.*

Intr-un târziu, Simonoff a exprimat gândul care ne obseda pe toţi:

— Poate c-ar fi mai bine pentru el *să nu se mai întoarcă*. Cred că nu va fi tratat prea bine.

Am încuviinţat la unison, posomorâţi.

Cât de prostească mi se pare prezicerea aceea acum, din perspectiva a treizeci de ani!

Restul istorisirii nu-mi mai aparţine, întrucât nu l-am mai văzut pe Harman decât la o lună după ce călătoria lui a luat sfârşit printr-o aterizare fără incidente.

La aproape treizeci şi şase de ore după decolare, un proiectil ţiuitor a trecut peste Washington şi s-a înfipt în mâlul din Potomac.

În cincisprezece minute, investigatorii au ajuns la locul respectiv, iar peste alte cincisprezece minute a sosit şi poliţia, fiindcă se descoperise că proiectilul era o *rachetă*. Toţi l-au privit cu un respect involuntar pe bărbatul epuizat şi murdar, care a ieşit din navă bălăbănindu-se, gata să leşine.

Într-o tăcere mormântală, el şi-a agitat pumnul în direcţia spectatorilor ce se holbau şi a răcnit:

— Haide, spânzuraţi-mă, idioţilor! Eu însă am ajuns la Lună şi *asta* n-o puteţi ascunde. Aduceţi BFICS-ul! Poate că vor declara zborul ilegal şi, ca atare, inexistent.

A râs slab şi apoi şi-a pierdut cunoştinţa.

— Duceţi-l la spital! a strigat cineva. E bolnav!

Harman a fost suit într-o maşină de poliţie şi transportat de urgenţă la spital, în vreme ce în jurul rachetei s-a organizat un cordon de pază.

Oficialităţile guvernamentale au sosit şi au cercetat nava, au citit jurnalul de bord, au inspectat fotografiile Lunii, apoi au plecat fără să facă nici un comentariu.

Numărul celor adunaţi acolo a sporit şi curând s-a răspândit vestea că un om ajunsese pe Lună.

În mod oarecum curios, n-au existat nici un fel de resentimente. Oamenii erau impresionaţi şi uluiţi; mulţimea şuşotea şi arunca priviri întrebătoare spre secera palidă a Lunii, de-abia întrezărită în razele puternice de soare. Peste toate se aşternuse o pătură stânjenitoare de tăcere, tăcerea indeciziei.

Apoi, la spital, Harman şi-a dezvăluit identitatea şi întreaga lume a înnebunit. Harman însuşi a fost stupefiat de rapida schimbare petrecută pe plan mondial. Părea aproape incredibil, cu toate acestea era adevărat. Revolta secretă, combinată cu povestea înfruntării eroice dintre om şi condiţiile vitrege – genul de poveste care a încântat inimile oamenilor din cele mai vechi timpuri – a avut drept rezultat mobilizarea tuturor într-un curent tot mai puternic de antivictorianism. Din fericire, Eldredge era mort… şi nu avea cine să-l înlocuiască.

L-am vizitat pe Harman în spital, la puţin timp după aceea. Stătea în pat, pe jumătate îngropat sub ziare, telegrame şi scrisori. Mi-a surâs larg şi a dat din cap cu subînţeles.

— Ei bine, Cliff, mi-a şoptit el, istoria a ajuns din nou pe spira cea bună.

4. O ARMĂ PREA TERIBILĂ

Amazing Stories, mai 1939

Karl Frantor considera că priveliştea era oribilă. Ploaia cădea întruna sub forma unei bure fine din norii ce atârnau jos; vegetaţia pipernicită, cu aspect de cauciuc roşu-maroniu, se întindea cât vedeai cu ochii în toate direcţiile. Din când în când, o pasăre-şotron trecea pe deasupra lor, scoţând ţipete plângăreţe.

Karl întoarse capul şi privi micuţa cupolă a lui *Afrodopolis*, cel mai mare oraş de pe Venus.

— Dumnezeule, mormăi el, până şi domul este mai bun decât planeta asta îngrozitoare! Se înfăşură mai strâns în haina cauciucată şi adăugă: Aş da orice să fiu înapoi pe Pământ!

După aceea, se răsuci către silueta subţiratică a lui Antil.

— Când ajungem la ruine?

Acesta nu-i răspunse şi Karl văzu lacrima care se prelingea pe obrazul verzui şi ridat al venusianului. O alta sclipi în ochii mari, de lemurian: nişte ochi blânzi, incredibil de frumoşi.

Glasul pământeanului se înmuie.

— Iartă-mă, Antil, n-am vrut să spun ceva rău la adresa lui Venus!

— Nu-i vorba de asta, prietene, vorbi venusianul. Evident, pe o planetă străină nu găseşti multe lucruri de admirat. Eu însă o iubesc pe Venus şi plâng copleşit de frumuseţea sa.

Cuvintele răsunau fluent, deşi cu inevitabila distorsiune cauzată de coardele vocale neobişnuite cu limbaje aspre.

— Ştiu că ţi se pare de neînţeles, continuă Antil, însă pentru mine Venus este un paradis, un tărâm de vis… pur şi simplu nu-mi pot exprima corespunzător sentimentele faţă de planetă.

— Există, totuşi, unii care afirmă că numai pământenii pot iubi.

Venusianul clătină cu tristeţe din cap.

— Poporul tău ne neagă multe alte sentimente, nu doar capacitatea de a simţi emoţii.

— Spune-mi, Antil, schimbă Iute subiectul Karl, totuşi nu ţi se pare că Venus oferă un peisaj monoton? Ai fost pe Pământ şi ar trebui să ştii… Cum se poate compara veşnicia aceasta de brun şi cenuşiu cu culorile vii şi calde ale planetei mele?

— Pentru mine, rămâne cu mult, mult mai frumoasă. Ai uitat că am o percepţie a culorilor mult diferită de a ta*? Cum să-ţi explic frumuseţile, bogăţiile de culori în care abundă acest peisaj?

Antil amuţi, subjugat de minunăţiile despre care vorbea, în timp ce pentru Karl cenuşiul mohorât, melancolic, rămânea neschimbat.

— Într-o bună zi, continuă băştinaşul cu glas visător, Venus va aparţine din nou venusienilor. Pământenii nu ne vor mai conduce şi vom recăpăta gloria strămoşilor.

—Haide, haide, râse Karl, vorbeşti ca un membru al Bandelor Verzi, care fac atâtea probleme guvernului! Crezusem că nu eşti adeptul violenţei…

— Nu sunt – ochii lui Antil erau gravi şi oarecum înspăimântaţi – însă extremiştii câştigă teren şi mă tem de ce poate fi mai rău. Şi dacă… dacă izbucneşte rebeliunea împotriva Pământului, *trebuie* să mă alătur ei.

— Cu toate că nu împărtăşeşti opiniile celor ce-o promovează…

— Bineînţeles, ridică el din umeri, cu gestul pe care-l

învăţase de la pământeni, prin violenţă nu putem obţine nimic! Voi sunteţi cinci miliarde, iar noi de-abia o sută de milioane. Voi aveţi resurse şi armament, iar noi nu avem nimic. Ar fi o nebunie, şi chiar dacă am învinge, este posibil să determinăm o astfel de stare de lucruri încât între cele două planete să nu mai fie niciodată pace.

— Atunci ce motiv ai avea să te alături lor?

— Pentru că sunt venusian.

Pământeanul izbucni iarăşi în râs.

— Se pare că patriotismul este la fel de lipsit de logică pe Venus ca şi pe Pământ. Hai să pornim însă spre ruinele străvechiului vostru oraş. Nu mai avem prea mult, aşa-i?

— Nu, cam vreo doi kilometri tereştri. Nu uita însă că nu trebuie să tulburi nimic. Ruinele lui *Ash-taz-zor* sunt sacre pentru noi, fiind singurele dovezi ale vremurilor când am fost o rasă măreaţă, iar nu urmaşii ei degeneraţi…

Ochiul venusian poate să facă distincţie între două nuanţe ale căror lungimi de undă diferă numai prin cinci unităţi angstrom. Venusienii văd mii de culori în faţa cărora pământenii sunt orbi. (n. a.)

Cei doi porniră în tăcere, înaintând cu greutate peste solul moale, sărind peste rădăcinile arborilor-şerpi şi ocolind pe departe ocazionalele liane-rostogolitoare.

— Sărman Venus! vorbi după un timp Antil cu glas blând şi trist. Acum cincizeci de ani, pământenii au venit cu promisiuni de pace şi prosperitate… iar noi i-am crezut. Le-am arătat minele de smaralde şi ierburile *juju* şi ochii le-au sclipit de pofte. Au venit tot mai mulţi şi aroganţa lor a crescut. Pentru ca acum…

— Îmi pare rău, totuşi cred că pui prea mult la suflet…

— Prea mult?! Avem dreptul să votăm? Avem măcar un reprezentant în Congresul Provinciilor Venusiene? Nu există legi care-i opresc pe venusieni să călătorească în aceleaşi stratobile cu pământenii, ori să mănânce în aceleaşi

localuri, ori să locuiască în aceeaşi casă? Oare nu ne sunt închise toate colegiile? Nu sunt ocupate de pământeni cele mai bune şi mai fertile regiuni ale planetei? Există măcar *un drept* pe care pământenii să ni-l permită pe planeta *noastră?*

— Tot ceea ce spui este perfect adevărat şi deplâng situaţia. Şi pe Pământ au existat cândva reacţii similare faţă de unele aşa-zise „rase inferioare”, dar cu timpul aceste discriminări au dispărut, astfel încât azi domneşte egalitatea totală. Nu uita că pământenii inteligenţi sunt de partea voastră. Eu, de pildă, am demonstrat vreodată prejudecăţi faţă de vreun venusian?

— Nu, Karl, ştiu bine că n-ai făcut-o. Totuşi, câţi oameni inteligenţi există? Pe Pământ au fost necesare milenii lungi şi grele, abundând în războaie şi suferinţe, până să se stabilească egalitatea. Ce se va întâmpla dacă Venus va refuza să aştepte atât de mult?

— Desigur, ai dreptate, se încruntă Karl, dar trebuie să aşteptaţi. Ce altceva puteţi face?

— Nu ştiu… nu ştiu…

Brusc, pământeanul îşi dori să nu fi pornit în această călătorie spre ruinele misteriosului *Ash-taz-zor.* Terenul monoton şi plângerile justificate ale lui Antil îl deprimaseră. Era pe punctul de a renunţa la ţelul excursiei sale, când venusianul ridică degetele palmate şi indică o colină din depărtare.

—Acolo este intrarea, spuse el. *Ash-taz-zor a* fost îngropat de multe mii de ani şi doar venusienii îi cunosc existenţa. Tu eşti primul pământean care-l va vedea.

— Voi păstra secretul, Antil! Ţi-am promis…

— Vino atunci!

Antil îndepărtă vegetaţia luxuriantă şi dezvălui un pasaj îngust între două stânci. Îi făcu semn lui Karl să-l urmeze. Se strecurară într-un coridor îngust şi umed. Antil scoase

din buzunar o micuţă lanternă Atomit, care-şi proiectă lumina albă, perlată, pe pereţii din piatră şiroind de umezeală.

— Coridoarele, vorbi el, au fost săpate cu trei secole în urmă de către strămoşii noştri, care considerau oraşul drept un loc sacru. De atunci însă, puţini au mai venit pe aici. Eu am fost primul, după mult, mult timp. Poate că acesta e un alt semn al degenerării noastre.

Merseră în linie dreaptă cale de o sută de metri, apoi coridorul se deschise într-o sală uriaşă. Karl amuţi la vederea ei. În faţa lui, se zăreau ruine de clădiri, minuni arhitecturale fără rival pe Pământ din zilele Atenei lui Pericle. Toate însă se năruiseră, astfel încât ceea ce rămăsese echivala doar cu nişte aluzii la măreţia vechiului oraş.

Antil traversă sala şi pătrunse pe un alt coridor care se adâncea, întortocheat, aproape un kilometru prin sol şi stâncă. Ici-colo, se ramificau alte coridoare şi în câteva rânduri Karl întrezări construcţii pe jumătate năruite. S-ar fi oprit să le investigheze, dacă Antil nu i-ar fi îndemnat să meargă mai departe.

Ieşiră în altă sală, numai că de data aceasta se treziră în faţa unei clădiri scunde şi lăbărţate, construită din piatră verde, lustruită. Aripa din dreapta era complet distrusă, dar restul părea aproape intact.

Ochii venusianului sclipeau; micuţa lui siluetă deveni semeaţă, degajând un aer de mândrie.

— Acesta este echivalentul unui muzeu de arte şi ştiinţe. Înăuntru, vei putea să admiri măreţia apusă a culturii noastre.

***

Karl intră, emoţionat la culme: era primul pământean

care vedea străvechile realizări venusiene. Interiorul clădirii era împărţit într-o serie de nişe adânci, ramificându-se din lunga colonadă centrală. O frescă uriaşă, desluşită cu greutate la lumina lanternei, acoperea plafonul.

Pierdut în admiraţie, Karl trecu de la o nişă la alta. Sculpturile şi tablourile din jur aveau o extraordinară stranietate – frumuseţea lor era dublată de senzaţia de nepământesc.

Bărbatul îşi dădea seama că îi scăpa ceva esenţial în arta venusiană, pur şi simplu datorită lipsei de limbaj comun între cele două culturi; totuşi, putea aprecia valoarea lucrărilor din punct de vedere tehnic. Admira mai cu seamă coloristica picturilor, care depăşea cu mult orice văzuse pe Pământ. Deşi fisurate, pe jumătate şterse şi jupuite, armonia lor era superbă.

— Ce n-ar fi dat Michelangelo să fi avut extraordinara percepţie coloristică a ochilor venusieni! murmură el.

— Fiecare rasă posedă anumite calităţi, comentă Antil, împăunându-se fericit. *Eu,* de pildă, mi-am dorit adesea ca urechile mele să poată distinge cele mai mici inflexiuni sonore, aşa cum se spune despre pământeni că o fac. Probabil că atunci aş fi fost în stare să înţeleg ce este atât de plăcut în muzica voastră. Altfel, mi se pare obositor de monotonă…

Merseră mai departe şi, pe măsură ce minutele se scurgeau, Karl era tot mai fascinat de cultura venusiană. Zări mii de benzi lungi şi înguste din metal subţire, legate laolaltă şi acoperite cu liniuţele şi ovalurile specifice scrierii băştinaşilor. Acolo, o ştia prea bine, puteau exista taine pentru care savanţii de pe Pământ ar fi fost gata să-şi dea jumătate din viaţă.

Apoi, când Antil îi arătă un obiect micuţ, înalt de numai cincisprezece centimetri, şi-i spuse că, în conformitate cu inscripţia, era un tip de convertor nuclear de câteva ori mai

eficient decât actualele modele pământene, Karl explodă:

— De ce nu dezvăluiţi toate astea Pământului? Dacă s-ar cunoaşte aceste excepţionale realizări ale trecutului, venusienii ar fi priviţi cu mult mai mult respect.

— Da, v-aţi folosi de vechile noastre cunoştinţe, replică amar Antil, fără a renunţa însă la stăpânirea pe care o exercitaţi asupra planetei şi a rasei noastre. Sper că nu vei da uitării promisiunea pe care mi-ai făcut-o…

— Nu, nu voi sufla un cuvânt, totuşi consider că faceţi o greşeală.

— Eu nu cred aşa.

Antil se întoarse, cu intenţia de a părăsi nişa, dar Karl îl opri.

— Nu intrăm şi în cămăruţa asta? întrebă el.

— Cămăruţă? se răsuci venusianul, lărgind surprins ochii. Despre ce cămăruţă vorbeşti? Aici nu mai există nimic.

Karl înălţă mirat din sprâncene şi, fără un cuvânt, arătă fisura cât firul de păr ce urca până la jumătatea peretelui din fund.

Antil murmură ceva neauzit şi se lăsă iute în genunchi, pipăind cu delicateţe crăpătura.

— Ajută-mă, Karl! Cred că uşa aceasta n-a fost destinată deschiderii. Cel puţin, ea nu este amintită nicăieri – şi eu cunosc ruinele lui *Ash-taz-zor* mai bine decât oricare altul din neamul meu.

Cei doi împinseră secţiunea respectivă a peretelui, care se urni cu greu, scârţâind, pe o mică distanţă, apoi cedă pe neaşteptate, catapultându-i în nişa micuţă, aproape goală, dinapoia ei. Ridicându-se în picioare, cei doi exploratori priviră în jur.

Pământeanul indică dârele neregulate, ruginii de pe podea şi de la baza uşii culisante.

— Se pare că odaia a fost etanşată destul de eficient,

spuse el. Numai rugina acumulată de-a lungul mileniilor a ros izolaţiile. S-ar putea crede că aici există un secret.

Antil clătină din cap.

— Ultima dată când am trecut pe aici nu exista nici urmă de uşă. Totuşi – ridicând lanterna deasupra capului, el examină rapid cămăruţa – locul pare gol.

Avea dreptate. Cu excepţia unui cufăr paralelipipedic cu şase picioare butucănoase, încăperea conţinea doar cantităţi imense de praf şi acel miros de mucegai, aproape sufocant, al criptelor mult timp închise.

Karl se apropie de cufăr şi încercă să-l mişte din colţul unde se afla. Acesta nu se clinti, totuşi capacul alunecă sub apăsarea degetelor sale.

— Antil! strigă el. Capacul culisează. Priveşte!

Şi pământeanul arătă spre un compartiment puţin adânc din interior, care conţinea o plăcuţă pătrată dintr-un material sticlos şi cinci cilindri, măsurând fiecare cincisprezece centimetri în lungime, asemănători unor stilouri.

Zărindu-le, Antil scoase un strigăt de încântare şi, pentru prima dată de când îl cunoştea Karl, se lansă într-un monolog în venusiană. Apoi scoase plăcuţa sticloasă şi o examină cu atenţie. Mânat de curiozitate, Karl i se alătură. Plăcuţa era acoperită cu puncte multicolore, foarte apropiate între ele, totuşi bărbatul nu pricepea motivul extremei satisfacţii a lui Antil.

— Ce este?

— Un document complet în străvechiul nostru limbaj ceremonial. Până acum, nu s-au găsit decât fragmente disparate. Este o descoperire extraordinară.

— Poţi descifra scrisul? – Karl privea obiectul cu mult mai mult respect.

— Cred că pot. Este o limbă moartă, totuşi o ştiu destul de bine. Vezi… este un limbaj al culorilor. Fiecare cuvânt se

desemnează printr-o combinaţie de două, şi uneori trei, puncte colorate. Culorile sunt însă extrem de fin nuanţate, de aceea, chiar dacă ar cunoaşte graiul, un pământean ar trebui să utilizeze un spectroscop pentru a-l citi.

— Tu l-ai putea citi chiar acum?

— Cred că da. Lanterna oferă o lumină similară celei naturale şi n-ar trebui să am probleme. Cu toate acestea, ar putea dura destul de mult – tu eşti liber să-ţi continui investigaţiile. E imposibil să te rătăceşti – fireşte, cu condiţia să nu părăseşti clădirea.

Karl plecă, luând cu el a doua lanternă. Venusianul rămase aplecat deasupra manuscrisului antic, descifrându-l chinuitor de încet.

***

Pământeanul reveni după două ore. Antil nu-şi schimbase poziţia, dar pe chipul său apăruse o expresie de oroare inexistentă anterior. Plăcuţa zăcea la picioarele sale, abandonată. Apariţia zgomotoasă a lui Karl nu-l clinti din loc; parcă transformat în stană de piatră, venusianul stătea nemişcat şi privea în gol.

— Antil! se repezi Karl spre el. Antil! Ce s-a întâmplat?

Celălalt se întoarse lent, parcă mişcându-se printr-un lichid vâscos, şi privi prin el. Pământeanul îl prinse de umerii firavi şi-l scutură cu putere.

Venusianul îşi reveni în fire. Smulgându-se din mâinile lui Karl, sări în picioare, apoi luă din cufăr cele cinci obiecte cilindrice, mânuindu-le cu o stranie şovăială, şi le puse în buzunar. Tot acolo băgă şi plăcuţa sticloasă. După aceea, trase capacul cufărului şi-i făcu semn pământeanului să părăsească odăiţa.

— Trebuie să plecăm. Am stat deja prea mult.

Glasul lui suna cumva ciudat, înspăimântat, neliniştindu-

l pe Karl.

Se întoarseră în tăcere pe acelaşi drum, revenind pe solul poros al lui Venus. Se apropia amurgul şi bărbatul simţea că-l încearcă foamea. Trebuiau să se grăbească dacă voiau să ajungă în *Afrodopolis* înainte de lăsarea nopţii. Karl îşi ridică gulerul hainei, îşi înfundă pe ochi şapca din cauciuc şi porni la drum.

***

Parcurseră kilometru după kilometru – domul oraşului începuse să se profileze pe orizontul cenuşiu. Mestecând sandvişurile îmbibate de umezeală, pământeanul tânjea cu disperare după atmosfera uscată şi confortabilă din *Afrodopolis. Î*n tot acest timp, Antil, care de obicei era prietenos, păstrase o tăcere absolută, fără măcar să arunce o privire spre tovarăşul său de drum.

Karl acceptă situaţia cu stoicism. Privea venusienii cu mai multă îngăduinţă decât majoritatea pământenilor, totuşi îi era imposibil să nu simtă un vag dispreţ faţă de firea hiperemotivă a lui Antil şi a rasei sale. Tăcerea aceea gânditoare reprezenta manifestarea unor sentimente care la Karl s-ar fi concretizat pur şi simplu printr-un suspin ori o încruntătură. Cunoscând acest lucru, starea celuilalt nu-l afecta în mod deosebit.

Apoi îşi aminti că spaima din ochii acestuia îi trezise o uşoară nelinişte – ea apăruse după traducerea plăcuţei ciudate. Oare ce secret venit din vechime îi putuse ea dezvălui?

În cele din urmă, Karl îşi luă inima în dinţi şi întrebă cu un glas şovăitor:

— Ce scria pe plăcuţă, Antil? Presupun că era ceva interesant, judecând după felul în care te-a absorbit…

Replica venusianului a fost doar un semn prin care-l

îndemna să iuţească pasul, urmată de dublarea propriei viteze. Karl se arătă surprins, simţindu-se totodată şi puţin jignit. Pe durata drumului, nu mai căută să facă conversaţie.

Când ajunseră lângă *Afrodopolis,* venusianul întrerupse tăcerea. Chipul lui zbârcit, scofâlcit şi supt, se întoarse către Karl afişând expresia unuia care ajunsese la o hotărâre dificilă.

— Karl, rosti el, am fost prieteni, de aceea vreau să-ţi dau un sfat amical. Pleacă săptămâna viitoare spre Pământ! Ştiu că tatăl tău ocupă o poziţie importantă printre miniştrii Preşedintelui Planetar. Într-un viitor destul de apropiat, tu însuţi vei deveni probabil un personaj important. Din aceste considerente, te rog din tot sufletul să-ţi întrebuinţezi absolut toată influenţa pentru a obţine o moderare a atitudinii Pământului faţă de Venus. Eu, la rândul meu, fiind nobil ereditar al celui mai important trib venusian, mă voi strădui din răsputeri să reprim orice încercări de violenţă.

Karl se încruntă.

— Am senzaţia că înapoia acestei rugăminţi se ascunde ceva, dar nu pricep despre ce poate fi vorba. Ce vrei să spui?

— Doar atâta: Dacă situaţia nu se va îmbunătăţi – şi încă rapid! – Venus se va răscula. Într-un asemenea caz, nu voi avea altă soluţie decât să-i ofer serviciile mele, şi atunci planeta nu va mai fi lipsită de apărare.

Cuvintele lui nu reuşiră decât să-l amuze pe pământean.

— Haide, haide, Antil! Patriotismul tău este admirabil şi supărarea ta justificată, totuşi melodrama şi şovinismul nu mă impresionează. Mai presus de orice, eu sunt un realist.

— Crede-mă, Karl, rosti venusianul – *şl* glasul lui sună teribil de sincer – că îţi vorbesc cu toată onestitatea. În cazul unei răscoale, nu garantez siguranţa Pământului.

— „Siguranţa Pământului!” Chiar aşa?

Enormitatea declaraţiei îl uluise pe Karl.

— Da, fiindcă s-ar putea să fiu silit să vă distrug planeta. Asta-i!

Apoi, Antil se răsuci brusc pe călcâie şi dispăru în desişuri, îndreptându-se către sătucul venusian aflat lângă cupola cea uriaşă.

***

Trecuseră cinci ani, ani plini de frământări şi nelinişte, întrucât Venus clocotea mocnit aidoma unui vulcan care se trezeşte. Miopii stăpâni pământeni ai lui *Afrodopolis,* ai *Venusiei* şi ai altor oraşe-domuri ignoraseră cu superioritate toate semnele ce indicau pericolul. În puţinele ocazii când se gândeau la micuţii venusieni verzi, o făceau cu o grimasă dispreţuitoare, parcă spunând: „Ah, ĂIA!”

Dar „ăia” ajunseseră în cele din urmă la limita răbdării şi naţionalistele Bande Verzi deveniseră tot mai gălăgioase. Iar apoi, într-o zi cenuşie, identică anterioarelor zile cenuşii, valuri de băştinaşi invadaseră oraşele pământenilor într-o răscoală organizată.

Luate prin surprindere, domurile mici cedaseră. Într-o succesiune rapidă, *New Washington, Muntele Vulcan* şi *St. Denis* fuseseră ocupate, laolaltă cu întregul continent răsăritean. Înainte ca pământenii nehotărâţi să-şi dea seama ce se întâmpla, jumătate din Venus le scăpase de sub control.

Şocat şi uluit de această situaţie – care, desigur, ar fi trebuit să fie anticipată – Pământul trimisese arme şi alimente locuitorilor din celelalte oraşe asediate şi începuse să-şi echipeze o flotă imensă, pentru recuperarea teritoriilor pierdute.

Pământul era iritat, dar nu temător, ştiind că terenul

pierdut datorită atacului-surpriză putea fi recâştigat cu uşurinţă, iar teritoriile ce nu fuseseră pierdute nu aveau să fie cedate niciodată. Cel puţin, aceasta părea să fie opinia generală.

Prin urmare, oricine putea să-şi imagineze stupefacţia conducătorilor pământeni la auzul veştii că avansarea venusienilor nu încetase. *Venusia City* fusese asigurat cu suficiente arme şi provizii; liniile sale defensive fuseseră puse la punct, iar locuitorii se găseau la posturi. O mică armată de băştinaşi dezbrăcaţi şi neînarmaţi se apropiase, solicitând predarea necondiţionată. *Venusia* refuzase cu dispreţ, iar mesajele către Pământ se referiseră pe un ton batjocoritor la venusienii fără arme care lăsaseră îmbătaţi de succes.

Apoi, pe neaşteptate, mesajele încetaseră şi băştinaşii ocupaseră *Venusia.*

Episodul se repetase, o dată şi încă o dată, în oraşe care ar fi trebuit să fie fortăreţe inexpugnabile. *Afrodopolis* însuşi, cu o populaţie de o jumătate de milion, se prăbuşise în faţa a numai cinci sute de venusieni. Aceasta în ciuda faptului că apărătorii dispuseseră de toate armele cunoscute pe Pământ.

Guvernul Terestru trecuse sub tăcere respectivele fapte, motiv pentru care Pământul habar n-avea că pe Venus se petreceau nişte evenimente ciudate; în schimb, în şedinţele secrete, politicienii se încruntaseră ascultând declaraţia stranie a lui Karl Frantor, fiul ministrului educaţiei.

***

Jan Heersen, ministrul de război, se ridică furios după încheierea raportului.

— Doriţi să luăm în serios afirmaţia unui broscoi pe jumătate nebun şi să încheiem pace cu Venus, respectând

condiţiile lor? urlă el. Mi se pare absolut imposibil! Animalele alea trebuie-nvăţate minte! Flota noastră le va face bucăţele – şi ar fi trebuit s-o fi făcut mai demult!

— S-ar putea să nu fie chiar atât de simplu! sări căruntul Frantor în apărarea fiului său. Mulţi dintre noi am susţinut de la bun început că politica guvernului faţă de venusieni este greşită. Cine ştie ce arme au descoperit şi ce vor face pentru a se răzbuna?

— Basme! exclamă Heersen. Îi puneţi pe broscoi pe picior de egalitate cu oamenii. Sunt nişte animale, care ar trebui să ne mulţumească pentru că le-am adus avantajele civilizaţiei. Nu uitaţi că-i tratăm mult mai bine decât au fost tratate unele dintre rasele pământene în epocile trecute – de pildă, indienii americani.

— Trebuie să investigăm, domnilor! interveni Karl Frantor, ridicând tonul. Ameninţarea lui Antil este prea serioasă pentru a fi ignorată, indiferent dacă pare prostească. Numai că, în lumina victoriilor venusiene, mie nu mi se pare câtuşi de puţin prostească. Propun să plec într-acolo, însoţit de amiralul von Blumdorff, în calitate de emisar. Înainte de a declanşa un atac, să vedem despre ce-i vorba…

Pentru prima dată, luă cuvântul taciturnul Preşedinte Pământean, Jules Debuc:

— Propunerea lui Karl Frantor mi se pare rezonabilă. Sunt de acord. Există obiecţii?

Nu existară, deşi Heersen pufni şi se strâmbă cu dispreţ. Astfel, peste o săptămână, Karl Frantor însoţi flota terestră care porni către Venus.

După o absenţă de cinci ani, planeta i se păru schimbată lui Karl. Rămăsese la fel de umedă, la fel de monoton peisajul ei alb-sur, la fel de presărată de cupolele oraşelor… şi totuşi, cumva diferită.

Dacă odinioară pământenii îngâmfaţi se plimbau cu o

superioritate dispreţuitoare printre venusienii înfricoşaţi, acum aceştia din urmă răsturnaseră situaţia. *Afrodopolis* era pe de-a întregul un oraş al băştinaşilor, iar în cabinetul fostului guvernator se afla… Antil.

Karl îl privi cu suspiciune, neştiind ce să spună.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, reuşi el să articuleze în cele din urmă. Tu… pacifistul…

— Alegerea nu mi-a aparţinut. Condiţiile au impus-o. Dar tu!? Nu m-am aşteptat ca *tu* să fii ambasadorul Pământului.

— Cu ani în urmă, ai proferat ameninţarea aceea prostească şi de aceea eu am fost cel mai pesimist în privinţa răscoalei voastre. După cum vezi, acum m-am întors, dar nu sunt singur.

Şi pământeanul indică vag cu mâna în sus, unde navele spaţiale aşteptau nemişcate şi teribile.

— Ai venit să mă ameninţi? pufni celălalt.

—în nici un caz! Vreau doar să aflu care vă sunt intenţiile şi propunerile.

— Asta-i foarte uşor. Venus îşi doreşte independenţa. În schimb, vă oferim prietenia noastră, precum şi un comerţ liber, fără restricţii.

— Vă aşteptaţi să acceptăm fără împotrivire?

— Sper c-o veţi face… pentru binele Pământului.

Karl suspină şi se lăsă pe spate în scaun, cu o expresie exasperată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, s-a terminat cu aluziile misterioase şi ameninţările voalate! Spune-mi despre ce-i vorba. Cum aţi reuşit să cuceriţi cu atâta uşurinţă *Afrodopolis* şi celelalte oraşe?

— Am fost siliţi s-o facem. N-am dorit-o. – Glasul lui Antil se piţigăiase din cauza agitaţiei. N-au fost de acord să accepte condiţiile noastre oneste de capitulare şi au început să tragă cu tunurile. Am… am fost nevoiţi să

folosim... arma. După aceea, a trebuit să-i ucidem pe cei mai mulţi... din milă.

— Nu înţeleg. Despre ce armă vorbeşti?

— Îţi aminteşti incursiunea noastră în ruinele lui *Ash-taz-zor*; Karl? Odăiţa secretă... plăcuţa cu scrierea străveche... cei cinci cilindri...?

— Mă gândisem eu, încuviinţă sumbru pământeanul, dar nu fusesem sigur.

— Era o armă teribilă. – Antil vorbea din ce în ce mai repede, ca şi cum îl îngrozea însăşi amintirea ei. – Strămoşii au descoperit-o... dar n-au întrebuinţat-o niciodată. Au ascuns-o, deşi nu-mi dau seama de ce n-au distrus-o. Îmi pare rău că n-au făcut-o, realmente îmi pare rău! însă eu am găsit-o şi trebuia să o folosesc... pentru binele lui Venus.

Glasul îi coborî până la nivelul unei şoapte; cu o evidentă sforţare, Antil îşi adună curajul necesar explicaţiei.

— Cilindrii aceia micuţi şi inofensivi pe care i-ai văzut atunci, Karl, erau capabili să producă un câmp de forţă de o natură necunoscută – dând dovadă de o mare înţelepciune, strămoşii n-au lăsat nici un fel de detalii în această direcţie – care are puterea de a decupla creierul de minte.

— Cum? – Karf rămăsese cu gura deschisă. – Ce tot spui acolo?

— Cu siguranţă, trebuie să ştii că creierul este doar *localizarea* minţii, nu mintea în sine. Natura „minţii” constituie un mister, care a rămas necunoscut chiar şi pentru strămoşi. Indiferent care ar fi ea, se foloseşte de creier ca de un intermediar pentru accesul în lumea materială.

— Am înţeles. Arma voastră separă mintea de creier... o lasă neajutorată, aidoma unui pilot lipsit de comenzile navei.

Antil încuviinţă cu solemnitate.

— Ai văzut vreodată un animal lipsit de cerebel? întrebă el brusc.

— Da, un câine… în laboratorul de biologie din colegiu.

— Vino, atunci. O să-ţi arăt un om lipsit de cerebel.

***

Karl îl urmă pe venusian până la un ascensor. În vreme ce cobora spre nivelul cel mai de jos – al închisorii – îşi simţea mintea buimăcită. Oscilând între oroare şi furie, era pe rând mânat de impulsul iraţional de a fugi şi de dorinţa la fel de ilogică de a-l ucide pe venusianul de alături. Părăsi ameţit liftul şi-l urmă pe Antil printr-un coridor slab iluminat, şerpuind printre celule micuţe.

— Aici!

Glasul lui Antil îl trezi pe Karl precum un şuvoi de apă îngheţată. Bărbatul se uită în direcţia degetului venusianului şi privi cu o repulsie fascinată la silueta omenească ce se afla acolo.

În privinţa formei, era fără îndoială omenească… totuşi inumană. Individul stătea direct pe sol, iar ochii se căscau larg spre peretele de piatră din faţa lui. Ochi goliţi de suflet, buze întredeschise dintre care se prelingea salivă, degete ce se mişcau fără noimă. Îngreţoşat, pământeanul îşi feri iute privirea.

— Nu este chiar lipsit de cerebel, murmură Antil. Din punct de vedere organic, creierul lui e perfect. Atât doar că nu-i… cuplat.

— Atunci cum trăieşte? De ce nu moare?

— Sistemul autonom este neatins. Poţi să-l ridici în picioare şi nu-şi va pierde echilibrul, chiar dacă-l vei împinge. Inima continuă să-i bată. Respiră. Dacă îi introduci dumicaţi în gură, îi înghite, deşi ar muri de inaniţie dacă te-ai mulţumi să-i laşi mâncarea în faţă. Este… un fel de viaţă]

totuşi mai bine ar fi mort, întrucât decuplarea e ireversibilă.

— E oribil… oribil…

— Chiar mai rău decât bănuieşti. Sunt convins că undeva, în învelişul corpului, mintea continuă să existe nevătămată. Fiind întemniţată într-un trup pe care nu-l poate controla, oare cât de torturată este?

— Nu trebuie să înfrângeţi Pământul printr-o brutalitate inimaginabilă! se încordă brusc Karl. Este o armă incredibil de crudă, totuşi nu mai ucigaşă decât multe din armele noastre. Veţi plăti pentru asta!

— Te rog, Karl, nu pricepi nici măcar o milionime din capacitatea de ucidere a „Câmpului Decuplator”. El este independent de spaţiu şi poate chiar de timp, aşa încât raza sa poate fi extinsă aproape la nesfârşit. Ştii că a fost necesară o singură descărcare a lui pentru ca toate fiinţele cu sânge cald din *Afrodopolis* să devină neajutorate? Vocea venusianului crescu în intensitate. Ştii că pot scălda ÎNTREGUL PĂMÂNT în Câmp – pentru a vă transforma pe voi, toate miliardele de oameni, în copii ale acestui nenorocit, DINTR-O SINGURĂ LOVITURĂ?

— Ticălosule! şuieră pământeanul, recunoscându-şi cu greutate propriul glas. Tu eşti singurul care cunoaşte secretul acestui Câmp blestemat?

Antil izbucni într-un râs spart.

— Da, Karl, vina cade numai pe umerii mei! Cu toate acestea, nu ai rezolva nimic dacă m-ai ucide. Dacă eu mor, alţii vor şti unde să caute instrucţiunile – indivizi care nu privesc Pământul cu aceeaşi îngăduinţă ca mine. Nu-mi poţi face absolut nimic, deoarece moartea mea ar însemna sfârşitul lumii tale.

Pământeanul era complet buimac. Mărturisirea celuilalt, precum şi faptul că abia acum înţelegea grozăvia puterii pe care acesta o deţinea îl zdrobiseră.

— Cedez, murmură el, cedez… Ce să le spun alor mei?

— Spune-le care sunt condiţiile mele şi ce aş fi în stare să fac, dacă aş dori.

Karl se feri de venusian, de parcă simpla lui atingere ar fi putut aduce moartea.

— O să le spun.

— Mai spune-le că Venus nu este răzbunător. Nu dorim să folosim arma… este prea teribilă. Dacă ne vor asigura independenţa în condiţiile formulate de noi şi ne vor permite să ne luăm anumite precauţii înţelepte prin care să evităm o viitoare înrobire, atunci vom detona cei cinci cilindri ca şi instrucţiunile de utilizare, expediindu-le în Soare.

Vocea pământeanului rămase tot o şoaptă:

— Le voi spune…

***

Amiralul von Blumdorff era tot atât de prusac pe cât îl arăta numele, iar convingerile sale militare se bazau pur şi simplu pe aplicarea brutală a forţei. În mod firesc, reacţia sa faţă de raportul lui Karl a fost explozivă prin dispreţul sarcastic.

— Idiotule, se răsti el la tânăr, asta înseamnă să vorbeşti, să stai la discuţii, să negociezi! *îndrăzneşti* să te-ntorci la mine cu basmele astea despre arme misterioase şi forţe neştiute? Ai acceptat ca atare, fără nici o dovadă, tot ce ţi-a spus blestematul ăla de broscoi şi te-ai predat ca un mizerabil! N-ai putut să-l *ameninţi*, să *minţi,* să tragi o *cacealma?*

— El nu m-a ameninţat, nu m-a minţit şi nu mi-a tras o cacealma, răspunse Karl. A spus purul adevăr. Dacă l-ai fi văzut pe omul acela lipsit de creier…

— Prostii! Tocmai aceea este partea cea mai de neiertat din toată blestemăţia. Ţi-au arătat un dement, un retardat

şi nimic mai mult, ţi-au spus „Asta-i arma noastră!” şi tu ai acceptat fără să clipeşti! Au făcut şi altceva decât să vorbească? Ţi-au făcut o demonstraţie cu arma? Ţi-au arătat-o măcar?

— Bineînţeles că nu mi-au făcut nici o demonstraţie. Arma este mortală. Nu intenţionau să ucidă un venusian ca să-mi satisfacă curiozitatea. Cât despre faptul că nu mi-au arătat-o… ei bine, *tu* i-ai arăta inamicului atuurile tale? Dacă poţi, răspunde-mi *tu* acum la câteva întrebări! De ce este Antil atât de sigur pe el? Cum a cucerit planeta cu atâta uşurinţă?

— Recunosc că nu pot da o explicaţie, dar asta nu înseamnă că explicaţia lor este cea adevărată. Oricum, m-am săturat de vorbe! O să-i atacăm şi la dracu’ cu atâtea speculaţii. O să pun rachetele pe ei şi-o să poţi vedea cum le iese cacealmaua pe nasurile alea urâte.

— Amirale, *trebuie* să transmiţi raportul meu Preşedintelui!

— O s-o fac… după ce trimit *Afrodopolis*-ul pe lumea cealaltă!

Apoi, von Blumdorff se răsuci către consola de comunicaţii şi urlă:

— Atenţie către toate navele! Ocupaţi formaţiunea de atac! în cincisprezece minute, vom ataca, folosind toate rachetele. Anunţă-l pe căpitanul Larsen, se adresă el ajutorului său, să-i informeze pe cei din *Afrodopolis* că au la dispoziţie un sfert de oră ca să ridice steagul alb.

Minutele care s-au scurs după aceea au fost tensionate, înnebunitoare pentru Karl Frantor. El rămase tăcut, cu capul în palme, iar ţăcănitul slab al cronometrului ce marca sfârşitul fiecărui minut îi suna precum o detunătură în urechi. Număra în şoaptă toate clicurile – 8, 9, 10. Dumnezeule!

Doar cinci minute până la o moarte sigură! *Sau era*

posibil să nu fi fost aşa? Să fi avut dreptate von Blumdorff? Să fi încercat venusienii o cacealma de proporţii?

Un asistent apăru în cabină şi salută milităros.

— Verzii tocmai au răspuns, domnule amiral.

— Ei bine…, se aplecă înainte von Blumdorff nerăbdător.

— Au transmis: „Solicităm imperios flotei să nu atace. În caz contrar, nu răspundem de consecinţe.”

— Atât?!

— Da, domnule.

Amiralul izbucni într-un torent de obscenităţi teribile.

— Mama lor de păcătoşi! răcni el. Joacă tare până-n ultima clipă!

Chiar în momentul acela, cele cincisprezece minute se încheiară şi puternica flotă intră în acţiune. Una câte una, navele picară spre vălul de nori al celei de-a doua planete. Von Blumdorff rânji mulţumit, admirând spectacolul impresionant de pe monitor… până ce formaţiunea de luptă perfect geometrică se destrămă pe neaşteptate.

***

Amiralul se holbă şi se frecă la ochi. Prima jumătate a flotei pur şi simplu înnebunise. Mai întâi, navele oscilaseră pe traiectoriile lor, apoi viraseră şi se îndepărtaseră în direcţii lipsite de noimă.

După aceea, cealaltă jumătate a flotei începu să-l bombardeze cu rapoarte – navele ce dăduseră bir cu fugiţii nu mai răspundeau la apeluri.

Atacul asupra lui *Afrodopolis iu* anulat imediat, după care se emise ordinul de capturare a navelor desprinse din formaţiune. Von Blumdorff se plimba de colo-colo, smulgându-şi părul din cap.

— Este arma, mormăi inexpresiv Karl Frantor, apoi reveni la tăcerea lui anterioară.

Dinspre *Afrodopolis* nu sosi nici un mesaj.

Timp de peste două ore, piloţii tereştri se luptară cu propriii lor colegi. Urmând traiectoriile aleatorii ale navelor afectate, se apropiară de acestea şi se cuplară cu ele. După joncţiuni, prin manevrarea duzelor direcţionale, zborurile nebune fură oprite. Douăzeci de nave n-au fost însă niciodată ajunse; unele continuară să se învârtă în jurul Soarelui, altele se pierdură în hăurile spaţiului, iar câteva se prăbuşiră pe Venus.

Când navele recuperate au fost deschise, echipele de salvare au încremenit de oroare. Î*n fiecare navă se găseau şaptezeci şi cinci de Învelişuri umanoide lipsite de minţi, cu privirea aţintită în gol.* Nu rămăsese nici măcar *un singur* om.

Primii care au văzut tragedia au urlat îngroziţi şi au fugit speriaţi. Alţii au vomitat şi şi-au ferit ochii. Un ofiţer a estimat situaţia dintr-o privire, a scos cu calm pistolul şi a ucis întregul echipaj lipsit de minte.

După aflarea tuturor rapoartelor, mândria şi aroganţa amiralului von Blumdorff se transformară în neputinţă şi umilinţă. Când unul dintre piloţii afectaţi i-a fost adus, se retrase clătinându-se din faţa lui.

Karl Frantor îl privi cu ochi încercănaţi.

— Ei bine, amirale, eşti mulţumit?

Von Blumdorff nu-i răspunse. Îşi scoase pistolul şi, înainte să-l poată opri cineva, îşi trase un glonţ în tâmplă.

***

Karl Frantor se afla din nou la o şedinţă la care participau Preşedintele şi cabinetul său, în faţa unui grup de bărbaţi speriaţi şi cu moralul la pământ. Raportul lui fusese limpede şi nu lăsa nici o îndoială în privinţa măsurilor ce urmau să fie luate.

Preşedintele Debuc îl privi pe omul fără cerebel, pe care tânărul îl adusese cu el drept dovadă.

— Suntem terminaţi! spuse el. Trebuie să ne predăm necondiţionat, să ne lăsăm la mila lor! Dar într-o bună zi... Şi ochii Ti scânteiară răzbunători.

— Nu, domnule Preşedinte! răsună vocea lui Karl. Nu va mai exista „într-o bună zi”. Trebuie să le acordăm venusienilor drepturile fireşti pe care le solicită: libertate şi independenţă. Trecutul trebuie dat uitării – morţii noştri au plătit pentru jumătatea de secol de sclavie a venusienilor. De acum, în sistemul solar va fi întronată o nouă ordine, se va naşte o altă orânduire.

Preşedintele îşi coborî capul gânditor, apoi, după câteva clipe, îl ridică din nou, semeţ.

— Ai dreptate, încuviinţă el hotărât, nu mai trebuie să ne gândim la răzbunare!

Peste alte două luni, tratatul de pace a fost semnat şi Venus a devenit ceea ce este şi în prezent – o putere independentă şi suverană. Iar o dată cu semnarea tratatului, un punctuleţ sclipitor porni spre Soare. Era... arma prea teribilă pentru a fi folosită.

5. METIŞII

Astonishing Stories, februarie 1940

Jefferson Scanlon îşi şterse fruntea asudată şi inspiră adânc. Întinse un deget ezitant spre comutator… apoi se răzgândi. Prototipul său cel mai recent, reprezentând mai bine de trei luni de muncă susţinută, constituia ultima speranţă. Investise în el mare parte din cei cincisprezece mii de dolari pe care izbutise să-i împrumute. Iar acum, manipularea unui comutator avea să arate dacă avusese ori nu succes.

Blestemându-se pentru laşitate, Scanlon apucă ferm maneta. O coborî brusc, apoi o ridică printr-o mişcare rapidă. Nu se întâmplă nimic… oricât de atent privise, ochii lui nu zăriseră nici o urmă a fulgerului de energie. Simţi un nod în stomac şi coborî din nou, cu furie, maneta, lăsând comutatorul în poziţia închis. Nu se petrecuse nimic; maşinăria era un alt eşec.

Îşi îngropă în palme capul care-i bubuia şi gemu:

— Doamne! Trebuia să funcţioneze… aşa s-ar fi cuvenit… Calculele sunt corecte şi am produs câmpurile dorite. Conform legilor fizicii, atomul trebuia să se dezintegreze.

Se sculă, ridică maneta inutilă şi începu să se plimbe prin odaie, afundat în gânduri.

Ipotezele lui erau corecte… Echipamentul fusese construit conform ecuaţiilor… Dacă ipotezele erau corecte, atunci echipamentul trebuia să fie de vină. Dar dacă echipamentul era bun, atunci ipotezele…

— Plec de aici, până n-o iau razna! se adresă Scanlon pereţilor.

Îşi luă haina şi pălăria din cuierul dinapoia uşii şi părăsi casa grăbit, trântind uşa cu furie.

***

Energie nucleară. Energie nucleară! *Energie nucleară!*

Cele două cuvinte I se învârteau întruna în creier, aidoma unul refren înnebunitor. Cântecul unei sirene! îl ademenea, târându-l spre distrugere, deoarece visul său îl făcuse să renunţe la un post sigur şi confortabil la Institutul de Tehnologie Massachusetts. Îmbătrânise la numai treizeci de ani – elanurile tinereţii rămăseseră mult în urmă – fiind pe punctul de a ajunge un ratat.

Iar acum şi banii i se topeau cu rapiditate. Dacă iubirea pentru bani reprezintă cauza tuturor relelor, în mod clar nevoia de bani este cauza disperării. Scanlon surâse gândindu-se la această idee – i se părea elegantă.

Desigur, dacă ar fi reuşit vreodată să astupe gaura dintre teorie şi practică l-ar fi aşteptat lucruri minunate. Întreaga lume ar fi fost a lui, până şi Marte, ba chiar şi planetele neexplorate. Toată numai a lui. Nu trebuia decât să afle ce anume greşise în ecuaţii… ba nu, ecuaţiile le verificase, era o problemă legată de echipament. Deşi… Oftă din nou, sonor.

Gândurile sale sumbre fură brusc întrerupte de hărmălaia unor băieţi. Scanlon se încruntă. Detesta zgomotele, mai cu seamă atunci când era deprimat.

Strigătele sporiră treptat, transformându-se în cuvinte inteligibile.

— Prinde-l, Johnny!

— Hopa… ia uitaţi-vă cum fuge!

O duzină de băieţi apărură dinapoia unei clădiri masive ce se afla la nici două sute de metri, alergând de-a valma în direcţia bărbatului.

Fără să vrea, acesta îi privi cu curiozitate. Se fugăreau cu voioşia aceea energică specifică tuturor copiilor. În umbrele înserării, urmăritul era greu de distins. Scanlon miji ochii şi privi cu atenţie. O siluetă singulară se distingea în faţa celorlalţi, gonind cu disperare.

Scanlon fu cât pe aici să-şi scape pipa de surpriză, deoarece urmăritul era un tween, un metis din părinţi pământeni şi marţieni. Nu putea confunda părul alb şi sârmos, care se zburlea rigid în toate direcţiile, precum acele unui porc spinos. Oare ce căuta fiinţa *aceea* în afara internatului?

Băieţii îl ajunseră din nou pe tween şi fugarul dispăru printre ei. Strigătele sporiră în intensitate. Şocat, Scanlon văzu o bâtă ridicându-se şi coborând cu o bufnitură. Revoltat pe propria-i indiferenţă faţă de maltratarea nemiloasă a unei creaturi neajutorate, se năpusti spre grămadă, fluturându-şi pumnii.

— Plecaţi, fir-aţi ai naibii! Ştergeţi-o, până nu… – Şi vârful pantofului său contactă în mod violent turul celui mai apropiat huligan, în timp ce braţele sale doborâră alţi doi.

Apariţia noilor forţe modifică situaţia în mod considerabil. Chiar dacă deţin superioritatea numerică, băieţii au o teamă instinctivă de adulţi – mai cu seamă de unul care urlă feroce, aşa cum făcea Scanlon. Prin urmare, bătăuşii se risipiră aproape instantaneu şi bărbatul rămase singur cu tweenul, care zăcea pe jumătate ghemuit şi, printre suspine şi gâfâituri, azvârlea căutături temătoare şi nesigure spre salvatorul său.

— Te-au rănit? întrebă Scanlon aspru.

— Nu, domnule. – Tweenul se sculă de jos şi creasta înaltă a părului său argintiu se legănă. – Mi-am sucit puţin glezna, dar pot umbla. Acum pot să plec. Vă mulţumesc mult că m-aţi scăpat.

— Stai aşa! Aşteaptă!

Glasul lui Scanlon devenise mult mai blând, fiindcă bărbatul îşi dăduse seama că, deşi aproape adult, tweenul era incredibil de slab; hainele sale erau nişte zdrenţe murdare, iar expresia de pe chipul scofâlcit înduioşa prin oboseala ei absolută.

— Ia stai, repetă el, când tweenul se opri şi se întoarse. Nu ţi-e foame?

Faţa celuilalt se schimonosi, ca şi cum în sufletul lui s-ar fi dat o bătălie teribilă.

— Ba da, puţin, răspunse el cu o voce scăzută, ruşinată.

— Se vede. Hai cu mine, arătă Scanlon cu degetul mare în direcţia casei. Trebuie să mănânci ceva. Se pare că nu ţi-ar prinde rău nici o baie şi nişte haine curate.

Zicând acestea, savantul se răsuci pe călcâie şi porni înainte, fără să mai scoată nici un cuvânt.

— Cred că ar fi bine să începi cu o baie, băiete! spuse el, după ce intrară în vestibulul locuinţei. Uite, uşa-i acolo. Intră repede şi încuie-te pe dinăuntru până nu te vede Beulah.

Avertismentul lui venise prea târziu. Un icnet brusc, de surpriză, îl făcu pe Scanlon să se răsucească pe călcâie, cu o expresie de vinovăţie întipărită pe faţă, iar pe tween să se pitească înapoia cuierului.

Beulah, menajera lui Scanlon, se repezi spre ei; pe chipul ei, altfel calm, se încrucişau fulgere de indignare, iar trupul scund şi durduliu radia exasperarea prin toţi porii.

— Jefferson Scanlon! Jefferson! – Femeia privi cu dezgust înspre tween. – Cum poţi aduce aşa ceva în casă? Ţi-ai pierdut orice bun simţ?

Bietul tween fu copleşit de revărsarea aceea de mânie, însă după primul moment de panică Scanlon îşi reveni.

— Haide, haide, Beulah! Bietul de el este lihnit, obosit, bătut de derbedei şi tu n-ai deloc milă. Mă dezamăgeşti…

— Te dezamăgesc! pufni menajera, deşi înduioşată. Din

cauza mizerabilului *ăsta*. Locul lui este în internatele unde-i ţin pe asemenea monştri!

— Bine, vom discuta despre asta mai târziu. Haide, băiete, du-te şi fă o baie. Beulah, vezi dacă nu găseşti nişte haine vechi de-ale mele…

Cu o ultimă privire dezaprobatoare, femeia părăsi antreul.

— N-o băga-n seamă, băiete! spuse Scanlon. Mi-a fost doică, şi mă priveşte încă oarecum posesiv. N-o să-ţi facă nici un rău. Mergi şi îmbăiază-te!

***

Când, în cele din urmă, luă loc la masa din sufragerie, tweenul părea cu totul altă persoană. După îndepărtarea stratului de murdărie, chipul său ascuţit era destul de arătos, iar fruntea înaltă îi conferea un aspect de intelectual. Părul continua să-i stea vertical, ridicându-se la treizeci de centimetri deasupra capului, în ciuda faptului că-l udase din belşug. Sub lumina lămpii, albeaţa lui sclipitoare căpătase o demnitate impunătoare şi Scanlon îşi şterse din minte impresia de urâţenie.

— Îţi place friptura rece de pui? întrebă inventatorul.

— Da, *sigur că* da! veni răspunsul entuziast.

— Atunci, sări pe ea! După ce termini ce-i în farfurie, mai poţi primi o porţie. Serveşte-te cu orice doreşti.

Ochii celuilalt sclipiră, apoi tweenul se apucă să înfulece cu nădejde – în câteva minute, masa se goli.

— Bun! rosti Scanlon după ce terminară de mâncat, acum cred că mi-ai putea răspunde la câteva întrebări. Cum te numeşti?

— Ei îmi spun Max.

— Aha! Mai ai şi alt nume?

Tweenul înălţă din umeri.

— Ei nu-mi spun decât Max… atunci când îmi vorbesc. Nu cred că un metis are nevoie de două nume.

Amărăciunea din vocea sa nu putea fi confundată.

— De ce fugeai pe aici? De ce nu ai rămas acolo unde locuieşti?

— Stăteam într-un internat. Orice este mai bun decât internatul, chiar şi lumea din exterior, pe care n-am văzut-o niciodată. Mai cu seamă după moartea lui Tom…

— Cine a fost Tom? întrebă Scanlon cu blândeţe.

— Tot ca mine… Era mai tânăr – avea doar cincisprezece ani – dar a murit. Ridică privirea şi ochii îi scânteiară de mânie. *Ei* l-au ucis, domnule Scanlon. Era un băiat atât de prietenos… Nu putea suporta singurătatea, aşa ca mine. Avea nevoie de prieteni şi de distracţii şi… şi nu mă avea decât pe mine. Nimeni nu voia să-i vorbească, fiindcă era metis. Iar când a murit, n-am mai rezistat nici eu. Am plecat.

— Nu trebuia să procedezi aşa, Max. Nu eşti precum ceilalţi şi nu toţi te înţeleg. Totuşi, cred că s-a făcut ceva pentru tine. După cum vorbeşti, ai primit o educaţie…

— Sigur că da, încuviinţă tweenul posac, dar trebuia să stau într-un colţ, cât mai departe de restul. Mă lăsau însă să citesc orice doream, şi pentru *asta* le sunt recunoscător.

— Vezi? N-ai fost tratat chiar atât de rău.

Max îşi înălţă capul şi-l privi suspicios.

— N-o să mă trimiteţi înapoi, nu-i aşa?

Se ridicase pe jumătate, de pe scaun, lăsând impresia că era gata s-o ia la goană. Scanlon tuşi stingherit.

— Sigur… dacă nu vrei să te-ntorci, n-o să te oblig. Cred totuşi c-ar fi mai bine.

— Nu-i adevărat! strigă Max.

— Bine, bine, cum doreşti! Acum, însă, ar fi mai bine să mergi la culcare. Ai nevoie de somn. O să discutăm mâine dimineaţă…

Îl conduse la etaj pe tweenul încă suspicios şi-i arătă un dormitor micuţ:

— Aici vei dormi în noaptea asta. Eu voi fi în camera de alături aşa că dacă ai nevoie de ceva, ajunge să strigi. – Se întoarse gata să plece, apoi îşi aminti ceva. – Te rog un singur lucru, să nu-ncerci să fugi!

— Vă dau cuvântul de onoare că n-o s-o fac!

Scanlon se retrase gânditor în odaia pe care o denumea „cabinet”. Aprinse un lampadar şi se instală într-un fotoliu uzat. Minute în şir rămase acolo fără să se clintească şi, pentru prima dată după şase ani, nu se gândi la visul său legat de energia nucleară.

La uşă răsună un ciocănit slab; la auzul invitaţiei mormăite, în încăpere pătrunse Beulah. Femeia era încruntată şi îşi ţuguiase buzele. Se opri în faţa lui, punându-şi mâinile în şolduri.

— Jefferson, Jefferson! Nu-mi vine să cred că ai putut face una ca asta! Dacă ar şti biata ta mamă…

— Ia loc, Beulah, îi indică bărbatul un scaun, şi nu-ţi mai face griji în legătură cu mama. N-ar fi deranjat-o deloc…

— Nu. Şi tatăl tău a fost un fraier bun la suflet. Tu semeni leit cu el, Jefferson. Mai întâi, ţi-ai cheltuit toţi banii pe maşinăriile alea care pot arunca oricând casa în aer şi acum ai cules de pe stradă creatura asta oribilă… Spune-mi, Jefferson – urmă o pauză solemnă şi ameninţătoare – te gândeşti să-l *păstrezi?*

Scanlon surâse melancolic.

— Cred că da, Beulah. Nu prea am de ales.

***

O săptămână mai târziu, Scanlon se găsea în atelier. În noaptea anterioară, în creierul său, revigorat după sosirea lui Max, care alungase monotonia, se conturase o posibilă

soluţie. Poate că unele componente erau defecte. Până şi un neajuns minor putea să facă aparatura inoperantă.

Se apucă de treabă cu ardoare. După o jumătate de oră, maşina se afla demontată pe bancul de lucru, iar Scanlon o examina posomorât.

Nici nu auzi uşa deschizându-se şi după aceea închizându-se încetişor. Abia după ce intrusul tuşi de două ori, inventatorul absorbit îşi dădu seama că nu mai era singur.

— Ah… Max… Privirea lui absentă se focaliză asupra tweenului: Doreşti să discuţi cu mine?

— Dacă sunteţi ocupat, domnule Scanlon, pot aştepta. (Săptămâna care trecuse nu-i modificase comportamentul timid.) în camera mea sunt atât de multe cărţi…

— Cărţi? Ah, bine, o să le iau de acolo, dacă te încurcă. Bănuiesc că nu te interesează-din câte-mi amintesc, sunt în majoritate manuale, niţel cam avansate pentru tine…

— Nu, nu sunt chiar atât de dificile, îl linişti Max şi-i arătă o carte pe care o ţinea în mână. Voiam doar să-mi explicaţi ceva aici, în Mecanica Cuantică. Nu cunosc încă perfect calculul integral şi mă sâcâie. Staţi puţin… găsesc imediat.

Tweenul începu să răsfoiască grăbit paginile, dar se opri brusc, dându-şi seama de situaţia din jur.

— Oh… v-aţi demontat prototipul?

Întrebarea îi reaminti bărbatului problemele cu care se confrunta.

— Nu, surâse el amar, nu încă. Mă gândisem că poate era ceva-n neregulă cu etanşarea ori cu contactele… Nu-i cazul… Am greşit pe undeva.

— Îmi pare rău, domnule Scanlon! făcu tweenul şi fruntea lui netedă se încruntă a jale.

— Partea cea mai rea este că nu-mi pot da seama ce anume am greşit. Sunt sigur că teoria e perfectă – am

verificat-o în toate modalităţile care-mi sunt accesibile. Am reluat calculele de nu mai ştiu câte ori şi de fiecare dată a ieşit acelaşi lucru. Câmpurile de distorsiune spaţială cu o anumită intensitate vor dezagrega atomul! Numai că nu se întâmplă aşa.

— Pot să mă uit şi eu la ecuaţii?

Scanlon îl privi întrebător pe tween, dar nu zări pe chipul lui decât interesul cel mai serios. Ridică din umeri.

— Uite-le – sub teancul acela de foi de pe masă. Nu ştiu însă dacă vei reuşi să le descifrezi. Nu m-am simţit în stare să le dactilografiez şi am un scris destul de neciteţ.

Max le examină cu atenţie, parcurgând filele pe rând.

— Cred că mă cam depăşesc.

— Mă aşteptasem la asta, zâmbi inventatorul.

Apoi bărbatul privi în jurul lui la încăperea ticsită de aparatură şi fu cuprins de un neaşteptat val de furie. De ce nu funcţiona drăcia? Se sculă brusc şi-şi luă haina.

— O să lipsesc câteva ore, Max, anunţă el. Spune-i lui Beulah să nu gătească pentru prânz… Până mă-ntorc eu, mâncarea s-ar răci.

***

Când Scanlon deschise uşa casei, era după-amiază şi se simţea îndeajuns de hămesit pentru ca să nu-şi dea seama imediat că în atelier lucra cineva. Apoi auzi un bâzâit strident, urmat de o tăcere, iarăşi bâzâitul, suprapus acum unei pârâituri ascuţite ce dură o secundă, şi din nou linişte.

Străbătu holul în grabă şi deschise brusc uşa atelierului. Imaginea dinăuntru îl încremeni într-o expresie de totală uluire şi neînţelegere buimăcită.

Treptat, bărbatul pricepu mesajele pe care i le expediau simţurile. Preţiosul lui motor nuclear fusese asamblat la loc, dar într-o manieră atât de ciudată încât nici chiar ochii lui

de expert nu puteau distinge o relaţie logică între diversele componente.

Se întrebă prosteşte dacă nu cumva trăia un coşmar sau dacă nu avea de-a face cu o glumă proastă, pentru ca apoi totul să-i devină brusc limpede, întrucât în capătul opus al încăperii se zărea, iţindu-se deasupra unui banc de lucru, creasta inconfundabilă de păr argintiu, legănându-se lent dintr-o parte în cealaltă, o dată cu mişcările nevăzutului ei posesor.

— Max! exclamă inventatorul alarmat şi în acelaşi timp nervos.

În mod evident, tânărul dăduse frâu liber curiozităţii sale, lăsându-se antrenat în experimente prosteşti şi periculoase.

Auzindu-l, tweenul înălţă o faţă palidă care, la vederea gazdei sale, se îmbujoră vizibil. Se apropie de Scanlon cu paşi ezitanţi.

— Ce-ai făcut? strigă acesta privindu-l furios. Ştii cu ce te-ai jucat? Prin chestia asta trece suficient curent electric încât să te electrocuteze de câteva ori.

— Iertaţi-mă, domnule Scanlon! Când m-am uitat la ecuaţii, mi-a trecut prin minte o idee cam năstruşnică, dar m-am temut să spun ceva, fiindcă dumneavoastră ştiţi mult mai multe decât mine. După ce aţi plecat, n-am putut rezista tentaţiei de a face o încercare, deşi nu intenţionasem să ajung până aici. Crezusem că voi reuşi să demontez echipamentul înainte de întoarcerea dumneavoastră.

Preţ de câteva minute, tăcerea fu atotstăpânitoare. Când Scanlon vorbi din nou, vocea lui avea un ton straniu.

— Ei bine, ce ai făcut?

— N-o să vă supăraţi?

— Este niţel cam târziu pentru asta. Oricum, n-ai fi putut să faci mai rău decât mine.

— Am observat în ecuaţiile dumneavoastră – metisul ridică o filă, apoi încă una – că ori de câte ori apare expresia ce reprezintă câmpurile de distorsiune spaţială, ea este reprezentată ca fiind funcţie de x^2 plus y^2 plus z^2. Întrucât câmpurile sunt întotdeauna nişte constante, asta dă ecuaţia unei sfere.

Scanlon încuviinţă din cap, apoi adăugă:

— Am observat şi eu asta, dar n-are legătură cu problema.

— Ei bine, *eu* am considerat că ar putea indica *aranjamentul* necesar al câmpurilor, de aceea am deconectat distorsionatorii şi i-am configurat într-o sferă.

Gura inventatorului rămase căscată. Reconfigurarea misterioasă a echipamentului său părea acum clară, ba şi mai mult, perfect logică.

— Funcţionează? întrebă el.

— Nu sunt tocmai sigur. Componentele n-au fost construite pentru această asamblare, aşa că nu-i decât o improvizaţie. Se mai adaugă după aceea eroarea de constantă…

— Dar *funcţionează?* La naiba, închide circuitul de curent! îi ordonă Scanlon, clocotind de nerăbdare.

—în regulă, daţi-vă înapoi! Am redus intensitatea la o zecime, astfel ca energia de ieşire să nu fie mai mare decât capacitatea noastră de preluare.

***

Tweenul apăsă iute maneta şi, în momentul contactului, o sferă strălucitoare de foc alb-albăstrui se ivi brusc în incinta centrală din cuarţ. Scanlon îşi feri automat ochii şi privi indicatorul ce măsura energia produsă. Acul urca în mod constant şi nu se opri decât fiindcă atinsese limita superioară. Sfera continua să ardă, aparent fără degajare

de căldură, deşi pe lângă lumina ei, mai intensă decât cea a unei flăcări de magneziu, becurile electrice păleau, căpătând o nuanţă de gălbui stins.

Max acţionă din nou maneta şi sfera de foc se înroşi şi se stinse, lăsând odaia într-o penumbră roşiatică. Acul indicator reveni la zero, iar Scanlon simţi cum genunchii îi cedează.

Bărbatul se lăsă să cadă într-un scaun şi îşi îndreptă ochii asupra tweenului agitat, iar în privirea lui exista respect şi uimire, ba chiar ceva mai mult – *teamă.* Până atunci, nu-şi dăduse seama că musafirul lui nu era nici pământean şi nici marţian, ci aparţinea unei rase cu totul diferite. Remarca abia acum deosebirile, nu cele fizice, relativ minore, ci profunda şi misterioasa prăpastie mintală dintre ei.

— Energia nucleară! croncăni el răguşit. Rezolvată de un băiat care n-are nici măcar douăzeci de ani…

Deruta lui Max părea de-a dreptul dureroasă.

— Dumneavoastră aţi făcut partea cu adevărat importantă, domnule Scanlon, întrucât aţi lucrat la ea ani în şir. Eu doar am observat un mic detaliu, pe care poate l-aţi fi sesizat chiar mâine.

Glasul metisului se stinse înaintea uităturii fixe a inventatorului.

— Energia nucleară… cea mai de seamă realizare a omului de până acum, şi noi chiar am obţinut-o… noi doi.

Atât bărbatul, cât şi adolescentul păreau copleşiţi de grandoarea şi forţa lucrului pe care-l creaseră.

În clipa aceea, epoca Electricităţii luă sfârşit.

***

Jefferson Scanlon mestecă satisfăcut coada pipei. Afară ningea şi în văzduh se simţea gerul iernii, dar înăuntru, în

universul lui confortabil şi călduros, inventatorul fuma şi zâmbea pierdut în gânduri. De cealaltă parte a încăperii, Beulah, la fel de fericită şi tăcută, fredona încetişor în ritmul andrelelor ce clicăiau, oprindu-se doar ocazional, când degetele ei examinau o porţiune mai complicată a tricotajului. În colţul de lângă fereastră stătea Max, citind, ca de obicei. Scanlon se gândi uşor surprins că, în ultima vreme, tweenul îşi limitase lecturile la romane populare.

Multe se petrecuseră în ultimul an. Scanlon devenise un savant celebru, respectat în întreaga lume, şi ar fi fost de-a dreptul straniu ca el să nu se mândrească cu asta. În al doilea rând, la fel de important, energia nucleară reclădea lumea.

Scanlon nu contenea să mulţumească întruna tuturor divinităţilor pentru faptul că războaiele dispăruseră de peste două secole; altfel, pentru civilizaţie, descoperirea lui ar fi însemnat lovitura finală. Acum, însă, coaliţia Puterilor Mondiale controla enorma putere a Energiei Nucleare, asigura utilizarea ei în scopuri benefice şi o introducea în viaţa Omului în etape lente, gradate, care evitau tulburările economice.

Călătoriile interplanetare fuseseră deja revoluţionate. Zborurile riscante spre Venus şi Marte se transformaseră în excursii de vacanţă ce puteau fi făcute într-un timp de trei ori mai scurt decât până atunci, iar incursiunile către planetele exterioare deveniseră realitate.

Scanlon se lăsă şi mai mult pe spate în scaun, reflectând la singura lui nemulţumire ce umbrea acest vast ocean de satisfacţie. Max refuzase orice credit pentru invenţie; cu fermitate, ba chiar cu violenţă, el respinsese până şi menţionarea numelui său. Nedreptatea respectivă îl durea pe Scanion, totuşi, atunci când anunţase descoperirea, se abţinuse să pomenească altceva decât „ajutorul unor asistenţi capabili”, iar amintirea acestui lucru

îl făcea să se simtă aidoma unui proxenet josnic.

Un zgomot puternic, neaşteptat, îl trezi din reverie. Surprins, el îşi întoarse ochii către Max, care închisese brusc cartea.

— Hei, făcu Scanlon, ce s-a-ntâmplat?

Tweenul azvârli romanul cât colo şi se sculă în picioare, cu buza inferioară răsfrântă, având întipărită pe chip o expresie de om necăjit.

— Mă simt singur, asta-i tot!

Inventatorul înghiţi nodul care i se pusese în gât şi constată că nu-şi găsea cuvintele.

— Cred că ştiu ce-nseamnă asta, Max, spuse el cu blândeţe în cele din urmă. Îmi pare rău pentru tine, dar condiţiile sunt atât… atât de…

Expresia tânărului se înmuie. Luminându-se la faţă, acesta îşi petrecu un braţ afectuos în jurul umerilor tatălui său adoptiv.

— Ştii bine că nu m-am referit la asta. Pur şi simplu… mi-e greu s-o spun, dar asta-i realitatea: uneori simţi nevoia să stai de vorbă cu cineva de vârsta ta… cu cineva aidoma ţie.

Beulah îşi înălţă capul şi-l fulgeră cu privirea pe metis, dar se abţinu de la orice comentariu.

— Într-un fel, ai dreptate, fiule, încuviinţă Scanlon. Un prieten, un tovarăş de joacă rămâne cel mai bun însoţitor şi mă tem că nici eu, nici Beulah nu întrunim calităţile necesare pentru aşa ceva. După cum spui, cineva aidoma ţie ar fi soluţia ideală, dar nu-i deloc simplu…

Bărbatul îşi frecă nasul cu un deget şi rămase cu ochii pironiţi în tavan. Max deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să adauge ceva, apoi se răzgândi şi se îmbujoră, aparent fără motiv. După aceea, bolborosi pe un ton abia audibil:

— M-am prostit!

Răsucindu-se brusc pe călcâie, tweenul părăsi odaia,

trântind uşa după el. Bărbatul privi în urma lui cu o surprindere nemascată.

— Hm, ciudat mod de a reacţiona! De fapt, ce l-a apucat în ultima vreme?

Beulah opri jocul complicat al andrelelor şi remarcă tăios:

— Bărbaţii se nasc proşti şi orbi în privinţa asta.

— Chiar aşa? sosi imediat replica lui Scanlon. Adică *tu* ştii ce-l roade?

— Bineînţeles că ştiu. Sare-n ochi, ca şi cravata asta oribilă pe care o porţi. Mi-am dat seama de câteva luni. Bietul de el!

— Vorbeşti în şarade, Beulah, replică inventatorul, clătinând din cap.

Menajera lăsă andrelele deoparte şi-l privi resemnată.

— Foarte simplu. Băiatul are douăzeci de ani. Are nevoie de prieteni.

— Exact ce a zis şi el. În *asta* constă minunata ta înţelegere a psihologiei lui?

— Bravo, Jefferson! Cât a trecut de când tu însuţi ai avut douăzeci de ani? Vrei să spui că într-adevăr crezi că-i vorba de prietenie *masculină?*

— Ah! Ah! exclamă Scanlon, luminându-se la faţă şi izbucnind în chicote vesele.

— Bun… şi ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— Păi… păi, nimic. Ce se *poate* face?

— Nu-i prea frumos să vorbeşti aşa despre protejatul tău, atunci când eşti îndeajuns de bogat pentru a cumpăra cinci sute de internate pentru orfani, fără să simţi că ai fi cheltuit vreun bănuţ. Cel mai simplu lucru ar fi să găseşti o tweenă drăguţă, care să-i ţină tovărăşie.

Scanlon îşi cercetă atent menajera, şi o privire de oroare intensă i se întipări pe chip.

— Vorbeşti serios, Beulah? încerci cumva să-mi propui

să caut o tweenă pentru Max? Păi... păi ce ştiu eu despre femei, mai cu seamă despre tweene? Nu ştiu ce fel de gusturi are puştiul... Pot risca să aleg una care să-i pară o urâţenie.

— Termină cu prostiile, Jefferson! Lăsând la o parte părul acela oribil, ele sunt ca toate femeile, aşa că poţi alege în mod sigur una drăguţă. N-a existat niciodată un burlac bătrân şi morocănos care să *n-o* poată face.

— Nu! Eu n-o s-o fac! Dintre toate ideile oribile...

— Jefferson, este protejatul tău! îi datorezi acest lucru!

Cuvintele îl loviră din plin pe inventator.

— Îi datorez, repetă el. Ai dreptate... în privinţa asta, ai mai multă dreptate decât crezi. – Oftă şi încheie: Presupun că trebuie s-o fac...

***

Scanlon se lăsă stânjenit de pe un picior pe altul, sub privirea pătrunzătoare a funcţionarei acrite, pe al cărei birou o tăbliţă îi anunţa numele, cu litere mari: „Doamna Martin, Directoare”.

— Luaţi loc, domnule, rosti ea posacă. Ce doriţi?

Bărbatul îşi drese glasul. Deja uitase numărul internatelor pe care le vizitase până atunci şi începuse să se simtă depăşit de sarcină. Îşi jură în gând că aşezământul acesta avea să fie ultimul – fie că găsea o tweenă de vârsta şi aspectul dorite, fie că abandona totul...

— Am venit, îşi începu el discursul pregătit cu grijă dar uşor ezitant, să mă interesez dacă aveţi metişi tween. Dacă...

— Avem trei, îl întrerupse directoarea.

— Şi fete?

— *Numai* fete, răspunse ea, cu o privire uşor suspicioasă.

— Grozav! Aş dori să le văd, dacă nu v-ar deranja prea mult. Este…

Căutătura îngheţată a doamnei Martin rămase neschimbată.

— Scuzaţi-mă, dar înainte de a continua, doresc să ştiu dacă intenţionaţi să adoptaţi o metisă.

— Da, aş *intenţiona* acest lucru, dacă întrunesc condiţiile necesare. Este o cerere neobişnuită?

— Exact, sosi răspunsul prompt. Într-un asemenea caz, trebuie mai întâi să investigăm în mod minuţios starea financiară şi socială a solicitatorului. Guvernul consideră că este preferabil ca aceste creaturi să rămână sub supravegherea statului, de aceea adopţia va fi relativ dificilă.

— Ştiu, doamnă, ştiu. Am avut o experienţă de acest fel cu cincisprezece luni în urmă. Cred că în privinţa stării sociale şi financiare vă pot oferi satisfacţie imediată. Mă numesc Jefferson Scanlon…

— Jefferson Scanlon! exclamă femeia pe un ton aproape isteric. – într-o clipă, faţa i se lăţi într-un surâs slugarnic. – Sigur că da! Ar fi trebuit să vă recunosc… Ce neatenţie din partea mea! Vă rog, nu mai sunt necesare alte referinţe. Sunt sigură că în cazul dumneavoastră – şi chipul îi căpătă o expresie confidenţială – nu vor apărea obstacole birocratice.

Apăsă cu violenţă un buton de pe tăblia biroului.

— Adu-le imediat pe Madeline şi pe cele două micuţe! se răsti ea la pedagoga speriată care apăru în prag. Spune-le să se spele şi avertizează-le să aibă grijă cum se comportă!

Apoi, doamna Martin îşi îndreptă din nou atenţia spre Scanlon.

— Nu va dura mult, domnule Scanlon. Este realmente o mare onoare să vă avem printre noi şi sunt de-a dreptul

jenată de modul cum v-am tratat. Nu v-am recunoscut de la început, deşi mi-am dat seama imediat că sunteţi o persoană importantă.

Dacă iniţial bărbatul fusese iritat de comportamentul anterior al directoarei, acum amabilitatea ei exagerată îl stânjenea cu adevărat. Îşi şterse de câteva ori fruntea transpirată, răspunzând prin monosilabe la întrebările ce i se adresau. Exasperat, tocmai ajunsese la concluzia că cel mai bun lucru ar fi fost să o ia la sănătoasa, pentru a scăpa din ghearele femeii, când pedagoga le aduse pe tweene şi salvă situaţia.

Scanlon le examină pe cele trei metise cu interes şi bruscă satisfacţie. Două erau copile – nu aveau probabil nici zece ani – dar cea de-a treia părea de vreo optsprezece ani şi corespundea din toate punctele de vedere.

***

Silueta ei micuţă era zveltă şi graţioasă; deşi un burlac inveterat, Scanlon nu-şi putu reţine o uşoară înclinare din cap, în semn de aprobare.

Cu siguranţă, Beulah i-ar fi denumit chipul „corespunzător”, iar ochii ei, plecaţi acum în podea, timizi şi derutaţi, erau de un albastru intens, amănunt pe care bărbatul îl consideră un atu suplimentar.

Până şi părul ciudat îi era superb. Nu avea chiar înălţimea crestei lui Max, iar sclipirea sa alb-mătăsoasă reflecta puternic razele de soare.

Tweenele mici se încleştaseră de fusta ei şi-i priveau pe cei doi adulţi cu ochi dilataţi de o spaimă ce creştea o dată cu scurgerea timpului.

— Doamnă Martin, vorbi Scanion, cred că cea mare corespunde. Este exact ceea ce doream. Îmi puteţi spune cât de repede pot fi întocmite actele necesare?

— Ar putea fi gata şi mâine, domnule Scanlon. În cazurile speciale, precum cel al dumneavoastră, pot face unele derogări.

— Vă mulţumesc. Atunci mă voi întoarce…

Fu întrerupt de un scâncet sonor. Una dintre micuţele tweene nu mai rezistase şi izbucnise în lacrimi; aproape imediat, îi ţinu isonul şi cealaltă.

— Madeline, strigă directoarea spre fata de optsprezece ani. Te rog să le potoleşti pe Rose şi pe Blanche! Ce-i comportarea aceasta?!

Însăşi Madeline părea destul de palidă şi, deşi zâmbea şi le alina pe micuţe, în ochii ei se zăreau lacrimi.

— Poate că domnişoara nu doreşte să părăsească internatul, interveni Scanlon. Evident, nu intenţionez s-o adopt altfel decât cu deplinul ei acord.

Doamna Martin surâse dispreţuitor.

— Nu vor fi nici un fel de probleme, îl asigură şi se întoarse către fată. Ai auzit de faimosul Jefferson Scanlon, nu-i aşa?

— D… da, doamnă directoare, răspunse fata cu glas scăzut.

— Lăsaţi-mă pe mine să lămuresc lucrurile, insistă bărbatul. Spune-mi, domnişoară, preferi cu adevărat să rămâi aici?

— Ah, nu! zise ea sincer. Aş fi bucuroasă să plec, deşi – şi aruncă o privire temătoare spre doamna Martin – am fost tratată foarte bine aici. Însă… ce se va întâmpla cu cele două micuţe? Nu mă au decât pe mine şi dacă plec, ele… ele…

Îşi pierdu stăpânirea de sine şi le strânse cu putere pe lângă ea pe cele două copile.

— Nu vreau să le părăsesc, domnule! Nu plângeţi, fetiţelor! adăugă ea, sărutându-le pe rând. N-o să vă abandonez.’

Scanlon înghiţi un nod şi se scotoci în buzunare, căutând o batistă pentru a-şi sufla nasul. Doamna Martin privea întreaga scenă cu o detaşare dezaprobatoare.

— Nu băgaţi în seamă prostiile acestea! spuse ea. Cred că mâine la amiază toate hârtiile vor fi gata.

— Atunci pregătiţi-le pentru toate trei fetele, sosi răspunsul răguşit.

— Cum?! Pentru toate trei? Vorbiţi serios?

— Cât se poate de serios. O pot face dacă doresc, nu?

— Da, sigur, totuşi…

Scanlon plecă brusc, lăsându-le împietrite pe doamna Martin şi pe Madeline: prima era cu totul stupefiată, iar a doua în culmea fericirii. Până şi puştoaicele de zece ani simţiră schimbarea situaţiei şi plânsetele li se potoliră.

***

Greu de descris surpriza de pe chipul lui Beulah, care îi aşteptase la aeroport, atunci când în loc de o tweenă văzu trei. În ansamblu, însă, surpriza a fost una plăcută, fiindcă micuţele Rose şi Blanche o îndrăgiră imediat pe menajeră. Prima lor reacţie la vederea ei, a fost să-i sărute cu entuziasm obrajii zbârciţi, gest înaintea cărora femeia radie de fericire şi le sărută la rându-i.

Beulah fu de-a dreptul încântată de Madeline şi-i şopti lui Scanlon că se pricepea la asemenea chestiuni mult mai bine decât o recunoştea.

— Dacă ar fi avut un păr mai de Doamne-ajută, răspunse bărbatul tot în şoaptă, eu însumi aş fi luat-o de soţie.

Apoi zâmbise, extrem de mulţumit de sine.

Sosirea lor acasă, după ora prânzului, reprezentă un moment bine regizat. Scanlon îl convinsese pe Max să-l aştepte în pădure, pentru o plimbare, astfel încât Beulah se

apucă imediat să le arate casa noilor venite.

În timp ce le repartiza odăile, menajera sporovăia întruna, glumind şi flecărind, până ce fetele îşi pierdură sfiala şi se simţiră de parcă ar fi locuit dintotdeauna acolo.

Pe înserat, femeia o abordă pe Madeline:

— S-a făcut târziu. Vrei să cobori şi să mă ajuţi la pregătirea cinei pentru bărbaţi?

Madeline rămase surprinsă.

— *Bărbaţi?* Mai există cineva, în afara domnului Scanlon?

— Ah, da. Mai este Max. Încă nu l-ai cunoscut.

— Cineva din familie?

— Nu, copilă. Este un alt protejat al domnului Scanlon.

— Ah, înţeleg, roşi ea, ridicând involuntar mâinile spre păr.

Beulah pricepu imediat gândurile fetei si adăugă pe un ton mai blând:

— Nu te teme, scumpo! Pe el n-o să-l deranjeze că eşti o tweenă.

Din contra, va fi *încântat* să te vadă.

***

Se dovedi însă că „încântat” era un adjectiv cu totul inadecvat pentru a descrie sentimentele lui Max la vederea Madelinei.

Tânărul pătrunse în casă înaintea lui Scanlon, scoţându-şi paltonul şi tropăind din picioare ca să-şi scuture zăpada.

— Dumnezeule, strigă el spre inventatorul pe jumătate îngheţat care-l urma, de ce ai ţinut atâta să ne plimbăm pe gerul ăsta? – Apoi, adulmecând ca un cunoscător, se îndreptă grăbit spre sufragerie, spunând: Mi se pare mie, sau miroase a cotlet de miel?

Ajuns în prag se opri însă brusc şi icni, ca şi cum ar fi

fost gata să se sufoce. Scanlon trecu pe lângă el şi se aşeză pe scaun.

— Haide! i se adresă, amuzat de roşeaţa ce invadase chipul tânărului, la loc! Azi avem oaspeţi. Ele sunt Madeline, Rose şi Blanche. Iar acesta este protejatul meu, Max, adăugă, întorcându-se spre fetele aşezate în jurul mesei şi remarcând cu satisfacţie că Madeline îşi ţinea privirea fixată în farfurie.

— Bună seara, rosti tweenul cu ochii cât cepele. Încântat de cunoştinţă...

Rose şi Blanche îi răspunseră vesele, dar Madeline înălţă privirea numai pentru o clipă, apoi o coborî din nou.

Cina a fost una neaşteptat de tăcută. Deşi toată după-amiaza se plânsese de foame, Max lăsă cotletul şi cartofii să se răcească în farfurie, în vreme ce Madeline îşi învârtea furculiţa prin mâncare, parcă neştiind ce se poate face cu ea. Scanlon şi Beulah înfulecară zdravăn, aruncându-şi la răstimpuri căutături complice.

După cină, Scanlon se retrase, considerând că în problemele acelea era preferabilă prezenţa mai plină de tact a unei femei; când, după câteva ore, Beulah intră în cabinetul său, inventatorul îşi dădu seama dintr-o privire că apreciase corect.

—Am spart gheaţa, îl anunţă ea încântată. Acum îşi povestesc vieţile şi se înţeleg de minune. Continuă totuşi să fie reţinuţi şi stau la capetele opuse ale sufrageriei, dar asta va trece... şi încă destul de repede.

— Nu-i aşa că se potrivesc, Beulah?

— Nici nu se putea o potrivire mai bună. Iar micuţele Rose şi Blanche sunt nişte îngeraşi. Tocmai le-am trimis la culcare.

După o scurtă tăcere, Beulah continuă:

— A fost singura ocazie în care tu ai avut dreptate şi eu am greşit – când l-ai adus pe Max în casă şi eu m-am

împotrivit – dar ocazia aceea valorează la fel de mult cât toate celelalte luate la un loc. Mama ta ar fi fost fericită.

Scanlon dădu din cap gânditor, apoi, după câteva clipe, continuă:

— Regret că nu-i pot face la fel de fericiţi pe toţi tweenii de pe Pământ. N-ar fi deloc greu… Dacă i-am trata ca pe nişte oameni, nu ca pe infractori, şi le-am oferi căldura unor cămine…

— Atunci de ce *n-o faci?*

— Exact la asta mă gândeam, răspunse Scanlon, privind-o cu toată seriozitatea pe bătrâna sa menajeră. Imaginează-ţi un oraş locuit numai de tweeni, condus de ei, cu autorităţile civile, şcolile şi instituţiile publice proprii! Un mic univers în interiorul societăţii noastre, o lume în care tweenii să se poată considera fiinţe omeneşti, nu monştri izolaţi în ghetouri şi dispreţuiţi de aşa-zişii oameni „cu sânge pur”.

Savantul se întinse după pipă şi o umplu, cu gesturi măsurate, apoi continuă:

— Lumea are de plătit o datorie unui tween *anume* – o datorie mai presus de orice. Eu însumi sunt dator. O s-o fac! O să creez Tweentown!

În noaptea aceea, Scanlon nu dormi. Stelele descriseră cercurile lor gigantice şi în cele din urmă păliră. Cenuşiul zorilor apăru şi se transformă în lumina dimineţii, totuşi bărbatul continua să fie neclintit – visa şi croia planuri.

***

La optzeci de ani, vârsta nu-i afectase în prea mare măsură pe Jefferson Scanlon. Pasul său nu mai avea aceeaşi elasticitate, umerii erau mai gârboviţi, dar savantul îşi menţinuse sănătatea robustă, iar sub smocul de păr, acum la fel de alb ca al unui tween, mintea îi funcţiona cu o

vigoare nediminuată.

Fericirea alungă bătrâneţea; de patruzeci de ani, Scanlon îi privise pe tweeni evoluând şi spectacolul acela îl umpluse de fericire.

Zărea acum visul său întinzându-se dincolo de fereastră într-o panoramă largă şi minunată. Un orăşel superb, cu o populaţie de peste o mie de locuitori, cuibărit în mijlocul a aproape opt sute de kilometri pătraţi de teren fertil în Ohio.

Case regulate şi frumoase, străzi late şi curate, parcuri, şcoli, magazine, săli de spectacole – o aşezare model, clădită în decenii de eforturi inteligente şi cooperare.

Înapoia lui, uşa se deschise şi bătrânul recunoscu imediat pasul uşor.

— Tu eşti, Madeline?

— Da, tată. (Era singurul nume sub care îl cunoşteau locuitorii Tweentown-ului.) Max se întoarce cu domnul Johanson.

— Bine. – O privi cu dragoste pe femeie. – A crescut ceva Tween-town-ul, comparativ cu zilele acelea de început, nu?

Madeline încuviinţă şi suspină.

— Nu ofta, draga mea. A meritat toate sacrificiile pe care le-am făcut atâta vreme. Dacă ar fi trăit şi Beulah să poată vedea…

Şi Scanlon clătină din cap, amintindu-şi de bătrâna lui menajeră, răposată de peste un sfert de veac.

— Nu te mai gândi la lucruri triste! îl admonestă Madeline la rândul ei. Uite că vine domnul Johanson. Ţine minte: este cea de-a patruzecea aniversare şi trebuie să fie o zi veselă!

***

Charles B. Johanson întruchipa tipul de om care poate fi

denumit „şmecher”. Era o persoană inteligentă şi intuitivă, destul de pricepută în domeniul ştiinţelor, dar care intenţiona să-şi utilizeze aceste calităţi numai în propriul interes. Ca atare, intrase în politică şi fusese numit în nou creatul post de ministru al ştiinţei şi tehnologiei.

Prima sa acţiune oficială fusese de a-l vizita pe cel mai de seamă inventator şi savant al lumii, Jefferson Scanlon, care, în ciuda vârstei, nu avea egal în privinţa numărului de invenţii utile brevetate anual.

Tweentown reprezentase o neaşteptată surpriză pentru ministru. În lumea exterioară, circulau ştiri vagi despre existenţa oraşului, acesta fiind considerat un hobby al bătrânului savant – o excentricitate inofensivă. Johanson descoperise însă că era un proiect bine pus la punct, cu conotaţii tulburătoare.

Cu toate acestea, când pătrunse în odaia lui Scanlon însoţit de improvizata sa călăuză, Max, atitudinea lui era una de reală plăcere, gândurile ce nu-i dădeau pace fiind ascunse în străfunduri.

—Johanson, exclamă inventatorul, te-ai întors! Ce părere ai de cele văzute?

— De-a dreptul surprinzător… absolut minunat şi impresionant! declară ministrul.

— Mă bucur să te-aud vorbind aşa, chicoti Scanlon. Avem acum o populaţie de o mie o sută cincizeci şi patru de suflete, care sporeşte pe zi ce trece. Ai văzut deja ce am realizat, dar nici nu se compară cu ce se va face în viitor – chiar şi după moartea mea. Există însă ceva ce aş dori să văd *înaintea* morţii, şi pentru asta am nevoie de ajutorul tău.

— Despre ce-i vorba? întrebă prudent Johanson.

— Nimic dificil. Să susţii legislaţia prin care tweenilor să li se acorde drepturi depline… politice… legislative… economice… sociale cu pământenii şi marţienii.

Johanson şovăi.

— Nu va fi uşor, răspunse celălalt şovăind. Există anumite prejudecăţi, poate lesne de înţeles, împotriva lor şi până îi vom convinge pe pământeni că tweenii merită să fie egali…

Ministrul îşi lăsă fraza neterminată şi clătină neîncrezător din cap.

— „Că merită să fie egali”?! exclamă Scanlon pe un ton vehement. Păi merită mult mai mult, eu sunt de-a dreptul *moderat* în solicitarea aceasta.

Max, care stătea într-un colţ, asistând tăcut la conversaţie, îşi muşcă buzele auzindu-i cuvintele, dar bătrânul continuă:

— Tu n-ai habar de reala lor valoare. Ei întruchipează calităţile de vârf ale pământenilor şi marţienilor. Puterea analitică, obiectivă, a raţionamentului, specifică marţienilor, se contopeşte cu imboldul emoţional şi cu energia de acţiune a pământenilor. În privinţa intelectului, ne sunt superiori – fiecare dintre ei. Eu nu cer decât egalitate în drepturi cu celelalte rase.

— Poate că entuziasmul tău te induce în eroare…, îl întrerupse Johanson, surâzând împăciuitor.

— Nici vorbă! Cum crezi că am inventat atâtea lucruri de succes – inclusiv câmpul antigravitaţional? Crezi că aş fi reuşit fără ei? Max – şi tweenul îşi plecă ochii sub căutătura sfredelitoare a ministrului – a fost cel care a definitivat descoperirea energiei nucleare.

Tot mai aţâţat, Scanlon abandonă orice prudenţă.

— Întreabă-l pe profesorul Whitsun de la Universitatea Stanford şi o să-ţi confirme. El este o autoritate mondială în domeniul psihologiei şi ştie ce vorbeşte. El i-a *studiat* pe tweeni şi-ţi va spune că ei reprezintă rasa *viitoare* a sistemului solar, destinată în mod inevitabil să preia supremaţia, înlocuindu-ne pe noi, rasele pure. Nu crezi că,

în acest caz, ei merită egalitatea?

— Ba da, cred, şi încă în mod clar! – în ochii lui Johanson apăruse o scânteiere ciudată şi un zâmbet strâmb îi flutură pe buze. – Este un lucru foarte important, Scanlon! Mă voi ocupa de el în cel mai scurt timp. Ba chiar imediat!

***

Imediat după plecarea ministrului, Max se apropie de Scanlon şi începu să vorbească fără nici un preambul:

—Tată, trebuie să-ţi mărturisesc ceva… un lucru pe care nu l-ai ştiut până acum.

— Ce vrei să spui?

— Vino cu mine, te rog! O să-ţi explic.

Expresia lui gravă era aproape înspăimântătoare. Când ajunseră la uşă, Madeline veni alături de ei, dar la un semn din partea lui Max amuţi – numai ochii i se întristară şi cutele frunţii părură că se adâncesc.

Într-o tăcere absolută, cei trei se urcară în rachetobil şi goniră peste oraş, în direcţia Dealului Păduros. Trecând apoi peste Lacul Clare, coborâră spre poalele dealului.

Când vehiculul ateriză, un tween înalt şi mătăhălos luă poziţia de drepţi, tresărind totuşi surprins la vederea lui Scanlon.

— Bună ziua, tată! şopti el cu respect şi aruncă o privire întrebătoare spre Max.

— La fel şi ţie, Emmanuel, răspunse bătrânul, cu gândul în altă parte.

În clipa aceea, observă că în faţa lui se găsea o intrare ingenios camuflată, ce ducea spre interiorul dealului.

Max îi făcu semn să-l urmeze şi-l conduse printr-un tunel, care după treizeci de metri se deschidea într-o gigantică peşteră artificială. Scanlon încremeni uimit; înaintea sa se aflau trei uriaşe nave spaţiale, sclipind în

nuanţe de alb-argintiu şi echipate, din câte îşi putea da seama, cu cele mai recente propulsoare nucleare.

— Iartă-mă, tată, că a trebuit să facem toate astea fără ştirea ta! vorbi Max într-un târziu. Este singurul caz din istoria Tweentown-ului.

Inventatorul de-abia îl auzea, lăsând impresia că intrase în transă, aşa că Max urmă:

— Cea din centru este nava-amiral: *Jefferson Scanlon*. Cea din dreapta este *Beulah Goodkin*, iar cea din stânga se numeşte *Madeline.*

— Dar ce-nseamnă toate astea, şi de ce atâta mister? izbucni Scanlon în cele din urmă.

— Navele acestea sunt gata de cinci ani, au plinul făcut, sunt complet echipate şi pregătite de decolare imediată. La noapte vom porni spre Venus… la noapte! Nu ţi-am spus nimic până acum, întrucât nu doream să-ţi tulburăm pacea cu un necaz despre care ştiam demult că va fi inevitabil. Ne gândeam că poate, cine ştie – şi glasul îi scăzu până la o şoaptă – situaţia urma să se schimbe doar după ce tu aveai să dispari dintre noi…

— Termină cu astea! strigă Scanlon. Vreau toate amănuntele. De ce plecaţi tocmai acum, când sunt sigur că vă pot obţine egalitatea în drepturi?

— Tocmai de aceea, murmură trist Max. Conversaţia ta cu Johanson a precipitat lucrurile. Atâta vreme cât pământenii şi marţienii ne considerau doar diferiţi şi inferiori, se mulţumeau să ne dispreţuiască şi să ne tolereze, l-ai spus lui Johanson despre superioritatea noastră şi despre faptul că, într-o bună zi, vom lua locul Omenirii. Acum, ei nu mai pot decât să ne urască. Nu ne vor mai tolera, este absolut sigur. Plecăm înainte de izbucnirea furtunii.

Pe măsură ce bătrânul descifra adevărul din cuvintele tweenului, ochii săi se lărgeau.

— Am înţeles. Trebuie să iau legătura cu Johanson! Poate că împreună vom fi în stare să corectăm această eroare teribilă.

Îşi duse mâna la frunte.

— Max, izbucni Madeline în lacrimi, de ce nu spui principalul? Noi dorim să ne însoţeşti, tată! Pe Venus, care nu-i aproape deloc colonizată, putem găsi o regiune unde să ne dezvoltăm fără probleme, timp nelimitat. Vom putea înfiinţa naţiunea noastră, liberă şi neprigonită, puternică şi autonomă, care să nu mai depindă de…

Glasul metisei se stinse, la vederea expresiei ce se întipărise pe chipul lui Scanlon.

— Nu, şopti el, nu! Locul meu este aici, alături de rasa mea. Duceţi-vă, copiii mei, şi înfiinţaţi-vă naţiunea! în cele din urmă, urmaşii voştri vor conduce sistemul solar. Dar eu… eu voi rămâne aici.

— Atunci rămân şi eu, spuse Max. Eşti bătrân şi cineva trebuie să aibă grijă de tine. Îţi datorez viaţa.

— N-am nevoie de nimeni! scutură ferm din cap Scanlon. Dayton nu este departe de Tweentown. Voi fi bine îngrijit acolo, sau oriunde m-aş duce. Tu, Max, trebuie să-ţi urmezi neamul! Tu eşti conducătorul lor! Plecaţi!

***

Scanlon rătăcea pe străzile pustii ale Tweentown-ului şi încerca să-şi adune gândurile. Era greu. Cu o zi în urmă, sărbătorise a patruzecea aniversare a înfiinţării oraşului – un moment în care acesta ajunsese pe culmile prosperităţii. Azi, însă, era abandonat.

În chip straniu, se simţea totuşi cuprins de exaltare. Visul său fusese spulberat, dar pentru a da naştere altuia şi mai strălucitor. El avusese grijă de orfani şi călăuzise primii paşi ai unei noi rase, iar pentru aceste lucruri, cândva,

urma să fie recunoscut drept părintele *superrasei.*

Într-o bună zi, creaţia *lui* avea să conducă sistemul solar. Energia nucleară… câmpurile antigravitaţionale… toate păleau, părând lipsite de importanţă. *Acesta* era adevăratul lui dar pe care îl oferise Universului. Aşa, gândi el, se simţea probabil şi Dumnezeu.

6. SIMŢUL TĂINUIT

Cosmic Stories, martie 1941

Acordurile cadenţate ale unui vals de Strauss umpleau odaia. Melodia creştea şi descreştea în intensitate sub degetele sensibile ale lui Lincoln Fields; pe sub pleoapele pe jumătate coborâte, pianistul aproape că putea zări perechi rotindu-se pe parchetul lustruit al unei săli de bal.

Muzica îl afectase întotdeauna în felul acela. Îi copleşea mintea cu vise de pură frumuseţe, transformându-i camera într-un paradis sonor. Mâinile sale alunecară peste clape în ultimele înlănţuiri minunate de acorduri, apoi se opriră, pline de regret.

Bărbatul oftă şi pentru o clipă rămase cufundat în tăcere, parcă încercând să extragă ultima esenţă de frumuseţe din ecourile care se stingeau. După aceea, se întoarse şi surâse timid spre singurul său spectator.

Garth Jan îi întoarse zâmbetul, dar nu rosti nimic. În ciuda faptului că îl simpatiza foarte mult pe Lincoln, nu manifesta prea multă înţelegere. Între cei doi se întindeau hăuri cu adevărat cosmice, întrucât Garth se născuse într-unui din giganticele oraşe subterane marţiene, în vreme ce Lincoln era produsul lăbărţatului New York terestru.

— Ia zi, se interesă Lincoln cu un ton nesigur, cum ţi s-a părut?

Amicul său clătină din cap, apoi răspunse în stilul său precis, minuţios:

— Am ascultat cu atenţie şi pot spune cu toată sinceritatea că nu a fost neplăcut. A existat un anumit ritm, un fel de cadenţă care, într-adevăr, este liniştitoare. Cât despre frumuseţe… n-am putut s-o descopăr.

Ochii lui Lincoln reflectau compătimire, o milă aproape dureroasă. Marţianul înţelese semnificaţia privirii, totuşi nu trădă nici o scânteiere de invidie. Silueta lui înaltă rămăsese ghemuită în scaunul ce se dovedea prea mic pentru el, legănând înainte şi înapoi un picior slăbănog.

Lincoln sări hotărât de la locul său şi-l prinse de braţ.

— Vino aici! Aşează-te la pian!

Garth se supuse, mai degrabă amuzat.

— Înţeleg că vrei să desfăşori un mic experiment.

— Ai ghicit. Am citit lucrări ştiinţifice care încercau să explice diferenţele dintre simţurile pământenilor şi cele ale marţienilor, dar n-am reuşit să pricep chiar totul.

Zicând acestea, Lincoln apăsă succesiv clapele corespunzătoare notelor do şi fa din aceeaşi octavă, apoi privi întrebător spre celălalt.

— Dacă ar trebui să existe o diferenţă, rosti Garth nesigur, atunci este una infimă. Dacă n-aş fi fost atent, aş fi spus că ai apăsat de două ori pe aceeaşi clapă.

— Chiar aşa? se minună pământeanul şi apăsă pe do şi sol.

— Acum am sesizat o diferenţă.

— Ei bine, presupun că este adevărat ce se spune despre rasa voastră. Bieţii de voi… să aveţi un auz atât de imperfect! Nu ştiţi ce pierdeţi.

Marţianul ridică din umeri cu un gest de fatalism.

— Nu poţi pierde ceva ce n-ai avut niciodată.

După o scurtă tăcere, tot el continuă:

— Iţi dai seama că această epocă a istoriei este prima în care două rase inteligente au fost capabile să comunice între ele? Comparaţia dintre simţuri este extrem de interesantă şi în acelaşi timp îţi lărgeşte perspectiva asupra vieţii.

— E adevărat, încuviinţă Lincoln, deşi se pare că noi deţinem un avantaj din această comparaţie. Luna trecută,

un biolog pământean s-a arătat surprins de faptul că o rasă inadecvat dotată în privinţa percepţiilor senzoriale, precum cea marţiană, a putut dezvolta o civilizaţie de un nivel atât de ridicat.

— Totul este relativ… Ne ajunge ceea ce avem.

Lincoln se simţi cuprins de frustrare.

— Dacă ai *şti* însă, Garth, dacă ai *putea* să ştii ce pierzi! N-ai văzut niciodată splendoarea unui amurg sau a câmpurilor unduitoare de flori. Tu nu poţi admira azurul bolţii, verdele ierbii, galbenul grânelor coapte. Pentru tine, lumea constă din nuanţe de întuneric şi lumină. – Se înfioră înaintea acestui gând, apoi urmă: Nu poţi mirosi o floare, savurându-i parfumul delicat. Nici măcar nu te poţi bucura de un lucru simplu, precum un prânz gustos şi savuros. Nu poţi să simţi gusturile, mirosurile, nici să vezi culorile. Te compătimesc pentru lumea mohorâtă în care trăieşti…

— Lincoln, cuvintele tale sunt lipsite de sens! Nu are rost să mă compătimeşti, fiindcă sunt la fel de fericit ca şi tine.

Zicând acestea, marţianul se sculă, luându-şi bastonul – absolut necesar în gravitaţia mai mare a Pământului – şi adăugă:

— Să ştii că nu trebuie să ne judeci cu atâta superioritate. (Se părea că asta îl nemulţumise cel mai mult.) Noi nu ne lăudăm cu acele realizări ale rasei noastre despre care voi nu aveţi habar.

După aceea, ca şi cum şi-ar fi regretat profund vorbele, Garth porni spre uşă iar pe chip i se aşternu o expresie de amuzament.

***

Lincoln rămase nedumerit şi gânditor preţ de câteva clipe, apoi sări de la locul său şi porni în goană după

marţian. Îl prinse de umăr şi insistă să se întoarcă.

— Ce ai vrut să spui prin ultimele cuvinte?

Garth îşi feri căutătura, parcă nedorind să dea ochi cu interlocutorul său.

— Las-o baltă! A fost un moment de indiscreţie, provocat de mila ta lipsită de temei.

— Este însă adevărat, nu? îl fixă insistent Lincoln. Mi se pare logic ca marţienii să posede alte simţuri decât pământenii, dar nu pot înţelege motivele pentru care rasa voastră ar dori să ţină asta în secret.

— Se poate… Acum, însă, când m-am trădat din cauza propriei mele stupidităţi, eşti în stare să-mi promiţi că nu vei sufla o vorbă?

— Bineînţeles! Voi fi tăcut ca mormântul, deşi să mă ia naiba dacă pot pricepe ceva. Spune-mi, care-i natura acestui simţ tăinuit al vostru?

Garth înălţă din umeri.

— Cum să-ţi explic? Cum mi-ai putea tu defini noţiunea de culoare, când eu nici măcar nu sunt capabil s-o concep?

— Nu-ţi cer o definiţie. Spune-mi la ce slujeşte. Te rog – şi pământeanul strânse puternic umărul celuilalt – asta poţi! Ţi-am promis că voi păstra secretul.

— Nu-ţi va face un bine, suspină marţianul. Te-ar satisface să ştii că dacă mi-ai arăta două containere, ambele umplute cu lichide transparente, ţi-aş putea spune instantaneu dacă vreunul din ele este otrăvitor? Sau că, arătându-mi un conductor, ţi-aş putea preciza pe loc dacă îl străbate un curent electric, chiar dacă acesta ar avea intensitatea de numai o miime de amper? Sau că ţi-aş putea aproxima cu o toleranţă de două grade temperatura oricărui obiect, de la distanţa de cinci metri? Sau că… dar mă tem că am spus deja prea multe.

— Asta-i tot? exclamă Lincoln dezamăgit.

— Ce ai mai dori?

— Tot ce mi-ai descris este foarte util, însă în ce anume constă frumosul? Simţul acesta aparte al vostru nu are şi valori pentru suflet… doar pentru corp?

Garth făcu un gest de iritare.

— Lincoln, realmente vorbeşti prostii! Ţi-am oferit pur şi simplu ceea ce mi-ai cerut: la ce slujeşte simţul nostru. În nici un caz nu am încercat să-i explic natura, la, de pildă, capacitatea voastră de a distinge culorile. Din câte am priceput, unica ei utilitate ar consta în sesizarea unor deosebiri subtile pe care noi nu le putem face. De exemplu, voi puteţi identifica anumite soluţii chimice prin această „culoare”, în vreme ce eu aş fi silit să fac o analiză de laborator. În ce anume constă frumuseţea?

Pământeanul deschise gura pentru a-i replica, dar celălalt îl opri cu fermitate.

— Ştiu! O să-mi îndrugi nişte aiureli despre amurguri sau alte chestii similare. Dar ce ştii tu despre frumuseţe? Ai fost vreodată martorul frumuseţii sârmelor din cupru străbătute de curentul alternativ? Ai simţit vreodată gingăşia curenţilor de inducţie produşi într-un solenoid străbătut de un magnet? Ai asistat vreodată la un *portwem* marţian?

Ochii lui Garth se înceţoşaseră sub valul amintirilor reînviate şi Lincoln îl privea de-a dreptul uluit. Balanţa se înclinase în partea cealaltă şi simţul superiorităţii îl părăsise brusc pe pământean.

— Orice rasă îşi are propriile caracteristici, mormăi el cu un fatalism uşor ipocrit, însă eu nu văd motivul pentru care ar trebui să vă înconjuraţi cu atâta mister. Noi, pământenii, nu v-am ascuns nimic…

— Nu ne acuza de ingratitudine! se răsti vehement Garth. (Conform codului etic marţian, lipsa de recunoştinţă reprezenta viciul suprem şi, ca atare, înaintea insinuării lui Lincoln, prudenţa celuilalt se risipise.) Noi, marţienii, nu

acţionăm niciodată fără motiv. Şi în nici un caz nu ascundem această minunată capacitate pentru binele nostru.

Pământeanul surâse batjocoritor. Simţea cu toată fiinţa că se găsea pe urmele unei descoperiri importante, iar singura cale de a afla adevărul era să-şi *tachineze* interlocutorul.

— Fără îndoială, reflectă el, că acţiunile voastre sunt cât se poate de nobile. Curios însă cum întotdeauna găsiţi motive altruiste pentru orice aţi face…

***

Garth îşi muşcă nervos buza de jos.

— Nu ai dreptul să susţii aşa ceva!

Pentru o clipă, marţianul se gândi să susţină că motivul tăcerii sale îl constituia grija faţă de viitoarea linişte sufletească a pământeanului, dar îl oprea referirea ironică a acestuia la „altruism”. Treptat, se simţi cuprins de o mânie care-l împinse spre decizia sa.

— O să-ţi explic printr-o analogie, începu el pe un ton în mod vădit distant şi neprietenos.

Garth tăcu câteva clipe, privind în gol, apoi continuă, închizându-şi pleoapele pe jumătate:

— Mi-ai spus că trăiesc într-o lume compusă doar din nuanţe de lumină şi întuneric. Ai încercat să-mi descrii lumea voastră ca fiind alcătuită din infinită varietate şi frumuseţe. Te-am ascultat, dar mi-a păsat prea puţin. Nu am cunoscut niciodată lumea descrisă de tine şi nici n-o voi putea cunoaşte. Nu poţi regreta ceva ce n-ai avut niciodată. Dar… ce s-ar întâmpla dacă mi-ai putea oferi, pentru cinci minute, capacitatea de a vedea culorile? Dacă, pentru cinci minute, m-aş desfăta în minuni la care n-am visat nicicând? Dacă, după acele cinci minute, aş fi nevoit să renunţ *pe*

vecie la ele? Acele cinci minute de paradis ar compensa o ulterioară viaţă încărcată de regrete, o viaţă plină de nemulţumiri generate de propriile-mi lipsuri? N-ar fi fost oare mai înţelept să nu-mi fi pomenit niciodată de existenţa culorilor, îndepărtând astfel permanenta lor ispită?

Pe durata ultimelor cuvinte ale marţianului, Lincoln se sculase în picioare şi holbase ochii uluit.

— Vrei să spui că orice pământean ar putea încerca simţul vostru tăinuit?

— Pentru numai cinci minute, o singură dată în viaţă, răspunse Garth cu o expresie visătoare întipărită pe chip, iar în acele cinci minute…

Se opri brusc şi-şi privi nemulţumit interlocutorul.

— Acum ştii mai multe decât este bine, adăugă el. Ai grijă să nu-ţi uiţi făgăduiala!

Apoi marţianul se ridică grăbit şi părăsi camera, mergând cât putea de repede, sprijinindu-se în baston. Lincoln Fields nu făcu nici un gest pentru a-l opri. Rămase locului, pierdut în gânduri.

***

Înălţimea uriaşă a peşterii făcea ca plafonul să se piardă într-o obscuritate ceţoasă în care, la intervale regulate, pluteau globuri luminescente de radit. Încălzit de straturile vulcanice subterane, aerul adia plăcut. În faţa lui Lincoln Fields se întindea largul bulevard al principalului oraş marţian, pierzându-se în depărtare.

Pământeanul păşi cu stângăcie până la intrarea casei lui Garth Jan; tălpile din plumb gros de cincisprezece centimetri ale bocancilor săi îl stinghereau teribil. Prefera, totuşi, să fie împovărat cu această greutate suplimentară decât să ţopăie haotic în gravitaţia redusă a planetei.

Garth se arătă surprins să-şi zărească prietenul după

şase luni, dar nu cu totul încântat. Lincoln îi sesiză imediat reacţia şi se mulţumi să zâmbească în barbă. După obişnuitele formalităţi, cei doi se aşezară.

Strivindu-şi ţigara în scrumieră, Lincoln declară pe neaşteptate:

— Am venit să-ţi solicit cele cinci minute despre care spuneai că mi le poţi acorda! Eşti în stare s-o faci?

— Ce a fost aceasta – o întrebare retorică? Nu mi se pare că ar necesita un răspuns, observă Garth pe un ton dispreţuitor.

Pământeanul îl privi gânditor.

— Te deranjează dacă-mi expun poziţia în câteva cuvinte?

— Oricum, nu va schimba cu nimic lucrurile.

— Doresc totuşi să încerc. Situaţia este următoarea: M-am născut şi am crescut în lux. Am fost dezgustător de răsfăţat. Până acum, n-a existat vreo dorinţă pe care să nu fiu capabil să mi-o satisfac, altfel spus, nu ştiu ce înseamnă să *nu* capăt ceea ce-mi doresc. Pricepi?

Nu căpătă nici un răspuns, de aceea continuă:

— Mi-am găsit fericirea printre imagini frumoase, cuvinte frumoase şi sunete frumoase. Am făcut din frumuseţe un cult. Pe scurt, sunt un estet.

— Foarte interesant, comentă marţianul, fără a-şi modifica expresia împietrită. Totuşi, ce legătură are cu problema noastră?

— Una singură: Te-ai referit la o nouă formă de frumuseţe, una neştiută, ba chiar imposibil de conceput, dar care poate fi cunoscută dacă ţi-o doreşti. Ideea mă atrage. Mai mult chiar… mă provoacă. Îţi reamintesc: atunci când un lucru mă provoacă, îl doresc – aşa a fost dintotdeauna.

— În cazul de faţă, nu ai nici o putere, sublinie Garth. Nu este politicos din partea mea s-o spun, dar nu mă poţi *sili.*

Ba mai mult, apreciez că vorbele tale sunt aproape jignitoare prin implicaţii.

— Mă bucur că ai spus-o, fiindcă atunci pot fi şi eu nepoliticos, fără să am mustrări de conştiinţă.

Garth îi răspunse doar printr-o grimasă.

— Te solicit, rosti Lincoln încet şi limpede, în numele recunoştinţei.

— Recunoştinţă?! tresări violent marţianul.

Lincoln rânji larg.

— Este o solicitare pe care nici un marţian onorabil n-o poate refuza... conform codului vostru etic. Îmi datorezi recunoştinţă, fiindcă prin intermediul meu ai pătruns în casele celor mai importanţi şi onorabili locuitori ai Pământului.

— Ştiam asta, se înroşi la chip Garth. Nu-i politicos să mi-o reaminteşti.

— N-am avut de ales. Pe Pământ, tu însuţi mi-ai destăinuit că-mi eşti recunoscător. În numele recunoştinţei mărturisite, îţi cer acum să mă ajuţi să capăt acest simţ necunoscut pe care-l ţineţi atât de tăinuit. Mă poţi refuza?

— Ştii bine că nu pot, sosi răspunsul posac. Am şovăit doar pentru binele tău.

Sculându-se în picioare, marţianul întinse un braţ.

— Nu-mi laşi cale de ieşire, Lincoln. O voi face. După aceea, însă, nu-ţi voi mai datora nimic. În felul acesta, vom fi chit. De acord?

— De acord! Cei doi îşi strânseră mâinile, apoi Lincoln continuă pe un ton cu totul diferit: Rămânem prieteni însă, da? Sper că această măruntă altercaţie nu ne va modifica relaţiile...

— Nădăjduiesc şi eu acelaşi lucru. Acum, însă, e vremea să cinăm şi să discutăm despre momentul şi locul celor... cinci minute ale tale.

***

Lincoln se strădui din răsputeri să-şi înfrâneze uşoara nervozitate care-l cuprinse în „sala de concerte” a lui Garth. Ba chiar încercă o dorinţă nestăvilită de a izbucni în râs, gândindu-se că se simţea exact ca în salonul de aşteptare al unui dentist.

Îşi aprinse a zecea ţigară, pufăi de două ori, apoi o zvârli cât colo.

— Ai plănuit totul foarte minuţios, Garth…, murmură el.

Marţianul înălţă din umeri.

— Ai la dispoziţie numai cinci minute, aşa că doresc să profiţi din plin de ele. Vei „auzi” o parte dintr-un *portwem* – pentru simţul nostru, acesta este echivalentul auditiv al unei simfonii pământene.

— Mai am mult de aşteptat? Să fiu sincer, suspansul este teribil!

— Îi aşteptăm pe Novi Lon, care va „cânta” *portwem*-ul, şi pe Done Voi, medicul meu personal. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Lincoln avansă pe podiumul scund ce ocupa centrul încăperii şi examină curios maşinăria complicată de pe acesta. Partea ei anterioară era acoperită de un panou sclipitor din aluminiu pe care se găseau şapte şiruri de butoane negre, lucioase. În partea de jos se aflau cinci pedale mari, albe. Partea din spate a echipamentului era însă deschisă şi înăuntru se zăreau nenumărate fire extrem de subţiri, încrucişându-se în configuraţii complexe.

— Curios aparat, murmură pământeanul.

Garth i se alătură pe podium.

— Este un instrument scump. M-a costat zece mii de credite marţiene.

— Cum funcţionează?

— Nu cu mult diferit faţă de un pian terestru. Fiecare

buton controlează un circuit electric. Manipulându-le, un expert în *portwem* poate obţine o infinitate de configuraţii ale curentului electric. Pedalele reglează intensitatea curentului.

Lincoln încuviinţă absent din cap şi-şi plimbă degetele peste butoane. Observă că micuţul galvanometru situat deasupra lor oscila violent la fiecare apăsare. În rest, însă, nimic nu părea ieşit din comun.

— Instrumentul funcţionează cu adevărat? se interesă el.

— Desigur, surâse marţianul. Poate scoate nişte disonanţe oribile. Fii atent!

Se aşeză înaintea aparatului şi-şi trecu rapid degetele peste butoanele lucioase. Un glas marţian se auzi vociferând pe un ton ascuţit şi Garth se opri stânjenit.

— A sosit Novi Lon, se adresă el iute pământeanului. Niciodată nu i-a plăcut felul în care interpretez.

Lincoln se întoarse către noul sosit. În mod evident, acesta era un individ în vârstă, întrucât umbla adus de spate. Avea chipul acoperit de o reţea fină de cute, mai cu seamă în jurul ochilor şi gurii.

— Aşadar, acesta este tânărul pământean! exclamă el într-o engleză cu puternic accent străin. Îţi dezaprob nechibzuinţa, domnule, totuşi îţi împărtăşesc dorinţa de a asista la un *portwem.* Mare păcat că nu poţi deţine simţul nostru mai mult de cinci minute! Fără el, nu se poate spune cu adevărat că trăieşti.

— Exagerează, râse Garth. Este unul dintre cei mai mari artişti marţieni, de aceea consideră că oricine refuză să asiste la un *portwem* riscă să-şi piardă sufletul. – îl strânse în braţe cu căldură pe bătrân, apoi adăugă: Mi-a fost dascăl în tinereţe şi multe ore interminabile s-a chinuit să mă înveţe combinaţiile corecte.

— Şi toată strădania mea a fost zadarnică, nătărăule! îl

repezi celălalt. Te-am auzit când intram. Tot n-ai deprins cum se cuvine *fortgass-ul.* Profanai memoria marelui Bar Danin. Elevul meu! Puah! O ruşine!

Apariţia celui de-al treilea marţian îl opri din tiradă. Fericit de întrerupere, Garth se apropie grăbit de medic.

— Totul este pregătit?

— Mda, mormăi posac Done Voi. Va fi un experiment cu totul lipsit de interes. Cu toţii ştim dinainte rezultatul. – Il privi dispreţuitor pe pământean şi întrebă: El vrea să fie inoculat?

Lincoln încuviinţă nerăbdător din cap, simţindu-şi brusc gura şi gâtlejul uscate de emoţie. Îl examină bănuitor pe Done şi se tulbură la vederea fiolei conţinând un lichid limpede şi a seringii pe care medicul le scosese din geanta sa.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă el.

— E o simplă injecţie, îl linişti Garth. Nu durează nici o secundă. Vezi tuf în acest caz organele de simţ sunt reprezentate de anumite grupuri de celule din cortexul cerebral, activate de un hormon. Pentru stimularea celulelor inactive aparţinând unor marţieni care întâmplător se nasc... să le zicem „orbi”, se foloseşte un hormon sintetic. Tu vei primi un tratament similar.

— Aha, deci pământenii posedă celulele respective!

— În stare rudimentară. Hormonul sintetic le va activa, dar numai pentru cinci minute. Apoi, ele sunt practic distruse, datorită activităţii cu care n-au fost obişnuite, şi nu mai pot fi reactivate *niciodată.*

Done Voi îşi încheie pregătirile şi se apropie de Lincoln. Fără să scoată o vorbă, acesta întinse braţul drept şi primi injecţia. După aceea, aştepă câteva clipe şi râse nesigur.

— Nu simt absolut nimic nou.

— Nici nu vei simţi vreme de zece minute, explică Garth. Cam atât durează activarea. Aşează-te şi relaxează-

te. Novi a început compoziţia lui Bar Danin „Canale în deşert” – este favorita mea – iar când hormonul va începe să acţioneze, te vei trezi în miezul lucrurilor.

Acum, când zarurile fuseseră irevocabil aruncate, Lincoln constată că-i revenise calmul. Novi Lon cânta cu avânt, iar Garth, aflat în dreapta pământeanului, părea deja pierdut în alt univers. Până şi Done Voi, doctorul morocănos, îşi uitase răutăţile.

Lincoln chicoti în barbă. Marţienii erau concentraţi, totuşi, pentru el, în încăpere nu exista nici un sunet, nici o senzaţie străină. Dacă – dar nu, ar fi fost imposibil! – totul nu era decât o farsă foarte complicată? Se foi stânjenit şi-şi alungă iritat gândul.

Minutele trecură; degetele lui Novi Lon zburau peste butoane, iar expresia lui Garth era una de pură încântare.

Apoi, pământeanul clipi rapid din ochi. Pentru o clipă, i se păruse că Novi Lon şi instrumentul său fuseseră înconjuraţi de o aură multicoloră.

Fără a-l putea identifica, nimbul respectiv reapăru. Crescu şi se lărgi, până ce umplu odaia. I se alăturară alte şi alte nuanţe, întreţesându-se şi pâlpâind, dilatându-se şi contractându-se, modificându-se cu viteza luminii şi în acelaşi timp rămânând neschimbate. Desene complexe de tonuri strălucitoare se formau şi păleau, asaltând pupilele tânărului în rafale silenţioase de culoare.

Simultan, apăru senzaţia de sunet. O şoaptă se înălţă, până ce se preschimbă într-un strigăt glorios, răsunător, care se modulă pe întreaga gamă în tremolouri rapide. Lincoln avea senzaţia că auzea simultan toate instrumentele muzicale, de la flaut la contrabas, şi totuşi, în mod paradoxal, fiecare îi răsuna în ureche cu extremă claritate.

Alături de acestea, se insinuă senzaţia mult mai subtilă a mirosului. Pornind de la o infimă, abia bănuită urmă

olfactivă, se revărsară parfumurile unui fantomatic câmp de flori. Izuri delicate şi în acelaşi timp condimentate se urmăreau unele pe altele într-o succesiune crescătoare: rafale blânde de plăcere.

Lincoln intuia totuşi că asta nu însemna nimic. Într-un mod nedefinit, el *ştia* că ceea ce vedea, auzea şi mirosea nu erau decât fantasme, năluciri ale unui creier care încerca disperat să interpreteze o concepţie complet nouă în modurile vechi, familiare.

Treptat, culorile, sunetele şi aromele dispărură. Creierul pământeanului începuse să-şi dea seama că ceea ce se revărsa asupra lui reprezenta ceva neîncercat până atunci. Efectul hormonului spori şi brusc – ca într-o revelaţie – Lincoln pricepu ce anume simţea.

Nu-l vedea, nu-l auzea, nu-l mirosea, nu-l gusta şi nici nu-l pipăia. Ştia însă ce este, deşi nu avea habar de termenul prin care îl putea defini. Treptat, realiză că nu exista un termen pentru aşa ceva. După încă o vreme, înţelese că nu exista nici măcar *conceptul* respectiv.

Cu toate acestea, el ştia despre ce era vorba.

Creierul său era asaltat de valuri pure de încântare, ce-l transportau într-un univers necunoscut până atunci. Luneca la nesfârşit printr-o eternitate de… ceva. Nu sunete ori imagini, ci… ceva. Ceva de o varietate infinită, care-l învăluia, ascunzându-i împrejurimile. Cu fiecare talaz ce se năruia, Lincoln întrezărea un orizont şi mai îndepărtat, iar minunata mantie de senzaţii devenea mai densă… mai moale… şi mai superbă.

Apoi, apăru disonanţa. La început, aidoma unei fisuri mititele, stricând o frumuseţe perfectă. După aceea, lăţindu-se, ramificându-se şi mărindu-se, până ce, în final, se sfărâmă bubuind – deşi fără zgomot.

Ameţit şi buimăcit, Lincoln Fields se regăsi în sala de concert.

Sări în picioare, împleticindu-se, si-l prinse cu putere pe Garth de braţ.

— De ce s-a oprit? Spune-i să continue! Spune-i!

Expresia surprinsă a marţianului se preschimbă în milă.

— El încă n-a terminat, Lincoln.

Privirea năucită a pământeanului nu dovedea că ar fi auzit răspunsul. Acesta se uita în jur cu ochi ce nu vedeau. Degetele lui Novi Lon continuau să zboare la fel de sprintene peste butoane; expresia de pe chipul său rămăsese la fel de extaziată. Încetişor, adevărul pătrunse în mintea lui Lincoln şi ochii săi goi se umplură de oroare.

Se aşeză, scoţând un strigăt răguşit, şi-şi îngropă faţa în palme.

Cele cinci minute trecuseră! Nu mai exista cale de întoarcere!

— Cu numai un minut în urmă, surâse răutăcios Garth, te-am compătimit, Lincoln, dar acum sunt fericit – fericit! Tu însuţi m-ai silit s-o fac. Sper că eşti mulţumit, fiindcă eu sunt. Pentru tot restul vieţii tale – şi glasul marţianului se transformă într-o şoaptă şuierătoare – îţi vei reaminti aceste cinci minute şi vei şti ce-ţi lipseşte… ce nu mai poţi avea niciodată. Eşti orb, Lincoln, orb!

Pământeanul ridică spre el o faţă descompusă şi încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât să-şi dezgolească dinţii într-un soi de rânjet jalnic. Avu nevoie de toată voinţa de care era capabil pentru a-şi menţine o expresie senină.

Nu avu curajul să vorbească. Cu pas şovăitor, părăsi încăperea, ţinând totuşi capul sus.

Dar, în sinea lui, o voce firavă repeta întruna cu amărăciune: „Ai intrat aici ca un om normal. Pleci însă orb… *orb*… ORB.”

7. HOMO SOL

Astounding Science Fiction, septembrie 1940

Sesiunea cu numărul şapte mii cincizeci şi patru a Congresului Galactic se afla în conclav solemn în vasta aulă semicirculară de pe Eon, a doua planetă a lui Arcturus.

Fără grabă, preşedintele adjunct se sculă în picioare. Trăsăturile lătăreţe, tipice unui arcturusean, i se îmbujorară uşor de emoţie când îi privi pe delegaţii care-l înconjurau. Înclinarea lui spre dramatism îl împinse să facă o scurtă pauză înainte de a rosti anunţul oficial; la urma urmelor, primirea unui nou sistem planetar în marea familie galactică nu era un eveniment care să se petreacă de două ori în decursul vieţii unui om.

Pe toată durata acelei pauze, tăcerea fu totală. Cele două sute optzeci şi opt de delegaţi – câte unul de pe fiecare dintre cele două sute optzeci şi opt de corpuri cereşti având atmosferă cu oxigen şi chimie bazată pe apă – îl aşteptară răbdători să vorbească.

Existau acolo fiinţe de toate tipurile şi formele. Unele înalte şi fusiforme, altele largi şi mătăhăloase, altele scunde şi dolofane. Se zăreau creaturi cu păr lung şi sârmos, cu blană sură şi rară acoperindu-le capul şi faţa, cu cârlionţi bălai, deşi, în coafuri ridicate în vârful capului, sau ţeste complet spâne. Unele aveau urechi prelungi, aidoma unor cornete acustice acoperite cu păr, în vreme ce altele aveau timpane membranoase încastrate în tâmple. Dintre cei prezenţi, unii aveau ochi mari, ca de gazelă, cu o luminozitate de un purpuriu-închis, iar alţii ochişori mici asemănători unor mărgele negre. Exista un delegat cu piele verde, un altul cu trompă de douăzeci de centimetri şi un

altul cu o coadă arhaică. Din punct de vedere intern, diferenţele erau aproape infinite.

Cu toţii însă se asemănau în două privinţe: erau umanoizi şi posedau inteligenţă.

În cele din urmă, glasul preşedintelui adjunct răsună bubuitor:

— Domnilor delegaţi! Sistemul Sol a descoperit secretul călătoriei interstelare şi prin aceasta şi-a câştigat dreptul de intrare în Federaţia Galactică.

O furtună de strigăte aprobatoare se înălţă dinspre participanţi, însă arcturuseanul ridică un braţ, solicitând linişte.

— Am aici, continuă el, raportul oficial din Alpha Centauri, *pe a* cărui a cincea planetă au asolizat umanoizii venind dinspre Sol. Întrucât raportul este pe deplin satisfăcător, se aboleşte interdicţia privind călătoria şi comunicaţiile cu Sistemul Sol. Sistemul este liber şi deschis navelor Federaţiei. Chiar acum se pregăteşte o expediţie ce va pleca într-acolo, sub conducerea lui Joselin Arn de Alpha Centauri, pentru a înmâna Sistemului invitaţia oficială de intrare în Federaţie.

Oratorul făcu o pauză şi din cele două sute optzeci şi opt de gâturi răsună strigătul asurzitor:

— Trăiască Homo Sol! Trăiască Homo Sol! *Trăiască!*

Era tradiţionalul bun venit al Federaţiei pentru lumile noi.

***

Tan Porus îşi ridică întreaga statură de un metru şaizeci şi trei – era înalt pentru un rigelean – şi ochii săi verzi şi sfredelitori fulgerară mânioşi.

— Asta-i, Lo-fan! De şase luni, nenorocita asta de caracatiţă de pe Beta Draconis IV mă derutează complet.

Lo-fan îşi mângâie încetişor fruntea cu un deget lung, iar una dintre urechile sale păroase tresări de câteva ori. Străbătuse optzeci şi cinci de ani-lumină ca să se afle aici, pe Arcturus II, alături de cel mai faimos psiholog al Federaţiei – mai exact, pentru a vedea această moluscă stranie ale cărei reacţii îl puseseră în încurcătură pe rigelean.

Se afla în faţa lui acum: o masă de carne moale, colorată în purpuriu-închis, care-şi agita forma tentaculară prin uriaşa cuvă cu apă în care se găsea. Cu o seninătate indiferentă, creatura se hrănea cu frunzele verzui ale unei plante acvatice.

— Mi se pare destul de obişnuită, remarcă Lo-fan.

— Ha! pufni Tan Porus. Fii atent!

Şi rigeleanul trase draperia ferestrei, cufundând odaia în beznă. Doar o luminiţă albastră, palidă, sclipea deasupra cuvei. În penumbră, caracatiţa draconeană abia putea fi desluşită.

— Acum urmează stimulul, mormăi Porus.

Ecranul de deasupra capului său fu acoperit de o lumină verzuie, liniştitoare, direcţionată asupra cuvei. După câteva clipe, lumina căpătă nuanţe de roşu spălăcit, apoi aproape imediat deveni un galben intens. Timp de o jumătate de minut, parcurse întregul spectru, pentru ca o dată cu o ultimă strălucire de alb orbitor să răsune un ton cristalin ca de clopot.

Când ecourile acestuia se stinseră, corpul caracatiţei fu străbătut de o vibraţie. Apoi animalul se relaxă şi coborî lent pe fundul cuvei.

Porus trase draperia în sens opus.

— Doarme *tun!* mârâi el. Aşa s-a întâmplat de fiecare dată. Toate specimenele pe care le-am avut cad ca împuşcate când aud sunetul acesta.

— Doarme, zici? Ciudat… Ai datele referitoare la stimul?

— Bineînţeles! Uite aici… Lista lungimilor de unde luminoase necesare, plus durata fiecăreia, plus tonalitatea exactă a acordului sonor.

Celălalt privi atent cifrele. Fruntea i se încreţi şi urechile i se ridicară surprinse. Dintr-un buzunar interior, scoase un instrument de calcul.

— Ce tip de sistem nervos are animalul?

— Doi-B. Simplul, banalul, obişnuitul Doi-B. I-am pus pe anatomişti, fiziologi şi ecologi să-l verifice până i-au apucat năbădăile. Întotdeauna au obţinut Doi-B. Idioţii!

Lo-fan nu comentă, ci începu să calculeze de zor. Se opri, examină atent rezultatul, ridică din umeri şi se întinse după unul dintre volumele uriaşe aflate pe un raft. Îl răsfoi grăbit şi alese câteva numere de pe o pagină, apoi reveni la calcule.

În cele din urmă, se opri.

— E ilogic, şopti el neajutorat.

— Ştiu! Am încercat de şase ori, în şase moduri diferite, să explic reacţia aceasta… şi de fiecare dată am dat greş. Chiar dacă am stabilit un sistem care explică felul cum adoarme, n-am putut explica specificitatea stimulului.

— Este extrem de specific? întrebă Lo-fan cu un glas ajuns la registrele înalte.

— Asta-i partea cea mai neplăcută, izbucni Tan Porus. – Aplecându-se în faţă, îl lovi pe celălalt uşor cu palma peste genunchi. – Dacă deplasezi lungimile de undă luminoase cu cincizeci de angstromi într-o parte sau alta – *indiferent* în care – nu mai adoarme. Dacă modifici durata semnalelor luminoase cu două secunde într-o parte sau alta… nu mai adoarme. Dacă modifici înălţimea semnalului sonor final cu o optime de octavă într-o parte sau alta… nu mai adoarme. *Dar* dacă reproduci combinaţia exactă, intră în comă!

Urechile lui Lo-fan erau două cornete păroase, perfect rigide.

— Pe Galaxie! şopti el. Cum de ai nimerit tocmai peste combinaţia asta?

— N-a fost meritul meu. S-a întâmplat în Beta Draconis. Într-un colegiu de provincie, elevii din anul întâi făceau experienţe de laborator pentru a stabili reacţiile moluştelor faţă de stimuli luminoşi şi sonori... un program ce funcţiona de câţiva ani. Un student a efectuat combinaţiile prevăzute şi specimenul lui a adormit imediat. Evident, s-a speriat teribil şi s-a dus la profesor. Acesta a încercat combinaţia pe altă caracatiţă... care a adormit. Au modificat parametrii combinaţiei şi nu s-a mai întâmplat nimic. Când au revenit la cei iniţiali – rezultatul a fost somnul. După ce au continuat cu jongleriile destul de mult ca să-şi dea seama că nu-i pot da de capăt, au trimis cazul pe Arcturus şi mi l-au pus în braţe. Au trecut şase luni de când n-am mai dormit ca lumea...

***

Se auzi un acord muzical si Porus se întoarse iritat.

— Ce-i?

— Un curier din partea preşedintelui Congresului, domnule, răsună glasul metalic al telecasterului de pe birou.

— Trimite-l sus!

Curierul zăbovi doar cât să-i întindă lui Porus un plic impresionant, sigilat, şi să comenteze pe un ton încântat:

— Veşti minunate, domnule! Sistemul Sol a obţinut calificativul de intrare.

— Şi ce dacă?! pufni Porus după plecarea lui. Ştiam cu toţii că aşa se va întâmpla.

Apoi psihologul rupse plicul şi scoase dinăuntru teancul de foi. Le examină superficial, apoi oftă:

— Pe *Rigel!*

— Ce s-a întâmplat?

— Politicienii ăştia mă tot deranjează cu fleacurile lor! Ai zice că nu mai există nici un alt psiholog pe Eron. Ascultă! De un secol ne aşteptam ca Sistemul Sol să rezolve problema hiperatomică. Acum au soluţionat-o, în sfârşit, şi o expediţie a lor a sosit în Alpha Centauri. Imediat, politicienii s-au lăsat cuprinşi de febra sărbătorii! Acum, însă, trebuie să trimitem şi noi o expediţie care să le propună intrarea în Federaţie. Şi, bineînţeles, în cadrul ei trebuie să existe şi un psiholog care să-i întrebe cu frumosul pentru a fi siguri că se va obţine reacţia dorită, fiindcă, în mod normal, printre militari nu există nici unul instruit cum se cuvine în psihologie.

— Ştiu, ştiu, încuviinţă cu seriozitate Lo-fan. Şi noi ne confruntăm cu probleme similare. Nimeni nu are nevoie de psihologi… în schimb, când dau de necazuri, vin în galop la noi.

— Ei bine, e clar că *eu* n-o să merg în Sol. Caracatiţa asta somnoroasă e prea importantă ca s-o neglijez. Oricum, treaba de acolo este de rutină. Recrutările civilizaţiilor noi sunt reacţii de tip A pe care le poate rezolva şi un stagiar.

— Pe cine vei trimite?

— Nu ştiu. Am câţiva puşti pricepuţi care pot face treaba asta cu ochii închişi. O să trimit pe unul dintre ei. Până atunci, ne vedem mâine la facultate, nu?

— Da, o să mă poţi şi asculta. Ţin o prelegere despre stimulul tactil.

— Grozav! Am făcut şi eu cercetări în direcţia asta, aşa c-o să mă intereseze ce ai de spus. Pe mâine, atunci!

***

Rămas singur, Porus îşi îndreptă din nou atenţia asupra raportului oficial asupra Sistemului Sol pe care i-l adusese

curierul. Il răsfoi neatent şi în cele din urmă îl abandonă suspinând.

— Lor Haridin s-ar putea ocupa de chestia asta, murmură el preocupat. E un băiat bun… merită o vacanţă.

Se ridică din fotoliu şi, cu raportul sub braţ, părăsi cabinetul, pornind pe coridorul cel lung. În clipa când se opri în faţa uşii din capătul opus, identificatorul automat se aprinse şi un glas venind dinăuntru îl pofti să intre.

Rigeleanul deschise uşa şi-şi strecură doar capul.

— Eşti ocupat, Haridin?

Lor Haridin îşi înălţă ochii şi sări imediat în picioare.

— Pe Marele Spaţiu, şefu', nici vorbă! De când am terminat treaba cu reacţiile la furie, n-am mai avut mare lucru de făcut. Aveţi ceva pentru mine?

— Da… dacă te consideri apt. Ai auzit de Sistemul Sol, nu?

— Bineînţeles! Vizoarele numai despre asta vorbesc. Au descoperit călătoria interstelară, nu?

— Exact. Luna viitoare, o expediţie va pleca din Alpha Centauri spre Sol. Vor avea nevoie de un psiholog care să se ocupe de detalii şi mă gândeam să te trimit pe tine.

Tânărul se îmbujoră de încântare până în vârful ţestei spâne.

— Vorbiţi serios, şefu'?

— De ce nu? Desigur… dacă tu crezi că poţi face faţă.

— Sigur că pot. – Haridin se îmbăţoşă, adoptând o atitudine ofensată. – Reacţii de tip A! Nu pot scăpa aşa ceva!

— Să ştii că va trebui să le înveţi graiul şi să administrezi stimulii în limba soleană. Nu-i întotdeauna uşor.

— Tot nu pot da greş, ridică din umeri Haridin. Într-un asemenea caz, traducerea trebuie să fie eficientă doar în proporţie de şaptezeci şi cinci la sută, pentru a se obţine

nouăzeci şi nouă virgulă şase la sută din rezultatul dorit. A fost una dintre problemele care mi-au căzut la examenul de absolvire. În privinţa asta, nu mă puteţi păcăli.

Porus izbucni în râs.

— Bine, ştiu că eşti în stare s-o faci. Termină ce mai ai de lucru pe aici şi anunţă administraţia că pleci pentru o durată nedefinită. Şi, dacă poţi, scrie o lucrare despre solenii aceştia. Dacă va fi de calitate, vei promova pe baza ei.

— Şefu', se încruntă tânărul, dar astea-s chestii vechi! Reacţiile humanoizilor sunt la fel de cunoscute ca şi… ca şi… *Nu se poate* adăuga nimic nou.

—întotdeauna există ceva inedit, dacă eşti îndeajuns de atent. Ţine minte: nimic nu este perfect cunoscut! De pildă, dacă vei parcurge fila 25 a raportului, vei descoperi un detaliu referitor la grija cu care solenii s-au înarmat înainte de a părăsi nava.

— Mi se pare firesc, rosti celălalt, examinând pagina respectivă. O reacţie perfect normală.

— Bineînţeles. Ei însă au insistat să-şi păstreze armele pe toată durata şederii lor acolo, chiar după ce fuseseră întâmpinaţi şi salutaţi de alţi umanoizi asemănători lor. *Asta* este o abatere evidentă de la normal. Cerceteaz-o… s-ar putea să merite.

—Cum spuneţi, şefu'. Vă mulţumesc mult pentru şansa pe care mi-o acordaţi. Apropo, cum merge cu caracatiţa?

Porus strâmbă din nas.

— Al şaselea specimen a murit ieri. Dezgustător! încheie el şi părăsi încăperea.

***

Tan Porus de Rigel tremura de furie când împături teancul de foi şi le rupse în două. Deschise telecasterul cu

un gest nervos.

— Fă-mi imediat legătura cu Santins, de la catedra de matematică! se răsti el.

Ochii săi verzi aruncară fulgere către figura liniştită ce apăru aproape instantaneu pe ecran. Mai mult chiar, psihologul schiţă cu pumnul un gest de ameninţare.

— Pe Eron, ce-i analiza asta pe care mi-ai trimis-o, vierme betelgeusean?!

Sprâncenele interlocutorului se înălţară, mimând o uşoară surpriză.

— Nu mă învinui pe mine, Porus! Ecuaţiile îţi aparţin. De fapt, de unde ai venit cu ele?

— Nu te priveşte pe tine! E treaba catedrei de psihologie.

— Perfect! Iar rezolvarea lor este treaba catedrei de matematică. A fost al şaptelea set constituit din cele mai ciudate ecuaţii pe care le-am văzut vreodată, ba chiar cel mai groaznic. Ai lansat cel puţin şaptesprezece ipoteze lipsite de orice noimă. Ne-au trebuit două săptămâni să punem lucrurile la punct şi în cele din urmă le-am redus…

Porus sări ca înţepat.

— Ştiu la ce le-aţi redus! Tocmai am rupt hârtiile. Aţi avut optsprezece variabile independente în douăzeci de ecuaţii, reprezentând două luni de muncă, şi le-aţi rezolvat la sfârşitul ultimei pagini prin celebra perlă de înţelepciune: „a” egal „a”. Atâta muncă… şi capăt o simplă identitate!

— Îţi repet, Porus, nu-i vina mea! Te-ai învârtit în cerc, iar în matematică asta înseamnă identitate, n-ai ce-i face… Surâse uşor: La urma urmelor, ce te necăjeşte? „A” este egal cu „a”, nu?

— *Gura!*

Telecasterul se stinse şi psihologul îşi strânse buzele, clocotind de mânie. Semnalul luminos de deasupra aparatului se reaprinse.

— Acum ce mai vrei?

Îi răspunse glasul calm şi impersonal al recepţionistei de la parter:

— Un trimis al guvernului, domnule.

— La naiba cu guvernul! Spune-le c-am murit!

— Este important, domnule. Lor Haridin a revenit din Sistemul Sol şi doreşte să vă vadă.

— Sol? se încruntă Porus. Care Sol? Aha, mi-am amintit. Trimite-l, dar spune-i să fie scurt.

***

— Intră, Haridin, rosti el puţin mai târziu, cu o voce mai calmă.

Tânărul arcturusean arăta parcă mai slab şi mai obosit decât cu şase luni în urmă, când părăsise Sistemul Arcturus.

— Ei bine, tinere? Ai scris lucrarea?

Haridin îşi fixă atent unghiile.

— Nu, domnule!

— De ce? se interesă Porus mijind ochii verzi. Să nu-mi spui că ai avut necazuri.

— Am cam avut, şefu', sosi răspunsul şovăitor După ce mi-a citit raportul, consiliul psihologic a decis să vă convoace. În esenţă, Sistemul Sol a… a refuzat să intre în Federaţie.

Tan Porus ţâşni din scaun precum un resort şi ateriză, pur şi simplu din noroc, în picioare.

— Ce-e?!

Haridin dădu din cap cu jale şi-şi drese glasul.

— Pe Marea Nebuloasă întunecată, blestemă rigeleanul, dacă nu-i o zi minunată! Mai întâi, mi se zice că „a” egal „a”, apoi vii tu şi-mi spui că ai ratat o reacţie de tip A… *că ai ratat-o complet!*

Tânărul psiholog sări ca ars.

— N-am ratat nimic! E ceva-n neregulă cu solenii înşişi. Nu sunt normali. Când am aterizat, au fost în culmea fericirii. A urmat o sărbătoare extraordinară, lipsită de orice restricţii. Nimic nu li se părea îndeajuns de bun pentru noi. Le-am transmis invitaţia în faţa Parlamentului lor, în graiul lor – unul simplu, pe care-l denumesc esperanto. Mă pun chezaş că traducerea mea a fost nouăzeci şi cinci la sută eficientă.

— Bine, dar atunci ce s-a întâmplat?

— Nu pot înţelege restul, şefu'. Mai întâi, a urmat o reacţie neutră, care m-a surprins puţin, dar apoi – şi se cutremură, amintindu-şi – în şapte zile, în numai şapte zile, şefu', întreaga planetă şi-a schimbat poziţia cu o sută optzeci de grade. Mi-a fost imposibil să le deduc reacţia psihologică. Am adus cu mine exemplare din ziarele lor în care respingeau ideea de a se alătura unor „monstruozităţi extraterestre" şi refuzau să fie „conduşi de ne-oameni, aflaţi la parseci depărtare". Vă întreb: are vreun sens? Iar ăsta n-a fost decât începutul. Situaţia s-a înrăutăţit, atingând dimensiuni cosmice. Pe Buna Galaxie, am ajuns până la reacţiile de tip G, încercând să-i înţeleg, dar n-am putut! în cele din urmă, a *trebuit să* plecăm. Ne găseam de-a dreptul în pericol *fizic* venind din partea acelor… pământeni, cum se autodenumesc.

Tan Porus rămase pe gânduri, muşcându-şi buza.

— Interesant! Ai adus raportul cu tine?

— Nu. A rămas la consiliul psihologic. Membrii lui l-au studiat cu microscopul toată ziua.

— Şi la ce concluzie au ajuns?

— Nu mi-au spus-o în mod deschis, se strâmbă tânărul, dar mi-au lăsat impresia că apreciază raportul ca fiind incorect.

— Ei bine, în privinţa asta voi lua o hotărâre după ce-l

voi parcurge, între timp, însoţeşte-mă până la Parlament. Pe drum, îmi vei putea răspunde la câteva întrebări.

***

Joselin Arn de Alpha Centauri îşi frecă fălcile bărboase cu uriaşa sa mână cu şase degete şi privi pe sub sprâncenele stufoase la indivizii din faţa sa, aşezaţi în semicerc, care-l fixau cu atenţie. Consiliul psihologic se compunea din experţi de pe douăzeci de planete şi privirile lor înmănuncheate nu erau chiar uşor de îndurat.

— Am fost informaţi, începu Frian Obel, preşedintele consiliului şi nativ de pe Vega, căminul umanoizilor cu piele verde, în legătură cu faptul că secţiunile raportului referitoare la situaţia militară din Sistemul Sol au fost realizate de *dumneavoastră.*

Joselin Arn înclină capul într-o încuviinţare tăcută.

— Sunteţi pregătit să confirmaţi lucrurile susţinute aici, în ciuda improbabilităţii lor inerente? Nu sunteţi, totuşi, un psiholog…

— Nu, dar sunt un soldat! – Maxilarele centaurianului zvâcniră încăpăţânate şi vocea lui de bas răsună în sală. – Nu mă pricep la ecuaţii sau la grafice… dar *mă pricep* la nave spaţiale. Le-am văzut pe ale lor şi le cunosc pe ale noastre, iar ale lor sunt superioare. Am văzut prima lor navă interstelară. Peste o sută de ani, vor avea un hiperatomic mai bun decât al nostru. Le-am văzut armele. Deţin aproape tot ceea ce deţinem noi, deşi se află într-o etapă istorică situată cu milenii în urma noastră. Ceea ce nu au deocamdată – vor avea, şi încă repede. Ceea ce au – vor îmbunătăţi. Le-am văzut fabricile de muniţii. Ale noastre sunt mai avansate, însă eficienţa este de partea lor. Le-am văzut soldaţii… şi aş prefera să lupt de partea lor decât împotriva lor. Toate acestea le-am afirmat în raport şi le

repet acum.

Se opri brusc, şi Frian Obel aşteptă să înceteze rumoarea din jur, înainte de a lansa o nouă serie de întrebări.

— Dar despre restul ştiinţelor: medicina, chimia, fizica? Ce ne puteţi spune despre ele?

— Nu consider că sunt persoana cea mai autorizată pentru a mă pronunţa în această direcţie. Deţineţi însă rapoartele experţilor respectivi, cu care în general sunt de acord.

— Solenii aceştia sunt într-adevăr umanoizi?

— Pe planetele lui Centauri, sigur că da!

Bătrânul psiholog se lăsă pe spate în scaun cu un gest nervos şi, încruntându-se, îi măsură iute din priviri pe ceilalţi specialişti aflaţi în jurul mesei.

— Domnilor colegi, spuse el, nu aş zice că am progresat în descâlcirea acestui ghem de imposibilităţi. S-ar părea că ne găsim în faţa unei rase umanoide aflate în pragul unui progres tehnologic superlativ. Ea posedă în acelaşi timp o credinţă cu totul neştiinţifică în forţele paranormale, o predilecţie incredibil de copilărească pentru individualism, izolat şi în grupuri, şi, lucrul cel mai rău, se caracterizează prin lipsa unei viziuni care să accepte o societate galactică.

Îşi întoarse apoi privirea asupra centaurianului şi continuă:

— Dacă ar fi să credem în afirmaţiile acestui raport, o asemenea rasă ar trebui să existe… numai că asta ar presupune spulberarea axiomelor fundamentale ale psihologiei. Eu unul refuz însă să cred aceste – iertaţi-mi vulgaritatea – gaze de cometă. Mi se pare pur şi simplu un caz de abordare greşită, care trebuie investigat de autorităţile cuvenite. Sper că veţi fi de acord cu propunerea mea ca raportul să fie clasat şi să se organizeze o a doua expediţie, condusă de un expert în domeniu, nu de un

psiholog stagiar sau de un militar…

Vocea monotonă a savantului fu brusc acoperită de bubuitul unui pumn de fier care se izbise de tăblia mesei. Joselin Am, cu întregu-i trup masiv vibrând de furie, îşi pierduse răbdarea şi sărise în picioare, izbucnind în stil cazon:

— Pe ouăle templişilor, pe viermii târâtori şi pe muştele de latrine şi de molime, pe însăşi moartea înveşmântată, *nu voi permite una ca asta!* Ce aveţi de gând: să staţi aici cu teoriile şi cu înţelepciunea voastră universală, negând ceea ce eu am văzut cu proprii-mi ochi? Ochii mei – şi zvârli foc prin ei – ar trebui să spună că n-au văzut nimic din cauza câtorva mâzgăleli făcute de mâinile voastre tremurătoare? în adâncul lui Centauri ar trebui să azvârliţi toţi aceşti înţelepţi din fotolii, şi în primul rând psihologii! Flăcările să-i ardă pe toţi cei care se îngroapă în cărţile şi laboratoarele lor, rămânând orbi faţă de ceea ce se petrece în lumea exterioară! Psihologie, nu-i aşa? O porcărie…

O bătaie uşoară în paftaua centurii îl făcu să se răsucească, cu ochii dilataţi şi pumnii încleştaţi. Pentru o clipă, colosul căută în jur, zadarnic. Apoi, coborându-şi privirea, zări ochii verzi şi enigmatici ai unui omuleţ, a cărui uitătură străpungătoare păru să-i domolească mânia ca un duş cu apă îngheţată.

— Te cunosc, Joselin Arn! vorbi Tan Porus fără grabă, alegându-şi cu grijă cuvintele. Eşti un bărbat curajos şi un soldat iscusit, dar, după câte văd, nu-ţi plac psihologii. Păcat pentru tine, deoarece succesul politic al Federaţiei se bazează pe psihologie. Dacă ea n-ar mai exista, Uniunea noastră s-ar nărui, măreaţa noastră Federaţie s-ar topi, Sistemul Galactic s-ar destrăma…

Glasul Iul se preschimbă într-un murmur blând, fluid.

— Ai jurat să aperi Sistemul de toţi duşmanii lui, Joselin Arn, iar acum tu însuţi ai devenit cel mai mare inamic al

său. Tu-i ameninţi însăşi fundamentele. Îi sapi rădăcinile. Îi otrăveşti izvoarele. Te-ai făcut de râs!

Ţi-ai pierdut onoarea! Eşti un trădător!

***

Militarul centaurian clătină neajutorat din cap. Vorbele lui Porus îl copleşeau, trezindu-i în suflet o remuşcare profundă şi amară. Amintirea propriilor sale cuvinte îi apăsau conştiinţa. Când psihologul termină, Arn îşi coborî capul şi plânse. Lacrimile se prelinseră pe obrajii ridaţi şi însemnaţi de cicatrice, fapt nemaivăzut, întrucât, vreme de patruzeci de ani, nimeni nu-l făcuse pe colos să dea semne de slăbiciune.

Porus vorbi din nou, iar de data aceasta glasul îi bubui aidoma tunetului:

— Termină cu scâncelile, laşule! Suntem în pericol! *La arme!*

Joselin Arn se îndreptă brusc; tristeţea care-l asaltase până în urmă cu o secundă dispăruse parcă pentru totdeauna.

Încăperea vibră de râsete şi militarul pricepu situaţia. Fusese pedepsit de Porus. Cunoaşterea perfectă a diverselor subtilităţi ale minţii umanoide îl ajutase pe acesta să apese butoanele corespunzătoare şi…

Ruşinat, centaurianul îşi muşcă buza, dar nu comentă nimic.

Tan Porus însă nu râsese. Între tachinare şi umilinţă exista o deosebire prea mare. Sări pe un scaun şi-şi puse mânuţa pe umărul masiv al celuilalt.

— Fără supărare, amice, a fost doar o lecţie! Luptă-te cu sub-umanoizii şi cu mediile ostile de pe cincizeci de planete. Sfidează pericolele spaţiului într-o navă hodorogită şi zdrăngănitoare. Înfruntă oricâte pericole doreşti. Dar

niciodată, *niciodată*, nu jigni un psiholog! Data viitoare, s-ar putea supăra *cu adevărat.*

Arn lăsă capul pe spate şi izbucni în râs – un hohot gigantic, care zgâlţâi odaia precum un cutremur.

— O să-ţi ţin minte sfatul, psihologule! Să fiu prăjit de-un atomo, dacă n-ai dreptate!

Zicând acestea, militarul părăsi încăperea, cu umerii încă tresăltându-i de râs.

Porus coborî de pe scaun şi se întoarse către consiliu.

— Interesantă rasă de umanoizi am descoperit, nu credeţi, domnilor colegi?

—Aha, marele Porus a considerat că ar fi necesar să sară în ajutorul elevului său, comentă sec Obel. Probabil că nu mai ai probleme cu digestia, dacă te simţi în stare să înghiţi raportul lui Haridin.

Aflat în picioare, într-un colţ al sălii, cu capul plecat, Haridin se împurpură de mânie, dar nu se clinti.

Porus se încruntă, totuşi glasul său îşi menţinu tonul potolit.

— Apreciez că, dacă va fi analizat corect, raportul va produce o revoluţie în ştiinţă. Este o mină de aur a psihologiei, iar Homo Sol reprezintă descoperirea mileniului.

— Treci la fapte concrete, Porus! mormăi cineva. Trucurile tale sunt minunate pentru căpăţâna unui centaurian, dar pe noi nu ne impresionează.

Micuţul şi aprigul rigelean emise un bolborosit de furie, apoi agită un pumn mititel în direcţia ultimului vorbitor.

— Aşa voi face, Inar Tubal, gândac spaţial păros ce eşti! (în forul său interior, prudenţa şi furia duceau o luptă vizibilă.) Un umanoid înseamnă mult mai mult decât credeţi voi – în tot cazul mai mult decât pot pricepe nişte sclerozaţi ca voi. Numai ca să vă arăt ceea ce n-aveţi habar, fosile deshidratate ce sunteţi, o să încerc să vă demonstrez niţică psihotehnologie care să vă pună pe gânduri! Este vorba

despre panică, cretinilor! *Panică* la nivel planetar!

Se lăsă o tăcere adâncă, după care Frian Obel, a cărui piele verzuie devenise sură, se bâlbâi:

— Ai zis panică la nivel planetar? Panică?

— Da, papagalule! Daţi-mi şase luni şi cincizeci de ajutoare şi vă voi arăta o planetă de umanoizi cuprinsă de panică.

Obel se chinui în zadar să riposteze Vreme de câteva secunde, încercă să-şi menţină gura în poziţie normală... dar nu izbuti. Ca la un semnal, întregul consiliu abandonă orice urmă de demnitate şi izbucni într-o singură şi sonoră rafală de râsete.

— Îmi amintesc, icni Inar Tubal de Sirius, a cărui faţă rotundă era brăzdată de lacrimi de veselie pură, de un student de-al meu care pretinsese cândva că descoperise un stimul ce putea induce panica la nivel planetar. Când i-am verificat calculele, am descoperit un exponent la care pusese greşit virgula. Căscatul, înmulţise cu un termen de zece ori mai mare. Tu unde ai pus virgula, colega Porus?

— Sau ce spui de Legea lui Kraut, care afirmă că nu poţi stârni panica în mai mult de cinci umanoizi simultan? chicoti Semper Gor de Capella. Să votăm o rezoluţie prin care s-o anulăm? Şi, dacă tot ne-am apucat de treabă, ce-ar fi să facem acelaşi lucru şi cu teoria nucleară?

Porus urcă pe masă şi înhăţă ciocănelul lui Obel.

— Primul care mai râde primeşte ăsta în căpăţâna lui seacă, anunţă el şi în sală se aşternu liniştea. Eu voi pleca, împreună cu cincizeci de ajutoare, continuă rigeleanul, iar Joselin Arn mă va duce în Sol. Doresc să mă însoţească cinci dintre voi – Inar Tubal, Semper Gor şi alţii trei – ca să le pot vedea chipurile idioate atunci când voi face ceea ce am spus că voi face.

Apoi, înălţând ameninţător ciocănelul, rânji:

— Ei bine, cum rămâne?

— Fie, Porus, privi plictisit Frian Obel în tavan. Tubei, Gor, Helvin, Prat şi Winson pot merge cu tine. La sfârşitul perioadei specificate, vom asista la o panică planetară, care va fi extrem de satisfăcătoare… sau te vom vedea cerându-ţi scuze, ceea ce ar fi *şi mai satisfăcător,* încheie el chicotind.

***

Tan Porus se uita gânditor pe fereastră. Terrapolis, capitala Pământului, se întindea dedesubtul lui până la orizont. Vacarmul ei înăbuşit ajungea chiar până la înălţimea de opt sute de metri, unde se afla rigeleanul.

Peste oraş exista şi altceva, invizibil şi intangibil, dar câtuşi de puţin ireal. Prezenţa sa era extrem de evidentă pentru micuţul psiholog. El însuşi ţesuse mantia sufocantă de spaimă jilavă ce se lăţea peste metropolă – o mantie oribilă de nesiguranţă întunecată, care strângea cu degete lipicioase inimile Omenirii şi se oprea cu puţin, doar puţin, înainte de panica adevărată.

Mugetul oraşului conţinea şi glasuri, iar acestea trădau groaza. Rigeleanul se întoarse cu dezgust.

— Haridin! strigă el.

Aflat în faţa televizorului, tânărul arcturusean se răsuci.

— M-aţi strigat, şefu’?

— Ce credeai că fac? Că vorbesc de unul singur? Ce se mai aude din Asia?

— Nimic nou. Se pare că stimulii nu sunt îndeajuns de puternici. Aparent, pământenii galbeni sunt mai rezistenţi decât albii care predomină în America şi Europa. Totuşi, am dat dispoziţii să nu se mărească intensitatea…

—Aşa este, încuviinţă Porus. Nu putem risca să declanşăm o panică *activă*. – Reflectă puţin, apoi urmă: Eu apreciez că aproape am încheiat. Spune-le să mai lovească

unele din oraşele mari – ele sunt cele mai vulnerabile – după care vom putea pleca.

Reveni din nou către fereastră.

— Pe Marele Spaţiu, ce planetă… ce mai lume! exclamă el, după o vreme. A apărut o întreagă nouă ramură a psihologiei, una la care nici măcar nu visasem. Psihologia mulţimii, Haridin, psihologia gloatei!

Şi savantul îşi încheie spusele scuturând impresionat din cap.

— Este însă şi multă suferinţă, şefu', mormăi tânărul. Panica asta pasivă a paralizat complet comerţul. Pe întreaga planetă, afacerile stagnează. Bieţii guvernanţi sunt neajutoraţi, nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Vor afla, când voi fi gata. Cât despre suferinţe… ei bine, nici mie nu-mi plac, dar scopul scuză mijloacele… iar în cazul acesta este un scop al naibii de important.

După o scurtă tăcere, buzele lui Porus se strâmbară într-un surâs răutăcios.

— Prostovanii ăia s-au întors ieri din Europa, aşa-i?

Haridin îi imită zâmbetul şi dădu energic din cap.

— Şi cu coada între picioare! Previziunile vi s-au îndeplinit până la a cincea zecimală.

— Perfect! îmi pare rău numai că nu pot să-l văd pe Obel acum, după ultimul mesaj pe care i l-am trimis. Apropo – şi glasul rigeleanului coborî – de la *ei* ce se mai aude?

— Peste două săptămâni, ridică tânărul două degete, vor fi aici.

— Două săptămâni, chicoti Porus încântat, două săptămâni… Psihologul porni către uşă, adăugând:

— Cred c-o să mă duc să-i întâmpin pe dragii mei colegi şi să petrec o zi plăcută.

***

Cei cinci membri ai consiliului îşi ridicară privirile din însemnările lor şi amuţiră stânjeniţi la intrarea lui Porus. Acesta zâmbi răutăcios.

— Aţi făcut constatări mulţumitoare, domnilor? Fără îndoială, aţi găsit cincizeci-şaizeci de erori în ipotezele mele fundamentale…

Hybron Prat de Alpha Cepheus îşi zbârli puful sur pe care-l denumea păr.

— Nu am încredere în şmecheriile păgâne pe care le realizează aiurelile astea matematice ale tale.

— Inventează tu altele mai bune! râse scurt rigeleanul. Până acum, s-au descurcat destul de bine în privinţa reacţiilor, nu?

Nu primi nici un răspuns, ci doar un cor afon de glasuri dregându-se.

— Nu-i aşa? tună din nou Porus.

— Şi ce dacă? replică arţăgos Kim Winson. Unde ţi-e panica? Toate bune şi frumoase… Umanoizii aceştia or fi mutanţi cosmici, dar unde-i marele spectacol pe care ni l-ai promis? Până nu contrazici Legea lui Kraut, toată demonstraţia ta nu valorează nici cât un vârf de meteorit.

— Sunteţi înfrânţi, domnilor, sunteţi înfrânţi! croncăni micuţul psiholog. Eu mi-am dovedit afirmaţia: conform psihologiei clasice, această panică pasivă este tot atât de imposibilă ca şi forma ei activă. Acum faceţi încercări disperate de a nega realitatea şi de a nu vă recunoaşte înfrânţi, legându-vă de un detaliu tehnic. Puteţi pleca – plecaţi acasă, domnilor, şi ascundeţi-vă sub pat!

Psihologii sunt şi ei oameni. Pot analiza motivele care-i pun în mişcare, dar sunt sclavii respectivelor motive la fel ca oricare muritor obişnuit. Psihologii aceştia, faimoşi în întreaga galaxie, se zvârcoleau, ca şi cum ar fi avut de îndurat zeci de lovituri de cravaşă, din cauza mândriei

rănite şi a vanităţii sfărâmate, încăpăţânarea lor orbească fiind aşadar efectul inevitabil. Ei o ştiau şi mai ştiau că Porus cunoştea situaţia – iar asta înrăutăţea şi mai mult lucrurile.

Inar Tubal privi furios cu ochii săi tiviţi cu purpuriu.

— Ori panică activă, ori nimic altceva, Tan Porus! Asta ai promis şi asta dorim. Vrem să te ţii de cuvânt şi – pe Spaţiu şi Timp! – ne vom lega de orice detaliu tehnic. Panică activă, sau anunţăm eşecul!

Porus îşi bombă pieptul, cu un aer ameninţător, dar, cu un efort uriaş, vorbi calm:

— Fiţi rezonabili, domnilor! Nu avem echipamentul necesar pentru panica activă. Până acum, nu ne-am mai confruntat cu această super-formă existentă pe Pământ. Dacă ne scapă de sub control?

Şi rigeleanul îşi încheie spusele scuturând violent din cap.

— Atunci izolează-o! mârâi Semper Gor. Declanşează-o şi înăbuşă-o! Fă toate pregătirile pe care le doreşti, dar fă-o!

— Dacă poţi… adăugă Hybron Prat.

Dar şi Tan Porus avea punctul *său* slab. Temperamentul lui explodă, împrăştiindu-se în cioburi de jur împrejur. Limba sa abilă vitriola aerul, inundându-i pe psihologii mohorâţi cu valuri succesive de injurii concentrate.

— Cum vreţi voi, capete seci! Să fie cum vreţi voi, şi vedea-v-aş pierduţi în Cosmos! – De enervare, îşi pierduse răsuflarea. – Vom declanşa procesul chiar aici, în Terrapolis, de îndată ce oamenii se vor întoarce la casele lor. Numai c-ar fi mai bine să vă ascundeţi cu toţii!

***

Tan Porus îndepărtă draperia cu mâna şi cei cinci psihologi cu care se ciorovăise îşi feriră ochii. Străzile

capitalei terestre erau lipsite de civili. Mărşăluitul cadenţat al patrulelor militare de pe bulevarde suna precum un bocet. Cerul de iarnă părea coborât deasupra trupurilor ce acopereau caldarâmul… iar tăcerea – amintea de liniştea care urmează unui dezastru.

— Pentru câteva ore, situaţia a fost pe muchie de cuţit, domnilor colegi. – Vocea lui Porus suna obosită. – Dacă panica ar fi depăşit graniţele oraşului, n-am mai fi putut s-o stăvilim.

— Oribil…, murmură Hybron Prat, oribil… A fost o scenă pentru care un psiholog şi-ar da mâna ca să o poată vedea… şi viaţa, ca s-o uite.

— Iar ăştia sunt umanoizi! gemu Kim Winson.

Semper Gor se sculă brusc în picioare.

—Tu pricepi semnificaţia celor întâmplate, Porus? vociferă el. Aceşti pământeni sunt pur şi simplu de necontrolat. Ei nu pot fi manipulaţi. Ar fi inutili, chiar dacă ar fi nişte genii tehnologice de două ori mai mari decât sunt în clipa de faţă. Cu psihologia aceasta a mulţimilor, cu panica lor de masă şi emoţiile extreme, ei pur şi simplu nu se încadrează în imaginea generală a umanoizilor.

— Gaz de cometă! pufni Porus. Luaţi individual, au aceleaşi sentimente şi emoţii ca şi noi. Singura diferenţă este că, la ei, acestea se propagă şi în acţiunile de masă.

— Iar asta e suficient! exclamă Tubal. Am ajuns la o decizie, Porus. Am luat o hotărâre azi-noapte, în toiul… în toiul *crizei*. Sistemul Sol va fi lăsat în pace. Este un loc nesănătos cu care nu dorim să avem de-a face. Din punctul de vedere al Galaxiei, Homo Sol va fi plasat în carantina cea mai strictă. Hotărârea este definitivă!

— Poate pentru Galaxie să fie definitivă, chicoti rigeleanul. Dar pentru Homo Sol?

Tubal ridică din umeri.

— Ce ne priveşte pe noi?

— Uite ce-i, Tubal, replică Porus, te întreb ceva care va rămâne numai între noi: ai încercat o integrare temporală a ecuaţiei 128 urmată de o expansiune cu tensori karoleani?

— M-m-nu. Nu pot zice c-am încercat.

— Ei bine, atunci aruncă-ţi privirea peste calculele astea şi distrează-te!

Cei cinci savanţi, faimoşi membri ai consiliului se adunară în jurul hârtiilor întinse de micuţul psiholog. Expresiile întipărite pe chipurile lor se modificară, trecând de la interes la surpriză şi apoi la ceva foarte asemănător panicii.

În final, Naru Helvin rupse paginile cu un gest spasmodic.

— E o minciună! şuieră el.

— În prezent, avem faţă de ei un avans de două mii de ani şi până atunci vom mai fi avansat alte două sute de ani! izbucni Tubal. Indivizii ăştia nu vor putea face nimic împotriva locuitorilor Galaxiei.

Tan Porus râse într-un stil monoton, greu de realizat, dar foarte neplăcut auzului.

—Tot nu vă încredeţi în matematică! Bineînţeles, asta face parte din şablonul vostru comportamental… Bine, să vedem dacă experţii vă pot convinge – aşa cum ar trebui, dacă nu cumva v-a afectat contactul cu aceşti umanoizi anormali. Joselin – Joselin Arn – vino încoace!

***

Comandantul centaurian intră, salută în mod automat, apoi rămase în aşteptare, ţintuindu-i pe cei şase savanţi cu o privire întrebătoare.

— Dacă ar fi necesar, o navă de-a noastră ar putea învinge în luptă o navă pământeană? îl abordă direct rigeleanul.

— Nici o şansă, domnule, rânji amar Arn. Umanoizii aceştia încalcă Legea lui Kraut în privinţa panicii… dar şi a luptei. Navele noastre sunt conduse de un corp de experţi. Pământenii au un singur echipaj ce funcţionează ca o unitate, fără individualităţi. Fiecare individ de pe o navă devine un organ al acesteia. După cum bine ştiţi, în cazul nostru aşa ceva este imposibil.

În plus, planeta este populată de o mulţime de genii demente. După informaţiile mele, când ne-au vizitat, au luat din muzeul Thalsoon nu mai puţin de douăzeci şi două de invenţii interesante dar inutile, le-au făcut bucăţele şi din ele au produs unele dintre cele mai neplăcute arme pe care le-am văzut vreodată. Aţi auzit de detectorul de linii gravitaţionale al lui Julmun Thill? Se folosea – fără prea mare succes – la detectarea zăcămintelor de minereu, înainte de inventarea metodei moderne a potenţialului electric.

Cumva, pământenii l-au transformat într-unui dintre cele mai teribile dispozitive de ochire pe care am avut neplăcerea să le văd. În mod automat, ele îndreaptă o armă sau un proiector asupra unor ţinte invizibile din spaţiu, aer, apă, sau chiar din sol.

— Totuşi, surâse Tan Porus, noi avem flote mai mari decât ale lor. I-am putea copleşi numericeşte, nu?

Joselin Arn clătină din cap.

— Poate că i-am putea înfrânge… acum. N-ar fi însă o victorie uşor de obţinut, şi nici n-aş miza sută la sută pe izbânda noastră. În nici un caz, n-aş recomanda o înfruntare. Din punct de vedere militar, problema este că aceşti maniaci ai invenţiilor construiesc lucruri noi cu o viteză incredibilă, tehnologic vorbind, au instabilitatea unui val în ocean, în vreme ce civilizaţia noastră aduce mai degrabă cu o dună de nisip. Am vizitat fabricile lor de automobile şi i-am văzut instalând o linie completă de

maşini pentru producerea unui nou model de automobil… pe care au demontat-o peste şase luni, fiindcă devenise învechită!

Acum am intrat pentru scurt timp în contact cu civilizaţia lor. Am învăţat metode noi, pe care vom putea să le adăugăm celor deja cunoscute din peste două sute optzeci de societăţi – aşadar, un câştig procentual destul de mic. Ei însă au adăugat o civilizaţie nouă celei deja cunoscute – un avans de sută la sută!

— Care ar fi însă poziţia noastră militară, dacă pur şi simplu i-am ignora timp de două sute de ani? continuă Porus seria întrebărilor.

Joselin Arn nu-şi putut reţine un chicotit.

— *Dacă* am putea, ceea ce înseamnă *dacă* ne vor lăsa ei, aş răspunde imediat şi fără ezitare. În clipa de faţă, ei reprezintă singura mea grijă. Oferiţi-le două sute de ani pentru explorarea noilor direcţii sugerate de scurta noastră întâlnire… şi vor face lucruri pe care nu mi le pot imagina. Aşteptaţi încă două sute de ani şi nu va mai fi nici un conflict armat, ci o simplă anexare.

— Mulţumesc, se înclină politicos Porus. Acelaşi rezultat a fost obţinut şi din formulele mele matematice.

Joselin Arn îi salută şi părăsi încăperea. Răsucindu-se către cei cinci colegi ai săi, care rămăseseră încremeniţi, psihologul continuă:

— Sper totuşi că dumneavoastră, domnilor, ca adevăraţi învăţaţi ce sunteţi, veţi reacţiona într-un chip vag umanoid. V-aţi convins că ruperea legăturilor cu această rasă nu depinde de noi? Noi o putem dori… nu însă şi ei! Idioţilor – şuieră el – credeţi că-mi voi pierde timpul certându-mă cu voi? Eu hotărăsc, aţi înţeles? Homo Sol *va intra* în Federaţie, în două sute de ani, vor fi instruiţi până la atingerea maturităţii. Şi nu vă consult – *v-o impun!*

Rigeleanul le aruncă o privire sfidătoare, apoi mârâi:

— Urmaţi-mă!

***

Fără să schiţeze nici un gest de împotrivire, cei cinci savanţi îl urmară în dormitorul său. Ajungând acolo, Porus trase o draperie, dezvăluind un tablou în mărime naturală.

— Vă spune ceva?

Era portretul unui pământean, dar al unuia de un tip pe care psihologii nu-l mai întâlniseră până atunci. Matur, demn şi chipeş, cu o mână mângâindu-şi barba regală, părea personificarea maiestăţii.

— Acesta este Zeus, explică Porus. Pământenii primitivi l-au creat, el întruchipând furtuna şi trăsnetele. – Se răsuci către ceilalţi, care tăceau derutaţi: Vă aminteşte de cineva?

— Homo Canopus? îndrăzni Helvin, nesigur.

Pentru o clipă, chipul lui Porus se destinse, exprimând satisfacţia, apoi se înăspri din nou.

— Bineînţeles, pufni el. De ce-aţi şovăit atât? Este leit Canopus, inclusiv în ceea ce priveşte barba. Acum, altceva, urmă el şi trase altă draperie.

Noul portret era cel al unei femei cu piept planturos şi şolduri largi. Un surâs inefabil îi lumina chipul, iar mâinile ei păreau că mângâie firele de grâne din jurul picioarelor.

— Demetra! spuse Porus. Întruchiparea fertilităţii agricole. Mama idealizată. Ea de *cine* vă reaminteşte?

De data aceasta nu mai ezită nimeni. Cinci glasuri răsunară ca unul:

— Homo Betelgeuse!

— Asta-i! zâmbi satisfăcut micul psiholog. Ei bine?

— Ei bine, ce? făcu Tubal.

— N-aţi priceput? – Zâmbetul se şterse de pe faţa lui Porus. – Nu-i clar? Imbecililor! Dacă o sută de Zeus şi o sută de Demetra ar coborî pe Pământ, făcând parte dintr-o

„misiune comercială”, fiind în realitate psihologi experimentaţi… *Acum* aţi înţeles?

— Pe Spaţiu, Timp şi Meteori! începu să hohotească Semper Gor. Sigur că da! Pământenii vor fi precum plastilina în mâinile propriilor personificări ale fulgerelor şi maternităţii brusc transpuse în viaţă. În două sute de ani… sigur că da, în două sute de ani am putea reuşi foarte multe.

— Să revenim puţin la această aşa-zisă „misiune comercială” a ta, Porus, interveni Prat. În primul rând, cum îl vei convinge pe Homo Sol s-o accepte?

— Dragă colega, începu rigeleanul, înclinându-şi capul pe un umăr, crezi că am creat panica pasivă ca să mă distrez… sau pentru a le face pe plac unor căpăţâni seci? Panica pasivă a paralizat industria, iar în prezent guvernul terestru este confruntat cu revoluţia – o altă formă a acţiunilor de gloată ce merită a fi studiată cu interes. Îmbiindu-i cu comerţ galactic şi prosperitate eternă, nu credeţi că vor înhăţa ocazia? Materia nu are masă?

Porus opri cu un gest decis murmurele declanşate la auzul vorbelor sale.

— Dacă nu mai aveţi alte întrebări, domnilor, vă propun să începem pregătirile de plecare. Vă spun sincer că m-am săturat de Pământ şi, mai mult decât atât, vreau ai naibii de mult să mă-ntorc ia caracatiţa mea.

Apoi, micul psiholog deschise uşa şi lansă un strigăt de-a lungul coridorului:

— Hei, Haridin! Anunţă-l pe Arn să pregătească nava în şase ore. Plecăm!

— Dar… dar…

Corul de proteste derutate se cristaliză într-o acţiune directă: Semper Gor se repezi la Porus şi-l trase înapoi în odaie, de parcă acesta ar fi avut de gând să-i părăsească. Firavul rigelean se zbătu zadarnic în mâinile puternice ale

celuilalt.

— Dă-mi drumul!

— Am îndurat destule, Porus, spuse Gor, dar acum calmează-te şi comportă-te ca un umanoid. Indiferent ce ai spune, nu plecăm până nu terminăm treaba. Trebuie să discutăm cu guvernul terestru în privinţa misiunii comerciale. Trebuie să obţinem aprobarea consiliului. Trebuie să ne alegem psihologul. Trebuie să…

Printr-o smucitură violentă, Porus izbuti să se elibereze.

— Vă trece cumva prin minte că aş aştepta până ce minunatul vostru consiliu va începe să se gândească serios că ar fi cazul să urnească din loc câte ceva în această privinţă… abia peste două-trei decenii? Acum o lună, Pământul mi-a acceptat condiţiile, fără rezerve sau comentarii. Echipele de canopeni şi betelgeuseni au pornit acum cinci luni şi au aterizat alaltăieri. Doar cu ajutorul lor am izbutit să stopăm panica de ieri… deşi voi n-aţi bănuit acest lucru nici o clipă. Aţi crezut probabil că a fost reuşita voastră. Astăzi, domnilor, ei au situaţia sub control şi ajutorul vostru nu mai este necesar. Plecăm acasă!

8. METIŞII PE VENUS

Astonishing Stories, decembrie 1940

Atmosfera umedă şi toropită vibră violent, apoi ţiui ascuţit. Platoul cel sterp se cutremură de trei ori, când asolizară ovoidele masive, venite din spaţiu. Sunetul coborârii lor reverberă din lanţul muntos până la jungla luxuriantă din partea opusă, după care totul redeveni tăcut.

Rând pe rând, trei trape zăngăniră deschizându-se şi siluetele omeneşti ieşiră, ezitând, în şir indian. Mai întâi încet, apoi cu o agitaţie nerăbdătoare, coborâră pe noua lume, ticsind spaţiul din jurul navelor.

O mie de perechi de ochi examinară viitorul cămin şi o mie de guri vorbiră aţâţate. Iar sub vântul noii planete, o mie de creste de păr alb, înalte de treizeci de centimetri, se legănară graţioase.

Tweenii ajunseseră pe Venus!

***

— Iată-ne la capătul călătoriei! suspină vlăguit Max Scanlon.

Întorcându-se cu spatele spre hublou, se lăsă să cadă în fotoliu.

— Sunt fericiţi ca nişte copii… şi n-am ce să le reproşez, continuă el. Avem în faţa noastră o planetă nouă – iar asta reprezintă un lucru deosebit. În acelaşi timp, ne aşteaptă zile grele. Aproape că mi-e teamă! Este un proiect ce a fost îmbrăţişat cu mult entuziasm, dar care va fi foarte greu de îndeplinit.

Un braţ îi înconjură umerii şi el îl prinse strâns, zâmbind

către ochii albaştri, blânzi, care-l priveau.

— Dar *ţie* nu-ţi este teamă, nu-i aşa, Madeline?

— Bineînţeles că nu! – Imediat, însă, expresia femeii se întristă. – Dacă ne-ar fi însoţit şi tata… Ştii bine că el a însemnat pentru noi mai mult decât pentru ceilalţi. Noi am fost… primii pe care i-a luat sub aripa lui, nu?

Urmă o tăcere prelungă, amândoi afundându-se în gânduri.

— Mi-l amintesc aşa cum era acum patruzeci de ani, oftă într-un târziu Max, în costumul cel vechi, cu pipa, totul… M-a luat de pe stradă… Pe *mine*, un metis dispreţuit! Şi… şi mi te-a adus apoi pe tine!

— Ştiu, încuviinţă ea cu lacrimi în ochi, dar a rămas alături de noi şi aşa va fi de-a pururi – aici… şi aici.

Palma ei atinse întâi pieptul propriu, apoi pe cel al lui Max.

***

— Hei, tată, prinde-o, prinde-o!

Max se întoarse la auzul vocii fiului său mai mare, la timp pentru a prinde ghemuleţul cu braţe şi picioare care se izbi de el.

— Să te duc la tata, Elsie? întrebă, încercând să pară cât mai serios. El aşa vrea.

Fetiţa zvârli disperată din picioare.

— Nu, nu! Te vreau pe *tine*, bunicule! Vreau să mă duci în cârcă şi să vii afară cu bunica, să vedeţi ce frumos este totul.

Max îşi îndreptă privirea asupra fiului său şi-i făcu semn să plece.

— Piei, tată dispreţuit, şi lasă-l şi pe bunicul să se bucure!

Arthur râse şi-şi şterse faţa de transpiraţie.

— Din partea mea, n-ai decât s-o păstrezi. Ne-a alergat de ne-a înnebunit. A trebuit s-o ţinem de rochiţă ca să nu dispară în pădure. Nu-i aşa, Elsie?

Auzind mustrările tatălui său, fetiţa îşi aminti o supărare mai veche.

— Bunicule, spune-i să mă lase să văd copacii ăia frumoşi! Nu vrea să mă lase! – Smulgându-se din braţele lui Max, alergă la un hublou. – Uite-i, bunicule, uite-i! E plin de copaci afară. Nu mai e negru… Mie nu-mi plăcea când era negru afară – ţie-ţi plăcea?

Max se aplecă şi-i zburli părul alb şi moale.

— Nu, Elsie, nici mie nu-mi plăcea când era negru. Dar acum nu mai este şi nu va mai fi niciodată. Acum, fugi la bunica. A făcut o prăjitură special pentru tine. Haide, fugi!

Se uită cu ochi calzi după soţia şi nepoata lui, apoi, reîntorcându-se spre fiu! său, îl privi cu seriozitate.

— Ei bine, Arthur?

— Ce urmează acum?

— Nu avem timp de pierdut. Trebuie să începem imediat construcţiile subterane.

— Subterane?! se încruntă nedumerit Arthur.

— Ştiu, ştiu… Până acum, n-am pomenit nimic despre asta, dar trebuie făcute. Trebuie să ne pierdem urma din sistemul solar. Pe Venus trăiesc pământeni – cu sânge pur. Nu mulţi, e adevărat, totuşi există. Nu trebuie să ne găsească… cel puţin până nu vom fi perfect pregătiţi. *Asta* poate dura ani de zile.

— Dar, tată, *în subteran!* Să trăim precum cârtiţele, ferindu-ne de lumină şi aer. Nu-mi place!

— Prostii! Nu exagera! Vom *trăi* la suprafaţă, însă oraşul… centralele energetice, depozitele de alimente şi apă, laboratoarele… toate astea trebuie să se găsească în adâncuri şi să fie inexpugnabile.

Tweenul bătrân făcu un semn din mână, ce trăda

nerăbdarea, abandonând apoi subiectul.

— Oricum, să lăsăm asta deocamdată. Vreau să discutăm despre altceva… un lucru deja cunoscut.

Ochii lui Arthur se întunecară şi ridică privirea spre plafon. Max se sculă şi-şi puse palmele pe umerii puternici ai fiului său.

— Am trecut de şaizeci de ani. Nu ştiu cât mi-a mai rămas de trăit. Oricum, perioada mea cea mai bună s-adus, de aceea prefer să predau conducerea unei persoane mai tinere şi mai în putere.

— Tată, ştii foarte bine că astea sunt argumente de ordin sentimental. Printre noi, nu există nimeni demn nici măcar pentru a-ţi face pantofii, darămite să te înlocuiască… Cât vei fi încă în putere, nimeni nu-ţi va asculta nici măcar o secundă planul de a numi un succesor.

— Nu voi ruga pe nimeni să mă asculte. Am decis deja… şi tu eşti noul conducător.

Tânărul clătină cu fermitate din cap.

— Nu mă poţi sili să fac aşa ceva împotriva voinţei mele.

— Mă tem că eviţi responsabilităţile, fiule, surâse Max. Îl laşi pe bietul şi bătrânul tău tată să se chinuie într-un post care-i stoarce până şi ultima picătură din puterile lui şubrezite…

— Tată! se auzi replica şocată. Nu-i adevărat! Ştii bine că nu-i aşa. Tu…

— Atunci dovedeşte-o! Priveşte problema în felul următor: Rasa noastră are nevoie de un conducător *activ*, iar eu nu mai pot fi acela. Cât voi trăi, voi fi permanent aici pentru a te sfătui şi a te ajuta cât voi putea mai bine, dar de acum înainte *tu* trebuie să ai iniţiativa.

Arthur se încruntă şi răspunsul lui veni ezitant:

— Bine, atunci. Accept funcţia de şef de campanie, dar, nu uita, *tu* eşti comandantul suprem.

— Perfect! Putem sărbători evenimentul. – Deschizând un dulăpior, Max luă o casetă din care scoase două ţigări de foi. – Rezerva de tutun, oftă el, este pe terminate şi nu vom mai avea parte de ţigări decât atunci când vom avea propriile plantaţii. Până una-alta, însă… să fumăm pentru noul conducător!

Fumul albăstrui se înălţă în spirale spre plafon. După câteva clipe, Max se încruntă către fiul său.

— Unde-i Henry?

— Nu ştiu, zâmbi tânărul. De când am asolizat, nu l-am mai văzut. Ţi-aş putea însă spune cu *cine* este.

— Asta o ştiu şi eu, pufni Max.

— Puştiul bate fierul cât e cald. Nu peste mulţi ani, tată, o să răsfeţi alţi nepoţi.

— Dacă vor fi la fel de cuminţi precum primii, atunci sper din toată inima să apuc zilele acelea.

Tatăl şi fiul îşi zâmbiră cu drag şi ascultară tăcuţi râsetele fericite ale tweenilor de afară.

***

Henry Scanlon îşi lăsă capul pe un umăr şi ridică mâna, solicitând linişte.

— Auzi apă curgând, Irene?

Fata de alături încuviinţă.

— În partea aceea…

— Haide atunci într-acolo! înainte de a asoliza, am văzut sclipirea unui râu.

— Bine, dacă spui tu, deşi eu cred că ar fi cazul să ne-ntoarcem la nave.

— De ce? – Henry se opri şi o privi. – Crezusem că vei fi bucuroasă să-ţi destinzi picioarele după atâtea săptămâni petrecute în nava aia aglomerată.

— Ei bine, ar putea fi periculos…

— Nu aici, în regiunea muntoasă. Zonele muntoase venusiene sunt practic similare celor pământene. După cum poţi vedea, aici este pădure, nu junglă. Dacă am fi fost în regiunile de coastă… Tânărul se opri brusc, de parcă tocmai şi-ar fi amintit ceva. În plus, de ce te-ai putea teme? Sunt cu tine, nu?

Îşi atinse demonstrativ arma de la şold. Irene îşi stăpâni un surâs şi-şi privi tovarăşul semeţ.

— Să ştii că-mi dau seama că sunt cu tine. *Ăsta* este pericolul.

Pieptul lui Henry se dezumflă cu un suspin evident. Se încruntă.

— *Foarte* amuzant…, rosti el, încruntându-se. Şi eu, care credeam că voi primi laude pentru comportamentul meu de excepţie.

Tânărul se îndepărtă de fată, rămase o vreme morocănos, apoi vorbi către copaci, pe un ton distant:

— Ceea ce-mi reaminteşte că mâine este ziua Daphnei. I-am promis un cadou.

— Dă-i o centură vibratoare, sosi răspunsul rapid. Grăsana!

— Cine-i grăsană? Daphne? Oh… n-aş spune asta. – Prefăcându-se că o examinează atent pe tânăra din faţa lui, continuă: Să fiu sincer, eu aş descrie-o mai degrabă ca… să zicem „durdulie”, sau poate „bine înzestrată”.

— Este *grăsană* – vocea Irenei se transformase într-un şuierat şi ceva aducând foarte bine cu o încruntătură îi boţi faţa – şi are ochii verzi!

Şi fata porni mai departe, ţinându-şi bărbia sus şi extrem de conştienta de propria-i siluetă zveltă. Grăbindu-se, Henry o ajunse din urmă.

— Bineînţeles, eu am preferat întotdeauna fetele slăbuţe.

Irene se răsuci spre el, încleştându-şi pumnişorii.

— Eu nu sunt slăbuţă, maimuţoi tâmpit!

— Irene, protestă el, dar cine ţi-a zis că mă refeream la tine?

Glasul lui era extrem de serios, însă ochii îi râdeau.

Înroşindu-se până la urechi, fata se întoarse brusc; buza inferioară îi tremura. Zâmbetul din ochii lui Henry fu înlocuit de o expresie de îngrijorare. Tânărul întinse braţul, ezitând, şi o cuprinse pe după umeri.

— Te-ai supărat?

Surâsul care lumină chipul Irenei fu la fel de sclipitor precum luciul părului ei argintiu sub razele puternice ale soarelui.

— Nu, răspunse ea.

Ochii li se întâlniră şi, pentru o clipă, Henry şovăi… şi află că acela care şovăie pierde; smucindu-se pe neaşteptate şi chicotind încântată, fata se eliberă din nou.

— Uite, strigă ea arătând printre arbori, un lac!

Porni în fugă într-acolo. Henry se strâmbă, mormăi ceva în barbă şi o urmă.

Scena era pe de-a întregul pământeană. Un pârâu sprinţar şerpuia printre copacii cu tulpini zvelte, vărsându-se în cele din urmă într-un lac liniştit, larg de câţiva kilometri. Liniştea profundă era întreruptă doar de ritmul înfundat ce răzbătea dinspre guşile reptilelor ce-şi aveau cuiburile în vârfurile arborilor.

Cei doi tweeni rămaseră pe mal, ţinându-se de mâini şi admirând frumuseţea peisajului.

Apoi, de undeva, din apropiere, se auzi un pleoscăit şi Irene se ghemui în braţele protectoare ale tânărului.

— Ce s-a-ntâmplat?

— N-nimic. Cred c-a fost ceva în apă.

— Ce imaginaţie ai, Irene!

— Nu! îmi dau cuvântul că am văzut ceva. S-a ridicat şi… Dumnezeule, Henry, nu mă strânge aşa!

Aproape îşi pierdu echilibrul când Henry îi dădu drumul brusc şi-şi scoase arma de la şold.

Chiar în faţa lor, un cap verde, şiroind de apă, se înălţă din unde şi-i fixă cu ochii mari, bulbucaţi. Botul lat şi lipsit de buze se deschise şi se închise rapid, fără a lăsa să răzbată însă nici un sunet.

***

Max Scanlon privi gânditor terenul neregulat şi-şi încrucişă braţele la spate.

— Deci aşa crezi tu?

— Sigur că da, tată, insistă Arthur cu entuziasm. Dacă ne îngropăm sub formaţiunile acestea de granit, nimeni n-ar mai putea răzbate până la noi. Iar cu aparatura noastră, n-am avea nevoie de mai mult de două luni ca să excavăm toată caverna.

— Hmmm! Se va impune multă atenţie…

— Vom fi atenţi.

— Regiunile muntoase sunt predispuse la seisme.

— Putem monta suficiente statoraze ca să susţină tot Venusul, cu sau fără seisme.

— Statorazele consumă multă energie şi o pană care ar afecta centrala ar însemna sfârşitul.

— Le putem alimenta din cinci centrale separate, ca o formă de protecţie. Este imposibil să se defecteze toate simultan.

— Bine, fiule! surâse bătrânul tween. Văd că ai gândit totul în amănunt. Dă-i drumul! începe când doreşti… şi nu uita, totul depinde de tine.

— Bine! Să ne întoarcem la nave.

Porniră din nou către vale, strecurându-se cu atenţie printre bolovani.

— Ştii, Arthur, se opri brusc Max, mă gândesc la

statorazele acelea…

— Da?

Fiul său îi întinse mâna, ajutându-l să treacă peste un bolovan mai mare.

— M-am gândit că dacă le-am putea face bidimensionale şi le-am curba, am obţine o protecţie perfectă, atâta vreme cât avem energie – un statocâmp.

— Pentru asta ar fi nevoie de radiaţie cvadridimensională, tată. Mulţumesc pentru idee, dar nu se poate realiza.

— Chiar aşa? Ia fii atent…

Ceea ce Arthur ar fi trebuit să afle avea să rămână nerostit – cel puţin pentru ziua aceea. Un ţipăt ascuţit îi făcu pe amândoi să tresară, întorcând capul zăriră silueta lui Henry Scanlon urcând în fugă spre ei, urmat la o distanţă apreciabilă şi cu un pas mult mai relaxat de Irene.

— Doamne, tată, de abia te-am găsit! Pe unde aţi umblat?

— Pe aici, fiule. Voi unde aţi fost?

— Ne-am plimbat şi noi… Fii atent, tată! Mai ţii minte amfibienii aceia despre care exploratorii spuneau că locuiesc în lacurile din munţii Venusului, da? Ei bine, i-am localizat – mulţi, o droaie! Nu-i aşa, Irene?

Fata se opri să-şi tragă răsuflarea şi încuviinţă din cap.

— Sunt foarte drăgălaşi, domnule Scanlon. Aşa, verzi…

Strâmbă năsucul, amuzată. Arthur şi tatăl său schimbară între ei căutături ce trădau neîncrederea. Primul dintre ei înălţă din umeri.

— Sunteţi siguri că n-aţi avut năluciri? îmi amintesc că, pe când veneam spre Venus, Henry a afirmat că a văzut un meteor în spaţiu, speriindu-ne pe toţi de moarte, pentru ca apoi să se constate că, de fapt, era reflecţia ta în hublou.

Dureros de conştient de chicotitul Irenei, Henry îşi răsfrânse bătăios buza inferioară.

— Auzi, Art, am impresia că o cauţi cu lumânarea! Nu uita că sunt destul de mare ca să-ţi pot trage o bătaie!

— Potoliţi-vă! răsună glasul autoritar al bătrânului Scanlon. Iar tu, Arthur, ar fi bine să înveţi să-i respecţi demnitatea fratelui mai mic. Uite ce-i, Henry, Arthur voia doar să spună că amfibienii aceştia sunt mai fricoşi decât iepurii. Până acum, au fost observaţi numai de la depărtare.

— Cu noi n-a fost aşa, tată. Au venit foarte mulţi. Cred c-au fost atraşi de Irene. Nimeni nu-i poate rezista.

— *Tu î*n nici un caz, râse Arthur.

Henry se îmbăţoşă din nou, dar tatăl lor interveni.

— N-aveţi minte nici unul! Haideţi să-i vedem şi noi pe amfibieni.

***

— Uluitor, exclamă Max Scanlon. Sunt la fel de prietenoşi ca nişte copii. Nu mai înţeleg nimic.

— Nici eu, aprobă Arthur. În cincizeci de ani, n-a existat nici un explorator care să-i fi putut observa de aproape, iar acum sunt un adevărat furnicar.

— Ia fiţi atenţi la chestia asta! strigă Henry, care începuse să azvârle pietricele în lac.

O piatră se arcui spre apă şi, imediat ce o atinse, şase siluete verzi executară câte un salt peste cap spre înapoi şi lunecară sub unde. Aproape instantaneu, una dintre ele ieşi la suprafaţă şi piatra zbură înapoi, la picioarele lui Henry.

Amfibienii se îngrămădeau, tot mai mulţi acum, apropiindu-se de malul lacului, unde se prindeau de ierburile aspre şi priveau cu ochi bulbucaţi spre tweeni. Sub oglinda apei, picioarele lor musculoase, cu degete palmate, puteau fi zărite mişcându-se cu o graţie leneşă. Boturile fără buze se deschideau şi se închideau fără încetare, într-o cadenţă stranie.

— Cred că vorbesc, domnule Scanlon, spuse Irene.

— Foarte posibil, încuviinţă gânditor bătrânul. Au cutii craniene destul de mari şi s-ar putea să posede o inteligenţă considerabilă. Dacă însă coardele vocale şi urechile funcţionează pe frecvenţe mai înalte sau mai joase decât cele omeneşti, nu i-am putea auzi – ceea ce ar explica muţenia lor.

— Probabil că acum şi ei vorbesc de zor despre noi, zise Arthur.

— Da şi se-ntreabă ce soi de monştri suntem, adăugă Irene.

Henry nu interveni în discuţie. Se apropia cu paşi precauţi de lac.

Sub picioarele lui, solul devenise noroios, iar plantele semiacvatice se îndesiseră. Grupul de amfibieni din acea zonă întoarse priviri neliniştite spre tânăr, iar unul sau doi se împinseră în mal, depărtându-se lent.

Totuşi, creatura cea mai apropiată rămase locului. Botul său larg era închis, ochii îl urmăreau cu băgare de seamă pe Henry… însă ea nu se clintea.

Oprindu-se, Henry ezită, apoi întinse mâna.

— Salut, fibu’!

„Fibul” se zgâi la braţul tweenului. Încet şi prudent, propriul său membru anterior palmat se extinse şi atinse degetele metisului. Apoi se retrase brusc, în vreme ce buzele sale se mişcară într-o agitaţie silenţioasă.

— Fii atent, se auzi glasul lui Max. Să nu-l sperii! Are pielea foarte sensibilă şi este posibil ca obiectele uscate să i-o rănească. Înmoaie mâna în apă.

Henry îl ascultă, efectuând gesturi lente. Muşchii celuilalt se încordară, fibul fiind gata să fugă la o mişcare bruscă. Tweenul întinse din nou palma, de data aceasta şiroind de apă.

Vreme de un minut, nu se petrecu nimic, fibul lăsând

impresia că reflecta asupra acţiunii pe care urma s-o întreprindă. Apoi, după două şovăieli, urmate de retrageri rapide, degetele se atinseră iarăşi.

— Bravo, fibu'! încuviinţă Henry şi strânse mâna.

Creatura tresări uşor, apoi îi răspunse ia strânsoare cu o asemenea forţă încât tweenul simţi că-i amorţesc degetele. În mod clar încurajaţi de exemplul tovarăşului lor, alţi fibi se apropiau acum, ridicând braţele.

Ceilalţi tweeni plescăiră prin noroi şi întinseră la rândul lor mâini ude.

— Ciudat, observă Irene. De câte ori dau mâna cu ei, îmi vine în minte părul.

— Părul? se întoarse către ea Max.

— Da, părul nostru. Îmi apare în minte o imagine de păr alb şi lung, ridicat într-o creastă şi scânteind în soare.

Involuntar, fata îşi duse mâna la propria-i creastă moale.

— Ştii, o întrerupse Henry, am remarcat şi eu ceva similar. Însă numai când le strâng mâna.

— Dar tu, Arthur? se interesă Max.

Arthur aprobă din cap, înălţând întrebător sprâncenele.

Max surâse şi lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini.

— Păi, în acest caz, este vorba de un soi de telepatie primitivă – prea slabă pentru a funcţiona fără contact fizic, şi chiar atunci capabilă doar de transmiterea unor idei simple.

— Totuşi, de ce *părul*, tată? întrebă Arthur.

— Poate că asta i-a atras la noi. N-au mai văzut aşa ceva şi… şi, ei bine, cine poate explica psihologia lor?

Apoi, bătrânul se lăsă brusc în genunchi, stropindu-şi cu apă creasta înaltă de păr. Lacul clocoti şi clipoci, iar fibii se apropiară şi mai mult. O labă verde trecu uşor prin creasta albă, după care urmară discuţii agitate, desfăşurate în tăcere absolută. Luptându-se între ele pentru locurile cele

mai bune, creaturile căutau să-i atingă părul; în cele din urmă, obosit, Max trebui să se scoale în picioare.

— Probabil că acum ne sunt prieteni pe viaţă, comentă el. Ciudate animale...

În clipa aceea, Irene observă un alt grup de fibi, aflaţi la vreo sută de metri de ţărm. Aceştia pluteau tăcuţi, fără a face nici o tentativă de a se apropia.

— *Ei* de ce nu vin? întrebă fata.

Se întoarse către fibul cel mai apropiat şi arătă spre grupul din depărtare, făcând gesturi prea puţin inteligibile. Fu răsplătită doar prin priviri serioase.

— Nu aşa, o certă Max cu blândeţe.

Întinse mâna, o prinse pe cea a unui fib şi rămase nemişcat câteva clipe. Când slăbi strânsoarea, fibul lunecă imediat sub suprafaţa apei. Peste alte câteva clipe, grupul îndepărtat se puse în mişcare spre ei.

— Cum ai făcut? căscă ochii fata.

— Telepatie! L-am ţinut strâns şi mi-am imaginat un grup izolat de fibi, apoi un braţ lung întinzându-se peste apă, ca să dea mâna cu ei.

Zâmbi încântat: Sunt destul de inteligenţi, altfel n-ar fi înţeles aşa rapid.

***

— Astea sunt femele! strigă Arthur uluit. Să fiu al..., îşi alăptează pruncii!

Noile venite erau micuţe şi aveau culori mai deschise decât ceilalţi. Avansară sfioase, îndemnate de masculii îndrăzneţi, şi îşi întinseră cu timiditate membrele.

— Ah-h, strigă Irene încântată, priviţi!

Îngenunchease în noroi, cu braţele întinse către cea mai apropiată femelă. Ceilalţi trei tweeni priviră fascinaţi cum fiba îşi strânse mai aproape de piept micuţa odraslă.

Irene continua cu gesturi îmbietoare:

— Te rog, te rog! E atât de drăguţ… N-o să-i fac nici un rău.

Nu se poate preciza dacă fiba o înţelesese, dar cu o mişcare bruscă ea întinse noduleţul verzui care se mişca în toate direcţiile şi-l aşeză în braţele ce-l aşteptau.

Fata se sculă, chicotind de încântare. Picioruşele palmate se zbăteau prin aer şi ochişorii rotunzi o fixau speriaţi. Ceilalţi tweeni se apropiară şi-l examinară curioşi.

— Ce *drăguţ* este! Uitaţi ce botic are! Vrei să-l ţii şi tu, Henry?

— Nici vorbă! sări băiatul îndărăt ca ars. Să nu-l scap…

— Recepţionezi ceva imagini mintale, Irene? se interesă Max.

— N-nu, răspunse fata, încruntându-se atentă. Probabil că este prea mic, sau… ah, *ba da!* Este… este… Se opri si începu să râdă: Este *flămând!*

Fata înapoie pruncul mamei sale, al cărei bot se deschise şi se închise de fericire, strângându-şi puiul în braţele musculoase. Micul fib îşi răsuci căpşorul verde, pentru a se uita încă o dată spre fiinţa care-l ţinuse ceva mai devreme la piept.

— Sunt prietenoşi şi inteligenţi, comentă Max. N-au decât să-şi păstreze lacurile şi râurile! Noi vom rămâne pe uscat, aşa că nu vom avea motive de dispută cu ei.

***

Un tween singuratic stătea pe Creasta Scanlon; binoclul său era fixat asupra Cumpenei, aflată la o distanţă de cincisprezece kilometri.

Vreme de cinci minute, binoclul nu se clinti, iar tweenul rămase precum o statuie făcută din aceeaşi piatră cu muntele.

Când în cele din urmă binoclul fu coborât, buzele metisului se îngustaseră şi expresia întipărită pe chipul său era una de disperare. Tweenul porni grăbit în josul pantei, către intrarea ascunsă a Venus-town-ului.

Trecu fără un cuvânt pe lângă santinele şi coborî la nivelul cel mai de jos, unde roca solidă continua să fie pulverizată şi modelată după dorinţă prin rafale controlate de superenergie.

Arthur Scanlon ridică ochii şi, încercat de o bruscă premoniţie, îi făcu semn tehnicianului să oprească dezintegratorul.

— Ce s-a întâmplat, Sorrell? întrebă el.

Tweenul se aplecă şi-i şopti la ureche un singur cuvânt.

— Unde? întrebă răguşit Arthur.

— De cealaltă parte a crestei. Vin acum prin Cumpănă spre noi. Am zărit razele de soare scânteind pe metal şi… metisul schiţă un gest semnificativ cu binoclul.

— Dumnezeule! – Arthur îşi frecă fruntea gânditor, apoi se întoarse către tweenul neliniştit de la comenzile dezintegratorului. – Continuă! Acelaşi regim!

Străbătu grăbit nivelurile îndreptându-se spre intrare, şi împărţi ordine în dreapta şi în stânga:

— Triplaţi imediat numărul santinelelor! Cu excepţia mea şi a celor care mă însoţesc, nimeni nu mai are voie să iasă! Trimiteţi oameni care să-i adune imediat pe cei din exterior. Să-i ducă în adăposturi şi să nu facă nici un zgomot.

După aceea coborî din nou şi porni pe artera centrală, către locuinţa tatălui său.

Max Scanlon înălţă ochii din calcule şi fruntea i se descreţi.

— Ce faci, fiule? S-a întâmplat ceva? Aţi dat peste alt strat rezistent?

— Nu, nici vorbă de aşa ceva. – Arthur închise uşa cu

grijă, apoi continuă pe un ton scăzut: Pământeni!

Pentru o clipă, Max rămase nemişcat. Expresia feţei îi încremeni; după aceea, bătrânul expiră zgomotos, se gârbovi în scaun şi cutele frunţii i se adânciră, trădând îngrijorarea.

— Colonişti?

— Aşa se pare. Sorrell spune că a văzut şi femei cu copii. Erau câteva sute, cu tot calabalâcul... şi veneau încoace.

— Dumnezeule, ce ghinion! gemu Max. Câte regiuni pustii sunt pe Venus şi ei vin tocmai aici! Haide să-i vedem şi noi.

Oamenii treceau prin Strâmtoarea Cumpenei într-un şir lung, şerpuitor. Erau colonişti cu feţe şi căutături aspre, însoţiţi de nevestele gârbovite de muncă şi de copiii pe jumătate barbari, crescuţi în sălbăticiile venusiene. „Furgonetele venusiene” joase şi lătăreţe se hurducau zgomotos pe terenul accidentat, ticsite cu maldăre de obiecte gospodăreşti.

Conducătorii lor cuprinseră cu privirea peisajul din faţa lor, iar unul vorbi în silabe rapide, sacadate:

— Aproape c-am ajuns, Jem. Suntem la poale.

— Terenul de colo pare să fie bun, răspunse celălalt, cu un glas tărăgănat. Am putea să ne întemeiem ferme şi să ne stabilim aici. Ultima lună a fost grea de tot, oftă el. Mă bucur că s-a terminat!

De pe creasta dinaintea lor – ultima până la valea cu pricina – cei doi Scanlon, tatăl şi fiul, puncte nesemnificative de la o asemenea depărtare, îi priveau cu inimi înnegurate.

— Singurul lucru pentru care n-am avut timp să ne pregătim...

— Sunt puţini şi neînarmaţi, vorbi încet şi fără tragere de inimă tânărul. Într-o oră, i-am putea alunga. Venusul

este al *nostru!* izbucni el cu o înverşunare neobişnuită.

— Da, i-am putea alunga într-o oră… ba chiar în zece minute. Ar reveni, însă, cu miile şi înarmaţi. Nu suntem pregătiţi să ne înfruntăm cu Pământul.

Arthur îşi muşcă buza de jos şi rosti pe jumătate şovăind:

— Pentru binele rasei… i-am putea ucide pe toţi.

— Niciodată! exclamă Max cu ochii scânteind de mânie. Nu *noi* vom fi cei care atacă primii. Dacă am ucide, nu ne-am putea aştepta la milă din partea Pământului – şi nici n-am merita-o.

— Dar ce putem face, tată? Pământul nu va fi milos nici în actualele condiţii. Dacă vom fi remarcaţi… dacă măcar ei vor bănui că ne aflăm în acest loc, fuga noastră va deveni inutilă şi vom pierde totul.

— Ştiu, ştiu…

— Nu putem schimba lucrurile. Am petrecut luni de zile pregătind Venustown-ul. S-o luăm de la început?

— Nu, fiule, murmură Max pe un ton inexpresiv. Simpla încercare de a pleca de aici ar însemna imediata expunere. Putem doar…

— Să trăim aidoma cârtiţelor, nu? Fugari hăituiţi! Refugiaţi înspăimântaţi! Aşa-i?

— Spune-i cum vrei… dar trebuie să ne ascundem, Arthur, şi să ne îngropăm sub sol.

— Până când?

— Până ce vom perfecţiona o statorază bidimensională curbă, înconjuraţi de o apărare impenetrabilă, vom putea ieşi la suprafaţă. E posibil să dureze ani… e posibil să dureze doar o săptămână… nu ştiu.

— Iar în fiecare zi ne-am asuma riscul de a fi descoperiţi. În orice zi, am putea fi şterşi de pe faţa planetei de un furnicar de pământeni „puri”. Vom fi nevoiţi să trăim cu frica-n sân zi după zi, săptămână după

săptămână, lună după…

— *Trebuie* s-o facem.

Buzele lui Max erau strâns lipite şi ochii lui albaştri deveniseră de gheaţă. Cu paşi înceţi, cei doi reveniră în Venustown.

***

Lucrurile se desfăşurau în linişte în aşezarea subterană, iar ochii se întorceau mereu spre nivelul cel mai de sus şi spre ieşirile secrete. Acolo, în exterior, se aflau aerul, soarele şi spaţiile deschise… dar şi pământenii.

Aceştia se stabiliseră la câţiva kilometri în aval. Locuinţele lor grosolane începuseră să se înalţe. Terenul din jur fusese defrişat. Fermele căpătau contur. Începuse semănatul.

Iar în măruntaiele Venusului, o mie o sută de tweeni îşi modelau căminul şi aşteptau ca un bătrân să deducă ecuaţiile incomprehensibile care aveau să permită unei statoraze să se lăţească în două dimensiuni şi să se curbeze.

Stând pe un prag stâncos, Irene era cufundată în gânduri privind în direcţia în care un licăr cenuşiu indica existenţa unei ieşiri spre exterior. Picioarele ei frumoase se legănau înainte şi înapoi, iar alături Henry Scanlon se străduia cu disperare să-şi menţină ochii aţintiţi undeva în depărtare.

— Ştii ceva, Henry? întrebă fata într-un târziu.

— Ce anume?

— Fac prinsoare că fibii ne-ar putea ajuta.

— Să ne ajute la ce, Irene?

— Să scăpăm de pământeni.

Preţ de câteva clipe, Henry căzu pe gânduri, apoi întrebă din nou:

— Ce te face să crezi asta?

— Ei bine, sunt destul de inteligenţi – mai inteligenţi decât bănuim. Minţile lor sunt însă cu totul diferite… De aceea, poate că vor reuşi să rezolve situaţia. În plus… am eu o intuiţie. – îşi retrase brusc mâna: Nu-i nevoie să mă ţii!

Tânărul înghiţi un nod.

— M-am… m-am gândit că stai cam nesigur acolo… ştii, s-ar putea să cazi!

— Oh! – Irene privi în jos, de la teribila înălţime de un metru. – Ai dreptate! Mă apucă ameţeala când mă uit…

Henry aprecie că era un apropo şi acţionă în consecinţă. Urmă un moment de tăcere, timp în care el luă în calcul în mod serios posibilitatea ca fetei să-i fie frig… dar înainte de a decide că acesta era adevărul, ea vorbi din nou:

— Uite ce voiam să-ţi spun… De ce nu ieşim să discutăm cu fibii?

— Tata mi-ar lua gâtul dacă aş încerca aşa ceva.

— Ar fi palpitant.

— Bineînţeles, dar şi periculos. Nu putem risca să fim văzuţi.

— Bine, ridică Irene cu resemnare din umeri, dacă ţi-este frică nu mai vorbim despre asta!

Henry icni, înroşindu-se la faţă şi sări imediat de pe bordură.

— Cui îi este frică? Când vrei să mergem?

— Chiar acum! în clipa asta! se îmbujoră fata, lăsându-se pradă entuziasmului.

— Bine atunci. Haidem!

Henry porni aproape în fugă, trăgând-o după el. După câteva clipe, se gândi la ceva şi se opri brusc, întorcându-se către Irene.

— O să vezi *dacă* mi-este frică!

O cuprinse brusc în braţe şi uşorul strigăt de surpriză al fetei fu realmente înăbuşit.

— Dumnezeule, oftă ea când izbuti să vorbească din nou. Ce *brută!*

— Sigur că da. Sunt o brută renumită! gemu Henry deschizând ochii şi alungându-şi ameţeala de moment. Acum, haide la fibii ăia şi când o să fiu preşedinte, aminteşte-mi să ridic o statuie în onoarea tipului care a inventat sărutul!

***

Cei doi tineri urcară pe coridorul săpat în stâncă, trecură prin spatele santinelelor ce priveau afară, ieşiră prin deschizătura perfect camuflată şi ajunseră la suprafaţă.

Fuioarele de fum ce se înălţau la orizontul sudic constituiau dovezi sumbre ale prezenţei omului şi, cu gândul acesta în minte, cei doi tineri tweeni se strecurară printre tufişuri, în pădure şi de acolo la lacul fibilor.

Nu puteau şti dacă, într-un ciudat fel anume, fibii simţiseră prezenţa unor prieteni, dar de-abia ajunseseră pe mal, când nişte forme verzui întunecate se apropiară de ei pe sub apă.

Un cap lătăreţ, cu ochi bulbucaţi, ieşi la suprafaţă, apoi, peste alte câteva secunde, capetele fibilor porniră să se legene deasupra undelor precum cele ale unor broscoi imenşi.

Henry îşi umezi mâna şi prinse membrul prietenos întins către el.

— Salut, fibule!

Botul se deschise larg» rostindu-şi salutul neauzit.

— Întreabă-l despre pământeni, îl îmboldi Irene, dar tânărul îi făcu semn să stea liniştită.

— Ai răbdare. Durează… Fac tot ce pot.

Timp de două lungi minute, tweenul şi fibul rămaseră nemişcaţi, fixându-se ochi în ochi. Apoi fibul se îndepărtă şi,

la un ordin silenţios, toate creaturile din lac dispărură, lăsându-i singuri pe tineri.

— Ce s-a întâmplat? se arătă Irene nedumerită.

— Nu ştiu, ridică din umeri Henry. M-am gândit la pământeni şi mi s-a părut că el ştie despre ce-i vorba. Apoi i-am imaginat pe pământeni luptându-se cu noi şi ucigându-ne… iar el s-a gândit la mulţi tweeni şi puţini pământeni, angajaţi într-o luptă în care noi învingeam. Eu i-am arătat atunci alţi mulţi pământeni venind – mii şi mii – care ne omoară şi…

Fata îşi dusese mâinile la urechi.

— Dumnezeule! Nu-i de mirare că sărmana creatură n-a înţeles. Mă mir că n-a înnebunit.

— Ei bine, eu m-am străduit! sosi răspunsul morocănos. Oricum, asta a fost ideea ta năstruşnică…

Irene nu apucă să rostească nici prima silabă a răspunsului, fiindcă lacul se umplu din nou de fibi.

— S-au întors, arătă ea.

Un fib înaintă şi prinse mâna lui Henry, în vreme ce alţii se strânseră în jur, vizibil agitaţi. Urmară câteva momente de tăcere şi fata se foi nervoasă.

— Ei bine? întrebă ea.

— Taci, te rog. Nu prea înţeleg. Ceva despre animale mari, sau monştri, sau…

Glasul tânărului se stinse şi cuta dintre sprâncenele sale se adânci într-o concentrare dureroasă. Încuviinţă din cap, mai întâi gânditor, apoi cu vigoare. În cele din urmă, desprinzându-şi mâna din laba fibului, el se întoarse către fată.

— Am priceput… e soluţia perfectă! Putem salva Venustown-ul noi singuri, cu ajutorul fibilor… dacă eşti de acord să mergem mâine în Mlaştini. Putem lua cu noi două pistoale şi alimente – dacă urmăm cursul râului, ar trebui să ajungem acolo în două-trei zile. Cam tot atâta va dura şi

drumul de înapoiere. Ce spui?

Şovăielile nu reprezintă o caracteristică a tinereţii. Ezitarea Irenei a fost mai degrabă pentru crearea suspansului.

— Nu ştiu... poate că n-ar trebui să plecăm singuri, dar... dar o să merg... cu tine.

Ultimul cuvânt fusese doar uşor accentuat.

Peste zece secunde, cei doi reveneau spre oraşul subteran şi Henry se întreba dacă n-ar fi fost mai potrivit să ridice *două* statui în cinstea celui care inventase sărutul.

***

Pâlpâitul roşu-gălbui al focului se reflecta din creasta semeaţă a lui Henry, proiectând umbre mişcătoare pe chipul său îngândurat.

Era cald în Mlaştini şi focul sporea temperatura; cu toate acestea, tânărul se apropie şi mai mult de flăcări, privind neliniştit forma întinsă a Irenei care dormea de cealaltă parte. Nenumăratele animale de pe Venus, oricât ar fi fost de fioroase, se temeau de foc.

Se aflau la trei zile depărtare de platoul stâncos. Pârâiaşul devenise un râu călduţ cu ape leneşe, cu malurile acoperite de alge verzi. Pădurile încântătoare lăsaseră loc junglei luxuriante, abundând în liane şi hăţişuri. Zgomotele animalelor sporiseră în intensitate într-un crescendo cacofonic. Văzduhul devenise mai cald şi mai umed, solul mai mlăştinos, iar împrejurimile teribil de nefamiliare.

Deocamdată, nu se putea vorbi de un pericol real – Henry era absolut convins de acest lucru. Pe Venus, nu existau creaturi veninoase, iar în privinţa monştrilor împlătoşaţi care stăpâneau junglele, aceştia puteau fi ţinuţi la respect de foc, în timpul nopţii, iar ziua de către fibi.

În două rânduri, urletul asurzitor al unui centozaur

răsunase în depărtare şi tot în două rânduri zgomotul copacilor rupţi îi făcuse pe cei doi tweeni să se cuprindă în braţe, înspăimântaţi. De fiecare dată însă, fiarele trecuseră mai departe, nepăsătoare.

Era a treia noapte petrecută sub cerul liber şi Henry se foia neliniştit. Fibii păreau încrezători că înainte de venirea dimineţii aveau să poată începe drumul de întoarcere – cumva, gândul la Venustown devenise atrăgător. Aventura şi pericolele sunt aţâţătoare şi cu fiecare oră curajul scânteietor al tânărului sporea în ochii Irenei – ceea ce era minunat – totuşi îi plăcea să se gândească la Venustown şi la familiarul ţinut muntos.

Henry se întinse pe burtă şi privi posac focul, gândindu-se la cei douăzeci – aproape douăzeci – de ani ai săi.

— Ce naiba, pufni el, rupând un smoc de iarbă, ar fi timpul să mă gândesc la *însurătoare*...

Involuntar, ochii îi alunecară spre silueta adormită dincolo de foc.

Parcă răspunzându-i, pleoapele acesteia tresăriră, apoi dezvăluiră doi ochi albaştri încă moleşiţi de somn.

Irene se sculă în capul oaselor şi se întinse.

— Nu pot adormi, se plânse ea, căutând zadarnic să-şi aranjeze părul alb şi aruncând o privire încruntată către foc. E atât de cald!

— Tu vorbeşti?! o tachină Henry. Ai dormit dusă câteva ore... şi ai sforăit ca un buhai.

Ochii fetei se căscară largi.

— Nu-i adevărat! protestă ea, apoi continuă, cu un glas vibrând dramatic: Am sforăit?

— Bineînţeles că nu, chicoti Henry, oprindu-se doar la contactul brusc şi violent dintre vârful pantofului fetei şi abdomenul său. Au!

— Nu mai avem ce discuta, *domnule* Scanlon! replică sec fata.

Fu rândul lui Henry să se îmbufneze. Se ridică exasperat şi păşi către ea, apoi îngheţă auzind urletul asurzitor al unui centozaur. Când îşi reveni din spaimă, o descoperi pe Irene în braţele sale.

Roşind, ea se desprinse, dar răcnetul centozaurului se auzi din nou, din altă parte… iar Irene reveni la locul ei.

Fără să vrea, Henry pălise.

— Cred că fibii i-au prins pe centozauri. Haide să discutăm cu ei.

***

În zorii cenuşii, fibii se întrezăreau precum nişte pete neclare. Şiruri de indivizi încordaţi, cufundaţi în propriile gânduri. Unul singur părea lipsit de ocupaţie; după ce întrerupse contactul cu el, Henry îi spuse fetei:

— Au prins trei centozauri – mai mulţi nu pot manipula. Pornim chiar acum spre casă.

Răsăritul îi ajunse din urmă la trei kilometri în aval. Mergând pe ţărm, tweenii aruncau priviri îngrijorate spre liziera junglei. În locurile unde aceasta era mai rară, se puteau distinge uriaşe forme sure. Ţipetele reptilelor se auzeau aproape în permanenţă.

— Îmi pare rău că te-am luat cu mine, Irene! vorbi Henry. Parcă nu mai sunt atât de sigur că fibii pot dirija monştrii.

— Nu-ţi face griji! clătină din cap fata. *Eu* am vrut să vin. Atâta doar că-mi pare rău că nu ne-am gândit să-i lăsăm pe fibi să facă singuri treaba. N-aveau nevoie de noi.

— Ba da! Dacă un centozaur le-ar scăpa de sub control, s-ar năpusti direct spre tweeni şi i-ar face bucăţi. Într-un asemenea caz, noi ar trebui să ne ocupăm de ei cu pistoalele…

Glasul I se stinse; examină arma ucigaşă din mână,

totuşi aceasta nu-i putea transmite decât răceala metalului nepăsător.

Prima noapte a întoarcerii a fost una de nesomn pentru ambii tweeni. Undeva, nevăzuţi în bezna râului, fibii lucrau în schimburi, menţinând controlul fragil asupra creierelor minuscule ale giganţilor centozauri cu douăzeci de picioare. În junglă, monştrii de trei sute de tone urlau neputincioşi, nereuşind să se împotrivească forţelor ce-i menţineau în preajma malului, şi nici să sfărâme bariera invizibilă care-i împiedica să ajungă lângă apă.

Lângă foc, doi tweeni, rătăciţi între forţa animalică, aflată într-o parte, şi protecţia fragilă a unei reţele telepate, de cealaltă parte, priveau cu nerăbdare către munţii ce se găseau la o depărtare de peste şaizeci de kilometri.

Înaintau încet. Pe măsură ce fibii oboseau, centozaurii deveneau mai încăpăţânaţi. Treptat însă, aerul se răcori. Jungla se rărise şi distanţa până la Venustown se reducea.

Henry salută primele semne ale familiarei păduri din zona temperată printr-un suspin adânc de uşurare. Numai prezenţa Irenei îl împiedica să renunţe la rolul de erou.

De-abia aştepta încheierea călătoriei lor donchişoteşti.

— Practic, s-a sfârşit – mai trebuie doar să răsune uralele, spuse el. Pot face prinsoare că vor fi urale, Irene. Noi doi vom fi eroi.

Încercarea fetei de a-şi manifesta entuziasmul nu fu încununată de prea mare succes.

— Sunt obosită, Henry! Să ne odihnim…

Irene se lăsă să cadă pe sol şi, după ce-i anunţă pe fibi, tânărul i se alătură.

— Cât mai avem?

Aproape fără să vrea, fata descoperi că-şi odihnea capul pe umărul lui.

— Încă o zi. Mâine, la ora asta, vom fi acasă. – Henry o privi posac. – Crezi că n-ar fi trebuit să încercăm acţiunea

pe cont propriu, nu-i aşa?

— Nu ştiu… Iniţial, ideea părea foarte bună.

— Ştiu… Am constatat că am multe idei ce par bune pe moment, pentru ca ulterior să dea greş. Clătină filozofic din cap. Nu cunosc motivul, dar aşa se întâmplă…

— Tot ce ştiu, continuă Irene, este că-n viaţa mea n-o să mai fac vreo excursie. Nu m-aş scula acum nici dacă…

Vocea i se stinse, iar frumoşii ei ochi albaştri se căscară îngroziţi privind spre dreapta. Un centozaur intrase într-un mic afluent al râului al cărui curs îl urmau. Plescăind, giganticul trup şerpesc dotat cu zece perechi de picioare butucănoase sclipea oribil. Capul hâd se înălţă către cer şi un urlet înfricoşător străpunse văzduhul. Un al doilea i se alătură.

— Ce mai aştepţi, Henry?! sări fata în picioare. Haidem! Iute!

Tânărul strânse mai tare mânerul armei şi o urmă.

***

Arthur Scanlon dădu peste cap a cincea ceaşcă de cafea neagră şi, cu un efort, izbuti să focalizeze audiomiterul. Conchise că ochii îi deveniseră prea încăpăţânaţi. Îi frecă cu îndârjire, iritându-i, apoi aruncă o privire peste umăr, spre trupul care se foia prin somn.

Se apropie încetişor de pat şi aranjă pătura.

— Săraca mama! şopti el şi-i sărută fruntea palidă. – întorcându-se spre audiomiter, îl ameninţă cu pumnul: Aşteaptă numai să pun eu mâna pe tine, nebunul naibii!

— S-a-ntunecat? întrebă Madeline trezindu-se.

— Nu, minţi Arthur, simulând o voioşie pe care n-o simţea. O să ne cheme înainte de apus, mamă. Tu dormi şi lasă-mă pe mine să mă ocup de toate. Tata e sus şi lucrează la statocâmp – mi-a zis că face progrese. Peste

câteva zile, totul va fi în regulă.

Se aşeză tăcut lângă ea şi-i strânse mâna cu putere. Ochii lui obosiţi se închiseră din nou.

Brusc, semnalul luminos clipi. Privind iute spre maică-sa, bărbatul ieşi pe coridor.

‘ — Ce-i?

Tweenul care aştepta afară îl salută cu respect.

— John Barno doreşte să te anunţe că se apropie o furtună, spuse el, înmânându-i un raport oficial.

Arthur îl examină posac.

— Şi ce dacă? Au fost destule furtuni până acum, nu? La ce te poţi aştepta pe Venus?

— După toate indicaţiile, aceasta pare una cu adevărat neplăcută. Barometrul a scăzut la valori neatinse până acum. Concentraţia ionică din atmosfera superioară a atins un maxim necunoscut nouă. Beulah a ieşit din albie şi ameninţă cu inundaţii.

— Toate căile de acces în Venustown sunt la cel puţin cincizeci de metri deasupra nivelului râului, rosti Arthur, încruntându-se. Cât despre ploaie… sistemul de scurgere şi evacuare funcţionează perfect. – Rânji brusc: Du-te şi spune-i lui Barno că, din partea mea, furtuna poate să ţină patruzeci de zile şi de nopţi. Poate că-i va alunga pe pământeni.

Se răsuci, cu gândul de a se retrage, dar interlocutorul său rămăsese pe poziţii.

— Mă scuzaţi, domnule, dar mai este ceva. O echipă de cercetare…

— Echipă de cercetare? se întoarse brusc Arthur. Cine a ordonat trimiterea ei?

— Tatăl dumneavoastră, domnule. Urmau să ia legătura cu fibii… nu ştiu în ce scop.

— Bine, continuă!

— Fibii n-au putut fi localizaţi.

Pentru prima dată, Arthur îşi trădă surprinderea.

— Au plecat?

Tweenul încuviinţă din cap.

— Se crede că au căutat să se adăpostească de furtună. De aceea este îngrijorat Barno.

— Se spune că şobolanii părăsesc corabia care se scufundă, murmură Arthur, apoi, îngropându-şi capul în palmele tremurătoare, exclamă: Dumnezeule! Toate o dată! Toate o dată!

***

Amurgul întunecat ascundea vălul negru ce coborâse deasupra munţilor din faţă şi punea în evidenţă sclipirile bruşte ale fulgerelor care nu conteneau.

— E cam frig şi a început să bată vântul, se înfioră Irene.

— Da, este un vânt rece, dinspre munte. Cred că o să vină o furtună, aprobă Henry cu un aer absent. Am impresia că şi râul s-a mai lăţit.

După o scurtă tăcere, tânărul continuă grăbit:

— Uite ce-i, Irene, mai sunt doar câţiva kilometri până la lac… Practic, am ajuns la satul pământenilor. N-a mai rămas mult.

— Mă bucur şi pentru noi, şi pentru fibi.

Ultima afirmaţie era în întregime justificată. Acum, fibii înotau mai încet. Cu o zi în urmă, din aval sosise un detaşament suplimentar, totuşi avansarea încetinise până la viteza unui mers agale. Frigul neobişnuit afecta reptilele multipode, care se supuneau tot mai greu forţei telepatice.

***

Primele picături căzură de îndată ce depăşiră lacul. Se întunecase, iar în lumina albăstruie a fulgerelor arborii din

jur se transformaseră în nişte spectre negre care întindeau degete tremurătoare spre cer. În depărtare, o vâlvătaie bruscă marcă rugul funerar al unui copac trăsnit.

— Să ne îndreptăm către poiană, rosti Henry, care pălise la faţă. Pe o asemenea vreme, pădurea poate fi periculoasă.

Luminişul respectiv se afla la marginea aşezării coloniştilor. Casele grosolane, mici şi vulnerabile înaintea furiei naturii, erau ici-colo luminate, dezvăluind prezenţa ocupanţilor. Când primul centozaur ieşi dintre copaci, furtuna se dezlănţui cu toată puterea.

Cei doi tweeni se ghemuiră unul într-altul.

— Totul depinde de fibi, răcni Henry, căutând să se facă auzit peste urletul vântului. Sper c-o să se descurce!

Cei trei monştri se îndreptau spre locuinţele din lemn. Se deplasau mai rapid acum, când fibii îi dirijau cu toate puterile lor mintale.

Irene îşi îngropă faţa udă în pieptul la fel de ud al tânărului.

— Nu pot privi! Vor face aşchii casele alea! Bieţii oameni!

— Nu, nu! S-au oprit…

Labele centozaurilor scurmau şanţuri adânci în solul din faţa lor şi urletele răsunau ascuţit, auzindu-se perfect peste vuietul furtunii. Pământenii ieşiră surprinşi din cabane.

Luaţi pe nepregătite – majoritatea dormeau – şi puşi în faţa unei furtuni venusiene şi a unor monştri de coşmar, nici nu putea fi vorba de o replică organizată. Fără să-şi ia nimic din case, doar cu hainele pe ei, o rupseră la fugă.

Deruta era totală. Unul sau doi bărbaţi ceva mai curajoşi traseră câteva focuri ineficiente şi lipsite de ţintă la adresa munţilor de carne din faţă… apoi şi aceştia o luară la goană.

Când se păru că plecaseră cu toţii, giganticele reptile

avansară din nou şi aşezarea fu transformată în maldăre de surcele rupte.

— Nu se vor mai întoarce niciodată, gâfâi Henry, ameţit de succesul planului său. Niciodată! Irene, acum suntem eroi şi… Pe neaşteptate, vocea lui căpătă accente dramatice: Irene, înapoi! Fugi în pădure!

Mugetele centozaurilor deveniseră mai profunde. Cea mai apropiată dintre fiare se ridică pe ultimele două perechi de picioare, cabrându-se, şi capul său enorm se contură oribil în lumina fulgerelor, la aproape şaptezeci de metri înălţime. Cu un bubuit teribil, creatura se lăsă să cadă pe toate picioarele şi porni către râul transformat de furtună într-un puhoi dezlănţuit.

Fibii pierduseră controlul!

Arma lui Henry fulgeră în aceeaşi clipă când tânărul o împinse pe fată. Ea însă reveni tăcută alături şi ţinti la rându-i.

Globul de lumină purpurie ce semnala atingerea ţintei înflori, iar centozaurul cel mai apropiat răcni de durere şi biciui sălbatic cu coada în direcţia arborilor din jur. Sângele ţâşnea în valuri din locul unde mai devreme fusese un picior.

Un al doilea glob purpuriu, şi creatura se prăbuşi cu un bufnet ce zgudui solul, ultimul său urlet atingând un crescendo de note ascuţite.

Ceilalţi doi monştri porniseră însă spre tweeni. Înaintau orbeşte către sursa de putere ce-i ţinuse captivi aproape o săptămână, se năpusteau spre râu cu toată forţa urii lor lipsite de minte. Iar în calea distrugerii lor se aflau cei doi tineri.

Înapoia lor se afla torentul clocotitor. Pădurea se transformase într-un coşmar, răsunând de bubuitul copacilor doborâţi şi de răcnete de furie.

Apoi, pe neaşteptate, din depărtare se auziră zgomotele

altor arme. Globuri purpurii… o volbură de mişcări spasmodice… ţipete ascuţite, urmate de o linişte în care până şi vântul, parcă uluit de ultimele evenimente, se opri pentru moment.

Henry răcni de fericire şi începu să ţopăie ca un apucat.

— Au venit din Venustown! l-au doborât pe centozauri şi totul s-a terminat! Am salvat tweenii!

***

Totul se petrecu într-o fracţiune de secundă. Irene aruncase arma şi izbucnise într-un plâns de uşurare. Apoi porni în fugă spre Henry, dar, după câţiva paşi, se împiedică… şi puhoiul o înhăţă.

— Henry!

Vântul îi acoperi strigătul.

Pentru o clipă îngrozitoare, tânărul fu incapabil de cel mai mic gest. Fixă doar cu privirea, prosteşte, locul unde fusese Irene, nereuşind parcă să înţeleagă ce se întâmplase, apoi se pomeni în apă. Se năpusti cu disperare în bezna înconjurătoare.

— Irene!

De-abia mai putea răsufla. Curentul îl târa la vale.

— *Irene!*

Nici un sunet, doar vântul. Strădaniile sale de a înota se dovedeau zadarnice. Nu putea ieşi mai mult de o secundă la suprafaţă şi plămânii erau pe punctul de a-i exploda.

— *Irene!*

Nici un răspuns. Nimic, doar vuietul apei şi întunericul.

Apoi simţi o atingere. Lovi cu braţul instinctiv într-acolo, dar strânsoarea se înteţi. Se simţi purtat în văzduh. Plămânii lui chinuiţi inspirară adânc, icnind. Chipul surâzător al unui fib îl privi, iar după aceea nu mai ştiu nimic – încercă doar senzaţii confuze de frig, umezeală şi

beznă.

***

Treptat, Henry deveni conştient de cele din jur. Se găsea pe o pătură, sub copaci, înfăşurat strâns în alte pături. Apoi simţi căldura lămpilor termice şi lumina lămpilor atomo. Toţi se adunau în jurul său; ploaia încetase.

Privi buimăcit de colo-colo, după care strigă:

— Irene!

Fata se afla chiar lângă el, înfofolită de asemenea în pături. Îi zâmbi fără putere.

— N-am păţit nimic. Tot fibii m-au salvat.

Madeline se aplecă spre mezin şi acesta înghiţi cafeaua fierbinte care-i fusese dusă la buze.

— Fibii ne-au povestit ce i-aţi ajutat voi să facă, şopti ea. Suntem cu toţii mândri, fiule – de tine şi de Irene!

Surâsul larg de pe chipul lui Max îi dezvăluia cu claritate satisfacţia paternă.

— Psihologic vorbind, aţi avut o idee perfectă. Venus este o planetă prea mare şi are destule regiuni primitoare pentru ca pământenii să mai revină într-un ţinut care s-a dovedit infestat de centozauri – oricum, n-o s-o facă pentru multă vreme. Iar atunci când vor veni, statocâmpul nostru va fi gata.

Arthur Scanlon apăru pe neaşteptate din noapte. Îl arse un pumn lui Henry în umăr şi apoi strânse cu putere mâna fetei.

—Tutorele tău şi cu mine, îi spuse, pregătim pentru mâine o serbare, aşa că fă bine şi odihneşte-te! Va fi petrecerea cea mai grozavă la care ai asistat vreodată.

— Serbare? interveni Henry. Să-ţi zic eu ce mai puteţi face… La terminarea ei, puteţi anunţa o logodnă.

— Logodnă? păru interesată Madeline. Cum adică?

— O logodnă… urmată de o nuntă, sosi răspunsul iritat. Cred că sunt destul de matur pentru asta. Am dovedit-o chiar azi!

Ochii Irenei se plecară, începând să cerceteze cu atenţie un fir de iarbă.’

— Cu cine te logodeşti, Henry? întrebă ea într-un târziu.

— Ce? Păi, *cu tine*, bineînţeles! Dumnezeule, cu cine alta?

— Dar pe mine nu m-ai întrebat…, vorbi ea fără grabă, însă pe un ton răspicat.

Pentru o clipă, Henry se înroşi, apoi îşi încleştă maxilarele.

— Ei bine, nici n-o să te-ntreb. Îţi spun! Ce ai de gând să faci?

Se lăsă către fată, iar Max Scanlon chicoti şi le făcu semn celorlalţi să plece. Se îndepărtară cu toţii în vârful picioarelor.

O formă neclară apăru pe neaşteptate, împleticindu-se, şi cei doi tweeni se smulseră din îmbrăţişare, derutaţi. Uitaseră total de restul lumii.

Nu era însă un tween.

— Oh… păi… este un fib! strigă Irene.

Acesta înaintă legănându-se stângaci peste iarba udă, folosindu-se fără pricepere de membrele musculoase. Apropiindu-se, se lăsă să cadă pe abdomen, istovit la culme, şi îşi întinse apendicele anterioare.

Intenţia îi era limpede. Irene şi Henry apucară fiecare un membru. Preţ de câteva clipe, se aşternu o linişte deplină, iar ochii mari ai fibului scânteiară solemni în lumina lămpilor atomo. Apoi, Irene tuşi stânjenită şi Henry râse sfios. Contactul fu întrerupt.

— Ai văzut acelaşi lucru ca mine? întrebă tânărul.

Irene era roşie ca para focului.

— Da, un lung şir de pui fibi, vreo cincisprezece…

— Sau douăzeci…
—… cu *păr lung şi alb!*

9. EREDITATE

Astonishing Stories, aprilie 1941

Dr. Stefansson mângâie teancul gros de file dactilografiate din faţa lui.

— Totul se află aici, Harvey – douăzeci şi cinci de ani de muncă. Manieratul profesor Harvey pufăi gânditor din pipă.

— Ei bine, rolul tău a luat sfârşit… ca şi cel al lui Markey, pe Ganymede. De-acum, totul depinde de gemeni.

Urmă o scurtă tăcere, propice gândurilor, după care Stefansson se foi:

— Intenţionezi să-i comunici imediat veştile lui Allen? Interlocutorul său aprobă din cap.

— Va trebui s-o fac înainte de a ajunge pe Marte… cu cât mai repede, cu atât mai bine. – Tăcu, preţ de câteva clipe, apoi continuă cu glas încordat: Mă întreb ce simţi când, după douăzeci şi cinci de ani, afli că ai un frate geamăn despre care n-ai ştiut nimic. Trebuie să fie un şoc destul de zdravăn.

— George cum a reacţionat?

— La început, nu i-a venit să creadă şi nu-l învinuiesc. Markey s-a străduit din răsputeri să-l convingă că nu-i o farsă. Bănuiesc că şi cu Allen treaba va merge la fel de greu.

Zicând acestea, profesorul îşi scutură scrumul din pipă şi clătină din cap.

— Mai că m-aş duce pe Marte să văd cum se împacă cei doi, comentă Stefansson.

— Să nu faci aşa ceva! Experimentul a durat prea mult şi este prea important ca să-l influenţezi printr-o prostie.

— Ştiu, ştiu! Ereditatea împotriva mediului! Poate că, în

sfârşit vom căpăta răspunsul după care alergăm de atâta vreme… (Vorbea pe jumătate pentru sine, ca şi cum ar fi repetat o formulă veche şi familiară.) Doi gemeni identici separaţi la naştere – unul crescut pe bătrânul şi civilizatul Pământ, celălalt pe colonizatul Ganymede. Apoi, la împlinirea a douăzeci şi cinci de ani, cei doi sunt aduşi pentru prima dată laolaltă pe Marte… Doamne! Păcat că n-a apucat şi Carter să vadă… Totuşi, sunt copiii *lui.*

— Păcat… Noi însă trăim, ca şi gemenii. Încheierea experimentului va constitui un tribut adus memoriei lui.

***

Cine vede pentru întâia dată filiala marţiană a lui „Medicinal Products, Inc.” nu are de unde să ştie că în zonă mai există şi altceva în afară de deşert. Nu poate zări vastele peşteri subterane unde lichenii sunt cultivaţi în sere, sub forma unor uriaşe câmpuri înfloritoare. Sistemul complicat de transport care conectează fiecare kilometru pătrat al ogoarelor la clădirea centrală este invizibil. Sistemul de irigaţie, purificatoarele de aer, conductele de canalizare – toate sunt ascunse.

Se observă doar clădirea scundă din cărămidă roşie şi de jur împrejur pustiul marţian, ruginiu şi arid.

Atât văzuse şi George Carter când sosise cu naveta-taxi, dar cel puţin el nu se lăsase înşelat de aparenţe. Ar fi fost de-a dreptul anormal s-o facă, fiindcă existenţa pe care o dusese pe Ganymede fusese orientată permanent chiar în direcţia aceasta. Tânărul cunoştea fiecare centimetru pătrat al peşterilor aflate sub sol, de parcă s-ar fi născut şi ar fi crescut acolo.

Acum se găsea în cabinetul profesorului Lemuel Harvey şi permitea doar unei vagi umbre de tulburare să-i întunece expresia impasibilă. Ochii săi albaştri ca gheaţa îi căutară

pe cei ai profesorului.

— Zici că geamănu’ ăst-al meu o s-ajungă repede?

— E în drum spre noi, încuviinţă profesorul.

George îşi încrucişă picioarele şi expresia îi deveni aproape visătoare.

— Zici că seamănă cu mine?

— Destul de bine. Sunteţi gemeni identici.

— Mda. M-am gândit ieu. Mi-ar fi plăcut să-l fi cunoscut dă la-nceput... pă Gani. – Se încruntă: Zici c-a trăit toată viaţa pă Pământ?

O expresie de interes flutură pe chipul lui Harvey.

— Nu-ţi plac pământenii? întrebă el iute.

— N-aş zice. Atât doar că-s gingaşi. Aşa-s toţi pă care-i ştiu.

Harvey îşi stăpâni un surâs. In scurt timp însă, conversaţia lâncezi.

Semnalul venind dinspre intrare îl smulse simultan pe Harvey din visare şi pe George din scaun. Profesorul apăsă un buton de pe tăblia biroului şi uşa se deschise.

Un individ pătrunse în încăpere, apoi se opri. Gemenii rămaseră faţă în faţă.

Fu un moment încordat, capabil să oprească răsuflarea; de aceea, profesorul Harvey se afundă în fotoliul său moale, îşi uni palmele şi privi atent.

Cei doi stăteau încordaţi, la trei metri distanţă unul de celălalt, fără ca vreunul să încerce un gest de apropiere. Contrastul dintre ei era extrem de interesant, cu atât mai frapant din cauza marii lor asemănări.

Ochi albaştri-glacial fixau ochi albaştri-glacial. Fiecare dintre ei vedea un nas lung şi drept deasupra buzelor pline, strânse ferm. Pomeţii înalţi erau la fel de proeminenţi la amândoi, iar bărbia ieşea în acelaşi mod în afară, voluntară. Ba chiar exista aceeaşi sprânceană, la ambii, pe jumătate înălţată într-o expresie de interes absorbit, pe jumătate

întrebător.

Dar, în rest, nu mai existau alte asemănări. Hainele lui Allen Carter aveau întipărită în fiecare cusătură pecetea New York-ului. Începând cu bluza largă şi continuând cu pantalonii coloraţi în purpuriu-închis, lungi până la genunchi, cu ciorapii de culoarea somonului şi cu sandalele sclipitoare, el reprezenta întruchiparea ultimei mode terestre.

Pentru o fracţiune de secundă, George Carter fu conştient de faptul că o senzaţie de stângăcie pusese stăpânire pe el, aşa cum stătea acolo, în cămaşa lui de bumbac ganymedean, cu mâneci strâmte şi închisă la gât. Vesta descheiată şi pantalonii largi cu manşetele vârâte în bocancii înalţi, cu talpă groasă, erau grosolane şi provinciale. Până şi *el* simţi asta – doar o clipă.

Din buzunarul unei mâneci, Allen scoase o tabacheră – era primul gest făcut de unul dintre fraţi – o deschise şi extrase din ea un cilindru subţire de tutun acoperit cu hârtie, care se aprinse singur la prima inhalare.

George şovăi încă o secundă, apoi trecu la fapte, acţiunea sa fiind aproape una de sfidare. Îşi vârî o mână în buzunarul interior al vestei şi scoase de acolo un trabuc verde şi mototolit, făcut din frunze ganymedene. Aprinse apoi un chibrit frecându-l pe unghie şi rămase pufăind în acelaşi ritm cu fratele său.

Imediat, Allen izbucni în râs – un sunet ciudat, ascuţit.

— Am impresia că ai ochii ceva mai apropiaţi.

— Zic că da. Şi păru' tău ie aranjat… altfel.

În vocea ganymedeanului se simţea o uşoară dezaprobare. Mâna dreaptă a lui Allen se înălţă instinctiv spre părul său lung, castaniu, grijuliu ondulat, în vreme ce ochii săi inspectau coada neglijentă în care era strâns părul la fel de lung al celuilalt.

— Bănuiesc că va trebui să ne obişnuim unul cu celălalt.

Eu unul sunt gata să încerc.

Pământeanul înaintă cu mâna întinsă.

— Fac prinsoare, rânji George. Şi ieu zic la fel.

Mâinile se întâlniră şi se strânseră.

— Te cheamă All'n, nu? întrebă cel de pe Ganymede.

— Şi pe tine George, nu? replică celălalt.

Apoi, vreme de câteva minute interminabile, nici unul nu mai vorbi. Se priviră... şi zâmbiră, pornind să astupe prăpastia unei despărţiri ce durase douăzeci şi cinci de ani.

***

Privirea inexpresivă a lui George examină covorul de vegetaţie pipernicită şi purpurie care se întindea în loturi pătrate în depărtarea ceţoasă a cavernelor. Ziarele şi reporterii de specialitate ar fi fost gata să închine imnuri „Lichenilor de aur” de pe Marte, referindu-se la extractele purificate – câteva zeci de grame din mai multe pogoane de cultură – care deveniseră indispensabile pentru cei care practicau profesiunea de medic în întregul sistem solar. Opiaţi, vitamine, un nou tratament al pneumoniei... plantele acelea valorau aproape cât propria lor greutate în aur.

Pentru George însă, ele rămâneau nişte simple plante; plante care trebuiau îngrijite până ajungeau la maturitate, apoi recoltate, balotate şi expediate laboratoarelor din Aresopolis-ul aflat la câteva sute de kilometri depărtare.

Reduse la jumătate viteza micului său vehicul de teren şi se aplecă furios pe geam.

— Hei, tu! Da, tu, ăla cu noroi pe faţă! Vezi ce faci – ţine naibii apa-n canale!

Apoi reveni în poziţie normală şi maşina ţâşni mai departe. Ganymedeanul mormăi nervos, ca pentru sine:

— Blestemaţii ăştia d-aci nu-s buni dă nimic. Au atâtea

maşini care le fac treaba, că zic că şi-au băgat minţile-n vacanţă.

În cele din urmă, vehiculul se opri şi tânărul coborî. Strecurându-se printre licheni, se apropie de mai mulţi bărbaţi strânşi în jurul unui echipament prevăzut cu braţe de păianjen.

— Am venit, anunţă el. Care-i treaba, All'n?

Capul lui Allen răsări dinapoia maşinăriei.

— Staţi aşa! strigă el către ceilalţi, apoi se îndreptă spre fratele său. George, funcţionează! E lent şi cam primitiv, dar funcţionează. Acum, după ce am reuşit să-i stabilesc principiile de bază, l-am putea îmbunătăţi. După aceea, vom fi în stare…

— Stai aşa, All'n! Pă Gani, noi o luăm încetişor. Aşa ajungi să trăieşti mult. Ce-i asta?

Allen făcu o pauză pentru a-şi şterge fruntea. Chipul îi strălucea de unsoare, transpiraţie şi entuziasm.

— Lucrez la chestia asta de când am absolvit colegiul. Este o variantă modificată a unei maşini pământene, dar mult îmbunătăţită – un culegător mecanic.

Pescui din buzunar o foaie de hârtie groasă, de multe ori împăturită şi reîmpăturită, şi, continuând să vorbească, o întinse pe jos.

— Până acum, culesul a reprezentat partea cea mai ineficientă a procesului de producţie, ca să nu mai amintesc de cele cincisprezece-douăzeci la sută pierderi cauzate de recoltarea unor plante neajunse la maturitate. La urma urmelor, ochii omeneşti au şi ei limite, iar lichenii… Fii atent!

Şi Allen se aşeză pe vine în faţa hârtiei. George se aplecă peste umărul lui, privind încruntat.

— Vezi? Este o combinaţie între un fluoroscop şi o celulă fotoelectrică. Starea de maturitate a plantei poate fi apreciată după dezvoltarea sporilor din interior. Maşinăria

este astfel reglată încât circuitul cuvenit este declanşat doar de raportul corect de lumină/întuneric format de sporii maturi dinăuntru. Pe de altă parte, ai doilea circuit… stai, e mai simplu să-ţi demonstrez.

Pământeanul se ridică, plin de entuziasm, şi dintr-o săritură urcă în scaunul din partea din spate a culegătorului, apoi trase o manetă.

Maşina se răsuci lent spre licheni şi „ochiul” ei se deplasă la o distanţă de cincisprezece centimetri deasupra lotului. Trecând peste fiecare plantă, un braţ mecanic lung şi subţire ţâşnea, retezând tulpina la un centimetru deasupra solului şi depozitând-o apoi pe panta de descărcare. Înapoia culegătorului rămânea un şir regulat de grămăjoare de licheni.

— Ulterior, vom putea cupla şi un balotator. Ai remarcat că de unii licheni nu se atinge? Aceia încă nu sunt maturi. Aşteaptă să găsească o plantă prea coaptă, să vezi ce face…

Peste câteva clipe, când o plantă fu ruptă şi lăsată locului, Allen scoase un strigăt de fericire şi opri culegătorul.

— Ai văzut? Cam într-o lună, vom putea trece la introducerea lui pe loturi.

George îşi privi posac fratele geamăn.

— Zic c-o să treacă mai mult de-o lună. Ba chiar n-o să fie niciodată!

— Cum adică „niciodată”? Dacă ne grăbim puţin…

— Nu-mi pasă nici dacă-l vopsiţi roz-bonbon. Chestia asta n-o s-apară pă loturile *mele.*

— Ale *tale?*

— Îmhî, sosi răspunsul sec. Am acelaşi drept dă veto ca şi tine. Nu poţi face nimic făr-acordu’ meu şi-n privinţa asta nu ţi-l dau. Ba chiar vreau să-ţi iei drăcovenia d-aci. N-am nevoie dă iea.

Allen coborî de pe maşină, şi se înfipse în faţa fratelui său.

— Ai fost de acord să experimentez pe acest lot fără să fie vorba de nici un veto şi te rog să respecţi înţelegerea pe care am făcut-o.

— Bine. Da’ să nu văd blestemata de maşinărie p-alte loturi.

Pământeanul se apropie încet de celălalt. În ochii lui sclipea o căutătură periculoasă.

— Fii atent, George! Nu-mi place atitudinea ta şi nu-mi place modul în care-ţi utilizezi dreptul de veto. Nu ştiu cum te-ai obişnuit pe Ganymede, dar aici e vorba de nişte lucruri cu adevărat importante şi va trebui să renunţi la multe din prejudecăţile tale provinciale.

— Numai dac-o s-o vreau ieu. Şi dacă ţii morţiş să te cerţi, ar fi mai bine să mergem la tine-n birou. Nu-i bine s-o facem în faţa oamenilor.

***

Drumul de înapoiere, până la Central, a fost parcurs într-o tăcere rău prevestitoare. George fredona încetişor un cântecel, în vreme ce Allen îşi încrucişase braţele şi privea cu o indiferenţă ostentativă drumul îngust dintre loturi. Tăcerea persistă şi după ce intrară în biroul pământeanului. Allen arătă spre un scaun şi ganymedeanul luă loc, fără să scoată un cuvânt. Îşi scoase nelipsitul trabuc şi-l aşteptă pe celălalt să deschidă discuţia.

Allen se aşeză pe marginea scaunului său şi-şi sprijini ambele coate pe tăblia mesei, după care începu să vorbească repede:

— Multe detalii din situaţia noastră îmi sunt cu totul de neînţeles. Nu ştiu de ce te-au crescut pe tine pe Ganymede şi pe mine pe Pământ, nu ştiu de ce nu ne-au permis să ne

cunoaştem până acum, sau de ce ne-au făcut directori cu drept de veto asupra deciziei celuilalt. Ştiu însă că situaţia va deveni rapid insuportabilă. Corporaţia aceasta trebuie modernizată – o ştii şi tu. Cu toate acestea, ai recurs la dreptul de veto la fiecare noutate pe care am încercat s-o introduc, oricât de măruntă ar fi fost ea. Nu-mi dau seama cum priveşti tu lucrurile, dar mă încearcă bănuiala că tu te crezi tot pe Ganymede. Dacă ai rămas cu prejudecăţile provinciale, te previn că a sosit momentul să renunţi rapid la ele. Eu sunt de pe Pământ şi corporaţia aceasta va fi condusă cu eficienţă pământeană şi organizare pe măsură. Înţelegi?

George trimise spre tavan un nor de fum urât mirositor înainte de a răspunde, dar când o făcu, ochii săi fulgerară şi glasul îi fu tăios.

— Pământu', da? (eficienţa pământeană? Ei bine, All'n, ţin la tine. N-am ce-i face. Semeni aşa dă mult cu mine că dacă n-aş ţine, zic c-ar însemna să nu ţin la mine. Nu-mi face plăcere să ţi-o spun, da' ieducaţia ta ie dă vină. – Treptat, vocea sa deveni acuzatoare. – Ieşti un pământean… Uită-te la tine! Un pământean ie jumate dă bărbat şi normal că se bizuie pă maşini. Tu zici însă ca maşinile – doar *maşinile* – să conducă corporaţia? Pentru ce-s *oamenii?*

— Oamenii conduc maşinile, sosi răspunsul scurt şi iritat.

Ganymedeanul se sculă şi lovi cu pumnul în birou.

— Ba maşinile-i conduc pă oameni, şi-o ştii şi tu! Mai întâi le foloseşti, dup-aia depinzi dă iele şi-n cele din urmă devii sclavu' lor. Pă dragu' tău de Pământ ierau numa' maşini, maşini, maşini… şi care-i rezultatu'? Ce *ieşti* tu? Ţi-o spun ieu. Jumate dă bărbat!

Apoi, cum furia i se stinse, continuă pe un ton potolit:

— Ieu tot ţin la tine. Ţin la tine destul dă mult ca să-mi

doresc să fi trăit pă Gani, cu mine. Pă Jupiter, ar fi ieşit un bărbat adevărat din tine!

— Ai terminat? întrebă Allen.

— Aşa zic!

— Atunci o să-ţi spun ceva. În tine nu există nimic rău care să nu poată fi îndreptat… dacă ai fi trăit pe o planetă decentă. Aşa, însă, tu îi aparţii lui Ganymede. Sfatul meu este să revii acolo.

— Nu te gândeşti să-mi tragi una-n nas, nu? rosti încetişor George.

— Nu. Nu m-aş putea lua la bătaie cu propria-mi imagine, dar dacă ai fi avut faţa numai puţin diferită mi-ar fi plăcut să-ţi fi ars câteva.

— Crezi c-ai fi fost în stare… un pământean ca tine? Haide, stai jos!

Ne-a cam sărit muştaru' la amândoi. În felu' *ăsta* nu se rezolvă nimic.

***

Ganymedeanul se aşeză din nou, pufăi zadarnic din trabucul stins şi apoi îl azvârli dezgustat în recipientul incineratorului.

— Unde-i apa? mârâi el.

Allen surâse încântat.

— Ai avea ceva împotrivă dacă ţi-ar fi adusă de o maşină?

— De o maşină? Cum adică?

Şi George începu să arunce în jur priviri suspicioase.

— Fii atent! Am instalat-o acum o săptămână.

Allen atinse un buton de pe tăblia biroului şi dedesubt se auzi un clic slab, urmat de sunetul apei curgând. Peste câteva secunde, un disc metalic de lângă mâna dreaptă a pământeanului glisă în lateral şi pe masă apăru un pahar cu

apă.

— Poftim, spuse Allen.

George îl ridică grijuliu şi bău. Apoi azvârli paharul în incinerator şi se uită lung şi gânditor spre fratele său.

— Pot să văd alimentatoru’ ăsta cu apă?

— Sigur că da. E instalat sub birou. Stai să-ţi fac loc.

Ganymedeanul se strecură dedesubt, în. vreme ce Allen îl urmărea, uşor nedumerit. Un braţ musculos apăru de jos şi o voce înăbuşită răsună:

— Dă-mi o şurubelniţă.

— Poftim! Ce vrei să faci?

— Nimic, numa’ să mă uit la o chestie…

Tânărul luă şurubelniţa şi vreme de câteva minute nu se auziră decât ocazionale zăngănituri metalice. În cele din urmă, George îşi făcu apariţia, roşu la faţă, şi-şi aranjă satisfăcut gulerul mototolit.

— Pă ce buton apăs?

Allen i-l indică pe cel cuvenit şi fratele său îl apăsă. Se auzi gâlgâitul apei. Pământeanul privi nedumerit de la birou la George şi înapoi. După aceea, îşi dădu seama că sub tălpile sale se formase o băltoacă. Sări de pe scaun, privi în jos şi scânci stupefiat:

— Ce dracu’ ai făcut?

Un firicel de apă se prelinse de sub birou către uşă; gâlgâitul continua să se audă.

George se îndreptă tacticos spre ieşire.

— L-am scurtcircuitat, ia-ţi şurubelniţa şi repară-l! Cu o clipă înainte de a trânti uşa, adăugă: Asta-i buba cu iubitele tale dă maşini! Se strică atunci când ţi-e lumea mai dragă…

***

Târâitul devenise insistent, silindu-l pe Allen Carter să deschidă iritat un ochi. Era încă beznă.

Oftând, ridică un braţ spre tăblia patului şi conectă audiomiterul.

Glasul tremurător al lul Amos Wells, din tura de noapte, chiţăi disperat. Ochii lui Allen se deschiseră brusc şi tânărul se sculă în capul oaselor.

— Eşti nebun!

Sărise însă în pantaloni chiar în timp ce vorbea. În zece secunde, cobora treptele, câte trei o dată. Se năpusti în biroul principal aproape imediat după fratele său.

Încăperea era ticsită; înăuntru era un vacarm de nedescris.

Allen îşi îndepărtă părul lung din ochi.

— Cuplaţi reflectorul turelei! porunci el.

— E cuplat, mormăi cineva cu resemnare.

Pământeanul se repezi la fereastră şi privi afară. Raza gălbuie ajungea doar la câţiva metri, după care se pierdea în pâcla groasă. Apoi, tânărul trase de râma ferestrei şi aceasta se ridică scârţâind, câţiva centimetri. Se auzi urletul vântului, urmat de un concert de tuse din odaie. Allen trânti fereastra la loc şi îşi duse palmele la ochii plini de lacrimi.

Între două strănuturi, George vorbi:

— Nu suntem în zona furtunilor dă nisip. Ce s-a-ntâmplat?

— Ba-i chiar o furtună! spuse Wells plângăcios. Cea mai teribilă pe care-am văzut-o până acum. S-a pornit ca din senin. M-a luat prin surprindere. Până am închis toate ecluzele, era prea târziu.

— Prea târziu?! – Allen ignoră nisipul din ochi şi repetă răstit: Prea târziu pentru ce?

— Prea târziu pentru vehicule. Navetele au păţit-o cel mai rău. Nu există una care să nu aibă duzele înfundate cu nisip. Acelaşi lucru e valabil pentru pompele de irigaţii şi sistemul de ventilaţie. Generatorii de dedesubt n-au păţit

nimic, dar toate celelalte trebuie demontate şi remontate. Suntem în întârziere cu cel puţin o săptămână. Poate chiar cu mai mult…

Tăcerea apăsătoare care se lăsase fu întreruptă într-un târziu de Allen:

— Preia conducerea, Wells! Organizează oamenii în două schimburi şi începeţi cu pompele. Dacă nu sunt gata în douăzeci şi patru de ore, riscăm să rămânem fără jumătate de recoltă. Stai… vin şi eu cu voi.

Se răsuci, gata să plece, dar încremeni în mijlocul primului pas la vederea lui Michael Anders, transmisionistul-şef, care venise în goană pe scări.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Toată planeta a luat-o razna, gâfâi Anders. S-a produs cel mai mare seism din istorie… cu epicentrul la nici cincisprezece kilometri de Aresopolis!

Urmă un cor de exclamaţii secondat de o cascadă de blesteme şi imprecaţii. Oamenii se adunară tulburaţi în jurul celor doi; mulţi aveau familii sau rude în metropola marţiană. Anders îşi continuă relatarea cu răsuflarea întretăiată:

— A venit complet pe nepregătite. Aresopolis este în ruine şi au izbucnit incendii. Nu există alte detalii, dar acum cinci minute transmisia din laboratorul nostru de acolo a încetat.

Hărmălaia izbucni din nou. Veştile se răspândiră până în colţurile cele mai îndepărtate ale Central-ului şi neliniştea atinse o intensitate periculos de apropiată de panică.

— Linişte! strigă Allen, încercând să ţină situaţia sub control. În privinţa lui Aresopolis, nu putem face nimic. Avem necazurile noastre. Probabil că furtuna aceasta neaşteptată are o legătură cu seismul… şi *de ea* trebuie să ne ocupăm acum. Toată lumea să treacă la treabă – lucraţi cu toată viteza! în curând, vor avea nevoie de noi în

Aresopolis! – Apoi, răsucindu-se către Anders, adăugă: întoarce-te la aparate şi insistă până capeţi din nou legătura! Vii cu mine, George?

— Ieu zic că nu, veni răspunsul. Ocupă-te dă maşinile tale, ieu cobor cu Anders.

***

Când Allen reveni în Central, se lumina de ziuă – zori întunecate, ceţoase. Tânărul era istovit – cu mintea şi trupul – şi arăta ca atare. Pătrunse în camera transmisiunilor.

— Este un dezastru. Dacă…

— Şşş, îi făcu semn George să tacă.

Fratele său amuţi. Anders era aplecat deasupra receptorului, răsucind reglaje minuscule cu degete nervoase.

— Inutil, domnule Carter! înălţă el privirea. Nu-i pot prinde…

— Bine. Rămâi aici şi ciuleşte urechile. Anunţă-mă în cazul în care apare ceva, orice…

Apoi, pământeanul ieşi din camera transmisiunilor, prinzându-l de braţ pe George şi trăgându-l după el.

— Când putem livra următoru' lot, All'n?

— Abia peste vreo săptămână. Vreme de câteva zile, n-o să dispunem de nimic care să meargă ori să zboare, cât despre licheni… va trece şi mai mult până să putem începe recoltatul.

— N-avem rezerve?

— Câteva tone de plante asortate… în principal din cele roşii-purpurii. Transportul de marţea trecută a luat aproape totul.

George căzu pe gânduri. Fratele său aşteptă câteva momente, apoi întrebă brusc:

— La ce te gândeşti? Ce se aude din Aresopolis?

— Nenorociri! Cutremuru’ a dărâmat jumătate din oraş şi restu-i în flăcări. Cincizeci dă mii o să-şi petreacă nopţile sub ceru’ liber. Asta nu-i prea plăcut toamna pă Marte, fără sisteme gravitaţionale.

— Pneumonie, fluieră Allen.

— Guturai, gripe şi tot felu’ dă răceli, ca să nu mai zic d-ăia arşii. Moş Vincent ie făcut foc.

— Vrea licheni?

— Mai are rezerve numa’ pe două zile. *Trebuie* să mai primească.

Amândoi vorbeau pe un ton liniştit, aproape cu nepăsare, cu acea imensă indiferenţă care face suportabile crizele de proporţii. După o scurtă pauză, George întrebă din nou:

— Când am putea reîncepe livrările?

— În nici un caz mai devreme de o săptămână… indiferent ce am face. Dacă ne-ar trimite o navetă de îndată ce-ar înceta furtuna, poate că am reuşi să le expediem stocurile noastre provizorii până ne apucăm de treabă.

— Nici să nu te gândeşti la asta. Aerodromul ie-n ruine. N-au nici măcar o navetă operaţională.

Din nou se lăsă tăcerea, apoi Allen vorbi cu un glas în care se citea încordarea:

— Ce aştepţi? De ce ai expresia asta?

— Aştept să recunoşti că nenorocitele tale dă maşini au dat greş tocmai când aveam mai multă nevoie dă iele.

— Recunosc! pufni pământeanul.

— Bun! Ş-acum să-ţi demonstrez ce poate face mintea *omului.* – îi întinse o foaie de hârtie: Asta-i copia mesajului pă care i l-am trimis lu’ Vincent.

Allen îşi privi îndelung fratele, apoi citi în şoaptă:

„în treizeci şi şase de ore vom livra tot ce avem în stoc. Sperăm să vă fie de folos timp de câteva zile, până vom

putea expedia un transport normal. Situaţia este destul de încurcată aici.”

— Cum o să faci? întrebă el după ce termină.

— O să-ncerc să-ţi arăt, răspunse George, şi abia acum fratele său îşi dădu de seama că părăsiseră Central-ul şi se aflau în grote.

După cinci minute de mers, ganymedeanul se opri înaintea unui obiect masiv, ce abia se distingea în penumbră.

— Autocamionu’ dă deşert! spuse el, aprinzând luminile.

Autovehiculul nu era câtuşi de puţin impunător. Având o cabină de pilotaj scundă, în faţă, şi trei remorci butucănoase, deschise în partea superioară, el constituia o mostră clară de decrepitudine. Cu cincisprezece ani în urmă, fusese trecut la fiare vechi, după apariţia săniilor-de-nisip şi a navetelor transportoare.

— L-am verificat acu’ o oră şi po’ să spun că ie-n stare dă funcţionare, rosti George cu un aer triumfător. Are lagăre ietanşe, climatizor pentru cabină şi motor cu combustie internă.

Celălalt îl privi cu o expresie de scârbă.

— Adică arde combustibil chimic…

— Îmhî! Benzină! D-asta-mi place. Îmi aminteşte dă Ganymede. Pe Gani aveam un motor cu ben…

— Stai aşa! Noi nu avem benzină!

— Nu zic că nu. Da’ iexistă o mulţime dă hidrocarburi lichide p-aici. Ce zici de Solvent D? Ie-n principal octan. Avem nu ştiu câte rezervoare.

— Este adevărat. Totuşi, în cabină nu pot lua loc decât doi piloţi.

— Ştiu. Ieu sunt unu’.

— Iar eu celălalt.

— Mi-am zis ieu c-aşa o să spui, mormăi George, da’ acu’ n-o să fie doar o treabă d-apăsat butoane. Zici că te-

ncumeţi… pământene?

— Zic că da… ganymedene.

***

Soarele răsărise cu două ore înainte ca motorul camionului să pornească, dar în exterior pâcla se îndesise – dacă aşa ceva mai era posibil.

Drumul principal ce străbătea peşterile forfotea de activitate. Figurile groteşti, cu ochii holbându-se prin vizoarele din sticlă groasă ale căştilor improvizate, se retraseră atunci când roţile late, special proiectate pentru nisipul marţian, porniră să se învârtă lent. Cele trei remorci fuseseră încărcate cu plante purpurii, apoi acoperite cu prelate strâns legate… iar acum se semnala deschiderea ecluzelor.

Maneta fu apăsată şi uşile duble se depărtară, scrâşnind în semn de protest din cauza nisipului prins în glisiere. Autocamionul ieşi printr-un vârtej cenuşiu de nisip suflat în interior, iar înapoia sa siluetele acoperite de praf îşi şterseră vizoarele şi închiseră uşile.

***

În virtutea obişnuinţei căpătate pe Ganymede, George întâmpină printr-o inspiraţie adâncă modificarea gravitaţională bruscă, apărută după ce părăsiseră câmpurile Gravitor protectoare din caverne. Palmele nu i se clintiră pe volan. În schimb, fratele său se găsea într-o stare mult diferită. Nodul strâns de greaţă din stomac se relaxa foarte încet şi trecu multă vreme până ce respiraţia sa neregulată şi gâjâită reveni cât ele cât mai aproape de normal.

În tot acest timp, pământeanul fu conştient de privirile

pe care i le arunca George şi de umbra de surâs de pe buzele lui.

Acest lucru era suficient pentru a-l face să-şi stăpânească orice geamăt, deşi muşchii abdominali îi erau încercaţi de crampe şi o transpiraţie îngheţată îi scălda chipul.

Kilometrii se scurgeau lent, însă iluzia de nemişcare semăna aproape până la identitate cu cea din spaţiul cosmic. Peisajul înconjurător se zărea cenuşiu – monoton, lipsit de variaţii. Motorul se auzea ca un tors sonor, iar clicăitul purificatorului de aer, aidoma unui ticăit hipnotic. Din când în când, câte o rafală foarte puternică de vânt repezea în parbriz o jerbă de nisip ce răsuna ca un milion de ace din oţel.

George nu-şi dezlipea ochii de pe busola bordului. Tăcerea era aproape apăsătoare.

După un timp, ganymedeanul îşi întoarse capul şi mormăi:

— Ce naiba are ventilatoru' ăla?

Allen se ridică şi, strecurându-se pe lângă plafonul scund, examină situaţia. Când îşi reluă locul, era palici la faţă.

— S-a oprit…

— O să treacă nişte ore până s-opreşte furtuna asta. Pân-atunci, trebuie s-avem aer. Treci în spate şi repară-l! (Vocea i se auzea sec şi monoton.) Ţine! continuă el când Allen ajunse în partea din spate a cabinei. Asta-i trusa dă scule. Ai vreo două'j dă minute până aeru' devine irespirabil. Deja ieste îmbâcsit.

Norii de nisip se apropiară mai mult şi luminiţa gălbuie de deasupra capului lui George împrăştia doar parţial bezna dinăuntru.

Înapoia sa răsunară diverse zgomote, apoi glasul lui Allen:

— Fir-ar a naibii de frânghie! Ce caută aici?

Ciocăni ceva şi blestemă dezgustat.

— Chestia asta-i plină de rugină.

— Altceva? strigă ganymedeanul.

— Nu ştiu. Aşteaptă până-l curăţ.

Răsunară alte ciocănituri, urmate de un scrâşnet aspru, aproape continuu.

Allen reveni la locul lui. Faţa îi era acoperită de o sudoare amestecată cu rugină, iar faptul că se ştersese cu dosul mâinii nu îmbunătăţise cu nimic situaţia.

— Acum, c-am curăţat rugina, pompa curge ca o sită. Am trecut pe turaţia maximă, dar nu ne-a mai rămas decât să ne rugăm Domnului să ne scape de avaria totală.

— Dă-i drumu' şi roagă-te! replică sec George. Roagă-te să găseşti un buton pă care s-apeşi.

Pământeanul se încruntă şi privi pe geam, fără să mai scoată o vorbă.

***

Pe la ora patru după-amiaza, George se hotărî să rupă tăcerea:

— Se pare c-atmosfera a-nceput să se limpezească, mormăi el.

Allen căscă şi încercă să se întindă. În cabină, aerul era stătut.

Ventilatorul şuiera ameninţător între clicăituri, iar acestea deveneau tot mai depărtate în timp. Nu avea să mai reziste multă vreme.

— Cât am mers?

— Cam o treime din drum. Cum te simţi?

— Destul de bine, se răsti Allen, apoi se retrase în cochilia sa.

***

Sosise seara şi, o dată cu ea, răsăriseră primele stele sclipitoare ale nopţii marţiene, când, cu un ultim şi jalnic fâsâit, ventilatorul îşi dădu obştescul sfârşit.

— La dracu'! făcu George. Oricum, nu mai pot respira-n mizeria asta. Deschide geamurile!

Tăiosul vânt marţian se năpusti înăuntru purtând ultimele fire de nisip. George tuşi, îşi trase peste urechi căciula din lână şi deschise radiatoarele.

— Tot se simte nisipu'.

Allen privi melancolic cerul.

— Acolo-i Pământul… cu Luna alături de el.

— Pământu'? repetă George cu un dispreţ evident. Apoi, întinzând degetul spre orizont, zise zâmbind: Uite-l acolo pe bătrânu' Jupi!

Dădu capul pe spate şi începu să cânte cu o voce sonoră de bariton:

— „Când deasupră-ni străluceşte
Al lu' Jupi disc poleit,
Sufletu' meu îşi doreşte
S-ajungă unde-i fericit –
Pă bunul *Ganyme-e-e-ede!”*

Ultima notă vibră şi apoi se întrerupse, vibră şi se întrerupse din nou şi din nou, cu o rapiditate tot mai mare, până ce tremoloul străpunse aerul, ieşind din spectrul audibil.

Allen rămăsese cu ochii holbaţi la fratele său.

— Cum ai făcut asta?

— Ăsta-i trilu' ganymedean, rânji George. Nu l-ai mai auzit pân-acum?

— Am auzit doar *despre* el…

Celălalt deveni ceva mai cordial.

— Bineînţeles că nu poate fi făcut decât într-o

atmosferă rarefiată. Ar fi trebuit să m-auzi pă Gani. Când îmi iese bine, te scol dă pă scaun. Fii atent! Stai să beau nişte cafea şi dup-aia o să-ţi cânt „Balada Iu' Ganymede”.

Zicând acestea, George inspiră adânc şi începu:

— „Fata bălană pă care-o iubesc

M-aşteaptă sub razele lui Jupi…”

Allen îl prinse brusc de braţ şi-l scutură. Ganymedeanul se înecă şi se opri, tuşind.

— Care-i treaba? se răsti el.

— Am auzit o bubuitură pe acoperiş. Este ceva acolo.

George ridică privirea.

— Treci la volan. Mă duc sus.

— Mă duc eu, clătină din cap Allen. N-am curaj să pilotez chestia asta.

În clipa următoare, se strecură afară.

— Ţine-o aşa! strigă el şi puse un picior pe acoperiş.

***

Pământeanul încremeni în poziţia aceea când deveni conştient de faptul că îl fixau doi ochi galbeni, îngustaţi ca două crăpături. Nu avu nevoie de mai mult de o secundă pentru a-şi da seama că se găsea în faţa unui *keazel* – o situaţie la fel de neplăcută precum descoperirea unui şarpe cu clopoţei într-un pat de pe Pământ.

Nu avu însă timp să-şi compare poziţia actuală cu una terestră, fiindcă *keazel*-ul se repezi spre el, cu colţii veninoşi sclipind în lumina stelelor.

Allen se feri disperat şi-şi pierdu priza. Se prăbuşi, lovind nisipul cu un bufnet surd, iar trupul rece şi solzos al reptilei marţiene sări după el.

Reacţia pământeanului fu aproape instinctivă. Fulgerător, îşi întinse un braţ, strângând cu putere botul îngust al creaturii.

În poziţia aceea, fiara şi omul încremeniră aidoma unui grup statuar. Bărbatul tremura, iar inima îi bubuia rapid şi puternic. Nu îndrăznea să se clintească. Constată că nu-şi putea aprecia corect mişcările membrelor din cauza gravitaţiei marţiene, cu care nu era obişnuit. Muşchii i se contractau aproape fără voia lui şi picioarele îi zvâcneau deşi n-ar fi trebuit s-o facă.

Încercă să stea nemişcat… şi să se gândească.

Keazel-ul se zbătu şi din botul său, strâns puternic în palma lui Allen, ieşi un schelălăit tremurat. Mâna bărbatului devenea lunecoasă din cauza transpiraţiei; simţi botul animalului mişcându-se puţin. Îşi mări strânsoarea, cuprins de panică. Din punct de vedere fizic, *keazel*-ul nu putea face faţă unui om – fie acesta un pământean obosit, speriat şi neobişnuit cu gravitaţia – însă nu era necesară decât o muşcătură… oriunde.

Fiara se smuci brusc; spatele i se curbă şi picioarele» zvâcniră. Allen o prinse acum cu ambele mâini. Nu avea pistol sau cuţit. În imediata lui vecinătate nu zărise nici un bolovan. Camionul dispăruse de mult în noaptea marţiană şi el rămăsese singur… cu un *keazel.*

Cuprins de disperare, îşi răsuci braţele. Capul *keazel-ului* se îndoi, îi putea auzi răsuflarea şuierând şi acelaşi schelălăit pe un ton coborât.

Târându-se, Allen reuşi să-şi pună genunchii pe abdomenul rece şi solzos. Răsuci capul fiarei în continuare. *Keazel*-ul se lupta cu disperare, totuşi bicepşii pământeanului îşi dovedeau superioritatea. Aproape că simţea ultimele etape de agonie a animalului, îşi încordă toate forţele… şi ceva pocni.

Fiara rămase nemişcată.

Bărbatul se sculă în picioare gâfâind. Vântul nopţii marţiene îl străpunse ca un cuţit şi transpiraţia îi îngheţă instantaneu pe tot trupul. Era singur în deşert.

Şocul acestei revelaţii îl copleşi. Auzea în urechi un bâzâit puternic. De-abia mai reuşea să-şi păstreze poziţia verticală. Vântul îl muşca, însă începuse să nu-l mai simtă.

Bâzâitul se transformă într-un glas – un glas care suna straniu prin rarefiata atmosferă marţiană.

— All'n, unde ieşti? Fir-ai al naibii, unde ieşti? All'n? All'n?

O nouă energie străbătu corpul pământeanului. Acesta îşi azvârli leşul *keazel-ului pe* umeri şi porni împleticit în direcţia vocii.

— Aici sunt, G… ganymedeanule. Chiar aici.

După câteva clipe, se lovi orbeşte de fratele său.

— Pământean blestemat, începu acesta imediat, ce naiba, nici măcar nu te poţi ţine de-un camion care merge cu cinş'pe kilometri la oră? Puteai să…

Vocea lui George se preschimbă într-un hârâit.

— Pe acoperiş era un *keazel,* vorbi obosit Allen. El m-a doborât, la… pune-l undeva. Pentru fiecare piele de *keazel* adusă, în Aresopolis se dă o recompensă de o sută de dolari.

Următoarea jumătate de oră trecu fără a-i lăsa vreo amintire clară pământeanului. Când îşi reveni, se afla în cabină şi simţea pe limbă gustul cafelei. Motorul torcea din nou şi era înconjurat de căldura plăcută a radiatoarelor.

George stătea tăcut alături, cu ochii aţintiţi asupra deşertului. Din când în când, îşi dregea vocea şi trăgea cu coada ochiului spre fratele său. Privirea lui arunca scânteieri ciudate.

— Uite ce-i, spuse Allen, de-abia mai stau treaz iar tu pari pe jumătate mort – aşa că ce-ar fi să mă-nveţi „trilul" ăla ganymedean de care spuneai? îi învie şi pe morţi.

George îl fixă şi mai pătrunzător, după care mormăi:

— Sigur că da. Fii atent cum mi se mişcă măru' lu' Adam!

***

Când ajunseră la canal, soarele se găsea la jumătatea drumului spre zenit.

Cu o oră înainte de a se lumina de ziuă, auziseră trosnetul chiciurii sub roţile grele; deşertul lua sfârşit şi se apropiau de oaza canalului. O dată cu răsăritul soarelui, trosnetele dispăruseră şi solul tot mai moale le încetinise înaintarea. Jalnicele tufe sur-verzui ce presărau peisajul neted constituiau prima variaţie apărută pe nesfârşitul nisip roşu pe care-l văzuseră de la începutul călătoriei.

Apoi Allen se aplecase în faţă şi strânsese braţul fratelui său.

— Uite canalul! exclamase el.

În anotimpul acela, „canalul” – un mic afluent al uriaşului Canal Jefferson – conţinea doar un firicel de apă. O dâră şerpuită şi murdară de umezeală, numai atât. Pe ambele maluri se zăreau însă zonele mlăştinoase de noroi negru, care peste un an terestru aveau să se transforme într-un torent rece ca gheaţa.

Autocamionul înaintă încetişor pe panta lină, strecurându-se printre bolovanii târâţi de puhoaiele primăverii şi abandonaţi o dată cu retragerea apelor. Îşi croi drum prin noroi, plescăind greoi în bălţi. Se legănă zgomotos peste pietroaie, afundându-se până la osii când traversă firicelul murdar din mijlocul albiei, apoi începu ascensiunea versantului opus.

Imediat după aceea, prinse să patineze în mod neaşteptat, azvârlindu-i pe cei doi bărbaţi din locurile lor, se strădui în zadar să meargă mai departe şi în cele din urmă rămase neclintit.

Fraţii coborâră din cabină pentru a constata în ce situaţie se aflau. George blestemă pătimaş, cu vocea lui

groasă, stâlcind cuvintele mai mult ca oricând.

— Pă Jupi şi-n…, ie clar c-am dat dă dracul Ne-am înfundat naibii-n noroi ca nişte porci!

Allen îşi îndepărtă părul din ochi cu un gest obosit.

— Bun, acum nu mai sta locului. Mai avem cel puţin o sută cincizeci de kilometri până la Aresopolis. Trebuie să-l scoatem de aici.

— Sigur că da, da' cum?

Imprecaţiile sale scăzură până la nivelul unor murmure şuierate; ganymedeanul începu să scotocească prin cabină, găsi un colac de frânghie şi-l cercetă cu un ochi suspicios.

— Treci aici, All'n, şi când trag apasă pă pedala aia.

George legă funia de puntea din faţă, apoi o târî după el, plescăind prin noroiul care îi ajungea la glezne, până o întinse.

— Acu'! răcni el.

Chipul i se congestionă de efort, iar muşchii spatelui i se încordară, în cabină, Allen apăsă pedala până la podea, auzi motorul uruind puternic şi roţile din spate învârtindu-se nebuneşte în gol. Camionul se cutremură, dar nu se clinti.

— Degeaba! strigă George. Nu mă pot propti-n picioare. Dacă solul ar fi uscat, aş putea s-o fac.

— Dacă solul ar fi fost uscat nu ne-am fi împotmolit, comentă Allen. Dă-mi mie funia!

— Crezi c-o poţi face tu, dacă *ieu* n-am reuşit? sosi răspunsul furios, dar celălalt părăsise deja camionul.

Allen observase din cabină bolovanul cel mare afundat în noroi şi, uşurat, constată că funia ajungea până acolo. Petrecu frânghia în jurul lui şi o înnodă strâns.

Fratele său se apleca pe fereastra cabinei şi-şi agită pumnul prin aer.

— Ieşti tâmpit? Crezi că pietroiu' ăla o să ne tragă?

— Gura, se răsti Allen, şi calc-o când îţi zic!

Apoi se opri la jumătatea distanţei dintre bolovan şi

camion şi apucă funia.

— *Acu'!* răcni el şi trase brusc frânghia spre el cu ambele mâini.

Camionul tresări – roţile sale nu se mai învârteau în gol. Pentru o clipă, ezită, cu motorul vuind la turaţie maximă, în vreme ce mâinile lui George tremurau pe volan. După aceea, porni. Aproape simultan, bolovanul de la celălalt capăt al frânghiei se desprinse din sol cu un plescăit vâscos şi se răsturnă.

Allen desfăcu laţul din jurul lui şi alergă spre vehicul.

— Nu te opri! strigă el şi sări pe treaptă, trăgând funia.

— Cum naiba ai făcut? căscă George ochii uimiţi.

— N-am putere să-ţi mai explic acum. După ce o s-ajungem la Aresopolis şi după ce ne vom odihni bine, o să-ţi desenez triunghiul de forţe şi o să-ţi arăt ce s-a întâmplat. N-a fost vorba de putere musculară. Nu te uita la mine ca la un Hercule.

Fratele său se sili să-şi întoarcă privirea.

—Triunghi dă forţe, zici? N-am mai auzit d-asta, da' dacă poate face *aşa ceva*, ieducaţia merită…

— Gaz de cometă! A mai rămas ceva cafea? – Allen privi ultimul termos, îl scutură cu jale lângă ureche şi continuă: Eh, asta-i, hai să mai exersăm trilul. Practic, îl cânt la fel de bine ca tine.

Căscând zgomotos, mai lansă o ultimă întrebare:

— O să ajungem până la căderea nopţii?

— S-ar putea…

Canalul rămăsese în urma lor.

***

Soarele purpuriu cobora încetişor înapoia Lanţului Sudic, unul dintre cele două „lanţuri muntoase” rămase pe Marte – o regiune de dealuri străvechi, erodate, dincolo de care se

afla Aresopolis. Aici era singurul loc de pe planetă unde puteau fi admirate nişte peisaje remarcabile; totodată, zona era faimoasă şi printr-o altă caracteristică, fiind capabilă, graţie curenţilor de aer ascendenţi, să atragă ocazional câte o ploaie din deshidratata atmosferă marţiană.

În mod obişnuit, poate că doi bărbaţi de pe Pământ, respectiv Ganymede, ar fi rămas mai multă vreme prin regiunea aceea spectaculoasă, dar în cazul gemenilor Carter nu putea fi vorba de aşa ceva.

Ochii umflaţi de nesomn scânteiară din nou la vederea dealurilor din depărtare. Corpurile, aproape istovite, se încordară din nou când începură urcuşul.

Iar camionul acceleră – deoarece imediat înapoia dealurilor se găsea Aresopolis. Drumul pe care mergeau nu mai era unul tras cu linia, apt de a fi parcurs exclusiv după busolă pe un teren neted ca în palmă, îi aştepta un traseu îngust şi şerpuit prin ţinutul accidentat.

Ajunseseră la Piscurile Gemene, când motorul se înecă brusc, tuşi de câteva ori, apoi amuţi.

Allen se sculă şi în glasul lui răsună oboseala şi dezgustul:

— Ce s-a mai întâmplat acum cu celebra maşină superrezistentă?

— Ceva la care m-aşteptam dă vreo oră, ridică din umeri fratele său. Nu mai avem benzină. Nu contează. Suntem la Piscurile Gemene… mai sunt numa’ vreo cin’şpe kilometri până-n oraş. Am putea ajunge acolo-ntr-o oră şi dup-aia aş trimite o iechipă să ia plantele.

— Cincisprezece kilometri într-o oră?! protestă Allen. Eşti nebun! – Chipul i se schimonosi de groază. – Dumnezeule! Nu putem parcurge distanţa asta nici în trei ore şi este aproape noapte. Nimeni nu poate rezista prea mult în noaptea marţiană. George, suntem…

Fratele său îl trase cu forţa afară din cabină.

— Pă Jupi şi-n…, All’n, nu mai fi aşa dă gingaş *acum!* Îţi zic c-o putem face-ntr-o oră. N-ai încercat niciodată s-alergi în gravitaţie redusă? Ie de parc-ai zbura. Uită-te la mine!

Şi ganymedeanul porni în fugă, privind atent terenul şi efectuând salturi prelungi care-l aduseră în câteva secunde la poalele celui mai apropiat deal. Apoi, flutură din braţ si glasul îi răsună îndepărtat:

— Haide!

Allen porni… şi la al treilea salt căzu cât era de lung, dând disperat din braţe şi răşchirând picioarele. Hohotele fratelui său se propagară până la el, zgâriindu-i timpanele.

Clocotind de furie, tânărul se ridică şi se scutură de praf. După aceea, începu să meargă normal.

— Nu te supăra, All’n! strigă George. Ie ş-ăsta un şpil, iar ieu am practica dă pă Gani. Închipuie-ţi c-alergi p-o saltea dă puf. Fugi ritmic – într-un ritm foarte-ncet – şi rămâi cât mai aproape de sol, nu sări-n înălţime. Uite aşa! Fii atent la mine!

Pământeanul încercă, urmărindu-l cu privirea pe celălalt. Primii paşi nesiguri deveniră treptat fermi şi prelungi. Picioarele se întinseră, iar braţele se balansară la unison, imitându-şi geamănul, pas cu pas.

Iuţind ritmul, George îl încuraja, dându-i totodată sfaturi menite a-i corija poziţia:

— Stai mai aproape dă sol, All’n! Nu sări-nainte s-atingi cu vârfurile pământu’!

Ochii pământeanului sclipiră şi pentru o clipă el uită de oboseală.

— E nemaipomenit! *Cu adevărat,* parcă ai zbura… sau parcă ai avea arcuri sub tălpi.

— Trebuia să fi trăit pă Gani, cu mine. Avem stadioane speciale pentru alergări. Un iexpert poate ajunge la şai’ş cinci dă kilometri pă oră, şi ieu am ajuns la cin’ze’ş cinci. Sigur, gravitaţia acolo ie mai mică decât pă Marte…

***

Părul lung îl flutura în vânt, Iar pielea i se înroşea sub curentul rece de aer. Petecele stacojii de soare urcară tot mai sus pe pante, rămaseră câteva clipe chiar pe vârfurile dealurilor, apoi dispărură cu totul. Scurtul amurg marţian îşi începu rapida transformare în noapte. Luceafărul – Pământul – strălucea deja puternic, tovarăşul său, Luna, fiind ceva mai apropiat decât în noaptea trecută.

Minutele se scurgeau fără a fi observate de Allen. Acesta era prea absorbit de minunata senzaţie a alergării într-o gravitaţie redusă pentru a face altceva decât să-şi urmeze fratele. De-abia remarca frigul care sporea întruna.

George, însă, reacţiona altfel. Umbra unei nelinişti ce i se întipărise la un moment dat pe chip se transformă într-o încruntătură ce aducea tot mai mult cu panica.

— Opreşte-te, All'n! strigă el.

Lăsându-se pe spate, George se opri cu uşurinţă, cu graţie, chiar. Allen încercă să-l imite, dar, ieşind brusc din ritm, nu izbuti decât să cadă în faţă. Se ridică, bolborosind supărat.

Ganymedeanul nu-l băgă în seamă. Privea îngândurat în depărtare.

— Ştii unde ne-aflăm, All'n?

Uitându-se rapid în jur, pământeanul simţi o gheară rece strângându-i gâtlejul. În semiîntuneric, peisajul părea diferit… totuşi, *mai* diferit decât ar fi trebuit să fie. Era imposibil să fie *atât de* diferit.

— N-ar fi trebuit să vedem de-acum Pleşuvul? întrebă el cu glas tremurat.

— Ar fi trebuit să-l vedem dă mult. Asta-i din cauza blestematului dă cutremur. Alunecările dă teren au modificat locurile. Probabil că şi piscurile… Glasul lui

George devenise tensionat. All'n, n-are rost să ne păcălim singuri! Ne-am rătăcit.

Pentru o clipă, cei doi tineri rămaseră tăcuţi, nesiguri. Bolta era purpurie şi dealurile se pierdeau în noapte. Allen îşi linse buzele vineţii cu o limbă uscată.

— Ar trebui să ne aflăm la câţiva kilometri distanţă. Imposibil să nu vedem oraşul dacă îl căutăm cu atenţie…

— Ia în calcul întreaga situaţie, pământeanule! sosi răspunsul răstit şi furios, Ie noapte, noapte marţiană. Temperatura a coborât sub zero şi scade rapid. N-avem timp dă căutat… trebuie să ne ducem direct la ţintă. Dacă n-ajungem în juma' d-oră, n-o să mai ajungem niciodată.

Allen cunoştea situaţia la fel de bine, iar menţionarea frigului îl făcu să devină şi mâi conştient de acesta. Clănţănind, se chirci sub pufoaica groasă, căptuşită cu blană.

— Am putea face un foc! propuse el cu jumătate de gură.

— Cu ce? pufni George Iritat. Am ajuns pân-aici şi probabil c-o să-ngheţăm la un kilometru d-oraş. Haide să pornim din nou! Avem o şansă dă unu la sută!

Allen îl trase înapoi. Ochii îi sclipeau febril.

— Focuri de tabără…, şuieră el. Există o şansă. Vrei să-ncercăm?

— Altceva tot nu ne mai rămâne dă făcut, mormăi celălalt. Dar grăbeşte-te. Cu fiecare minut, simt…

— Atunci, fugi în direcţia vântului… şi nu te opri!

— Dă ce?

— Nu contează de ce! Fă cum îţi spun – fugi în direcţia vântului!

Optimismul lui Allen nu era câtuşi de puţin fals când acesta porni să se împleticească prin întuneric, împiedicându-se de pietroaie, lunecând pe grohotişuri… mereu cu vântul în spate. George alerga alături de el, o

pată neclară, vagă prin noapte.

Gerul sporea întruna, totuşi nu era la fel de muşcător precum fiorul de teamă ce rodea măruntaiele pământeanului.

Moartea nu este deloc plăcută!

Apoi, ajunseră în vârful unui deal, şi dinspre George răsună un strigăt triumfător:

— Pă Jupi şi-n…

În faţa lor, cât vedeau cu ochii, terenul era presărat cu focuri de tabără. Acela era Aresopolis-ul năruit, ai cărui locuitori, rămaşi fără adăposturi, înfruntau temperatura nopţii pur şi simplu prin arderea de lemne.

Pe panta dealului, două siluete istovite se bătură reciproc pe spate, hohotiră sălbatic, apoi se îmbrăţişară, lipindu-şi obrajii pe jumătate degeraţi, şi se sărutară, într-un elan de fericire.

În sfârşit, ajunseseră!

***

Situat la periferia oraşului, laboratorul era una dintre puţinele clădiri rămase în picioare. Înăuntru, la lumina unor instalaţii improvizate, chimişti traşi la faţă distilau ultimele picături de extract. Afară, forţele poliţieneşti degajau poteci pentru transportul preţioaselor flacoane ce se distribuiau în punctele de prim-ajutor improvizate în ruinele împânzite cu focuri ale fostei metropole marţiene.

Bătrânul Hal Vincent supraveghea procesul, iar ochii săi spălăciţi se ridicau mereu, neliniştiţi, către dealuri, plini de speranţă şi îndoieli în legătură cu transportul promis.

Apoi, două siluete se desprinseră din noapte şi se opriră clătinându-se în faţa lui.

O groază îngheţată încleştă inima bătrânului.

— Plantele… Unde sunt? Le-aţi adus?

— La Piscurile Gemene, horcăi Allen. Mai mult de-o tonă, într-un autocamion… Trimite după ele!

Câteva vehicule de teren ale poliţiei porniră înainte ca pământeanul să termine de vorbit.

— Un autocamion?! exclamă Vincent uluit. De ce n-aţi trimis o navetă? De fapt, ce s-a întâmplat cu voi acolo? Cutremurul…!

Nu primi nici un răspuns. George pornise către focul cel mai apropiat, având întipărită pe faţă o expresie de beatitudine.

— A-h-h, ce căldură!

Încetişor, se lăsă în jos şi adormi înainte de a se fi întins complet pe sol.

La rândul său, în vreme ce se târa spre foc, Allen tuşi, icnind:

— Ha! Gingaşul de ganymedean! N-a putut… rezista…

Apoi pământul se ridică spre el şi-l lovi în faţă.

***

Allen se deşteptă cu soarele amurgului în ochi şi cu mirosul de şuncă prăjită în nări. George îi întinse tigaia şi vorbi în timp ce înfuleca de zor:

— Ia şi îndoapă-te! – Apoi arătă spre remorcile descărcate lângă laborator şi adăugă: Au adus totu'.

Allen dădu din cap şi se apucă să mănânce. George îşi şterse gura cu dosul palmei şi continuă:

— Auzi, cum ai găsit oraşu'? Mă tot întreb cum ai făcut.

— Focurile de tabără…, răspunse pământeanul cu gura plină. Era singurul fel în care se puteau încălzi, iar focurile întinse pe atâţia kilometri pătraţi au încălzit aerul. Aerul cald s-a ridicat, iar cel rece din zona dealurilor i-a luat locul. – Gesticula în timp ce vorbea, ca şi cum ar fi vrut să-şi completeze spusele. – Aerul rece cobora dinspre dealuri

pentru a lua locul celui cald – astfel, se forma vânt şi noi am urmat vântul. A fost ca un fel de busolă naturală, indicând locul unde voiam să ajungem.

O vreme, George rămase tăcut lovind cu piciorul, stânjenit, în tăciunii focului de peste noapte.

— Ascultă, All'n, te-am judecat greşit, spuse el într-un târziu. Te-am crezut un pământean gingaş până… Se opri, inspiră adânc, apoi explodă: lei bine, pă Jupi şi-n…, ieşti frate-miu geamăn şi-s mândru d-asta! Pământu' n-a putut să şteargă din tine ce-i mai bun dintr-un Carter!

Allen deschise gura pentru a-i replica, însă fratele său i-o astupă cu palma.

— Să n-aud o vorbă până nu termin! După ce ne-om întoarce, îţi poţi termina culegătoru' ăla, sau orice mai doreşti. Renunţ la veto. Dacă Pământu' şi maşinile pot scoate tipu' tău de bărbaţi, atunci n-am nimic împotriva lor. Deşi – adăugă el cu un ton uşor melancolic – treb'e să admiţi că dă fiecare dată când s-au paradit maşinile, de la pompele dă irigat şi navete pân' la ventilatoare şi autocamioane, tot omu' a trebuit să tragă.

Înapoia palmei ce-i acoperea jumătate din faţă, Allen se strâmbă.

— Maşinile au făcut tot ce au putut, murmură el.

— Sigur că da, dar aia-i *tot* ce-s în stare să facă. Atunci când apar cazuri speciale, omu' treb'e să se autodepăşească, altfel ie pierdut!

Celălalt tăcu, încuviinţă din cap, apoi strânse cu putere mâna fratelui său.

— Să ştii că noi nu suntem chiar atât de diferiţi. Poate că la exterior se văd influenţele Pământului sau ale lui Ganymede, dar pe dinăuntru…

Făcu o pauză, tuşi, după care continuă:

— Ia haide să tragem un tril ganymedean!

Şi din cele două gâtlejuri gemene se înălţă un tremolo

asurzitor, aşa cum rareori auzise rarefiata şi îngheţata atmosferă marţiană.

10. CRĂCIUN PE GANYMEDE

Startling Stories, ianuarie 1942

Olaf Johnson fredona pe nas încetişor, iar ochii săi albaştri erau visători pe când privea impunătorul brad din colţul bibliotecii. Deşi biblioteca era odaia cea mai mare din Dom, lui Olaf nu i se părea câtuşi de puţin spaţioasă pentru această ocazie. Plin de entuziasm, îşi afundă braţele în lada uriaşă de alături şi scoase o ghirlandă colorată în roşu şi verde.

Nu stătu câtuşi de puţin să se întrebe ce neaşteptată răbufnire sentimentală îi determinase pe cei de la „Corporaţia de Produse Ganymedeane” să trimită la Dom un set complet de ornamente pentru pomul de Crăciun. Olaf avea o fire mai degrabă imperturbabilă şi, în funcţia pe care singur şi-o atribuise, de designer-şef al bradului, se mulţumea cu ceea ce exista.

Pe neaşteptate, se încruntă şi mormăi o înjurătură. Semnalul luminos ce vestea Adunarea Generală clipea întruna, isteric. Cu un aer jignit, bărbatul abandonă ciocănelul de piuneze, apoi ghirlanda, îşi desprinse nişte beteală din păr şi porni către birouri.

Când intră, comandantul Scott Pelham se afla deja în fotoliul cel adânc din capul mesei. Degetele lui bondoace răpăiau fără urmă de ritm pe tăblia din sticlă. Olaf înfruntă fără teamă privirea furioasă a comandantului, ştiind că în ultimele douăzeci de revoluţii ganymedeane nu se întâmplase nimic rău în departamentul său.

Încăperea se umplu rapid şi ochii lui Pelham căpătară o expresie şi mai aspră în vreme ce se plimbau de la un individ la celălalt.

— Toţi sunt prezenţi. Oameni buni, suntem confruntaţi cu o criză!

Câţiva se foiră. Olaf îşi fixă privirea în plafon şi se relaxă. În medie, crizele se declanşau în Dom cam o dată pe revoluţie. De obicei, era vorba de creşterea neaşteptată a cantităţii de oxit ce trebuia adunat sau de calitatea inferioară a ultimei livrări de frunze karen. Cu toate acestea, tresări auzind vorbele comandantului.

— Ce cretin care caută sămânţă de scandal i-a aiurit cu basme pe nenorociţii ăia de struţi?

Olaf îşi drese nervos vocea, devenind astfel imediat centrul atenţiei. Mărul lui Adam i se mişcă brusc, iar fruntea i se încreţi vizibil. Se cutremură.

— Eu…eu…, se bâlbâi el, apoi amuţi. – Degetele sale lungi se împreunară într-un gest disperat de rugăminte. – Adică, vreau să spun că eu am fost acolo ieri, după ultimele… livrări de frunze karen, pentru că struţii erau cam lenţi şi…

O dulceaţă nefirească apăru în vocea lui Pelham, care surâse larg.

— Olaf, tu le-ai povestit băştinaşilor despre Moş Crăciun?

***

Surâsul comandantului aducea foarte bine cu rânjetul unui lup şi Olaf încuviinţă din cap, cu un aer abătut.

— Deci tu ai făcut-o… Bravo, le-ai povestit despre Moş Crăciun! Care vine într-o sanie ce zboară prin văzduh, trasă de opt reni, nu?

— Păi… nu-i aşa? întrebă Olaf amărât.

— Şi, ca să nu existe nici un fel de confuzii, le-ai desenat un ren. Iar moşul are o barbă lungă şi albă, şi e îmbrăcat în straie roşii tivite cu alb.

— Da, aşa-i, aprobă celălalt derutat.

— El mai are un sac uriaş, plin cu cadouri pentru fetiţe şi băieţei, coboară prin coş şi pune darurile în ciorăpei.

— Sigur că da.

— Le-ai mai spus şi că se apropie momentul sosirii, nu? După o nouă revoluţie, ar trebui să ne viziteze…

— Da, comandante, zâmbi nesigur Olaf, voiam să-ţi zic şi ţie. Tocmai m-am apucat să împodobesc bradul şi…

— Gura! – Comandantul răsufla greu şi oarecum şuierat. – Ştii la ce s-au gândit struţii?

— Nu.

Pelham se aplecă peste masă spre Olaf şi zbieră:

— Vor ca Moş Crăciun să vină şi la *ei!*

Cineva chicoti, dar sub privirea arzătoare a comandantului râsetul se preschimbă într-o tuse sugrumată.

— Iar dacă Moş Crăciun nu vine la ei, struţii au decis să nu mai lucreze! Vor să facă grevă!

De data aceasta, nu mai râse nimeni, pe înfundate sau nu. Toată lumea se gândea la acelaşi lucru şi Olaf fu cel care exprimă gândul cu glas tare:

— Si ce facem cu livrările?

— 6are-i treaba cu livrările? pufni Pelham. Trebuie să v-o spun eu?! „Produse Ganymedeane” trebuie să livreze anual o sută de tone de wolframit, optzeci de tone de frunze karen şi cincizeci de tone de oxit, altfel îşi pierde franchisa. Bănuiesc că toţi cei de faţă cunosc asta. Întâmplător, anul curent se încheie peste două revoluţii ganymedeane şi noi ne găsim cu cinci la sută în urma graficului.

Se lăsă o tăcere ce reflecta groaza.

— Iar acum, struţii nu mai vor să lucreze dacă nu vine Moş Crăciun! continuă comandantul. Dacă ei nu muncesc, nu putem asigura livrările, pierdem franchisa… şi slujbele!

Să vă intre bine-n cap, idioţilor! Când compania va pierde franchisa, noi vom pierde cele mai bine plătite slujbe din Sistemul Solar. Vă puteţi lua adio de la ele, dacă nu cumva...

Făcu o pauză, îl pironi cu privirea pe Olaf şi adăugă:

— Dacă nu cumva, până la următoarea revoluţie, facem rost de o sanie zburătoare, de opt reni şi de un Moş Crăciun. Şi, mă jur pe toţi bolovanii din inelele lui Saturn, le vom avea pe toate – mai cu seamă pe Moş Crăciun!

Zece chipuri păliră ca unul.

— Te-ai gândit la vreo soluţie, comandante? croncăni cineva.

— Da, să fiu sincer m-am gândit la ceva.

Pelham se lăsă pe spate, întinzându-se în scaun. Dintr-o dată, pomenindu-se aţintit de vârful unui deget arătător, Olaf Johnson se simţi scăldat în sudoare.

— Nu, comandante! scânci el.

Degetul nici măcar nu tremură.

***

Pelham intră tropăind în Dom şi-şi scoase masca nazală şi cilindrii de oxigen ataşaţi la ea. Rând pe rând, îşi azvârli veşmintele exterioare groase din lână pe care le folosea în exterior şi, cu un ultim suspin obosit, îşi smulse cizmele grele şi înalte până la genunchi.

Sim Pierce se opri din inspecţia amănunţită a ultimei şarje de frunze karen şi-i aruncă o privire plină de speranţe pe deasupra ochelarilor.

— Ei bine? întrebă el.

— Le-am promis pe Moşu', strânse din umeri Pelham. Ce altceva puteam face? în plus, le-am dublat raţia de zahăr, aşa că s-au întors la muncă... deocamdată.

— Adică până ce Moşu' promis n-o să-şi facă apariţia. –

Pierce îşi îndreptă spinarea şi vorbi, gesticulând nervos cu o frunză lungă: E cea mai mare prostie pe care-am auzit-o vreodată. Nu se poate realiza. Moş Crăciun nu există!

— Încearcă să le spui asta struţilor. – Comandantul se lăsă să cadă într-un scaun şi se posomorî. – Ce face Benson?

— Te interesează sania zburătoare pe care a spus c-o poate construi? – Pierce ridică o frunză spre lumină şi o cercetă cu un ochi critic. – Mie mi se pare plecat cu sorcova. A coborât azi-dimineaţă la subsol şi de atunci n-a mai apărut. Ştiu doar că a făcut bucăţele electrodisociatorul de rezervă. Dacă se defectează ăsta care merge acum, rămânem fără oxigen.

— Ei bine, oftă Pelham şi se sculă din scaun, din partea mea, *sper* să murim asfixiaţi. Ar fi cel mai ieftin preţ pe care l-am plăti pentru a scăpa din toată porcăria ăsta. Mă găsiţi la subsol.

Ieşi trântind uşa după el.

Ajuns la subsol, rămase locului, privind în jur cu gura căscată. Podeaua era acoperită de piese de oţel cromat. Avu nevoie de câteva minute până recunoscu în ele componentele a ceea ce, cu o zi în urmă, fusese un electrodisociator compact şi elegant. În mijlocul lor, contrastând cu scânteierea cromului, se afla o sanie prăfuită din lemn, cu tălpici ruginite. De sub ea răsunau ciocănituri.

— Benson!? strigă Pelham.

Un chip încruntat şi asudat răsări de dedesubt, iar un jet de zeamă de tutun ţâşni spre scuipătoarea de care inginerul nu se despărţea niciodată.

— Ce ţipi aşa? Aici e o treabă delicată!

— Ce naiba este aiureala asta?

— Sania zburătoare! Să ştii că ideea îmi aparţine. – Un licăr de entuziasm lumină ochii apoşi ai lui Benson şi

ghemotocul de tutun din gura lui trecu dintr-o parte în cealaltă în timp ce vorbea. – Sania a fost adusă aici pe vremuri, când se credea că Ganymede este acoperit cu zăpadă ca şi ceilalţi sateliţi jupiterieni. Eu n-a trebuit decât să montez sub ea câţiva gravirepulsori din disociator, care să-i anuleze greutatea când se deschide circuitul de curent. De restul se vor ocupa jeturile de aer comprimat.

Comandantul îşi mestecă neîncrezător buza inferioară.

— O să funcţioneze?

— Sigur că da! S-au mai gândit destui la folosirea repulsorilor pentru deplasarea aeriană, dar pe corpurile cereşti cu gravitaţie mare o asemenea treabă nu-i uşor de realizat. Aici, însă, unde gravitaţia are de-abia o treime din cea pământeană, iar atmosfera este rarefiată, până şi un copii poate pilota vehiculul. Chiar şi Johnson ar putea s-o facă, deşi n-aş jeli dacă ar cădea şi şi-ar rupe blestematul ăla de gât.

— Bun, atunci fii atent aici! Avem o mulţime de lemn local. Cheamă-l pe Charlie Finn şi spune-i să facă o platformă pe care să instaleze sania. Să fie mai lungă cu vreo şapte metri în faţă şi acolo să aibă balustradă.

Benson scuipă din nou şi îşi miji ochii printre şuviţele de păr zburlit.

— La ce te gândeşti, comandante?

Pelham râse scurt, emiţând nişte sunete ce aduceau mai degrabă cu un lătrat.

— Struţii vor reni, aşa că e musai să le dăm reni. Animalele alea trebuie să stea pe ceva, nu?

— Sigur… Stai, stai aşa! Pe Ganymede nu există reni!

Comandantul Pelham se opri la jumătatea drumului spre ieşire.

Ochii i se îngustară neplăcut, aşa cum se întâmpla ori de câte ori se gândea la Olaf Johnson.

— Olaf a ieşit să aducă opt spinoşi. Au patru picioare, un

cap şi o coadă la cele două extremităţi ale trunchiului. Pentru struţi, nici nu trebuie mai mult.

Bătrânul inginer digeră informaţia şi chicoti cu subînţeles.

— A-ntâia! Ii urez să se distreze din plin.

— Eu la fel, scrâşni Pelham.

Ieşi, în vreme ce Benson, continuând să rânjească, se strecură înapoi sub sanie.

***

Descrierea făcută de comandant spinoşilor era laconică şi corectă, deşi lipseau câteva detalii. Un spinos avea un bot lung şi mobil, două urechi mari care fluturau lin şi doi ochi roşiatici sensibili. Masculii aveau pe spate nişte spini pliabili, de un stacojiu închis, care păreau să le încânte pe femelele speciei. Combinaţi toate acestea cu o coadă solzoasă şi musculoasă şi cu un creier deloc mediocru... şi veţi avea un spinos – îl veţi avea, dacă-l veţi putea prinde.

Exact acestea erau gândurile care se învălmăşeau în mintea lui Olaf, în vreme ce se furişa, coborând de pe înălţimea stâncoasă spre turma de douăzeci şi cinci de spinoşi ce păşteau vegetaţia săracă şi aspră. Cele mai apropiate animale ridicară capetele la vederea siluetei înfofolite în blănuri şi deformate de masca nazală. Spinoşii nu aveau însă duşmani naturali, aşa încât se mulţumiră să arunce o privire plictisită şi dezaprobatoare către făptura aceea stranie, apoi revenira la ocupaţia lor.

Întrucât bărbatul nu avea decât nişte Idei aproximative despre vânătoare, se scotoci în buzunar după o bucăţică de zahăr, o întinse şi rosti:

— Haide, pis, pis, pis!

Urechile celui mai apropiat spinos se ciulira neliniştite. Olaf înaintă cu zahărul în mână.

— Hai, băiatul Hai, băiatu'!

Spinosul zări zahărul şi-şi fixă privirea asupra lui. Botul îi tresări, scuipă vegetaţia pe care abia o rupsese şi se apropie de pământean, întinse gâtul şi adulmecă. Apoi, cu o mişcare rapidă şi expertă, înhăţă zahărul şi-l înghiţi. Cealaltă mână a lui Olaf nu apucă decât aerul.

Cu o expresie chinuită, bărbatul întinse altă bucăţică de zahăr.

— Ia, Prinţule! Ia, Fido!

Spinosul scoase un sunet adânc şi tremurat din fundul gâtului. Era în mod evident unul de plăcere. Se părea că monstruozitatea aceea stranie din faţa lui înnebunise şi intenţiona să-l hrănească pe vecie cu bucăţele de dulceaţă concentrată. Înhăţă din nou delicatesa, retrăgându-se cu aceeaşi iuţeală ca şi prima oară. Dar pentru că Olaf ţinuse zdravăn zahărul de data aceasta, spinosul fu cât pe ce să-i reteze şi o jumătate de deget.

Din urletul pământeanului lipsea nonşalanţa necesară în asemenea împrejurări. Totuşi, o muşcătură ce poate fi simţită prin mănuşi groase este o *muşcătură!*

Înaintă cu îndrăzneală spre spinos. Existau anumite lucruri care puneau în mişcare sângele unui Johnson, redeşteptând străvechiul spirit viking. Iar unul dintre ele era cu siguranţă muşcarea unui deget, mai cu seamă dacă cel ce făptuise o asemenea crimă fusese un animal nepământean.

În vreme ce spinosul se retrăgea încetişor, ochii lui trădau o oarecare nelinişte. Nu i se mai ofereau cubuleţe albe şi nu era tocmai sigur de ceea ce avea să se întâmple în continuare. Nesiguranţa dispăru brusc atunci când două mâini cu mănuşi îi prinseră urechile şi traseră.

Spinosul emise un strigăt ascuţit şi se năpusti înainte.

***

Un spinos are o anumită demnitate. Nu-i place să-l tragi de urechi, mai ales atunci când alţi spinoşi, printre care şi câteva femele, au format un cerc în jurul lui şi-l privesc.

Pământeanul căzu pe spate şi rămase o vreme în poziţia aceea, între timp, spinosul se retrase câţiva metri, aidoma unui gentleman, lăsându-l pe Johnson să se scoale în picioare.

Sângele viking al străbunilor clocoti şi mai puternic în Olaf. După ce-şi frecă vânătaia provocată de cilindrul de oxigen, sări, uitând total de gravitaţia ganymedeană. Drept urmare, trecu la un metru şi jumătate peste spinarea animalului.

Spinosul îl privi cu respect pe Olaf, deoarece săritura fusese cu adevărat impresionantă. În acelaşi timp, privirea lui exprima şi nedumerire. Manevra celuilalt părea lipsită de sens.

Olaf căzu tot pe spate şi se lovi de cilindru în acelaşi loc. Începuse să se simtă uşor stânjenit. Sunetele ce răzbăteau dinspre animalele ce-l priveau aduceau extrem de mult cu nişte chicote.

— N-aveţi decât să râdeţi, mormăi el posac. Lupta încă n-a început!

Se apropie încetişor, cu precauţie, de spinos, li dădu ocol, căutându-i punctul slab. „Adversarul” lui îi imită manevra. Olaf se prefăcu că atacă, iar spinosul se feri. Apoi animalul se cabră şi fu rândul lui Olaf să se ferească.

Bărbatul îşi reamintea întruna noi înjurături. Mârâitul răguşit ce se auzea dinspre spinos părea străin spiritului de înfrăţire asociat de obicei Crăciunului.

Brusc, se auzi un vâjâit şi Olaf simţi ceva lovindu-l îndărătul urechii stângi. De data aceasta, făcu un salt înapoi peste cap şi ateriză pe ceafă. Cercul de animale mugi în cor şi spinosul îşi flutură coada triumfător.

Olaf îşi alungă senzaţia plutirii printr-un infinit presărat de stele şi se sculă clătinându-se.

— Alo, băiatu', protestă el, n-a fost corect să-ţi foloseşti coada!

Sări îndărăt când coada şfichiui din nou aerul, apoi se năpusti într-un placaj disperat. Prinse picioarele animalului şi-l simţi căzând peste el cu un zbieret indignat.

Acum, înfruntarea se redusese la puterea muşchilor celor doi adversari, iar Olaf deveni o brută lipsită de compasiune. Când în cele din urmă se ridică, spinosul constată că atârna peste umerii străinului. Protestă vehement şi încercă să-şi susţină obiecţiile printr-o lovitură judicioasă de coadă. Se găsea însă într-o poziţie inconfortabilă şi coada şuieră peste capul bărbatului.

Ceilalţi spinoşi se retraseră din calea pământeanului, părând atinşi de o incomensurabilă tristeţe. În mod clar, erau cu toţii prieteni buni ai animalului capturat şi nu le plăcea să-l vadă pierzând o înfruntare. Se reîntoarseră la păscut cu o resemnare filozofică, convinşi că acesta era destinul.

De cealaltă parte a crestei stâncoase, Olaf ajunse la grota pregătită din timp. Nu se chinui prea mult ca să se aşeze pe capul spinosului şi să lege suficiente noduri pentru a-l ţine locului.

La capătul câtorva ore bune, după ce doborâse şl al optulea animal, bărbatul deprinsese genul de tehnică ce provine din practica îndelungată. Ar fi putut oferi oricărui cowboy terestru sfaturi preţioase referitoare la capturarea tăuraşilor. De asemenea, ar fi putut preda lecţii de înjurături oricărui şofer de pe Pământ.

Era ajunul Crăciunului şi Domul răsuna de o zarvă asurzitoare, aidoma unei nove ce explodase doar în registrul sonor. În jurul saniei ruginite, montată pe uriaşa platformă de lemn nativ, cinci pământeni duceau o luptă

îndârjită cu un spinos.

Animalul avea opinii clare în legătură cu majoritatea problemelor, iar una dintre părerile sale cele mai inflexibile şi mai clar conturate era că nu intenţiona să ajungă într-un loc pe care nu-l dorea. Ţinea să sublinieze acest lucru lovind cu un cap, o coadă, trei spini şi patru picioare în toate direcţiile posibile, cu toată puterea posibilă.

Pământenii insistau însă, iar gesturile lor erau total lipsite de blândeţe. În ciuda ţipetelor sale răsunătoare şi disperate, animalul fu suit pe platformă, târât la locul său şi înhămat într-un mod ce nu-i mai permitea nici o iniţiativă.

— Perfect! strigă Benson. Daţi sticla încoace!

Ţinând botul spinosului cu o mână, agită sticla dedesubt. Spinosul se scutură cu înverşunare şi mugi înăbuşit. Benson îi turnă pe gât puţin lichid. Se auzi un gâlgâit sonor şi un alt muget, de data aceasta de apreciere. Curând, spinosul întinse gâtul, cerşind încă o doză.

— Coniacul nostru cel mai bun! oftă Benson.

Inginerul ridică din nou sticla şi o retrase când se goli pe jumătate. Cu ochii rotindu-se rapid în orbite, animalul făcu ceea ce părea o încercare de step extrem de vioi. Se potoli însă destul de repede, întrucât metabolismul ganymedean era afectat aproape instantaneu de alcool. Muşchii i se încordară în rigiditatea beţiei şi, cu un sughiţ sonor, îşi pierdu cunoştinţa, rămânând totuşi în picioare.

— Următorul! răcni inginerul.

Peste o oră, cei opt spinoşi erau tot atâtea statui cataleptice. Pe frunte le fuseseră fixate rămurele, pe post de coarne. Aspectul era grosolan şi mai degrabă caricatural, totuşi acceptabil.

Benson tocmai deschisese gura pentru a întreba de Olaf, când acesta apăru, purtat în braţe de trei camarazi, luptându-se cu înverşunarea unui spinos. Protestele sale erau însă mult mai articulate.

— Nu merg nicăieri în costumul ăsta! zbieră el, încercând să-şi vâre unghiile în ochii celui mai apropiat coleg. M-aţi auzit?

Desigur, avea motive să protesteze. Nici chiar în formă maximă, Olaf nu fusese niciodată un individ chipeş, iar în starea actuală aducea cu o combinaţie între coşmarul unui spinos şi concepţia lui Picasso asupra unui patriarh.

Purta costumul convenţional al lui Moş Crăciun. Straiele îi erau atât de roşii pe cât le putuse face hârtia creponată care fusese lipită pe costumul spaţial. „Hermina” avea albeaţa de vată – ceea ce şi era. Barba – altă vată lipită pe un suport textil – îi atârna bogată, pornind de sub urechi. Masca nazală ce trona deasupra ei completa o imagine care ar fi fost în stare să bage spaima până şi în cei mai nepăsători indivizi.

Olaf nu avusese ocazia de a se „admira” într-o oglindă, dar, judecând după ceea ce putea distinge din costumul său şi după ceea ce-i spunea instinctul, ar fi salutat cu drag apariţia unui trăsnet sănătos, care să-l transforme în cenuşă.

Se împotrivi din răsputeri suirii în sanie; de aceea, mai mulţi săriră în ajutor, până ce Olaf se transformă într-un morman inert, din care răzbătea numai un glas înăbuşit.

— Ţi-mi drumu’! bolborosi el. Ţi-mi drumu’ şi veniţi pe rând! Nu-i cinstit!

Încercă să lovească pe cineva, însă nenumăratele braţe care-l strângeau nu-i permiteau să clintească nici măcar un deget.

— Suiţi-l! ordonă Benson.

— Te dracu’! icni Olaf. Nu vreau să-mi pun capăt zilelor şi n-ai decât să-ţi iei blestemăţia de sanie şi să ţi-o bagi-n…

— Ascultă-mă cu atenţie! îl întrerupse inginerul. Comandantul te aşteaptă acolo. O să-ţi pună pielea la frigare, dacă n-apari în jumătate de oră.

— N-are decât să ia sania şi să şi-o bage-n…

— Atunci gândeşte-te la slujba ta! Gândeşte-te la o sută cincizeci pe săptămână. Gândeşte-te că te-ai lins pe bot de orice bănuţ. Gândeşte-te la Hilda, care te aşteaptă pe Pământ şi care n-o să se mărite cu tine dacă n-ai o slujbă. Gândeşte-te la toate astea!

***

Johnson se gândi şi mârâi. Se mai gândi puţin, apoi se sui în sanie, fixă sacul şi activă gravirepulsoarele. Bolborosind o înjurătură oribilă, porni jetul posterior.

Sania ţâşni înainte şi nu lipsi mult ca bărbatul să se rostogolească din vehicul. După aceea, se ţinu de părţile laterale, privind colinele din jur care se ridicau şi coborau cu fiecare zguduitură a saniei nesigure.

Pe măsură ce vântul se înteţi, clătinăturile deveniră mai puternice, iar când răsări Jupiter, lumina lui gălbuie făcu vizibile toate fisurile şi ţancurile terenului stâncos spre care sania părea că se îndreaptă la fiecare hurducătură. Şi când planeta gigantică se înălţă complet deasupra orizontului, efectele băuturii – care se risipeau la fel de repede pe cât se instalau în organismul ganymedean – începură să-i părăsească pe spinoşi.

Ultimul animal din şir îşi reveni primul, simţi gustul din bot, se cutremură şi-şi jură să nu se mai atingă de alcool. După ce luă hotărârea respectivă, privi nepăsător în jur. Peisajul nu-l impresionă imediat. Doar treptat începu să priceapă că, oriunde s-ar fi găsit, terenul de sub picioarele lui nu prezenta obişnuita fermitate a solului ganymedean. Se legăna şi zvâcnea, ceea ce era extrem de neobişnuit.

Ar fi putut, totuşi, să atribuie lipsa de echilibru recentei sale orgii, dacă n-ar fi fost atât de imprudent încât să privească în jos, peste balustrada de care era ancorat. Din

câte ştia, nici un spinos nu murise de infarct, dar, privind în jos, fu cât pe ce să fie el primul.

Urletul lui agonizant, încărcat de groază şi disperare, le trezi cu totul – deşi acest lucru se petrecu pe fundalul unor dureri de cap cumplite – pe celelalte animale. O vreme, se auzi numai un vacarm confuz de ţipete, răstimp în care spinoşii căutară să-şi alunge mahmureala şi să înţeleagă ce se petrecea. Izbutiră ambele lucruri şi porniră să tropăie. Nu era chiar un tropăit adevărat, fiindcă fuseseră strâns legaţi, dar, cu excepţia faptului că nu puteau înainta nici măcar un milimetru, ei efectuau absolut toate mişcările unui galop provocat de spaimă. Iar sania o luă razna.

Olaf îşi prinse barba cu o clipă înainte de a-i zbura de pe urechi.

— Hei! răcni el.

Era ca şi cum ar fi spus: „Nu-i frumos!” unui uragan.

Sania se cutremură, se înclină şi execută un tango isteric, apoi zvâcni brusc, parcă dorind să-şi împrăştie măruntaiele din lemn pe solul lui Ganymede. Între timp, Olaf se ruga, blestema, plângea şi acţiona simultan toate jeturile de aer comprimat.

Ganymede se roti în jurul său şi Jupiter deveni un vârtej ceţos. Poate că tocmai spectacolul respectiv» linişti pe spinoşi. Mai probabil însă era că, pur şi simplu, nu le mai păsa ce avea să se întâmple. Indiferent care ar fi fost motivul, ei se opriră, ţinură discursuri sentimentale de adio, îşi mărturisiră reciproc păcatele şi aşteptară moartea.

Sania se echilibră şi Olaf îşi recăpătă suflul. Şi-l pierdu însă din nou când văzu straniul spectacol din jur: colinele şi solul se aflau deasupra capului său, în vreme ce bolta întunecată şi uriaşul Jupiter ajunseseră dedesubt.

În momentul acela, el însuşi făcu pace cu eternitatea şi aşteptă sfârşitul.

Struţii sunt creaturile ce seamănă cel mai bine cu

băştinaşii de pe Ganymede, cu deosebirea că cei din urmă au gâturile mai scurte, capetele mai mari, iar penele lasă impresia că sunt pe punctul de a năpârli. La toate acestea, adăugaţi o pereche de braţe costelive şi acoperite de pene, terminate fiecare prin trei degete butucănoase. Struţii pot vorbi engleza, dar când îi auzi îţi pare rău c-o fac.

În clădirea scundă din lemn nativ ce ţinea loc de „sală de întâlnire” erau adunaţi aproximativ cincizeci de indivizi. Pe movila de pământ din capătul sălii – aceasta nu se vedea prea bine, deşi existau o sumedenie de torţe urât mirositoare, care însă degajau mai mult fum decât lumină – se aflau comandantul Scott Pelham şi cinci dintre oamenii săi. Înaintea lor, tropăia cel mai jegos dintre struţi, umflându-şi pieptul uriaş cu bubuituri ritmice.

Individul se opri o clipă şi arătă o gaură neregulată din tavan.

— Asta! croncăni el. Coş. Noi făcut. Moş Crăşun venit.

Pelham mormăi, în semn de aprobare. Struţul chicoti fericit, apoi indică săculeţii împletiţi din iarbă care atârnau de pereţi.

— Asta! Ciorapi. Moş Crăşun pus cadouri.

— Îmhâm, făcu comandantul, fără tragere de inimă. Coş şi ciorăpei. Foarte drăguţ. – Adăugă apoi, printre dinţi, către Sim Pierce, aflat lângă el: Dacă mai stau o jumătate de oră în duhoarea asta, simt că-nnebunesc. Când vine dobitocul ăla?

Pierce se foi neliniştit.

— Uite ce-i, începu el. Am făcut nişte calcule… Suntem asiguraţi în toate privinţele, cu excepţia frunzelor karen, din care ne mai lipsesc patru tone. Dacă am termina aiureala asta în următoarea oră, ca să începem lucrul, i-am putea pune pe struţi în două schimburi – şi am reuşi. Se lăsă pe spate: Da, cred că avem şanse să reuşim.

— La limită, replică posac Pelham. Şi asta numai dacă

Johnson ajunge aici fără să mai facă alte tâmpenii'.

Struţul vorbea din nou, fiindcă celor din neamul lui le plăcea să vorbească.

— Crăşun venit la toţi ani. Crăşun frumos, toţi prieteni. Struţi plăcut la Crăşun. Voi plăcut la Crăşun?

— Da, sigur că da, mârâi politicos Pelham. Pace pe Ganymede, dragoste pentru oameni... mai ales pentru Johnson. Unde naiba-i idiotul ăla?

***

Comandantul începu să se foiască neliniştit, în vreme ce struţul ţopăi de câteva ori în sus şi-n jos, afişând un aer gânditor, evident pentru simpla satisfacţie a mişcării în sine. El continuă să sară, adăugând şi nişte paşi ciudaţi de dans, până ce Pelham începu să să-şi încleşteze instinctiv degetele, schiţând gesturi de strangulare. Doar un cârâit aţâţat venind dinspre gaura din perete ce purta demnul nume de „fereastră” îl opri să comită un struţocid.

Struţii se adunară cu toţii acolo şi pământenii încercară să-şi facă loc şi ei[împingându-i, pentru a vedea despre ce era vorba.

Pe uriaşul fundal gălbui al lui Jupiter se contura o sanie zburătoare trasă de reni. De la depărtarea aceea, părea micuţă, însă nu exista nici o îndoială: Moş Crăciun se apropia.

Un singur lucru era în neregulă. Sania, cu „reni” cu tot, deşi cobora cu o viteză ameţitoare, zbura cu susul în jos.

Struţii porniră să ţipe asurzitor:

— Moş Crăşun! Moş Crăşun! Moş Crăşun!

Apoi se năpustiră cu toţii pe fereastră, călcându-se în picioare, aidoma unor mături însufleţite care înnebuniseră pe neaşteptate. Pelham şi oamenii săi folosiră uşa scundă pentru a ieşi.

Sania se apropia, sporind în dimensiuni, legănându-se dintr-o parte în alta şi vibrând ca o roată descentrată. Olaf Johnson nu era decât o siluetă micuţă care se ţinea cu disperare de părţile laterale.

***

Pelham răcnea cu disperare, incoerent, înecându-se din cauza atmosferei rarefiate, fapt ce se întâmpla ori de câte ori uita să respire pe nas. Apoi se opri şi privi îngrozit. Sania, ajunsă acum aproape la dimensiunile normale, pica de-a dreptul cu botul în jos. Nici dacă ar fi fost o săgeată trasă de Wilhelm Tell n-ar fi ţintit cu mai multă precizie fruntea comandantului.

— Toată lumea la pământ! urlă el, azvârlindu-se pe jos.

Curentul produs de trecerea saniei se auzi ca un ţiuit şi-i zburli părul.

Pentru o clipă, vocea lui Olaf se auzi slabă şi neclară. Aerul comprimat ţâşni, lăsând dâre de vapori de apă condensaţi.

Pelham rămase locului, tremurând şi lipindu-se de crusta îngheţată a lui Ganymede. După o vreme, se sculă încetişor, cu genunchii bălăbănindu-se ca ai unei dansatoare hawaiene de hula. Struţii, care fugiseră din calea saniei, se adunaseră din nou. În depărtare, vehiculul zburător cotea, făcând cale întoarsă.

Comandantul îl văzu cum se leagănă şl se înclină, continuând să se rotească. Apoi, vehiculul se clătină spre dom, reuşi să-i dea ocol, viră din nou şi prinse viteză.

În sanie, Olaf muncea cu disperare. Depărtându-şi cât mai mult picioarele, îşi muta întruna centrul de greutate. Asudând şi blestemând, străduindu-se din răsputeri să nu privească „în jos” spre Jupiter, silea sania să se balanseze tot mai sălbatic. Acum, vehiculul blestemat ajunsese să

descrie un arc de aproape 180 de grade, iar bărbatul simţea cum stomacul îi protesta vehement.

Ţinându-şi răsuflarea, el se apăsă cu toată puterea pe piciorul drept şi simţi sania înclinându-se şi mai mult. Ajungând la extremitatea pendulării, dezactivă gravirepulsorul şi, sub gravitaţia slabă a lui Ganymede, sania porni în jos. Datorită bazei îngreunate, în timpul căderii reveni la poziţia normală.

Pentru comandantul Pelham, aceasta nu reprezenta însă o uşurare, întrucât constată că se afla din nou pe traiectoria vehiculului.

— Jos! zbieră el, trântindu-se din nou pe sol.

Sania vâjâi pe deasupra, se izbi de un bolovan gigantic, ricoşă la vreo opt metri în văzduh, şi se prăbuşi în bubuituri şi zăngănituri. Olaf căzuse deja peste balustradă.

Moş Crăciun sosise.

Olaf trase adânc aer în piept şi se cutremură, apoi îşi aruncă sacul în spinare, îşi potrivi barba şi-l bătu uşor pe grumaz pe unul dintre spinoşii care suferiseră în tăcere. Moartea n-avea decât să vină – de fapt, Olaf o aştepta cu nerăbdare – însă el avea s-o primească în picioare, cu demnitate, ca un adevărat Johnson.

În interiorul barăcii în care se înghesuiseră din nou struţii, un bufnet anunţă aterizarea sacului pe acoperiş, iar un al doilea, aterizarea lui Moş Crăciun însuşi. Un chip alb ca varul se ivi în gaura din plafon.

— Crăciun fericit! croncăni el şi căzu înăuntru.

Ca de obicei, Olaf ateriză pe cilindrul de oxigen, care, tot ca de obicei, îi lovi în acelaşi loc sensibil.

Struţii ţopăiau aidoma unor mingi cuprinse de mâncărimi.

Olaf şchiopătă cu greu spre primul ciorap şi vârî înăuntru globul colorat pe care-l scosese din sac – unul dintre numeroasele ornamente ale bradului său. Pe rând,

umplu toţi ciorapii cu aceleaşi cadouri.

După ce-şi încheie misiunea, se lăsă epuizat pe vine – poziţie din care privi desfăşurarea ulterioară a evenimentelor, cu ochi sticloşi de peşte mort. Voioşia şi umorul gălăgios, ce prin tradiţie însoţeau sărbătoarea lui Moş Crăciun, absentau complet.

Struţii compensară însă aceste manifestări clasice printr-un extaz ce friza nebunia. Până când Olaf distribuise ultimul glob, rămăseseră tăcuţi şi fără să se clintească de la locurile lor. După aceea însă, văzduhul vibră şi vui, chinuit de zbieretele discordante ce se înălţară. Într-o jumătate de secundă, în mâna fiecărui struţ se găsea un glob.

Băştinaşii se apucară să discute agitaţi, manevrând globurile cu mare atenţie şi lipindu-le de piepturi. Apoi le compararară reciproc, oprindu-se la răstimpuri ca să admire unul care li se părea deosebit.

***

Struţul cel mai jegos se apropie de Pelham şi-l ciuguli de mânecă.

— Moş Crăşun bun, chicoti el. El lăsat ouă! – Privi cu admiraţie globul şi continuă: La struţ, ou mai urât este. Ăsta ou la Moş Crăşun? insistă el, împungându-l pe pământean în abdomen cu degetul lui descărnat.

— Nu! răcni comandantul cu vehemenţă. La dracu’, nu!

Struţul nu-l mai asculta. Strecură globul la adăpostul penelor sale şi spuse:

— Culori mai frumos este. Când ieşit Moş Crăşun mic? Ce mâncat Moş Crăşun mic? Noi îngrijit. Noi învăţat Moş Crăşun mic, noi făcut deştept – creier mult de struţ.

Pierce înhăţă braţul comandantului.

— Nu-i contrazice! şuieră el disperat. Ce contează dacă ei cred că sunt ouăle lui Moş Crăciun? Haide! Dacă lucrăm

în schimburi, putem face livrarea la termen! Să-i dăm drumul!

— Aşa-i, încuviinţă Pelham, după care se întoarse către struţ: Spune-le tuturor că e vremea să înceapă! – Ridică glasul, vorbind răspicat si sonor: Acum, la treabă! Aţi înţeles? Repede, repede, repede! Haide!

Pământeanul gesticula din braţe. Struţul jegos se oprise însă şi i se adresă pe un ton apăsat:

— Noi lucrat, dar Johnson spus Moş Crăşun venit la toţi ani!

— Nu v-ajunge unul? icni Pelham.

— Nu! se răţoi struţul. Noi dorit Moş Crăşun din nou. Alt ou. Şi din nou. Şi din nou. Şi din nou. Mult ou. Mult ou cu Moş Crăşun mic. Moş Crăşun nu venit, noi nu lucrat.

— Mai e până la anul, spuse comandantul. O să discutăm atunci. Până atunci, fie c-o să înnebunesc de tot, fie c-o să uitaţi toată povestea asta.

Pierce deschise gura, o închise, iar o deschise, o închise, o deschise încă o dată şi în cele din urmă reuşi să articuleze:

— Comandante, ei vor să vină-n fiecare an.

— Ştiu. Până ia anul n-o să mai ţină minte.

— N-ai priceput! Pentru ei, un an este o revoluţie a lui Ganymede în jurul lui Jupiter. In timp terestru, asta înseamnă şapte zile şi trei ore! Vor ca Moş Crăciun să vină *săptămânal.*

— Săptămânal…, icni Pelham. Johnson le-a spus…

Pentru o clipă, totul se transformă în stele verzi în faţa ochilor săi. Apoi gemu şi îşi întoarse ochii spre Olaf.

Bărbatul îngheţă până în măduva oaselor şi se sculă temător în picioare, prelingându-se către uşă. Acolo se opri şi, aducându-şi aminte de tradiţie croncăni:

— Crăciun fericit şi noapte bună!

În clipa următoare, Olaf ţâşni spre sanie, cu barba pe

jumătate desprinsă, ca şi cum ar fi fost urmărit de toţi drăcuşorii lui Hades. Nu erau însă drăcuşorii, ci comandantul Scott Pelham.

11. OMULEŢUL DIN METROU

(cu James MacCreigh – pseudonimul lui Frederik Pohl)
Fantasy Book, volumul 1, numărul 6

Staţiile de metrou sunt locuri unde oamenii obişnuiesc să coboare; de aceea, atunci când nimeni n-a coborât din primul vagon în staţia Atlantic Avenue, conductorul Cullen a început să-şi facă griji. Din vagonul respectiv nu coborâse nimeni de când începuse cursa spre Flatbush – deşi suiau zeci de pasageri.

Ciudat! Foarte ciudat! Era genul de întâmplare care îi făcea pe conductorii binecrescuţi să-şi scoată şepcile şi să se scarpine în cap. Aşa a procedat şi Cullen. Nu l-a ajutat cu nimic, dar a repetat gestul la Bergen Street, următoarea staţie, unde, iarăşi, din primul vagon n-a coborât nimeni. Iar la Grand Army Piaza, bărbatul a adăugat scărpinatului câteva rare cuvinte irlandeze, transmise de sute de ani, din tată în fiu. Acestea au ionizat atmosfera din cabină, dar nu au schimbat situaţia.

La Eastern Parkway, Cullen făcu un experiment. Pur şi simplu, nu deschise uşile primului vagon. Se aplecă în afară pe uşa cabinei sale, întoarse capul, privi... şi fu răsplătit cu un adevărat miracol. Pasagerii metroului newyorkez nu sunt timizi, umili sau modeşti, iar uşile care nu se deschid imediat, sau destul de repede sunt ajutate prin lovituri repetate de picior. De data aceasta, însă, nu se auzi nici o lovitură, nici un răcnet, nici măcar o înjurătură. Cullen holbă ochii.

Începea să se enerveze. La Franklin Avenue, unde se întâlnea cu alte linii, deschise uşile şi blestemă mulţimea. Pe fiecare uşă se revărsau pasageri de ambele sexe şi de

toate vârstele… cu excepţia celor din primul vagon. În schimb, în ei se mai urcară trei bărbaţi şi o fetişcană, deşi Cullen putea deja întrezări uşoara curbură a pereţilor cauzată de teribila înghesuială dinăuntru.

Pe tot restul călătoriei spre Flatbush Avenue, Cullen ignoră complet primul vagon, concentrându-se asupra ultimei staţii, unde toţi pasagerii *trebuiau* să coboare. Toţi! Pe rând, trecură President, Church şi Beverly Road, iar Cullen se pomeni numărând opririle până la capăt.

Cu toţii păreau nişte pasageri normali. Citeau ziarele, priveau bezna dinapoia ferestrelor sau picioarele fetelor de vizavi sau, pur şi simplu, se uitau în gol, ca nişte oameni obişnuiţi. Nici măcar nu doriseră să se suie în vagonul alăturat, unde erau destule scaune goale. Închipuiţi-vă nişte newyorkezi rezistând impulsului de a sta jos!

Sosi însă şi Flatbush Avenue. Cullen îşi frecă palmele, apăsă butoanele de deschidere a uşilor şi răcni în stilul său cel mai neinteligibil:

— ’Tima staţie!

Repetă anunţul de mai multe ori, cu glas răguşit, şi câţiva pasageri din acel blestemat prim vagon înălţară ochii spre el, privindu-l cu reproş. Parcă l-ar fi acuzat că nu ţinea cont de campania împotriva poluării fonice.

Pasagerii coborâseră din celelalte vagoane şi alţii începuseră să intre. Câţiva se uitară curioşi către vagonul ticsit, totuşi nu foarte mulţi. Newyorkezul consideră drept o manevră publicitară tot ceea ce nu poate înţelege.

Cullen reveni la irlandeza strămoşilor săi şi porni de-a lungul peronului, îndreptându-se spre cabina mecanicului. Simţea nevoia unei asistenţe morale. Mecanicul ar fi trebuit să coboare, pentru a se pregăti de cursa în sens invers, dar n-o făcuse. Cullen îl zări prin geamul uşii, rezemat de comenzi şi privind parcă visător semaforul din faţă.

— Gus! strigă conductorul. Ieşi! Am o…

În clipa aceea, amuţi, fiindcă acela nu era Gus. În locul lui se afla un bătrânel micuţ, care-i zâmbi politicos şi-şi flutură degetele în semn de salut.

Sufletul de irlandez al lui Patrick Cullen se revoltă. Cu un răcnet, apucă marginea uşii cabinei şi încercă s-o deschidă. Ar fi trebuit să-şi închipuie însă că n-avea să reuşească. Aşa că, inspirând adânc şi invocându-l pe Dumnezeul irlandezilor, se repezi pe uşa deschisă a primului vagon şi pătrunse în masa de oameni de acolo. Inerţia îl purtă doi metri, după care rămase înţepenit. Înapoia lui, cei pe care-i îmbrâncise se desprinseră din braţele tovarăşilor de călătorie, se scuzară ca nişte adevăraţi newyorkezi (cu un mormăit, un mârâit şi o grimasă) şi îşi îndreptară din nou atenţia asupra ziarelor.

Blocat fără putinţă de desprindere, Cullen auzi soneria dispecerului. Era timpul ca trenul lui să plece. Chemarea datoriei! Cu un efort supraomenesc, se îndreptă către uşă, dar aceasta se închise înainte de a ajunge ia ea şi trenul se puse în mişcare.

— La dracul icni el, dându-şi seama că, pentru prima dată, lipsea de la locul său.

După primii cincisprezece metri, observă că metroul mergea în direcţia greşită şi amuţi.

La urma urmelor, ce ar mai fi rămas de spus – chiar şi în limba strămoşilor?

Cum ar fi fost posibil ca metroul să pornească în direcţie greşită din Flatbush? în cealaltă parte nu existau şine. Nu exista nici tunel! Nu era decât un opritor cu tampoane, pentru a-i împiedica pe conductorii mai excentrici să încerce sfredelirea unuia. Era absurd!

Totuşi, se deplasau în direcţia respectivă!

În acest nou tunel existau staţii – frumuşele şi micuţe, atât cât să primească un vagon. Asta n-ar fi reprezentat însă o problemă, întrucât un singur vagon efectua această

călătorie. Celelalte fuseseră detaşate, nu se ştie cum, probabil pentru a porni înapoi pe obişnuita rută spre Bronx Park.

Traseul avea o duzină de opriri… cu nume ciudate. Cullen observă doar câteva, deoarece îi venea greu să-şi focalizeze privirea. Bulevardul Arhanghelilor, Calea Serafimilor, Piaţa îngerilor…

Apoi, trenul intră într-o staţie gigantică, care semăna neplăcut de mult cu o peşteră, şi se opri. Era o sală imensă, înaltă de o sută de metri şi aproape sferică. Şinele mergeau până în centrul ei, fără suporţi vizibili, şi chiar peronul de alături părea suspendat în văzduh.

Conductorul rămăsese singur în vagon, ceilalţi călători coborând pe parcurs, majoritatea la Piaţa Osana. Stătea pasiv, ţinându-se de o bară de porţelan, şi privea o reclamă pentru rujuri. Uşa cabinei mecanicului se deschise şi omuleţul ieşi de acolo. Il privi pe Cullen, trecu mai departe, apoi se răsuci brusc.

— Hei, exclamă el, cine eşti dumneata?

Cullen se întoarse încetişor, fără să-şi desprindă mâna de bara de susţinere.

— Eu nu-s decât conductorul. Nu mă băga în seamă. Oricum, îmi dau demisia. Nu-mi place munca asta.

— Vai de mine, vai de mine! ţâţâi omuleţul, clătinând din cap. Ce situaţie neplăcută! Eu mă numesc Crumley, începu el să-i explice. Mă ocup cu furatul. De obicei, fur oameni. Uneori, şi vagoane de metrou… dar ele sunt mari şi greoaie – nu crezi?

— Domnule, gemu Cullen, am încetat să mai cred ceva, acum două ore. Gânditul nu m-a ajutat deloc. Totuşi, cine eşti?

— Ţi-am spus – mă numesc Crumley. Exersez pentru a deveni divinitate.

— Ce anume?!

— „Divinitate” – ca Iehova, ştii… Fii atent!

Bătrânul arătă spre fereastra prin care se vedea peretele grotei. În locul indicat de degetul său, stânca se bombă şi se ondulă. Omuleţul mişcă degetul şi pe peretele din piatră rămase o proeminenţă sub forma unui „h” răsturnat.

— Acela este simbolul meu, vorbi Crumley cu modestie. Mistic, nu crezi? Dar asta nu-i nimic. Aşteaptă să mă organizez ceva mai bine. Atunci să vezi miracole!

Cullen îşi plimbă privirea de la simbol la surâzătorul domn Crumley până ameţi şi fu nevoit să se oprească.

— Ascultă, începu el cu glas răguşit, cum ai reuşit să scoţi vagonul din Flatbush Avenue? De unde a apărut tunelul ăsta? Eşti vreunul din străinii ăia…

— Nu, nu, nu! îl opri Crumley. Totul a fost făcut de mine şi mi-am folosit voinţa astfel încât să nu fiu observat. N-a fost deloc uşor. O acţiune de genul ăsta îmi epuizează ectoplasma. Miracolele în care apar şi oameni sunt mult mai dificile decât celelalte, fiindcă trebuie să te lupţi cu voinţa oamenilor. Este imposibil să reuşeşti dacă nu ai mulţi Credincioşi. Acum, când deţin peste o sută de mii, sunt în stare să le realizez, dar a fost o vreme – şi ciudatul individ clătină din cap visător – când nici măcar nu puteam levita un prunc… sau tămădui un lepros. În sfârşit, pierdem timpul! Ar fi trebuit să fim la cea mai apropiată uzină.

Cullen se lumină la faţă. „Uzină” suna ceva mai prozaic.

— Am un frate, începu el, care a lucrat la o fabrică de…

— Vai de mine, domnule Cullen! Mă refeream la Uzinele mele de Credincioşi. Trebuie să-i educ pe oameni să creadă în mine – nu? – iar predicile sunt prea lente. Eu cred în producţia de masă. Într-o bună zi, sper să fiu denumit Henry Ford al Utopiei. Numai în Brooklyn deţin deja douăsprezece Fabrici, iar când voi produce suficienţi Credincioşi îi voi răspândi în lumea întreagă.

Bătrânelul făcu o scurtă pauză, oftă gânditor, apoi continuă:

— Dacă aş avea mai mulţi… îmi trebuie un milion, înainte de a lăsa lucrurile să se dezvolte de la sine, şi până atunci sunt nevoit să mă ocup personal de fiecare amănunt. Este atât de plictisitor! Trebuie mereu să le reamintesc Credincioşilor cine sunt eu… chiar şi Discipolilor. Apropo, Cullen – am uitat să-ţi spun că pot citi gândurile, aşa că-ţi cunosc numele – fără îndoială că şi tu vrei să fii un Credincios.

— Eu ştiu…, începu conductorul, dând semne de nervozitate.

— Haide, haide! *Unele* divinităţi s-ar fi înfuriat din cauza apariţiei tale clandestine şi te-ar fi terminat – pocni din degete – uite-aşa! Eu nu procedez în felul acesta, întrucât consider că uciderea oamenilor este un obicei rău şi nepoliticos. Trebuie, însă, să fii Credincios.

Patrick Cullen era un irlandez inteligent, adică admitea existenţa ielelor, a spiriduşilor şi a zânelor şi nu avea prejudecăţi faţă de strigoi, vârcolaci, vampiri şi alte asemenea mizerii de import. Era prea binecrescut pentru a rânji când venea vorba despre nişte simple fenomene supranaturale. Pe de altă parte, nu intenţiona să-şi renege propria religie. Nu era grozav la teologie, totuşi pretenţia unui muritor de a se intitula divinitate aducea a erezie, dacă nu chiar a blasfemie.

— Eşti un şarlatan, strigă el plin de curaj. În felul acesta, vei ajunge drept în Iad!

— Ce limbaj teribil foloseşti! ţâţâi din nou Crumley. Şi complet inutil… Bineînţeles că tu Crezi în mine.

— Chiar aşa?

— Bine, dacă eşti încăpăţânat, o să-ţi arăt un miracol minor. Nu-i plăcut, dar acum – şi flutură din mâna stângă – acum Crezi în mine.

— Evident, încuviinţă Cullen jignit. Am Crezut dintotdeauna. Cum pot începe să te proslăvesc? Aş vrea s-o fac în modul cuvenit.

— Ajunge să Crezi în mine. Acum, trebuie să mergi la Uzine şi după aceea te vom trimite acasă – nimeni nu va şti că ai lipsit – şi-ţi vei putea duce viaţa în calitate de Credincios.

— Ce viaţă fericită! exclamă conductorul, surâzând extaziat. *Vreau* să merg la Uzine.

— Normal că vrei, aprobă Crumley. Haide!

Şi bătrânelul ridică un deget spre uşa vagonului, care glisă în lateral. Ieşiră, însă Crumley rămase cu degetul întins. În faţa lor, stânca se deschise. Cullen trecu prin perete, ţinându-se după silueta micuţă care era zeul său.

„Este *într-adevăr* un zeu”, gândi conductorul. Iar orice zeu care putea face aşa ceva era al naibii de bun şi merita să crezi în el.

Apoi, ajunse la Uzină, situată în altă grotă, ceva mai mică. Se părea că lui Crumley îi plăceau peşterile.

Cullen nu fu foarte atent la ceea ce-l înconjura. Oricum, nu distingea mare lucru din cauza uşoarei pâcle violete ce-i înceţoşa privirea. Zări o bandă rulantă mişcându-se lent, în lungul căreia, la intervale regulate, stăteau oameni. Discipoli, se gândi el. Iar pe bandă se transportau probabil ne-Credincioşi, sau alte asemenea exemplare de proastă calitate.

Un bărbat îl privea zâmbitor. Un Discipol, îşi spuse Cullen şi, cu gest firesc, făcu spre el semnul. Nu-l mai efectuase niciodată până atunci, dar era foarte simplu. Discipolul îi răspunse în acelaşi fel.

— M-a anunţat că soseşti, vorbi Discipolul. Mi-a mai zis că a făcut pentru tine un miracol special. Asta reprezintă o atenţie deosebită. Vrei să-ţi fac un tur al locurilor?

— Evident.

— Ei bine, aceasta este Uzina Unu. Ea constituie centrul nervos al tuturor Uzinelor din ţară. Celelalte asigură doar tratamentul preliminar şi produc Credincioşi. *Noi* facem Discipoli.

Discipoli!

— Şi eu voi fi Discipol? întrebă nerăbdător Cullen.

— Desigur, mai ales că *ei* te-a supus unui miracol. Să ştii că eşti *cineva.* Există doar alte cinci persoane de care el s-a ocupat personal.

Ce mod extraordinar de a face lucruri! Tot ceea ce făcea domnul Crumley era extraordinar. Ce zeu! Ce divinitate!

— Probabil că şi tu ai început la fel…

— Fireşte, încuviinţă calm Discipolul. Şi eu sunt o persoană importantă. Evident, aş dori să fiu ceva mai important.

— De ce? întrebă Cullen pe un ton şocat. Te ridici împotriva autorităţii domnului Crumley (fie-i numele binecuvântat!)? Este un sacrilegiu!

— Ei bine, se foi stânjenit Discipolul, am nişte idei şi mi-ar plăcea să le pot încerca.

— Aha, ai idei? mormăi ameninţător Cullen. Domnul Crumley (fie-i viaţa veşnică!) ştie?

— Să fiu sincer… nu. Totuşi – Discipolul privi atent în jur, apoi se apropie de conductor – nu sunt singurul. Mulţi dintre noi consideră că domnul Crumley (fie preaslăvit!) este cam de modă veche. Uită-te, de pildă, la luminile de aici.

Cullen privi în sus. Lămpile erau de tipul celor din peştera de la capătul liniei. Puteau proveni din orice staţie a metroului newyorkez – copii perfecte ale semafoarelor şi indicatoarelor de ieşire.

— Ce-i cu ele?

— N-au pic de originalitate, pufni Discipolul. Te-ai fi aşteptat ca o divinitate de gradul A să vină cu ceva nou. Numai că El, atunci când ia oameni, o face prin intermediul

reţelei de metrou şi respectă regulile de acolo. Aşteaptă ca dispecerul să-i anunţe plecarea, se opreşte în fiecare staţie, foloseşte electricitatea primitivă şi multe altele… Noi avem nevoie – Discipolul începuse să gesticuleze energic şi să vorbească mai tare – de mai multă iniţiativă, de mai multă imaginaţie. Trebuie să accelerăm lucrurile şi să dăm dovadă de eficienţă şi vitalitate.

Cullen îl privi şi clocoti de mânie.

— Eşti un eretic! îl acuză. Eşti sortit osândei veşnice!

Privi nervos în jur, căutând o sonerie, un fluier, un gong sau o tobă cu care să-l cheme pe Marele Crumley, dar nu găsi nimic.

Celălalt clipi şi căzu o clipă pe gânduri.

— Ia uite ce târziu s-a făcut! vorbi el în cele din urmă. Am întârziat. Haide, suie pe bandă pentru primul tratament.

Cullen se simţea iritat de ajutorul cu totul necorespunzător pe care domnul Crumley îl primea din partea acestui Discipol inferior, totuşi tratamentul rămânea tratament aşa încât, făcând semnul cu devotament, urcă pe bandă. Constată că era destul de confortabil, în ciuda deplasării oarecum poticnite. Discipolul arătă spre primul instructor al lui Cullen – un alt Discipol – aflat lângă un soi de tablă şcolară. În timpul discuţiei, conductorul privise banda şi observase că acolo se desfăşura o şedinţă de întrebări şi răspunsuri.

De aceea, rămase uluit când al doilea Discipol, în loc să-şi utilizeze indicatorul pentru a-i arăta o întrebare de pe tablă, îl răsuci şi-l izbi cu toată puterea în cap.

Toate luminile se stinseră!

***

Când îşi reveni, se afla sub bandă, chiar în fundul grotei. Era legat fedeleş, iar Discipolul rebel discuta despre el cu

alţi trei indivizi.

— Nu l-am putut convinge, spunea Discipolul. Probabil că Crumley l-a supus unei doze duble.

— E ultimul tratament cu doză dublă pe care-l va mai aplica, comentă un bărbat scund şi gras.

— Să sperăm. Cum merge?

— Foarte bine. Realmente, foarte bine. Acum două ore, ne-am teleportat în Secţia Patru. A fost un miracol perfect.

Discipolul fu încântat.

— Minunat! Cum se descurcă în Patru?

— Nu tocmai grozav, plescăi din buze grăsuţul. Nu ştiu de ce, au apărut nişte efecte stranii. Miracolele se petrec din senin. Până şi crumley-iţii obişnuiţi le pot realiza, iar alteori… se întâmplă de la sine. Foarte neplăcut!

— Mda, nu-i bine. Dacă apar prea multe probleme, există riscul ca moşul să devină bănuitor. Dacă investighează mai întâi acolo, îi poate reconverti pe toţi instantaneu, înainte de a veni aici, iar fără sprijinul lor nu cred că am fi în stare să ne ridicăm împotriva lui. Nu suntem suficient de puternici…

— Păi, şovăi celălalt, nu suntem *deocamdată* puternici, dar…

— Nu suntem suficient de puternici, îl întrerupse sever Discipolul, pentru a-l slăbi îndeajuns ca să facem rost de un zeu nou şi apoi…

— Un zeu nou, da…! repetă un altul şi încuviinţă din cap.

— Exact, urmă Discipolul. Un zeu nou, creat de noi, poate fi distrus de noi. Va fi la mâna noastră şi astfel, în loc de dictatura unui singur om, am avea un fel de… hm-m-m, consiliu.

Toţi rânjiră, cu expresii încântate.

— Dar în privinţa aceasta, vom mai discuta, continuă Discipolul. Ar fi bine să Credem niţel. Ştiţi bine că Crumley

nu-i idiot, de aceea n-ar fi bine să sesizeze vreo slăbire a zelului nostru. Haideţi! Toată lumea!

Închiseră ochii, se concentrară în tăcere, apoi îi redeschiseră cu un suspin.

— Ei bine, rosti grăsuţul, cu *asta* am terminat. Ar fi bine să mă-ntorc la treabă.

De sub banda rulantă, Cullen îl privi cu atenţie. Ţinând cont de felul cum îşi îndoise genunchii şi privea în sus, individul aducea foarte mult cu o găină ce se pregăteşte să sară pe un gard. Asemănarea deveni evidentă când acesta îşi duse braţele în lateral, se împinse cu putere în sol şi se înălţă.

Cullen îi putu urmări zborul doar prin intermediul privirilor celor trei rămaşi pe sol. Judecând după mişcările ochilor lor, se părea că grasul ajunsese la plafonul grotei. Chipurile Discipolilor exprimau o evidentă satisfacţie – erau foarte încântaţi de propriile miracole.

După aceea, plecară, abandonându-l pe Cullen. Conductorul era şocat până în adâncul sufletului de această rebeliune blasfemiatoare, această apostazie, această… această… Nu mai avea cuvinte, deşi scotocise şi tezaurul irlandez.

Să creezi un zeu care să se afle la mâna creatorilor! Imaginea în sine reprezenta o erezie antropomorfică (de unde ştia cuvântul ăsta?), care submina înseşi rădăcinile religiei. Avea să rămână aici, fără să facă nimic, mulţumindu-se să privească subminarea rădăcinilor religiei? Avea să se resemneze cu răsturnarea domnului Crumley (fie ca spiritul Lui să plutească veşnic pe mările extazului!)?

Nici gând!

Frânghiile erau însă de altă părere, aşa că bărbatul rămase locului.

Pe neaşteptate, gândurile îi fură întrerupte. Se auzi un

sunet grav şi bubuitor – un sunet care putea fi un glas, dacă n-ar fi rezonat pe un ton atât de incredibil de jos. Ameninţarea conţinută în el atrăgea imediat atenţia. O percepu chiar şi Cullen, care tremură în legăturile sale; o percepură şi ceilalţi bărbaţi din grotă, care se cutremurară şi mai tare, nefiind stânjeniţi de vreo legătură; ba chiar influenţă şi banda rulantă, care se opri brusc şi vibră cu putere.

Discipolul rebel căzu în genunchi şi tremură mai tare decât toţi.

Glasul răsună din nou, de data aceasta într-un grai cunoscut.

— UNDE-I IDIOTUL ĂLA DE CRUMLEY? bubui el.

Nu se aşteptă vreun răspuns. Un nor întunecat se coagulă în centrul peşterii şi scuipă un fulger negru spre banda rulantă. Din locul unde lovi fulgerul ţâşni o flacără care se extinse încetişor, înghiţind banda. Conductorul se afla departe de incendiu, dar printre oamenii ce forfoteau în zonă se iscă o panică generală.

Cullen ar fi dorit din răsputeri să li se alăture şi s-o şteargă din locul acela, dar, din nefericire, Discipolul care-l legase fusese un expert. Trase, suci şi răsuci de funii, însă fără efect, iar acest fapt îl determină să revină la irlandeză şi la dorinţe. Îşi dori să fie liber. Îşi dori să nu fie legat. Îşi dori să fie cât mai departe de flacăra devoratoare. Îşi dori multe lucruri, unele care nu pot fi menţionate, dar în principal şi le dori pe cele amintite.

Apoi, simţi o slăbire a legăturilor, iar când privi spre picioarele sale zări un maldăr de cânepă. În mod clar, forţele pe care le eliberase rebeliunea scăpaseră de sub control nu numai în Secţia Patru, ci şi aici. Ce spusese grăsanul? „Miracolele se petrec din senin. Până şi crumley-iţii obişnuiţi le pot realiza, iar alteori… se întâmplă de la sine.”

Nu mai avea rost să piardă vremea. Se repezi spre peretele din stâncă şi îşi urlă dorinţa ca acesta să se dizolve. Răcni de câteva ori, introducând şi câteva expresii irlandeze, însă piatra nici măcar nu se înmuie. Privi în jur, cuprins de disperare, şi atunci zări gaura. Se găsea de cealaltă parte a grotei, diametral opusă lui, cam la înălţimea a trei bucle din spirala formată de banda rulantă. Mai exact, bucla superioară a benzii trecea chiar pe sub gaură.

Cu un efort de care nu se crezuse capabil, Cullen apucă marginea benzii, se urcă pe ea şi porni în fugă într-acolo. Focul dezintegrator se afla încă departe, însă nu dădea semne că s-ar potoli. Bărbatul goni până la a treia buclă, fără să-şi permită să se simtă ameţit din cauza alergării în spirală. Când ajunse la ţintă, gaura, mare, întunecată şi primitoare, se găsea mai sus decât ar fi putut el sări.

Cullen se rezemă de perete, gâfâind. Acum, focul se înteţise, existând două surse de distrugere ce devorau totul în cale. Cei aproape două sute de oameni din grotă alergau în toate părţile, fiecare zbierând sau văitându-se în alt chip.

Cumva, vederea lor îl stimulă determinându-l să-şi sporească eforturile de a pătrunde în gaură. Încercă cu disperare să escaladeze peretele, dar nu izbuti.

Apoi, domnul Crumley scoase capul pe gaură şi rosti:

— Vai de mine, ce dezastru! Vai, vai! Haide sus, Cullen! De ce stai acolo?

O pace infinită pogorî asupra conductorului.

— Să trăiţi, domnule Crumley! strigă el. Fie ca parfumul rozelor să vă înconjoare veşnic!

— Mulţumesc, Cullen! rosti bătrânul, vădit încântat.

În clipa următoare, flutură din mână şi bărbatul ajunse lângă el – o simplă chestiune de levitaţie. În adâncul sufletului, Cullen decise din nou că se afla în prezenţa unui *adevărat* zeu.

— Iar acum, continuă Crumley, trebuie să ne grăbim. Când Discipolii s-au răsculat, mi-am pierdut o mare parte a puterilor şi vagonul de metrou a rămas blocat în tunel. Am nevoie de ajutorul tău. Iute!

Cullen nu avu timp să admire vagonul micuţ din capătul tunelului. Făcu un salt pe peron, urmându-l pe Crumley, şi alergă cei treizeci de metri până acolo. Pătrunse prin uşa deschisă cu graţia unui balerin. Omuleţul avusese grijă de execuţia respectivă.

— Porneşte-l şi du-l înapoi pe linia normală, vorbi Crumley. Şi fii atent – *el* mă aşteaptă.

— Cine?

— El, noul zeu. Închipuie-ţi că proştii aceia – nu ştiu ce mă împiedică să le zic idioţi – au crezut că pot crea un zeu pe care să-l manipuleze după bunul lor plac, uitând că însăşi esenţa divinităţii o reprezintă imposibilitatea controlului exterior. Evident, atunci când au creat un zeu care avea menirea să mă distrugă, au obţinut un Distrugător care urmează să anihileze absolut tot ceea ce am creat, inclusiv pe Discipolii mei.

Cullen acţionă rapid. Ştia cum să pornească o ramă de metrou, doar nu degeaba era conductor. Alergă la capătul opus al vagonului, deblocă pârghia de control şi reveni în cabină. Altceva nu-i trebuia. Şinele aveau curent, luminile funcţionau şi nu existau semafoare între el şi Ţara Zeului.

Crumley se întinse pe un scaun.

— Să taci din gură, îi spuse bărbatului. Este posibil ca *el* să te lase să treci. Eu îmi voi anula conştiinţa şi poate că nu mă va observa. Oricum, ţie nu-ţi va face nici un rău… *sper*. Vai de mine şi de mine: de când lucrurile au început s-o ia razna în Secţia Patru, *totul* s-a dat peste cap!

Trecură prin opt staţii, fără să se petreacă nimic, apoi intrară în staţia Utopia şi… *parcă* nu se întâmplă nici acolo nimic. Cullen avu impresia – doar impresia – că, pentru

câteva secunde, fusese înconjurat de nişte oameni care-l priveau cu ostilitate făţişă. De fapt, nu chiar oameni, ci doar un ochi gigantic, privind… privind… privind.

Trecu mai departe şi aproape imediat văzu pe un perete al tunelului indicatorul alb-negru „Flatbush Avenue”. Încercă disperat să frâneze deoarece o garnitură de metrou aştepta în staţie. Frâna nu funcţionă însă aşa cum ar fi trebuit şi vagonul îşi continuă înaintarea, până le atinse pe celelalte. Cu un zăngănit slab, se produse cuplarea, şi 30 990 redeveni ultimul vagon al metroului.

Evident, fusese intervenţia lui Crumley. Acesta se afla în spatele conductorului, fiind cu ochii în patru.

— Nu te-a prins, este? Nu, e clar că ai scăpat.

— Mai există vreun pericol?

— Nu cred, răspunse trist omuleţul. După ce îmi va distruge toate creaţiile, nu-i va rămâne nimic de făcut, aşa că, nemaifiind funcţional, va înceta pur şi simplu să mai existe. Ăsta-i rezultatul unei munci meschine şi neglijente. Sunt dezgustat de oameni.

— Nu mai vorbiţi aşa! murmură Cullen.

— Ba da! se răsti nervos Crumley. Oamenii nu merită să aibă o divinitate! Ei provoacă prea multe necazuri şi probleme, reuşind să scoată peri albi oricărui zeu respectabil… probabil deoarece voi consideraţi că un zeu arată foarte impunător dacă are părul alb! Lua-i-ar naiba pe toţi oamenii! Se pot descurca şi fără mine. Plec în Africa, să încerc cu cimpanzeii. Sunt sigur că ei constituie un material *mult* mai bun.

— Staţi, scânci Cullen. Dar eu? Eu cred în dumneavoastră!

— Degeaba, asta nu te ajută cu nimic! Haide, revino la normal!

Mâna lui Crumley mângâie aerul şi Cullen, redevenit un irlandez cu frica lui Dumnezeu, scoase un urlet demn de

strămoşii săi şi se repezi asupra omuleţului.

— Fir-ai tu să fii al naibii de blasfemiator…

În faţa lui nu se mai găsea însă nici un Crumley. Era doar dispecerul, întrebându-l foarte nepoliticos – în engleză – ce aia mamei lui îl apucase.

12. INIŢIEREA

Thrilling Wonder Stories, octombrie 1942

Campusul Universităţii Arcturus de pe Eron, a doua planetă a stelei Arcturus, era un loc aproape mort în timpul vacanţelor de vară. Ba chiar un loc mort şi fierbinte, ceea ce-l făcea pe Myron Tubal, student în anul doi, să considere viaţa plictisitoare şi extrem de inconfortabilă. Pentru a cincea oară în ziua aceea, el intră în cantină, într-o încercare disperată de a găsi vreun chip cunoscut. Fu, în sfârşit, uşurat să-l zărească pe Bill Sefan, un tânăr cu piele verzuie de pe a cincea planetă a lui Vega.

La fel ca Tubal, Sefan nu promovase examenul de biosociologie şi rămăsese în campus peste vară, ca să-şi pregătească corigenţa. Asemenea situaţii stau la baza unor prietenii strânse între studenţi.

Tubal îşi salută colegul cu un mormăit, îşi trânti uriaşul trup lipsit de orice fir de păr – provenea chiar din Sistemul Arcturus – în scaunul cel mai apropiat şi spuse:

— I-ai văzut pe bobocii din anu-ntâi?

— Deja? Ce naiba, şcoala începe peste şase săptămâni…

— Ăştia-s speciali, căscă Tubal. Sunt primii veniţi din Sistemul Solar – zece indivizi.

— Sistemul Solar? Cel nou, care s-a alăturat Federaţiei Galactice acum trei-patru ani?

— Exact. Planeta principală mi se pare că se numeşte Pământ.

— În sfârşit… Ce-i cu ei?

— Nu mare lucru. Atâta doar c-au venit. Unii au păr pe buza superioară şi arată ca naiba cu el acolo. Altfel, nu se

deosebesc prea mult de celelalte specii de umanoizi.

În clipa aceea, uşa cantinei se deschise şi înăuntru pătrunse agitat micuţul Wri Forase. Provenea de pe unica planetă a lui Deneb, iar perişorii suri şi scurţi ce-i acopereau ţeasta şi faţa începuseră să vibreze, în vreme ce ochii lui mari şi purpurii sclipeau excitaţi.

— Hei, chiţăi el de-abia trăgându-şi răsuflarea, i-aţi văzut pe pământeni?

Sefan oftă.

— Alt subiect nu mai există? Tubal tocmai îmi povestea despre ei.

— Da? păru dezamăgit Forase. Dar... dar ţi-a spus că sunt rasa aceea anormală în jurul căreia s-a făcut atâta caz când a intrat în Federaţie?

— Mie mi se par normali, spuse Tubal.

— Nu mă refer la aspectul fizic, preciză dezgustat denebeanul. Este vorba de particularităţile mintale. De psihologie! Asta-i important!

Forase dorea să ajungă psiholog.

— Aha! Ei bine, ce-i anormal la ei?

— Psihologia mulţimii, bolborosi Forase. În loc ca emotivitatea să se reducă o dată cu creşterea numărului de persoane, aşa cum se întâmplă la toate celelalte tipuri cunoscute de umanoizi, ei devin *şi mai* predispuşi la reacţii emoţionale! Când sunt în grupuri, pământenii pot intra în panică sau acţiona nebuneşte. S-a şi inventat o nouă notaţie matematică pentru definirea problemei lor. Fiţi atenţi!

Denebeanul îşi scoase rapid carneţelul şi stiloul, dar Tubal i le înhăţă, înainte de a reuşi să traseze măcar o linie.

— Tii! exclamă el. Am o idee extraordinară!

— Greu de crezut, murmură Sefan.

Ignorând intervenţia colegului său, Tubal surâse din nou şi-şi trecu mâna peste ţeasta pleşuvă cu un aer gânditor.

— Ascultaţi-mă, rosti el brusc şi glasul îi coborî până la nivelul unei şoapte conspirative.

***

Albert Williams, fost rezident al Pământului, se foi în somn şi deveni conştient de un deget care-i explora interstiţiul dintre coasta a doua şi a treia. Deschise ochii, întoarse capul şi privi nedumerit; după o clipă, icni, se sculă brusc în şezut şi se întinse către întrerupătorul veiozei.

— Nu mişca! spuse silueta întunecată de lângă pat.

Se auzi un „clic” stins şi pământeanul se pomeni în centrul unui fascicul puternic, provenind de la o lanternă.

— Cine naiba eşti? întrebă el, clipind.

— Coboară din pat! replică necunoscutul. Îmbracă-te şi urmează-mă!

— Ce-ar fi să-ncerci să mă sileşti? rânji Williams.

Nu primi nici un răspuns, dar raza lanternei se mută puţintel, luminând cealaltă mână a necunoscutului misterios. În ea se zărea un „bici neuronic”, acea micuţă şi plăcută armă care paralizează coardele vocale şi răsuceşte nervii în noduri de agonie. Williams înghiţi în sec şi coborî din pat.

Se îmbrăcă fără să scoată o vorbă, apoi, în final, întrebă:

— Perfect, şi acum ce fac?

„Biciul” schiţă un gest şi pământeanul se întoarse spre uşă.

— Dă-i drumul, se auzi din întuneric.

Williams ieşi din odaie, merse pe coridorul tăcut şi coborî opt etaje, fără a cuteza să privească îndărăt. După ce ieşi din campus, se opri şi simţi metalul înfigându-i-se în spate.

— Ştii unde-i Obel Hali?

Tânărul încuviinţă şi porni mai departe. Trecu de Obel Hali, coti la dreapta pe University Avenue, apoi, după un kilometru, părăsi drumul, trecând de lizieră. O navă spaţială se întrezărea vag în noapte, cu hublourile întunecate – doar o lumină slabă răzbătea dinspre sas.

— Intră!

Williams sui câteva trepte şi pătrunse într-o cabină. Clipi, privi în jur şi numără cu glas tare:

—… şapte, opt, nouă si cu mine zece. Probabil că ne-au strâns pe toţi.

— Nu „probabil”, mârâi încruntat Eric Chamberlain. Sigur! – îşi frecă palmele şi continuă: Eu sunt aici de o oră.

— Ce-ai păţit la mână? se interesă Williams.

— Mi-am scrântit-o pe falca şobolanului care m-a adus. Era tare ca blindajul unei nave.

Williams se aşeză turceşte pe podea şi-şi rezemă ceafa de perete.

— Are cineva vreo idee despre ce-i vorba?

— Ne-au răpit, murmură micuţul Joey Sweeney, căruia îi clănţăneau dinţii.

— Pentru ce naiba? pufni Chamberlain. N-am auzit ca vreunul dintre noi să fie milionar. Eu nu-s, în nici un caz.

— Hai să nu exagerăm! interveni Williams. Nu se pune problema unei răpiri, sau a oricărei acţiuni de genul acesta. Indivizii de aici nu pot fi gangsteri. Este logic ca orice societate care a dezvoltat ştiinţa psihologiei până la nivelul cunoscut de Federaţia Galactică să fie capabilă să înlăture delictele din sânul ei.

— Piraţi, propuse Lawrence Marsh. Nu pot să pun mâna în foc… este doar o sugestie.

— Tâmpenii! exclamă Williams. Pirateria este un fenomen care se manifestă în preajma graniţelor. Această regiune din spaţiu a fost civilizată de zeci de milenii.

— Au totuşi arme, le reaminti Joe, şi mie nu-mi plac

deloc.

Îşi uitase ochelarii în cameră, de aceea privea în jur neliniştit, mijindu-şi ochii.

— Asta nu-nseamnă mare lucru, replică Williams. Uite ce m-am gândit eu… Suntem cu toţii aici – zece boboci proaspăt sosiţi la Universitatea Arcturus. În prima noapte, suntem scoşi în mod misterios din camere şi aduşi într-o navă necunoscută. Asta-mi sugerează ceva. Voi ce ziceţi?

***

Sidney Morton îşi ridică fruntea de pe braţe şi vorbi cu glas somnoros:

— Şi eu m-am gândit la asta. S-ar părea că ne-aşteaptă un ritual de iniţiere! Băieţi, eu cred că studenţii din anii superiori vor pur şi simplu să se distreze.

— Exact, încuviinţă Williams. Are cineva alte idei?

Tăcere.

— Perfect, continuă el. În cazul ăsta, nu ne rămâne decât să aşteptăm. În ceea ce mă priveşte, intenţionez să-mi termin somnul. Dacă au nevoie de mine, n-au decât să mă trezească.

În clipa aceea, urmă o zguduitură şi băiatul îşi pierdu echilibrul.

— Bun, am pornit… încotro om merge…

Peste câteva clipe, Sefan avu o scurtă ezitare înainte de a intra în cabina de comandă. Când în cele din urmă o făcu, se pomeni în faţa unui Forase teribil de agitat.

— Cum merge treaba? întrebă denebeanul.

— Prost, răspunse acru Sefan. Să mă ia naiba, dacă s-au panicat. Vor să se culce.

— Să se culce?! Toţi? Dar ce-au vorbit?

— De unde să ştiu? Nu vorbeau în galactică şi nu pot pricepe boabă din păsăreasca lor.

Forase îşi ridică braţele, în semn de dezgust.

— Uite ce-i, rosti Tubal, a trebuit să chiulesc de la un seminar de biosocio – chestie pe care nu mi-o pot permite. Ai garantat reacţia psihologică a şmecheriei ăsteia. Dacă luăm plasă, n-o să-mi placă absolut deloc.

— Pentru numele lui Deneb, exclamă Forase disperat, parc-aţi fi loviţi de streche! Ce vă aşteptaţi – să-nceapă imediat să urle şi să dea din picioare? Pe Arcturus! Aşteptaţi să ajungem în Sistemul Spic! Când s-or trezi naufragiaţi pe nepusă masă… Micuţul emise un chicotit nervos, apoi conchise: O să fie chestia cea mai tare de când au legat liliecii ăia puturoşi de orga cromatică în Seara Concertelor.

Tubal rânji, dar Sefan se lăsă pe spate în scaun şi remarcă gânditor:

— Dar dacă cineva – să zicem, rectorul Wynn – află ce-am făcut?

Arctureanul, care se afla înaintea comenzilor, ridică din umeri.

— Este un ritual de iniţiere. N-o să se întâmple nimic.

— N-o lua aşa, Tubal. Nu-i chiar o joacă de copii. Planeta a patra din Spic… de fapt, tot Sistemul Spic este o zonă interzisă navelor Federaţiei, iar tu o ştii prea bine. Acolo există o rasă subumanoidă care trebuie să se dezvolte fără intervenţii din exterior, până va descoperi singură călătoria interstelară. Asta-i legea şi nimeni n-are voie s-o încalce. Pe Spaţiu, dacă se află ce am făcut, suntem în găleată!

Tubal se întoarse spre el.

—Cum te aştepţi ca Wynn – fi-i-ar pielea blestemată! – să afle ce-am făcut? Bineînţeles, nu spun că povestea nu se va răspândi prin campus, fiindcă asta-i partea cea mai frumoasă. Dar nu va avea de unde să afle cine au fost implicaţi… N-o să ciripească nimeni. Ştii doar!

— Bine, încuviinţă Sefan, ridicând din umeri.

— Gata pentru hiperspaţiu! anunţă arctureanul.

Apăsă câteva taste şi cu toţii simţiră încordarea aceea stranie a măruntaielor ce însoţea ieşirea navelor din spaţiul normal.

***

Cei zece pământeni nu erau câtuşi de puţini liniştiţi şi feţele lor o dovedeau cu prisosinţă. Marsh îşi privi din nou ceasul.

— Două şi treizeci, anunţă el. Au trecut treizeci şi şase de ore. Aş prefera să se termine o dată cu chestia asta.

— Ăsta nu-i un ritual de iniţiere, gemu Sweeney. Durează prea mult.

Williams se înroşi la faţă.

— Ce naiba sunteţi toţi aşa pieriţi? Ne-au hrănit la ore regulate, nu? Nu ne-au legat, nu? Aş zice că-i foarte clar că au grijă de noi.

— Sau, sosi replica îmbufnată a lui Morton, ne-au pus la îngrăşat în vederea sacrificării...

Tânărul amuţi şi, dintr-o dată, toţi se încordară. Senzaţia internă pe care o încercaseră nu putea fi confundată cu nimic altceva.

—Aţi simţit? întrebă Chamberlain. Am revenit în spaţiul normal, ceea ce înseamnă că mai avem numai o oră sau două până la destinaţie. Trebuie să facem ceva!

— Ce anume? pufni Williams.

— Suntem zece, nu? răcni Chamberlain, bombându-şi pieptul. Ei bine, pân-acum n-am văzut decât pe unul dintre răpitori. Data viitoare când mai intră – şi trebuie să ne aducă în curând masa, sărim pe el!

Sweeney îl privi îngrozit.

— Ai uitat de biciul neuronic?

— N-o să ne omoare. Oricum, nu ne poate lovi pe toţi

înainte de a-l doborî.

— Eric, rosti Williams sec, eşti un tâmpit!

Chamberlain se împurpură ia chip şi degetele sale bondoace se încleştară în pumni.

— Chiar aveam chef să fac un mic antrenament, bombăni el. Vrei să repeţi ce-ai spus?

— Stai jos! îl repezi Williams, fără a se obosi să-i arunce o privire. Şi nu te mai strădui atâta să meriţi epitetul meu! Toţi suntem agitaţi şi cu nervii în piuneze, dar asta nu-nseamnă s-o luăm complet razna. Cel puţin, nu deocamdată. În primul rând, chiar dacă am face abstracţie de bici, nu cred că am avea succes dacă am sări pe temnicerul nostru. N-am văzut decât unul, dar care este din Sistemul Arcturus. Individul are peste doi metri şi zece înălţime şi cântăreşte aproape două sute de kilograme. Ne-ar face praf – pe toţi zece – cu mâinile goale. Cred că tu ai avut deja o întâlnire cu el, Eric.

Tăcerea care se lăsă în cabină reflecta stânjeneala.

— Şi chiar dacă l-am putea înfrânge, urmă Williams, pe el şi pe ceilalţi care s-ar putea afla în navă şi al căror număr nu-l cunoaştem, tot n-am avea habar unde ne aflăm, sau cum am reuşi să ne întoarcem pe Eron, ori măcar să pilotăm nava. – Făcu o pauză apoi întrebă apăsat: Ei, ce părere aveţi?

— Prostii! se întoarse cu spatele Chamberlain, mormăind în barbă.

Uşa se deschise brusc şi gigantul arcturean îşi făcu apariţia. Cu o mână, deşertă punga pe care o adusese; în cealaltă ţinea biciul neuronic, îndreptat asupra pământenilor.

— Ultima masă, mârâi el.

Tinerii se repeziră asupra cutiilor călduţe care se rostogoliseră pe podea. Morton o privi dezgustat pe cea pe care o ridicase.

— Auzi, vorbi el într-o galactică stricată, n-ai putea să mai variezi puţin meniul? M-am săturat de porcăria asta de gulaş. E a patra conservă!

— Şi ce dacă? E ultima voastră masă! se răsti arctureanul şi părăsi cabina.

În urma lui, se instală o paralizie generală.

— Ce-a vrut să zică? murmură cineva cu glas răguşit.

— Ne vor ucide! – Ochii lui Sweeney erau larg căscaţi şi în voce i se simţea groaza.

Williams îşi simţi gura uscată şi fu încercat de o iritare iraţională faţă de spaima contagioasă a lui Sweeney. Se stăpâni totuşi, se opri – puştiul nu avea decât şaptesprezece ani – şi rosti cu glas nesigur:

— Lasă asta, da? Acum, trebuie să mâncăm.

După alte două ore, simţiră vibraţia ce anunţa asolizarea şi sfârşitul călătoriei. Între timp, nimeni nu scosese un cuvânt, dar Williams putea simţi cum cleştele fricii se strângea cu fiecare minut ce se scurgea.

***

Discul stacojiu al Spicului coborâse înapoia orizontului şi sufla un vânt rece. Cei zece pământeni, strânşi laolaltă pe creasta pietroasă a dealului, îşi priveau posomorâţi temnicerii. Le vorbea arctureanul cel mătăhălos, Myron Tubal, în vreme ce veganul cu piele verzuie, Bill Sefan, şi micuţul denebean păros, Wri Forase, stăteau tăcuţi înapoia lui.

— Aveţi foc, mormăi Tubal, şi există destule lemne cu care să-l întreţineţi. În felul ăsta, veţi putea ţine la distanţă animalele sălbatice, înainte de plecare, vă vom lăsa două bice, pentru cazul în care vă vor deranja băştinaşii. Hrana, apa şi adăpostul le veţi procura singuri, bazându-vă pe inteligenţa voastră.

Încheindu-şi discursul, uriaşul se întoarse cu spatele la ei, îndepărtându-se. Chamberlain lăsă să-i scape un urlet brusc şi se năpusti după el, dar fu expediat îndărăt cu un gest lipsit de efort.

Sasul se închise în urma celor trei. Aproape imediat, nava se ridică de pe sol şi ţâşni în sus. În cele din urmă, Williams întrerupse tăcerea de rău augur.

— Au lăsat bicele. Eu voi lua unul, iar tu, Eric, pe celălalt.

Unul câte unul, pământenii se aşezară pe jos, cu spatele la foc, înspăimântaţi, simţind cum panica le dădea târcoale.

Williams se căzni să surâdă.

— Există destul vânat pe aici… regiunea abundă în păduri. Haideţi, nu mai fiţi îngrijoraţi, suntem zece, iar ei vor reveni să ne ia! Să le arătăm că pământenii se pot descurca. Ce ziceţi?

Dar vorbele lui nu reuşeau să-i mobilizeze pe ceilalţi.

— De ce naiba nu taci? îl repezi Morton. Nu ne linişteşti câtuşi de puţin.

Williams cedă. Ghemul din propriul stomac atârna tot mai greu. *

Amurgul se preschimbă în noapte, iar cercul de lumină din jurul focului se restrânse la o zonă micuţă şi pâlpâitoare ce lăsa loc umbrelor. Marsh icni brusc şi ochii i se lărgiră.

— E ceva… vine ceva!

Pământenii prinseră să se foiască, apoi încremeniră, ţinându-şi răsuflarea.

— Eşti nebun, începu Williams răguşit… apoi îngheţă, auzind inconfundabilul foşnet de solzi peste sol.

— Ia-ţi biciul! răcni el spre Chamberlain.

Sweeney izbucni în râs – un hohot ascuţit, isteric.

După aceea… văzduhul se umplu de ţipete şi umbrele întunecate se năpustiră asupra lor.

În acelaşi timp, şi în alte locuri se petreceau fel de fel de

întâmplări.

Nava lui Tubal rămăsese undeva pe orbita celei de-a patra planete a Spicului, cu Sefan la comenzi. Tubal se găsea în cabina sa micuţă, golind din două înghiţituri o butelcă imensă de lichior denebean.

Forase îl privea cu tristeţe.

— O sticlă a costat douăzeci de credite, şi mi-au mai rămas doar câteva se văită el.

— Ei bine, vorbi cu mărinimie Tubal, atunci nu mă lăsa să le termin singur! Bea cot la cot cu mine. N-am nimic împotrivă.

— După o înghiţitură ca a ta, mormăi denebeanul, n-o să mă mai trezesc până la corigenţă.

Tubal nu-l băgă în seamă.

— Asta, începu el, o să rămână în istoria campusului drept…

În clipa aceea, se auzi un *ping-g-g-g* ascuţit şi melodios, abia atenuat de pereţii despărţitori, iar luminile se stinseră.

Forase se pomeni apăsat de perete. Se strădui să răsufle şi se bâlbâi gâfâind:

— P-pe Spaţiu, s-suntem în p-plină acceleraţie! C-ce s-a-ntâmplat cu egalizatorul?

— Dă-l naibii de egalizator! răcni Tubal, sărind în picioare. Ce s-a-ntâmplat cu nava?

***

Arctureanul se împletici spre uşă, dând buzna pe coridorul la fel de întunecat, cu Forase târându-se după el. Când cei doi intrară în cabina de comandă, îl găsiră pe Sefan înconjurat de luminiţe de avarie, cu pielea verzuie sclipind de transpiraţie.

— Un meteor, croncăni tânărul. Ne-a făcut praf distribuitoarele energetice. Am pornit accelerarea.

Luminile, încălzirea şi aparatura radio sunt moarte, iar ventilatoarele de-abia se rotesc. – Făcu o pauză scurtă, apoi adăugă: Iar secţiunea Patru e perforată.

— Idiotule! urlă Tubal, privind disperat în jur. De ce n-ai stat cu ochii pe indicatorul masic?

— Am stat, gras împuţit, zbieră Sefan, dar n-a arătat nimic! N-a – arătat – nimic! La ce te-ai putea aştepta din partea unei rable de mâna a doua, închiriată pentru două sute de credite? A trecut prin ecranele de protecţie ca prin unt.

— Gura! – Tubal deschise dulapul cu costume spaţiale şi gemu: Sunt numai modele arctureane... Trebuia să fi verificat... Crezi că poţi manevra unul, Sefan?

— Să-ncerc, răspunse veganul cu oarece nesiguranţă, scărpinându-se în creştet.

După alte cinci minute, Tubal pătrunse în ecluză, urmat de Sefan, care se bălăbănea stângaci. Reveniră după aproape o jumătate de oră.

Tubal îşi scoase casca.

— Am băgat-o pe mânecă!

— Murim...? icni Forase.

Arctureanul clătină din cap.

— Putem face reparaţii, dar va dura mult. Radioul este terminat, aşa că nu putem solicita ajutor.

— Să solicităm ajutor?! exclamă şocat Forase. Asta ne mai lipsea! Cum am explica prezenţa noastră în Spic? Ar fi echivalent cu o sinucidere. Câtă vreme există posibilitatea de a ne întoarce singuri, fără să cerem ajutor, suntem în siguranţă. N-o să murim dacă mai absentăm la câteva cursuri.

— Şi ce facem cu pământenii ăia panicaţi de pe planeta patru? interveni Sefan, pe un ton inexpresiv.

Forase deschise gura, dar nu emise nici un sunet, apoi o închise la loc. Dacă vreodată un umanoid arătase îngrozit,

el nu putea fi decât denebeanul

Iar acela n-a fost decât începutul.

Avură nevoie de o zi şi jumătate pentru a descâlci cablurile de putere ale vechii nave. Avură nevoie de alte două zile pentru a decelera, până la completa oprire. Avură nevoie de încă patru zile pentru a reveni la Spic IV. În total: opt zile.

Când nava pluti din nou deasupra locului unde-i abandonaseră pe pământeni, era dimineaţă, iar chipul lui Tubal care studia terenul prin intermediul camerelor video se lungise în mod incredibil. În cele din urmă, arctureanul întrerupse o tăcere ce devenise ca melasa.

— Cred c-am făcut toate tâmpeniile pe care le-am fi putut face! I-am lăsat chiar lângă o aşezare a băştinaşilor. Nu se vede nici urmă de ei.

— A naibii treabă! clătină din cap Sefan.

Tubal îşi îngropă capul în braţele sale lungi.

— Ăsta-i sfârşitul. Dacă n-au murit de frică, au pus mâna pe ei băştinaşii. Încălcarea legii referitoare la sistemele solare prohibite reprezintă un delict destul de serios… dar acum cred că-i vorba de complicitate la crimă.

— Ar trebui să coborâm şi să vedem dacă n-a mai rămas vreunul în viaţă, spuse Sefan. Măcar atât să facem pentru ei. După aceea…

Veganul înghiţi un nod şi tăcu. Forase îi termină fraza în şoaptă:

— După aceea, ne aşteaptă exmatricularea din Universitate, psihorevizia… şi munca manuală pe viaţă.

— Terminaţi cu astea! lătră Tubal. N-am ajuns încă acolo.

Foarte, foarte lent, nava descrise o serie de spirale descendente şi coborî pe podişul stâncos unde, cu opt zile în urmă, fuseseră abandonaţi zece pământeni.

— Cum ne descurcăm cu băştinaşii? – Tubal se întoarse

spre Forase şi înălţă din sprâncenele spâne. – Haide, fiule, vino cu nişte psihologie subumanoidă! Suntem doar trei şi n-am chef de necazuri.

***

Forase ridică din umeri, iar chipul lui hirsut se încreţi.

— Să ştii că m-am gândit şi eu la asta, Tubal. Nu cunosc nimic…

— Ce?! explodară la unison ceilalţi doi.

— Mai exact, continuă grăbit denebeanul, nimeni nu cunoaşte. Asta-i realitatea. La urma urmelor, am hotărât să nu-i acceptăm pe subumanoizi în Federaţie până nu sunt complet civilizaţi – până atunci, îi menţinem în carantină. Crezi că au existat multe ocazii de a le studia psihologia?

Arctureanul se lăsă cu greutate într-un scaun.

— Din ce în ce mai bine! *Gândeşte-te*, blăniţă! Propune ceva!

Forase se scărpină în creştetul capului.

— Ei bine, eu zic că lucrul cel mai bun ar fi să-i tratăm ca pe nişte umanoizi normali. Dacă ne apropiem lent, cu braţele deschise, dacă nu facem mişcări bruşte şi ne păstrăm calmul ar trebui să ne descurcăm cu aceşti băştinaşi… Nu uitaţi, însă: am zis *ar trebui.* Nu pot garanta nimic.

— Să-i dăm drumul şi la naiba cu siguranţa! îi zori Sefan. Oricum, nu mai contează prea mult. Dacă o păţesc aici, nu mai trebuie să mă întorc acasă. – Se înnegură la chip. – Când mă gândesc ce vor zice ai mei…

Ieşiră din navă şi adulmecară atmosfera planetei. Deasupra capetelor lor, Spicul părea o imensă minge portocalie de baschet. Din pădure, o pasăre croncăni răguşit, o singură dată. După aceea, tăcerea îi învălui din nou.

— Hm-m, pufni Tubal, cu mâinile în şolduri.

— Pur şi simplu, te apucă somnul. Nu se zăreşte nici un semn de viaţă. Bun – încotro este satul?

Disputa ce urmă nu dură mult, deşi existau trei păreri diferite. În final, arctureanul, însoţit de ceilalţi doi, coborî panta colinei, îndreptându-se către pădure.

După ce înaintaseră în ea vreo treizeci de metri, copacii prinseră viaţă, când o ceată de băştinaşi coborî în deplină tăcere de pe ramurile înalte. Forase se prăbuşi imediat. Sefan se împletici, se luptă câteva clipe, apoi căzu pe spate, mârâind.

Doar giganticul Tubal rămăsese nedoborât. Cu picioarele larg depărtate şi urlând răguşit, el împărţea lovituri puternice în stânga şi în dreapta. Atacatorii ricoşau din pumnii lui precum picăturile de apă pe roata morii. Bazându-şi defensiva chiar pe principiul respectiv, arctureanul se propti cu spinarea de tulpina unui copac.

Aceasta a fost greşeala lui. Pe ramura cea mai de jos a respectivului arbore se găsea un băştinaş mai prudent şi mai inteligent decât tovarăşii săi. Tubal observase deja că băştinaşii dispuneau de cozi musculoase şi lungi. Din toate rasele existente în galaxie, doar una, *Homo Gamma Cepheus*, avea coadă. Ceea ce *nu remarcase* însă tânărul fusese că apendicele respective aveau mobilitatea unor mâini.

O aflǎ destul de repede după ce ajunsese la adăpostul copacului, deoarece băştinaşul de pe ramura de deasupra îşi coborî coada, i-o înfăşură în jurul gâtului şi strânse.

Arctureanul se zbătu cu disperare, reuşind să-şi tragă jos agresorul. Deşi se ţinea doar în coadă şi era rotit cu putere, descriind cercuri largi cu capul înainte, băştinaşul nu cedă, ci continuă să strângă tot mai tare.

Lumea se întunecă. Tubal îşi pierdu cunoştinţa înainte de a atinge solul.

***

Treptat, Tubal deveni în mod neplăcut conştient de amorţeala gâtului. Încercă zadarnic să se frece în locul respectiv şi avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi da seama că era legat fedeleş. Amănuntul acela îl trezi pe deplin. Constată mai întâi că zăcea cu faţa în jos, apoi remarcă vacarmul oribil din jur, îi zări pe Sefan şi Forase legaţi alături… şi abia într-un târziu înţelese că nu-şi putea rupe legăturile.

— Hei, Sefan, Forase! M-auziţi?

— Ţap draconean! îi răspunse încântat Sefan. Crezusem că ţi-au venit de hac.

— Nu scapă aşa uşor de mine, mormăi Tubal. Unde ne aflăm?

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Forase vorbi:

— Presupun că în satul băştinaşilor. Ai mai auzit vreodată atâta hărmălaie? Toba aia nu s-a oprit deloc de când ne-au adus.

— Aţi văzut vreo urmă…

Nişte braţe îl apucară pe Tubal, întorcându-l fără menajamente cu faţa în sus. Fu aşezat în capul oaselor; gâtul îl durea parcă mai rău decât oricând. Câteva colibe jalnice, construite din frunze verzi şi crengi, sclipeau stins în soarele după-amiezii. În jurul lor, privind în tăcere, se aflau câteva sute de băştinaşi cu cozi lungi şi piei întunecate. Toţi purtau pe capete podoabe făcute din pene şi ţineau în mâini suliţe scurte, cu vârfuri ameninţătoare.

Ochii tuturor erau îndreptaţi spre siluetele ce stăteau pe vine, înaintea lor; Tubal le examină cu mânie. Era limpede că erau şefii tribului. Îmbrăcaţi în veşminte ţipătoare, zdrenţuite, din piele prost tăbăcită, aspectul lor barbar era sporit de măştile înalte din lemn pe care fuseseră pictate

reprezentări caricaturale ale unor feţe omeneşti.

Cu paşi măsuraţi, monstruozitatea cea mai apropiată veni lângă ei.

— Salut, rosti şi-şi ridică masca. Nu-mi imaginam c-o să vă întoarceţi atât de curând…

Pentru câteva momente îndelungate, Tubal şi Sefan nu scoaseră absolut nici un sunet, în vreme ce Forase fu zgâlţâit de un acces prelungit de tuse.

În cele din urmă, Tubal inspiră adânc şi îndrăzni să întrebe:

— Eşti unul dintre pământeni, aşa-i?

— Exact. Mă numesc Al Williams. Poţi să-mi spui Al.

— Încă nu v-au ucis?

— Pe nici unul, rânji încântat Williams. Dimpotrivă! Domnilor, făcu el o plecăciune exagerată, vi-i prezint pe noii zei ai tribului.

— Noii *ce?* icni Forase, între două accese de tuse.

— Zei. Ah, îmi pare rău, nu cunosc termenul galactic pentru „zeu”.

— Ce înseamnă „zeu”?

— Suntem un fel de entităţi supranaturale care trebuie venerate. N-aţi priceput?

Privirile umanoizilor trădau stupoarea.

— Mai exact, urmă Williams, suntem nişte persoane dotate cu puteri deosebite.

— Ce tot vorbeşti? exclamă indignat Tubal. De ce v-ar crede ei că aveţi asemenea puteri? Voi, pământenii, sunteţi sub media aptitudinilor fizice, ba chiar destul de departe de ea!

— Aici e vorba despre psihologie, explică Williams. Dacă ne-au văzut asolizând într-un vehicul imens şi sclipitor care se deplasa în mod inexplicabil prin văzduh şi care după aceea a decolat într-o răbufnire de flăcări este normal să ne considere atotputernici. Asta-i o chestiune ce ţine de

psihologia elementară a barbarilor.

Ochii lui Forase părură pe punctul de a ieşi din orbite, în vreme ce pământeanul conţină netulburat:

— Apropo, de ce aţi întârziat? Ne gândiserăm că ăsta era un fel de rit de iniţiere, nu?

— Auzi, interveni Sefan, cred că ne aiureşti! Dacă v-au considerat pe voi zei, de ce n-au gândit la fel şi despre noi? Şi noi aveam o navă şi…

— Aici, îl întrerupse Williams, am intervenit *noi*. Le-am explicat, prin semne şi desene, că voi sunteţi diavoli. Când v-aţi întors – şi să ştiţi că ne-am bucurat să revedem nava – ei ştiau ce aveau de făcut.

— Dar ce sunt „diavolii”? se interesă Forase, iar în vocea sa putea fi sesizată o anumită doză de respect.

***

Williams suspină.

— Voi, ăştia din Federaţie, chiar n-aveţi habar de nimic?

Tubal îşi răsuci încetişor gâtul dureros.

— Ce-ar fi să ne eliberaţi acum? mormăi el. Mi-am scrântit gâtul.

— De ce vă grăbiţi? La urma urmelor, aţi fost aduşi aici pentru a fi sacrificaţi în cinstea noastră.

— *Sacrificaţi?!*

— Exact. Veţi fi ciopârţiţi cu cuţitele.

Tăcerea care se lăsă era una încărcată de groază.

— Nu te apuca să ne aiureşti pe noi cu gaze de cometă! reuşi în cele din urmă să croncăne Tubal. Să ştii că nu suntem pământeni care să intre în panică, ori care să se sperie.

— Ah, *asta* ştim! Nici prin cap nu mi-ar trece să vă păcălesc. Însă întotdeauna psihologia simplă a sălbaticilor impune mici sacrificii omeneşti, iar…

Sefan se zbătu în legături, încercând să se repeadă asupra lui Forase.

— Parcă spuseseşi că nimeni nu cunoaşte psihologia subumanoizilor! Ai încercat să-ţi ascunzi ignoranţa, bastard nenorocit de reptilă cu ochi holbaţi şi-mblănit! Uite-n ce ne-ai băgat!

— Stai! murmură Forase. Stai…

Williams aprecie că gluma ajunsese destul de departe.

— Uşurel! îi potoli el. Farsa cu ritul de iniţiere s-a întors împotriva voastră – şi încă frumos de tot – dar noi n-o să-ntindem coarda. Cred că ne-am distrat destul. Sweeney este acum cu şeful tribului, explicându-i că trebuie să plecăm şi c-o să vă luăm şi pe voi. Să fiu sincer, mă bucur c-o ştergem de-aici… Staţi puţin, Sweeney mă cheamă.

Când, după vreo două minute, Williams reveni, expresia lui părea ciudată, iar chipul i se înverzise vizibil. Mai exact, se înverzea chiar în timp ce vorbea.

— Se pare, înghiţi el un nod dureros, că şi contrafarsa noastră a dat greş. Şeful *insistă* ca ritualul sacrificiilor să aibă loc!

Se lăsă o linişte adâncă; cei trei umanoizi nu mai puteau articula nici măcar un cuvinţel.

— I-am spus lui Sweeney, urmă Williams îngrijorat, să-i comunice şefului că, dacă nu ne ascultă, ceva îngrozitor se va abate asupra tribului. Nu-i însă decât o cacealma şi s-ar putea să nu se lase păcălit, îmi pare rău, băieţi… Cred c-am împins lucrurile prea departe. Dacă nu ajungem la nici o înţelegere, o să vă eliberăm şi o să luptăm împreună.

— Eliberaţi-ne acum! mârâi Tubal. Să terminăm odată cu afacerea asta!

— Aşteaptă! strigă disperat Forase. Lasă-l pe pământean să facă o încercare cu psihologia aceea. Dă-i drumul, pământene! Gândeşte-te!

Williams se gândi până simţi că-i crapă ţeasta.

— Vedeţi voi, începu el fără chef, ne-am cam pierdut din prestigiul nostru de zei atunci când n-am putut s-o vindecăm pe soţia şefului. A murit ieri… Dădu din cap, cu un aer posomorât, apoi adăugă: Am avea neapărată nevoie de un miracol impresionant. Auziţi – ce aveţi prin buzunare?

Îngenunche lângă ei şi-i scotoci. Forase avea un stilou, un notes, un pieptene, nişte pastile antialergice, un teanc de credite şi alte flecuşteţe. Buzunarele lui Sefan conţineau o mulţime de mărunţişuri similare.

Din buzunarul de la şold al lui Tubal, Williams extrase un obiect negru, cu un mâner imens şi o ţeavă scurtă.

— Ce-i ăsta?

— Pe el am stat până acum? gemu Tubal. E un pistol de lipit, cu care am reparat o fisură din blindajul navei. Nu-i bun la nimic, e aproape descărcat.

Ochii lui Williams scânteiară şi întregul trup i se încordă de entuziasm.

— Asta s-o crezi tu! Voi, ăştia din Federaţie, nu puteţi vedea mai departe de vârful nasului! De ce nu veniţi pe Pământ, să mai învăţaţi câte ceva şi să vă modificaţi concepţiile?

Apoi porni în goană spre colegii săi.

— Sweeney, răcni el, spune-i idiotului ăla de maimuţoi cu coadă că-ntr-o secundă o să mă-nfurii rău de tot şi-o să-i dărâm întregul cer peste căpăţână! Fii dur!

***

Şeful nu aşteptă însă mesajul. Gesticulă sfidător, şi băştinaşii înaintară ca unul. Tubal urlă şi muşchii i se încordară zadarnic sub legături. Pistolul de lipit din mâna lui Williams se trezi la viaţă, raza lui slabă ţâşnind spre adversari.

Cel mai apropiat băştinaş fu lovit şi se prăbuşi arzând.

Urmă un altul, apoi altul, al patrulea… după care pistolul se descărcă.

Fusese însă îndeajuns. Nici unul dintre băştinaşi nu mai rămăsese în picioare. Toţi urlau, cu feţele în iarbă, implorând iertare. Şeful zbiera şi se căina cel mai tare.

— Spune-i, se adresă Williams lui Sweeney, că asta a fost doar o mostră nesemnificativă din ceea ce intenţionăm să-i facem!

Apoi, în vreme ce tăia funiile umanoizilor, comentă cu superioritate:

— Pur şi simplu, psihologie banală, de sălbatici!

Abia după ce reveniseră în navă şi se îndepărtaseră binişor de planetă, Forase se hotărî să uite de mândrie.

— Crezusem că pământenii nu cunosc psihologia matematică! De unde ai ştiut toate chestiile alea subumanoide? Nimeni din Federaţie n-a ajuns atât de departe!

— Ei bine, rânji Williams, noi deţinem destule cunoştinţe desprinse din practică în privinţa modului cum funcţionează minţile necivilizate. Vezi tu, venim de pe o planetă unde majoritatea locuitorilor sunt încă, dintr-un anumit punct de vedere, necivilizaţi. Aşa că era *imposibil* să nu ştim!

— Pământeni ţăcăniţi! murmură Forase, dând încetişor din cap. Cel puţin, episodul ăsta ne-a învăţat pe toţi un lucru.

— Care ar fi acela?

— Niciodată, vorbi el din nou în jargonul pământean, să nu faci pe şmecherul cu nişte ţăcăniţi. Pot fi mai nebuni decât crezi!

13. SUPERNEUTRONUL

Astonishing Stories, septembrie 1941

Cu ocazia celei de-a şaptesprezecea reuniuni a Onorabilei Societăţi Anania[3], am tras cea mai mare sperietură din toate vieţile noastre colective şi, drept urmare, l-am ales pe Gilbert Hayes în funcţia de Preşedinte Etern.

Societatea noastră nu era una mare. Înaintea alegerii lui Hayes, avea doar patru membri: John Sebastian, Simon Murfree, Morris Levin şi cu mine. În prima duminică a fiecărei luni, prânzeam laolaltă şi cu aceste ocazii lunare încercam să justificăm denumirea societăţii noastre, mizând suma totală a consumaţiei pe abilitatea de a minţi.

Procedeul era destul de complicat şi avea reguli stricte. La fiecare întrunire, unul dintre membri istorisea o întâmplare ce trebuia să respecte două condiţii – în primul rând, să fie o minciună scandaloasă, complicată şi fantasmagorică; iar în al doilea rând, să sune cât mai adevărat cu putinţă. Membrii aveau voie să o atace, punând întrebări sau solicitând explicaţii.

Vai de povestitorul care nu răspundea imediat la acele întrebări, sau care, răspunzând, se încurca într-o contradicţie! El plătea consumaţia! Poate că pierderea financiară nu era foarte mare, însă dizgraţia era teribilă.

Astfel s-a ajuns la cea de-a şaptesprezecea reuniune., şi la Gilbert Hayes. El era unul dintre „simpatizanţii” care participau ocazional la întrunirile noastre, pentru a asculta povestea de după prânz, plătindu-şi consumaţia şi, desigur,

---

[3] Numele bărbatului care a fost trăsnit pentru că minţise; Faptele Sfinţilor Apostoli 5,1-5 (n. trad.)

neavând voie să intervină cu întrebări; dar de data aceea, fusese singurul invitat, în afara membrilor permanenţi.

După terminarea mesei, am fost votat ca preşedinte (funcţie ce ne revenea succesiv) şi am anunţat procedura. Exact în acel moment, Hayes s-a aplecat peste masă şi a rostit cu glas încet:

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, domnilor, aş dori să-mi acordaţi o şansă astăzi…

— Domnule Hayes, m-am încruntat eu, în ochii Societăţii sunteţi ca şi inexistent. Este imposibil să participaţi.

— Atunci, a replicat el, lăsaţi-mă să fac o declaraţie. Sistemul Solar îşi va încheia existenţa azi după-amiază, exact la şaptesprezece minute şi jumătate după ora două.

Toţi ne-am foit pe scaune şi eu am privit ceasul electric de deasupra televizorului. Era treisprezece şi paisprezece minute.

— Dacă aveţi cu ce vă susţine această afirmaţie neobişnuită, am rostit eu, după o slabă ezitare, ar trebui să fie extrem de interesantă. Astăzi era rândul domnului Levine, însă dacă dânsul este de acord, iar ceilalţi membri ai Societăţii acceptă şi ei…

Levin a zâmbit şi a încuviinţat din cap, iar restul colegilor mei i-au urmat exemplul.

Am izbit cu ciocănelul în masă:

— Domnul Hayes are cuvântul!

***

Hayes şi-a aprins o ţigară de foi şi a examinat-o gânditor.

— Am la dispoziţie ceva mai mult de o oră, domnilor, dar voi începe cu începutul… care se află la aproape cincisprezece ani în trecut. Pe atunci, eram un tânăr astrofizician, aflat în plină afirmare, la Observatorul Yerkes

– între timp, am demisionat de acolo. Mă concentram cu toată ambiţia în a descoperi soluţia uneia dintre veşnicele enigme ale astrofizicii – sursa radiaţiei cosmice.

Vorbitorul a făcut o scurtă pauză, apoi a continuat pe un ton schimbat:

— Este straniu că, în ciuda progreselor ştiinţifice înregistrate în ultimele două secole, n-am găsit această misterioasă sursă, la fel cum n-am descoperit nici motivul, tot atât de misterios, al exploziilor stelare. Ele reprezintă două enigme permanente, iar cunoştinţele pe care le deţinem în prezent sunt tot atât de reduse ca şi cele din zilele lui Einstein, Eddington şi Millikan. Eu, însă, simţeam că mă aflam pe urmele soluţiei privind radiaţia cosmică, aşa că mă apucasem să-mi verific ideile pe baze experimentale, iar pentru asta trebuia să ies în spaţiu. Nu era o treabă prea simplă. Ne găseam în anul 2129, războiul nu se încheiase de prea multă vreme, iar Observatorul o ducea destul de rău cu banii, ca noi toţi, de altfel. Am făcut tot ce am putut. Am închiriat un model vechi, din ‘07, la mâna a doua, l-am ticsit cu instrumente şi am plecat singur. Mai mult chiar, am fost nevoit să decolez fără aprobare, fiindcă nu doream să mă las la mâna birocraţiei pe care mi-ar fi impus-o armata de ocupaţie. Comiteam o ilegalitate, dar doream să-mi culeg datele... aşa că am pornit perpendicular pe ecliptică, în direcţia aproximativă a polului sud celest, îndepărtându-mă de Soare cu peste două miliarde de kilometri. Călătoria aceea şi datele pe care le-am cules sunt lipsite de importanţă. În tot cazul, ele n-au fost aduse la cunoştinţa publicului larg. Istoria mea se va referi la planeta pe care am descoperit-o.

În momentul respectiv, Murfree şi-a înălţat sprâncenele stufoase şi a mormăit:

— Domnule preşedinte, aş dori să-i atrag atenţia domnului că nici un membru al Societăţii n-a scăpat cu

pielea întreagă dintr-o poveste despre o planetă inventată.

Hayes a surâs amar.

— O să-mi asum riscul acesta… în a optsprezecea zi a călătoriei, am detectat vizual planeta: un disc portocaliu de dimensiunea unui bob de mazăre. Desigur, o planetă în regiunea respectivă a spaţiului constituie o senzaţie. Am pornit într-acolo şi am descoperit numaidecât că ciudăţeniile abia începuseră. Simpla ei existenţă era uluitoare, dar, în plus, planeta nu deţinea câmp gravitaţional.

Paharul de vin al lui Levine s-a spart cu zgomot de podea.

— Domnule preşedinte, a icnit el, solicit descalificarea imediată a povestitorului. Nu poate exista o masă care să nu acţioneze asupra spaţiului din imediata vecinătate, determinând un câmp gravitaţional. Domnul a făcut o afirmaţie imposibilă şi de aceea trebuie descalificat.

Colegul meu se împurpurase de mânie. Hayes s-a mulţumit să ridice o mână.

— Vă solicit puţină răbdare, domnule preşedinte. Explicaţia va veni la timpul potrivit. Dacă aş oferi-o acum, aş complica în mod inutil lucrurile. Pot continua?

Am căzut pe gânduri preţ de câteva clipe, apoi am hotărât:

— Ţinând seama de natura istoriei dumneavoastră, sunt dispus să fiu îngăduitor. Accept ca explicaţiile să fie date ceva mai târziu, dar vă rog să nu uitaţi că membrii societăţii noastre au dreptul să le solicite. Iar dacă nu le aveţi… aţi pierdut.

— Perfect, încuviinţă Hayes. Deocamdată, vă rog să-mi acceptaţi ca atare afirmaţia că planeta nu avea *deloc* gravitaţie. Este un lucru clar, fiindcă deţineam echipament astronomic complet şi, în ciuda sensibilităţii instrumentelor, ele nu indicau absolut nimic. Dar şi reciproca era valabilă,

întrucât nici planeta nu era afectată de gravitaţia altor corpuri. Subliniez încă o dată că nu era *deloc* afectată. Lucrul acesta nu l-am determinat atunci, dar observaţiile ce au urmat, care s-au întins pe o perioadă de mai mulţi ani, au demonstrat că planeta se deplasa pe o orbită rectilinie şi cu viteză constantă. Deşi se găsea în zona de influenţă solară, orbita nu era nici eliptică şi nici hiperbolică, iar faptul că nu accelera o dată cu apropierea de Soare denotă că gravitaţia acestuia n-o influenţa.

— Staţi puţin, domnule Hayes! – Sebastian şi-a strâmbat gura într-un rânjet până ce premolarul din aur i-a sclipit stins. – Cum rămânea întreagă minunata dumneavoastră planetă? In absenţa gravitaţiei, de ce nu se descompunea în fragmente, care ar fi plutit fiecare în altă direcţie?

— Pur şi simplu, datorită inerţiei! a sosit răspunsul imediat. Nu exista nimic care s-o *tragă î*n altă direcţie. Coliziunea cu un corp de dimensiuni similare ar fi putut s-o dezagrege, fiind exclusă posibilitatea existenţei unei alte forţe proprii de legătură.

***

Hayes făcu o scurtă pauză, suspină, apoi urmă:

— Proprietăţile planetei nu se încheiau aici. Culoarea ei roşie-portocalie şi puterea redusă de reflecţie, albedoul, mi-au oferit o altă idee; astfel, am făcut incredibila constatare că planeta era complet permeabilă întregului spectru electromagnetic, de la undele radio până la radiaţia cosmică. Doar în porţiunea roşie şi portocalie din spectrul luminos vizibil manifesta o opacitate ce-i conferea culoarea exterioară.

— Din ce motiv? a întrebat Murfree.

Hayes s-a întors către mine:

— Întrebarea nu este corectă, domnule preşedinte. În

felul acesta, pot fi întrebat de ce sticla este permeabilă lungimilor de undă mai mari sau mai mici decât cele cuprinse în domeniul ultraviolet, astfel încât căldura, lumina şi razele X o străbat, însă razele ultraviolete n-o pot face! Aceasta este o proprietate intrinsecă a substanţei şi trebuie acceptată ca atare.

Am lovit cu ciocănelul în masă:

— Întrebarea este revocată!

— Obiectez, a rostit Murfree. Domnul Hayes n-a înţeles esenţa. Nimic nu este perfect transparent. O sticlă suficient de groasă poate opri până şi radiaţiile cosmice. Doriţi să afirmaţi că, de pildă, lumina albastră sau căldura pot traversa o întreagă planetă?

— De ce nu? a replicat Hayes. Faptul că permeabilitatea completă nu există în experienţa dumneavoastră nu înseamnă că ea nu există deloc. În mod clar, în această privinţă nu s-a formulat nici o lege ştiinţifică. Planeta despre care vă povestesc era perfect transparentă, exceptând o regiune mică din spectrul vizibil. Aceasta este o observaţie directă.

Ciocănelul meu a lovit din nou.

— Explicaţia este considerată suficientă. Continuaţi, domnule Hayes!

Cum ţigara i se stinsese, a făcut o pauză până şi-a reaprins-o.

— În alte privinţe, a vorbit el, planeta era normală. Nu avea chiar mărimea lui Saturn… se situa undeva între Saturn şi Neptun. Experimentele ce au urmat au dovedit că deţinea masă, deşi era greu de determinat valoarea ei – în tot cazul, o depăşea de peste două ori pe cea a Pământului. Având masă, poseda şi caracteristicile normale de inerţie şi impuls… dar nici urmă de gravitaţie.

Ceasul arăta unu şi treizeci şi cinci. Hayes mi-a văzut privirea şi a încuviinţat:

— Da, au rămas numai trei sferturi de oră. O să mă grăbesc! Evident, această planetă stranie m-a pus pe gânduri. De aceea, corelând realitatea respectivă cu o serie de teorii pe care le dezvoltasem, privind radiaţia cosmică şi novele, am căpătat o soluţie interesantă.

Apoi a tras adânc aer în piept şi a spus:

— Imaginaţi-vă – dacă puteţi – universul în care trăim sub forma unui nor de… să le zicem superatomi, care…

— Mă scuzaţi, a intervenit Sebastian, sculându-se în picioare, dar intenţionaţi să vă bazaţi explicaţiile pe analogii între stele şi atomi, sau între Sistemul Solar şi orbitele electronice?

— De ce întrebaţi? s-a interesat Hayes pe un ton blând.

— Fiindcă într-un asemenea caz, solicit descalificarea imediată. Credinţa că atomii reprezintă sisteme solare miniaturale face parte din aceeaşi clasă cu schema universului elaborată de Ptolemeu. Teoria n-a fost acceptată de savanţii cu capul pe umeri nici chiar la începuturile teoriilor atomice.

— Domnul are dreptate, am încuviinţat eu. Analogiile respective nu sunt acceptate ca explicaţii.

— Permiteţi-mi să obiectez! a rostit apăsat Hayes. Dacă vă mai amintiţi cursurile de fizică sau chimie elementară, ştiţi că la studiul gazelor se făcea adesea afirmaţia că moleculele unui gaz ideal se comportă similar unor bile de biliard… Asta înseamnă oare că moleculele de gaz sunt *cu adevărat* bile de biliard?

— Nu, a recunoscut Sebastian.

— Înseamnă doar, a urmat Hayes, că moleculele se comportă precum bilele de biliard, în anumite privinţe. Ca atare, acţiunile lor pot fi mai bine vizualizate prin studierea acţiunilor bilelor. Ei bine, eu încerc doar să descriu un fenomen din universul nostru stelar şi, în scopul unei vizualizări optime, îl compar cu un fenomen similar – şi mai

bine cunoscut – din universul atomic. Asta nu înseamnă că stelele sunt nişte atomi mai mari.

***

— Precizarea este suficientă, am aprobat, pe deplin convins de argumentaţie. Puteţi continua cu explicaţiile, dar veţi fi descalificat dacă apreciez că analogia devine falsă.

— Perfect, a încuviinţat Hayes. Deocamdată, însă, doresc să abordez alt aspect. Există printre dumneavoastră cineva care-şi mai aminteşte primele centrale atomoelectrice de acum o sută şi şaptezeci de ani? Cineva care să ştie cum funcţionau ele?

— Mi se pare că utilizau metoda clasică a fisiunii uraniului, a mormăit Levine. Bombardau uraniul cu neutroni lenţi şi-l descompuneau în masurium, bariu, raze gama şi alţi neutroni – stabilind în felul acesta un proces ciclic.

— Exact! Ei bine, imaginaţi-vă, deci, că universul stelar acţionează precum – vă repet, este vorba de o metaforă, nu trebuie să-mi luaţi cuvintele ca atare – un corp compus din atomi de uraniu şi mai imaginaţi-vă că acest univers stelar este bombardat din exterior de obiecte ce pot acţiona în anumite moduri, ce reproduc felul cum se comportă neutronii la scară atomică. Lovind o stea, un astfel de superneutron ar provoca descompunerea ei în radiaţie şi alţi superneutroni. Cu alte cuvinte, ar provoca o novă.

Hayes i-a privit pe cei din jurul mesei, aşteptând să fie contrazis.

— Ce justificări aveţi pentru această teorie? a întrebat Levine.

— Două: una logică şi alta observată. Mai întâi, cea logică. În esenţă, stelele se găsesc într-un echilibru materie/energie. Cu toate acestea, în mod neaşteptat, ele

pot exploda fără nici o modificare observabilă, fie ea spectrală ori de altă natură. Explozia indică instabilitate, dar unde anume? Nu în interiorul stelei, deoarece acolo echilibrul dăinuie de milioane de ani. Nici într-un punct aflat în interiorul universului nostru, fiindcă novele apar în distribuţie egală în univers. Ca atare, procedând prin eliminare, este vorba de un punct *exterior* universului. Acum, justificarea observată: am întâlnit un astfel de superneutron!

— Vă referiţi la planeta fără gravitaţie? a întrebat Murfree.

— Exact.

—Ce v-a făcut însă să credeţi că este un superneutron? Nu vă puteţi utiliza propria teorie drept dovadă, întrucât folosiţi superneutronul tocmai ca să consolidaţi teoria. Nu aveţi voie să vă bazaţi pe un raţionament circular.

— Ştiu acest lucru, a declarat băţos Hayes. Voi recurge din nou la logică. Universul atomic deţine o forţă de coeziune prin sarcinile electrice ale electronilor şi protonilor. Universul stelar deţine o forţă de coeziune prin gravitaţie. Cele două forţe sunt asemănătoare numai într-o manieră foarte generală. De pildă, există două tipuri de sarcină electrică, pozitivă şi negativă, dar un singur tip de gravitaţie… precum şi nenumărate diferenţe minore. Putem schiţa, totuşi, o analogie. La scară atomică, un neutron reprezintă o masă lipsită de forţa de coeziune din interiorul atomilor – sarcina electrică. La scară stelară, un superneutron *ar trebui să fie* o masă lipsită de forţa de coeziune din interiorul stelelor – gravitaţia. Ca atare, dacă întâlnesc un corp lipsit de gravitaţie, pare logic să presupun că este un superneutron.

— Consideraţi că aceasta este o dovadă riguros ştiinţifică? a rostit Sebastian sarcastic.

— Nu, a recunoscut Hayes, dar este logică, nu

contrazice nici un alt fapt ştiinţific cunoscut şi contribuie la explicarea novelor. Deocamdată, asta ar trebui să ne satisfacă.

Murfree îşi examina atent unghiile.

—Şi încotro se îndreaptă superneutronul acesta al dumneavoastră?

— Observ că aţi înţeles, a comentat sumbru Hayes. Aceeaşi întrebare mi-am pus-o şi eu atunci. Astăzi, exact la ora paisprezece, nouă minute şi jumătate va lovi Soarele, iar peste alte opt minute radiaţia rezultată în urma exploziei va trece Pământul în uitare.

***

— De ce n-aţi anunţat toate acestea? a lătrat Sebastian.

— Ce rost ar fi avut? Nu se poate face nimic. Nu putem interveni asupra maselor cereşti. Toată energia disponibilă pe Pământ n-ar putea abate corpul acela de pe traiectoria sa. Nu se poate vorbi despre o scăpare în Sistemul Solar, deoarece Neptun şi Pluto vor fi lichefiate alături de celelalte planete, iar zborul interplanetar nu ne este accesibil, întrucât omul nu poate supravieţui în spaţiul cosmic, suntem condamnaţi la pieire! Avea vreun sens să mai anunţ toate acestea? Ce ar fi rezultat dacă aş fi convins omenirea că îi fusese semnată condamnarea la moarte? Sinucideri, valuri de crime, orgii, mesia, evanghelişti, precum şi alte lucruri rele şi inutile... Şi dacă stau să mă gândesc bine, să fie atât de cumplită moartea prin explozia Soarelui? Este instantanee şi nu lasă răniţi. La ora paisprezece şi şaptesprezece vă veţi afla aici. La paisprezece şi optsprezece veţi fi o masă de gaz rarefiat. Moartea este atât de rapidă şi uşoară, încât aproape nici nu poate fi considerată o moarte.

După ultimele sale cuvinte s-a lăsat o tăcere adâncă.

Mă simţeam tulburat. Există multe feluri de minciuni, dar aceasta părea cât se poate de reală. Hayes nu prezenta acel tremur al buzelor sau scânteierea din ochi ce anunţă satisfacţia convingerii auditoriului. Era foarte, foarte serios. Îmi dădeam seama că şi ceilalţi gândeau la fel. Levin a dat paharul cu vin peste cap, cu mâna tremurând.

În cele din urmă, Sebastian a tuşit sonor.

— Când şi unde aţi descoperit acest superneutron?

— Acum cincisprezece ani, la peste două miliarde de kilometri de Soare.

— Iar în tot acest timp el s-a apropiat de Soare?

— Da, cu viteza constantă de trei kilometri pe secundă.

— Ei bine, aici v-am prins! – Sebastian aproape că a izbucnit în râs de uşurare. – în tot acest timp, de ce n-a fost observat de astronomi?

— Dumnezeule, a rostit Hayes pe un ton dispreţuitor, este clar că nu sunteţi astronom! Ce idiot ar căuta o planetă înspre polul sud celest, când ele se găsesc numai în planul eclipticii?

— Cu toate acestea, i-a atras atenţia Sebastian, regiunea n-a rămas necercetată. A fost şi continuă să fie fotografiată.

— Sigur că da! Din câte ştiu eu, superneutronul a fost fotografiat de o sută de ori – de o mie de ori, dacă doriţi – deşi polul sud este regiunea cerească cea mai puţin studiată. Însă ce anume ar putea diferenţia superneutronul de o stea? Cu albedoul lui mic, n-a depăşit niciodată magnitudinea unsprezece în strălucire. La urma urmelor, este greu să detectezi planetele sistemului nostru. Uranus fusese observat de multe ori înainte ca Herschel să-şi dea seama că era vorba de o planetă. Descoperirea lui Pluto a durat câţiva ani, deşi fusese căutat *în mod special.* Nu uitaţi că, din cauza lipsei de gravitaţie, superneutronul nu provoacă disturbări ale orbitelor planetare, iar absenţa

acestora înlătură indicaţia cea mai evidentă a prezenţei sale.

— Totuşi, a insistat Sebastian, pe măsură ce se apropia de Soare, mărimea lui aparentă ar fi trebuit să crească şi să se vadă precum un disc prin telescop. Chiar dacă lumina pe care o reflectă ar fi foarte slabă, în tot cazul ar fi ocultat stelele dinapoia lui.

—Adevărat, a aprobat Hayes. Nu voi spune că o cartare cu adevărat meticuloasă a regiunii polare nu l-ar fi descoperit, însă asemenea cartări au fost făcute de mult, iar actualele cercetări superficiale nu sunt interesate decât de nove, de anumite tipuri spectrale şi de alte lucruri similare. Apoi, pe măsură ce superneutronul se apropie de Soare, el apare numai în zori şi în amurg – precum luceafărul de dimineaţă şi de seară – astfel că observarea lui devine mai dificilă. Una peste alta, el n-a fost observat… şi nici nu trebuia să ne aşteptăm la altceva.

S-a lăsat din nou tăcerea, şi eu am devenit conştient de bubuiturile inimii mele. Era ora paisprezece fix, şi încă nu reuşiserăm să demontăm povestea lui Hayes. Trebuia să demonstrăm că era o minciună şi nimic mai mult, altfel simţeam c-o să mor de suspans. Cu toţii priveam ceasul.

***

A fost rândul lui Levin să treacă la atac.

— Este o coincidenţă teribil de stranie că superneutronul trebuie să se îndrepte tocmai spre Soare. Care este probabilitatea producerii unui astfel de eveniment? Să nu uităm că este cam aceeaşi probabilitate ca această istorie să fie adevărată.

— Obiecţia nu este corectă, domnule Levin, am intervenit eu. Apelarea la probabilităţi, oricât ar fi ele de reduse, nu constituie o metodă acceptabilă. Pentru

descalificare se admite doar imposibilitatea evidentă sau inconsistenţele din relatare.

Hayes a ridicat mâna.

— Nu-i nimic! Lăsaţi-mă să-i răspund. Dacă luăm un anumit superneutron şi o anumită stea, probabilitatea lor de coliziune este infinit de mică. Recurgând însă la metoda statistică, dacă în univers sunt lansaţi suficient de mulţi superneutroni atunci, în timp, toate stelele ar trebui să fie lovite, mai devreme sau mai târziu. Spaţiul este probabil ticsit de superneutroni – să zicem, unul într-o mie de parseci cubici – astfel că, în ciuda imenselor distanţe dintre stele şi a dimensiunilor relativ mici ale ţintelor, numai în galaxia noastră explodează anual douăzeci de nove, adică anual au loc douăzeci de coliziuni între superneutroni şi stele. Situaţia nu diferă mult de bombardarea uraniului cu neutroni obişnuiţi. Doar un neutron dintr-o sută de milioane poate lovi ţinta, dar, în timp, vor exploda toate nucleele. Dacă există inteligenţe exterioare universului care direcţionează acest bombardament – vă rog să reţineţi că aceasta este o pură ipoteză, ce *nu face* parte din argumentaţia mea – este probabil ca anul nostru să reprezinte pentru ele echivalentul unei fracţiuni infinitezimale de secundă. Este posibil ca, pentru ele, ciocnirile să se petreacă într-un ritm de câteva miliarde pe secundă. Probabil că se acumulează o energie ce atinge o asemenea valoare încât materia din care se compune acest univers se încălzeşte, ajungând la starea gazoasă – sau la ceea ce trece drept stare gazoasă acolo. Ştiţi, desigur, că universul se găseşte în *expansiune* – ca un gaz.

— Cu toate acestea, şansele ca primul superneutron care pătrunde în sistemul nostru să se îndrepte direct spre Soare mi se par… Levin şi-a încheiat fraza printr-un bâlbâit jalnic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a izbucnit Hayes, dar

cine v-a spus că a fost *primul?* De-a lungul istoriei Pământului, este posibil ca prin sistemul nostru să fi trecut câteva sute. Poate că unul sau doi au trecut chiar în ultimul mileniu. N-avem de unde să ştim... Astronomii nu-l pot descoperi nici măcar pe cel care se îndreaptă direct spre Soare. Poate că el este singurul care a trecut pe aici de când s-a inventat telescopul... Şi nu uitaţi: fiind lipsiţi de gravitaţie, superneutronii pot trece direct prin mijlocul sistemului fără să afecteze orbitele planetelor. Doar o ciocnire cu Soarele ar fi vizibilă, iar atunci ar fi prea târziu.

Apoi, întorcându-şi capul către ceas, a adăugat:

— Paisprezece şi cinci! Acum ar trebui să fie vizibil pe fundalul Soarelui.

Hayes s-a sculat de pe scaun şi a tras jaluzelele. Lumina gălbuie a pătruns în odaie, iar eu m-am ferit din calea razelor în care jucau firicele de praf. Îmi simţeam gura uscată precum nisipul deşertului. Murfree îşi ştergea fruntea, dar transpiraţia îi sclipea pe obraji şi pe gât.

Hayes a scos dintr-un buzunar câteva bucăţele de celuloid întunecat şi ni le-a întins.

— După câte vedeţi, am venit pregătit. – A ridicat una şi a privit prin ea spre Soare, mijind ochii. – Uite-l, a remarcat el cu calm. Calculele mele arătau că se va găsi în tranzit faţă de Pământ la momentul coliziunii. Perfect observabil!

M-am uitat şi eu la Soare şi mi-am simţit inima oprindu-se. Perfect vizibil pe fundalul strălucitor al discului solar se zărea un punct negru, rotund.

— De ce nu se vaporizează? s-a bâlbâit Murfree. Ar fi trebuit să intre în atmosfera solară.

Nu cred că el mai încerca să demonteze povestea lui Hayes. Depăşise momentul respectiv. Pur şi simplu, culegea informaţii.

— V-am spus, explică Hayes, că este permeabil pentru cea mai mare parte a radiaţiilor solare. Doar radiaţiile

absorbite se pot transforma în căldură, iar acestea constituie un procent foarte mic din totalul pe care-l primeşte. De asemenea, să nu uităm că nu este alcătuit din materie obişnuită. Probabil că e mult mai refractar decât ceea ce cunoaştem noi, iar suprafaţa Soarelui nu atinge decât 6 000 de grade Celsius.

Apoi, a arătat cu degetul mare peste umăr.

— Domnilor, este ora paisprezece, nouă minute şi jumătate. Superneutronul a lovit şi moartea se îndreaptă spre noi. Ne-au mai rămas opt minute.

Rămăseserăm paralizaţi din cauza unei terori de-a dreptul insuportabile. Îmi amintesc cum glasul lui Hayes, destul de detaşat, a rostit:

— Mercur nu mai există!

După alte câteva minute:

— Venus nu mai există!

În cele din urmă:

— Mai avem treizeci de secunde, domnilor!

Secundele s-au târât una după alta, apoi au trecut alte treizeci de secunde şi încă treizeci…

***

Pe chipul lui Hayes a apărut o expresie de stupefacţie, care s-a accentuat. Şi-a scos propriul ceas şi l-a privit, după care s-a uitat din nou spre Soare prin bucăţica de celuloid.

— A dispărut! S-a răsucit către noi: Este incredibil. Mă gândisem la aşa ceva, totuşi nu îndrăznisem să împing atât de departe analogia cu atomul. Ştiţi că nu toate nucleele atomice explodează în urma impactului cu un neutron. Unele, de exemplu cadmiul, absorb neutronii tot aşa cum un burete absoarbe apa. Eu…

A tăcut din nou, a inspirat adânc, apoi a continuat, cu aer gânditor:

— Până şi blocul cel mai pur de uraniu conţine cantităţi infinitezimale din alte elemente. Iar într-un univers cu trilioane de stele jucând rolul uraniului, ce procent reprezintă cele câteva milioane de stele tip cadmiu? Practic zero! Cu toate acestea, Soarele nostru este o astfel de stea! Omenirea merita să aibă o asemenea şansă!

El a continuat să vorbească, dar uşurarea pusese în sfârşit stăpânire pe noi, aşa că nu-l mai ascultam. Pe jumătate isterici, l-am ales pe Gilbert Hayes în funcţia de Preşedinte Etern, cu o unanimitate entuziastă, şi am votat istoria respectivă drept minciuna cea mai gogonată pe care am auzit-o vreodată.

Mai rămâne un amănunt care mă pune pe gânduri. Hayes îşi îndeplineşte bine îndatoririle; Societatea înregistrează acelaşi succes deosebit… totuşi, mi se pare că ar fi trebuit să-l descalificăm. Povestea lui respecta a doua condiţie: suna teribil de adevărat. Dar nu cred că îndeplinea *prima* condiţie.

Eu cred că *era* adevărată!

14. NIMIC NU ESTE DEFINITIV

Astounding Science Fiction, octombrie 1941

Cu britanismul incoruptibil specific unui rus educat la Oxford, Nicholas Orloff îşi fixă monoclul în ochiul stâng şi rosti pe un ton de reproş:

— Totuşi, scumpule domn ministru… O jumătate de miliard de dolari?!

Leo Birnam ridică blazat din umeri şi-şi afundă şi mai mult trupul uscăţiv în scaun.

— Domnule comisar, alocarea fondurilor trebuie încheiată. Membrii guvernului colonial de pe Ganymede sunt disperaţi. Deocamdată, am izbutit să-i opresc, dar ca ministru al ştiinţei puterile mele sunt limitate.

— Ştiu, totuşi… Orloff deschise braţele, neajutorat.

— Sunt de acord, încuviinţă Birnam. Guvernul imperial consideră că este mai uşor să privească altundeva. Aşa a procedat în mod repetat până acum. Eu mă străduiesc de un an să-i fac să priceapă natura primejdiei ce atârnă deasupra întregului sistem solar, însă se pare că eforturile mele au fost zadarnice. De aceea am apelat la dumneavoastră, domnule comisar. Sunteţi nou în această funcţie şi puteţi aborda fără prejudecăţi problema jupiteriană.

Orloff tuşi şi-şi examină vârfurile pantofilor. În cele trei luni de când îi urmase lui Gridley în funcţia de comisar, amânase să citească materialele referitoare la „blestemaţii de jupiterieni”. Atitudinea lui nu era nefirească – de fapt, se conformase politicii bine stabilite de către cabinet, care etichetase afacerea jupiteriană drept „moartă” cu mult înainte ca el să fi ocupat funcţia respectivă.

Acum, însă, când Ganymede devenise agresiv, Orloff fusese trimis în Jupolis cu instrucţiuni de a-i potoli pe „nenorociţii de provinciali”. Afacerea asta devenise un focar de necazuri.

— Guvernul colonial, continuă Birnam, a ajuns într-o etapă când are atâta nevoie de bani încât, dacă nu-i va căpăta, va face public totul.

Detaşarea lui Orloff se destrămă cu totul; acesta prinse din zbor monoclul care-i căzuse.

— Domnule dragă!

— Ştiu ce va însemna asta. I-am sfătuit pe colegii mei să n-o facă, dar au motivele lor. O dată ce se vor afla dedesubturile afacerii jupiteriene, o dată ce oamenii vor şti de ea, guvernul imperial nu va mai rezista nici o săptămână. Iar când vor veni tehnocraţii, ei ne vor da orice vom cere. În privinţa aceasta, opinia publică va avea un cuvânt greu de spus.

— În acelaşi timp, veţi crea panică şi isterie…

— Bineînţeles! De aceea ezităm s-o facem. Puteţi considera solicitarea aceasta drept un ultimatum. Dorim discreţie, *avem nevoie* de discreţie… totuşi, avem şi mai multă nevoie de bani.

— Înţeleg. – Orloff căzu pe gânduri, iar concluziile la care ajunse nu erau plăcute. – în cazul acesta, ar fi recomandabil să investighez situaţia. Dacă aveţi documentele referitoare la comunicaţiile cu Jupiter…

— Eu le am, replică sec Birnam, la fel cum le are şi guvernul imperial din Washington. Asta nu ajunge, domnule comisar. Este un aspect pe care oficialităţile pământene îl rumegă de peste un an, fără nici un rezultat. Doresc să mă însoţiţi pe staţia Ether.

Ganymedeanul se sculase de pe scaun, dominându-l pe celălalt cu înălţimea sa de aproape doi metri.

— Mă somaţi cumva? se înroşi la chip Orloff.

— Într-un fel… Vă repet: nu mai este timp. Dacă doriţi să acţionaţi, trebuie s-o faceţi rapid… sau deloc. – Birnam făcu o pauză, apoi adăugă: Sper că nu vă deranjează că vom merge pe jos. În preajma staţiei, nu este permis accesul vehiculelor cu surse de energie. Eu voi profita de această „plimbare” pentru a vă explica unele amănunte. Nu sunt decât trei kilometri…

— Pot merge pe jos, încuviinţă sec pământeanul.

***

Urcuşul spre primul nivel de sub suprafaţa solului se desfăşură în tăcere. Orloff vorbi doar când păşiră în anticamera slab iluminată.

— Este frig aici.

— Ştiu. E dificil de menţinut o temperatură normală atât de aproape de suprafaţă. Afară va fi însă şi mai frig. Haideţi!

Deschizând un dulap, Birnam schiţă un gest în direcţia costumelor suspendate de plafon.

— Îmbrăcaţi-vă! Veţi avea nevoie.

Orloff le pipăi neîncrezător.

— Sunt îndeajuns de groase?

— Au încălzire electrică, răspunse ganymedeanul, în timp ce se îmbrăca. Veţi vedea că sunt foarte călduroase. Aşa! Băgaţi pantalonii în cizme şi strângeţi-i bine.

Apoi, se întoarse şi, icnind, ridică dintr-un colţ al dulapului o butelie dublă cu gaz comprimat. Examină cadranul, după care răsuci ventilul. Se auzi şuieratul ascuţit al gazului care ieşea – Birnam îl adulmecă satisfăcut.

— Ştiţi să umblaţi cu el? îl întrebă pe pământean, înşurubând în ventil un tub flexibil acoperit cu plasă metalică, terminat la capătul opus cu un obiect ciudat, curb, dintr-un material gros şi transparent.

— Ce-i chestia asta?

— O mască nazală! Atmosfera lui Ganymede este compusă din argon şi azot în proporţii aproape egale. Prin urmare, avem de-a face cu o combinaţie nu tocmai respirabilă.

Zicând acestea, ganymedeanul ridică butelia şi o fixă în harnaşamentul de pe spatele lui Orloff.

— E grea! exclamă pământeanul, clătinându-se. Nu pot umbla trei kilometri cu ea în spate.

— Afară nu va fi greu, replică Birnam coborându-i masca peste faţă. Nu uitaţi să inspiraţi pe nas şi să expiraţi pe gură. În felul acesta, nu veţi avea probleme. Apropo, aţi mâncat de curând?

— Am prânzit înainte de a veni la dumneavoastră.

Birnam pufni nemulţumit.

— Cam neplăcut, comentă el, după care scoase dintr-un buzunar o cutiuţă metalică şi i-o azvârli comisarului. Luaţi o pastilă şi sugeţi-o!

Orloff se chinui cu mănuşile voluminoase, dar în final izbuti să scoată din cutie o biluţă cafenie şi s-o strecoare în gură. Apoi, îl urmă pe ganymedean pe o rampă ce suia lin. Peretele din capătul coridorului glisă silenţios când ajunseră înaintea lui, apoi se auzi un şuierat slab şi aerul din interior se răspândi în atmosfera rarefiată a lui Ganymede.

Birnam îşi prinse tovarăşul de braţ şi-l trase afară.

— V-am deschis ventilul la maxim, îi strigă el. Respiraţi adânc şi sugeţi pastila!

În clipa când trecură peste prag, gravitaţia deveni brusc cea locală şi Orloff, după un moment oribil de aparentă levitaţie, simţi că stomacul îi face un salt mortal, fiind gata să explodeze.

Icni şi plimbă cu disperare pastila prin gură, căutând să-şi regăsească stăpânirea de sine. Amestecul îmbogăţit în oxigen din butelii îi arse gâtul şi, treptat, Ganymede se

stabiliză. Stomacul pământeanului se cutremură, revenind la normal. Bărbatul încercă să păşească.

— Uşurel! se auzi glasul liniştitor al lui Birnam. Nu vă alarmaţi: la început, orice om care este supus unor schimbări bruşte de gravitaţie păţeşte la fel. Mergeţi încet şi căutaţi să menţineţi ritmul, altfel puteţi cădea. Aşa, aţi deprins tehnica.

Solul părea elastic. Orloff simţea apăsarea braţului celuilalt, ţinându-l la fiecare pas, ca să nu sară prea sus. Pe măsură ce deprindea cadenţa optimă, paşii lui deveneau mai lungi şi mai puţin săltaţi. Birnam continua să vorbească cu un glas care răsuna oarecum înfundat dinapoia clapei din piele ce-i acoperea gura şi bărbia.

— Fiecare cu planeta lui, chicoti el. Acum câţiva ani, am vizitat Pământul, împreună cu soţia, şi a fost îngrozitor. Nu mă puteam obişnui să păşesc pe solul altei lumi fără să port masca. Mă sufocam, vă dau cuvântul meu! Lumina era prea tare, cerul prea albastru şi iarba prea verde. Iar clădirile se ridicau direct pe sol! N-o să uit niciodată momentul în care au încercat să mă culce într-o cameră aflată la etajul douăzeci, cu fereastra larg deschisă şi razele lunii pătrunzând înăuntru. M-am întors cu prima navă şi mi-am jurat să nu mai calc niciodată acolo! Cum vă simţiţi acum?

— Perfect! Splendid!

După ce primele senzaţii de disconfort dispăruseră, Orloff constata că gravitaţia redusă era încântătoare. Privi în jur. Terenul colinar, scăldat într-o lumină gălbuie, era acoperit de tufişuri scunde cu frunze late, ce dovedeau dispunerea regulată specifică unei cultivări atente.

— În atmosferă există suficient bioxid de carbon pentru plante, care au posibilitatea de a prelucra azotul, vorbi din nou Birnam, răspunzând parcă întrebării nerostite. De aceea, agricultura este principala ramură economică de pe Ganymede. Pe Pământ, plantele acelea, utilizate ca

fertilizatori, valorează greutatea lor în aur şi poate chiar de două-trei ori mai mult, întrucât din ele se extrag cel puţin cincizeci de alcaloizi ce nu pot fi obţinuţi nicăieri altundeva în Sistemul Solar. În plus, toată lumea ştie că frunza-verde ganymedeană bate de departe tutunul terestru.

Deasupra lor, jetul unei stratochete ţiui ascuţit în atmosfera rarefiată şi Orloff îşi ridică privirea.

Se opri, încremeni şi uită să mai respire!

Era prima dată când îl zărea pe Jupiter pe cer.

***

Văzut de la aproape un milion de kilometri, Jupiter este destul de impresionant, sclipind rece pe fundalul de abanos al spaţiului. Dar de pe Ganymede, lăsând senzaţia că se pregăteşte să atingă colinele, cu conturul uşor înceţoşat de atmosfera rarefiată, strălucind pe o boltă purpurie pe care numai câteva stele efemere îndrăznesc să-l sfideze, gigantul devine greu de descris în termeni familiari.

La început, Orloff examină în tăcere discul uriaş. Avea de treizeci şi două de ori diametrul aparent al Soarelui văzut de pe Pământ. Dungile de separaţie se zăreau ca nuanţe decolorate pe fundalul galben al planetei, iar Marea Pată Roşie era un oval portocaliu în apropierea marginii vestice.

— Este minunat! murmură în cele din urmă comisarul.

Birnam privea şi el într-acolo, totuşi fără a se arăta fascinat. Pe chipul lui se descifra o expresie de plictiseală, specifică celor ce sunt puşi de prea multe ori în faţa aceluiaşi peisaj, alături de un rictus de neplăcere. Clapeta bărbiei îi ascundea surâsul nesigur, dar strânsoarea degetelor sale pe braţul celuilalt se simţea dureroasă chiar şi prin materialul dur al costumului.

— Cea mai oribilă imagine din Sistemul Solar, rosti el.

Orloff se întoarse către tovarăşul său.

— Poftim? exclamă, apoi continuă pe un ton dezaprobator: Ah, da, acei misterioşi jupiterieni…

Birnam se răsuci furios pe călcâie şi porni în paşi săltaţi, lungi de câte cinci metri. Pământeanul îl urmă cu stângăcie, păstrându-şi cu greu echilibrul.

— Staţi aşa! gâfâi el.

Birnam nu-l asculta, ci vorbea pe un ton glacial, ce trăda totuşi amărăciunea:

— Voi, pământenii, vă puteţi permite să-l ignoraţi pe Jupiter. Nu ştiţi nimic despre el. Nu-i decât un punctuleţ pe cer, o musculiţă în depărtare. Voi nu trăiţi aici, pe Ganymede, zărindu-l mereu deasupra voastră. Cincisprezece ore deasupra… ascunzând Dumnezeu-ştie-ce-există pe suprafaţa lui. Ascunzând ceva care aşteaptă, şi aşteaptă, *încercând din răsputeri să scape.* Ca o bombă gigantică ce stă să explodeze!

— Prostii! izbuti să pronunţe Orloff. Vreţi, *vă rog*, să încetiniţi? Nu pot ţine pasul cu dumneavoastră…

Ganymedeanul reduse amplitudinea paşilor la jumătate şi continuă, vădit încordat:

— Toţi ştiu că Jupiter este locuit, dar practic nimeni nu-şi bate capul vreo clipă gândindu-se la ceea ce înseamnă asta. Eu vă spun că jupiterienii aceia, indiferent ce ar fi ei, sunt născuţi să conducă. *Ei sunt stăpânii înnăscuţi ai sistemului solar.*

— Asta-i paranoia! mormăi Orloff. De mai bine de un an, guvernul imperial nu aude nimic altceva din partea coloniei voastre.

— Iar voi nu aţi băgat în seamă atenţionările noastre. Ei bine, ascultaţii Fără să punem la socoteală grosimea colosalei sale atmosfere, diametrul lui Jupiter este de o sută treizeci de mii de kilometri. Asta înseamnă că are o suprafaţă de peste o sută de ori mai mare decât cea a

Pământului, sau de peste cincizeci de ori mai mare decât cea a întregului Imperiu Terestru. Populaţia, resursele, potenţialul militar sunt de asemenea pe măsura lui.

— Simple cifre…

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, îl întrerupse Birnam cu patimă. Războaiele nu se duc cu cifre, ci cu organizare şi tehnologie. Ei bine, jupiterienii le au pe amândouă. În cei douăzeci şi cinci de ani de când comunicăm cu ei, am învăţat câte ceva. Deţin energie nucleară şi au transmisiuni radio. Într-o planetă de amoniac, sub presiuni imense – cu alte cuvinte, o lume unde aproape nici un metal nu poate exista mult timp *ca metal* din cauza tendinţei de formare a unor combinaţii solubile – ei au izbutit să-şi dezvolte o civilizaţie complexă. Au realizat materiale plastice, sticle sau silicaţi. Iar *asta* înseamnă o chimie la fel de avansată ca şi a noastră, ba chiar aş pune prinsoare că mai avansată.

Orloff tăcu vreme îndelungată, apoi spuse:

— Totuşi, cât de siguri puteţi fi în legătură cu ultimul mesaj jupiterian? Pe Pământ, există serioase îndoieli în privinţa faptului că ei ar fi chiar atât de beligeranţi, la modul iraţional, cum au fost descrişi.

— Oare uitaţi că au întrerupt toate comunicaţiile după acel ultim mesaj? râse scurt Birnam. Parcă n-ar fi un gest tocmai prietenos! Vă asigur că ne-am chinuit din răsputeri să restabilim legătura cu ei. Staţi, nu vă grăbiţi să trageţi concluzii! Lăsaţi-mă să vă explic ceva. Vreme de douăzeci şi cinci de ani, aici, pe Ganymede, un grup mic de oameni şi-au stors creierii încercând să înţeleagă ceva dintr-o serie de clicăituri variabile ale radiourilor, acoperite de paraziţi şi deformate de gravitaţie, întrucât acele semnale reprezentau unica noastră legătură cu fiinţele inteligente de pe Jupiter. Descifrarea lor ar fi fost o sarcină pe măsura întregii comunităţi ştiinţifice, însă în staţie n-au existat niciodată mai mult de două duzini de cercetători. Eu am

făcut parte din grupul lor încă de la început şi, ca filolog, am contribuit la realizarea şi interpretarea limbajului stabilit între noi şi jupiterieni, aşa încât vă daţi seama că vorbesc în calitate de cunoscător. A fost o muncă teribil de grea. Abia după cinci ani, am reuşit să depăşim stadiul operaţiilor aritmetice elementare: trei plus patru fac şapte, rădăcina pătrată a lui douăzeci şi cinci este cinci, şase factorial este şapte sute douăzeci… După aceea, treceau luni întregi până ce eram în stare să reluăm treaba şi să verificăm, prin comunicare, o singură idee nouă. Dar – şi acesta este important – în clipa când jupiterienii au rupt relaţiile, noi îi înţelegeam *pe deplin.* Nu există şansa unei interpretări greşite, tot aşa cum nu există şansa ca Ganymede să-şi părăsească pe neaşteptate orbita. Iar ultimul lor mesaj a fost o ameninţare, însoţită de promisiunea distrugerii. Nu poate fi nici o îndoială… absolut nici una!

***

Treceau printr-un defileu puţin adânc, în care lumina gălbuie a lui Jupiter nu putea ajunge, lăsând locul unui întuneric rece.

Orloff era tulburat. Niciodată situaţia nu-i fusese prezentată în acel mod.

— Totuşi, care ar fi motivul? întrebă el. Ce le-am făcut…

— Nici un motiv! Pur şi simplu, jupiterienii au descoperit în cele din urmă – nu ştiu cum şi când – că *noi nu suntem* jupiterieni.

— Firesc.

— Pentru ei, nu era „firesc”. Nu cunoscuseră niciodată forme de viaţă inteligente care să nu fie jupiteriene. De ce ar fi făcut o excepţie pentru cele provenite din exteriorul planetei?

— Aţi spus că erau savanţi. – Glasul lui Orloff devenise

distant şi obosit. – Nu s-ar fi cuvenit să-şi dea seama că nişte medii ambiante diferite vor da naştere unor forme de viaţă diferite? *Noi o* ştiam. Noi nu ne-am gândit nici o clipă că jupiterienii ar putea fi pământeni, deşi nici noi n-am cunoscut alte forme de viaţă inteligentă, cu excepţia celor terestre.

Reveniseră sub lumina lui Jupiter-în dreapta lor, sclipea chihlimbariu gheaţa dintr-o depresiune întinsă.

— Am spus că erau chimişti şi fizicieni, dar nu astronomi, preciză Birnam. Jupiter are o atmosferă groasă de peste cinci mii de kilometri, care împiedică să se vadă altceva în afară de Soare şi de cei patru sateliţi mari. Jupiterienii habar n-au de existenţa unor medii ambiante diferite.

Pământeanul căzu pe gânduri preţ de câteva clipe, după care vorbi:

— Aşadar, ei au decis că suntem o rasă străină. Şi ce-i cu asta?

— În ochii lor, dacă nu eşti jupiterian, nu eşti „om”. Prin definiţie, un ne-jupiterian este un parazit dăunător.

Ganymedeanul înăbuşi în faşă protestul reflex al lui Orloff, apoi continuă:

— Repet, în ochii lor noi suntem paraziţi dăunători. Mai rău decât atât, suntem nişte paraziţi care au avut deosebita neobrăzare să încerce să trateze cu jupiterienii – cu *fiinţe omeneşti.* Exact aşa a sunat ultimul lor mesaj: „Jupiterienii sunt stăpâni. Paraziţii trebuie stârpiţi. Vă vom distruge cât mai repede!”. Mă îndoiesc că mesajul conţinea vreo doză de răutate – pur şi simplu, era o constatare analitică. Vorbeau însă cu toată seriozitatea.

— Totuşi – de ce?

— Oamenii de ce omoară muştele?

— Haideţi, domnule… O asemenea analogie nu poate fi una serioasă.

— De ce nu? Cu atât mai mult cu cât este sigur că jupiterienii ne consideră un fel de muşte, nişte muşte nesuferite care îndrăznesc să aspire la inteligenţă…

Orloff făcu o ultimă încercare.

— Cu toate acestea, domnule ministru, mie mi se pare absolut imposibil ca nişte forme de viaţă inteligente să adopte o asemenea atitudine.

— Cunoaşteţi bine alte forme de viaţă inteligentă, în afară de oameni? sosi imediat replica sarcastică. Vă consideraţi atât de competent încât să puteţi judeca psihologia jupiteriană? Vă daţi seama cât de *diferiţi* faţă de noi trebuie să fie ei din punct de vedere fizic? Gândiţi-vă la planeta lor, care are gravitaţia de două ori şi jumătate mai mare de cât cea terestră… la oceanele de amoniac în care puteţi azvârli întregul Pământ, fără să iscaţi cine ştie ce valuri… la atmosfera groasă de cinci mii de kilometri, la gravitaţia enormă ce produce în straturile de la bază densităţi şi presiuni pe lângă care cele din fundul oceanelor terestre par simple fleacuri. Vă spun că noi am încercat să ne imaginăm ce fel de viaţă ar putea exista în condiţiile respective şi am renunţat. Este absolut de neînchipuit. Vă aşteptaţi atunci ca mentalitatea lor să fie mai uşor de priceput? Nici vorbă! Acceptaţi-o aşa cum este. Jupiterienii intenţionează să ne distrugă – asta-i tot ce ştim şi tot ce trebuie să ştim.

Apoi, ganymedeanul făcu o pauză şi, ridicând o mână înmănuşată, semnală cu arătătorul:

— În faţă se găseşte staţia Ether.

— Este subterană?

— Bineînţeles! Mai puţin observatorul – cupola micuţă din dreapta, făcută din cuarţ şi oţel.

Călătorii se opriră înaintea a două stânci ce flancau un val de pământ. Dinapoia acestora apărură doi soldaţi îmbrăcaţi în portocaliul ganymedean, purtând măşti şi cu

armele în mâini.

Birnam îşi ridică faţa, astfel încât să-i fie vizibilă în razele lui Jupiter, iar soldaţii, recunoscându-l, îl salutară şi se retraseră. Unul dintre ei lătră o parolă în microfonul de la încheietură; o poartă camuflată se deschise între bolovani şi Orloff păşi în urma ministrului în prăpastia-ecluză.

Pământeanul zări pentru ultima oară imaginea imensului Jupiter, înainte ca trapa să-l separe complet de suprafaţă.

Planeta nu mai părea deloc atrăgătoare!

***

Orloff nu se simţi în apele sale până când nu se aşeză în fotoliul imens din cabinetul lui Edward Prosser. Cu un oftat de relaxare deplină, îşi fixă monoclul sub sprânceană.

— Domnul Prosser s-ar deranja dacă aş fuma aici, în vreme ce-l aştept? întrebă el.

— Daţi-i drumul! răspunse Birnam nepăsător. Dacă ar fi fost după mine, n-aş fi întârziat să-l deranjez pe Prosser din fleacurile pe care le face acum. Totuşi, este un tip mai ciudat... Putem obţine mai multe de la el dacă aşteptăm până este gata să ne primească.

Zicând acestea, îşi scoase din tabacheră un trabuc noduros, verzui, şi-i muşcă nervos capătul.

Orloff surâse dinapoia fumului ţigării sale.

— Nu mă deranjează să aştept. Aş mai fi avut ceva de discutat. Vedeţi, domnule ministru, pentru moment m-aţi îngrozit; dar, în ultimă instanţă, chiar dacă jupiterienii intenţionează să ne facă vreun rău, realitatea este – şi aici apăsă deliberat pe fiecare cuvânt – că nu pot ajunge la noi.

— Sunt ca o bombă fără focos nu-i aşa?

— Exact! Fiind ceva atât de elementar, nici nu merită discutat. Cred că sunteţi de acord că în nici un caz

jupiterienii nu pot pleca de pe Jupiter.

— În *nici* un caz? – Replica lipsită de grabă a lui Birnam părea uşor întrebătoare. – Vreţi să analizăm puţin situaţia?

Ganymedeanul făcu o scurtă pauză, fixând cu privirea vârful stacojiu al trabucului, apoi continuă:

— Un vechi proverb afirmă că jupiterienii nu pot pleca de pe Jupiter. El a fost puternic mediatizat de persoane de pe Pământ şi de pe Ganymede, deplângându-se de fiecare dată soarta nefericită a unor fiinţe inteligente care sunt în mod inevitabil legate de suprafaţă şi trebuie de-a pururi să privească universul exterior, aşteptând, minunându-se şi neatingându-l niciodată. De fapt, ce anume îi leagă pe jupiterieni de planeta lor? Doi factori! Atât! Primul este imensul câmp gravitaţional al lui Jupiter: de două ori şi jumătate mai mare decât al Pământului.

— E un impediment destul de serios! aprobă din cap Orloff.

— Iar potenţialul gravitaţional al lui Jupiter prezintă o problemă şi mai delicată, deoarece, din cauza diametrului uriaş, intensitatea câmpului gravitaţional scade, pe măsură ce te depărtezi de el, cu o viteză de zece ori mai mică, comparativ cu felul în care acest lucru se întâmplă pe Pământ. Este o problemă serioasă… *dar a fost soluţionată.*

— Cum?!

— Jupiterienii deţin energia atomică. Gravitaţia – chiar şi cea a lui Jupiter – nu mai înseamnă mare lucru o dată ce ai pus la lucru nucleele atomice instabile.

Orloff strivi ţigara cu un gest nervos.

— Totuşi, atmosfera lor…

— Da, asta-i opreşte. Ei trăiesc pe fundul unui ocean atmosferic gros de cinci mii de kilometri, în interiorul căruia hidrogenul component este transformat, din cauza presiunilor, în ceva care se apropie de densitatea hidrogenului *solid.* El rămâne sub formă gazoasă fiindcă

temperatura lui Jupiter se situează deasupra punctului critic al hidrogenului, dar încercaţi să calculaţi ce presiune este necesară pentru ca hidrogenul *gazos* să capete măcar jumătate' din greutatea apei. Veţi fi surprins câte zerouri are valoarea aceea.

La presiunea respectivă nu poate rezista nici o navă spaţială din metal sau din orice alt material. Nici o navă terestră nu poate coborî pe Jupiter fără să se sfărâme precum o coajă de ou şi nici o navă jupiteriană nu poate părăsi planeta fără să nu explodeze ca un balon de săpun. Problema aceasta n-a fost deocamdată soluţionată, dar ea se va rezolva într-o bună zi. Poate chiar mâine, sau poate peste o sută, ori o mie de ani. Nu ştim când se va întâmpla asta, dar este cert că în clipa imediat următoare jupiterienii vor sări pe noi. Şi noi ştim că există o cale de rezolvare.

— Nu văd cum…

— Câmpurile de forţă! Noi le avem deja.

— Câmpurile de forţă! – Orloff părea cu adevărat stupefiat şi, timp de câteva minute, repetă întruna cuvintele în şoaptă. – Sunt folosite ca protecţii antimeteoritice pentru navele ce circulă în centura asteroizilor…

Totuşi, nu văd în ce fel ar putea fi aplicate în problema jupiteriană.

***

— Câmpul de forţă obişnuit, explică Birnam, este o zonă de energie rarefiată care se extinde până la peste o sută cincizeci de kilometri în exteriorul navei. El opreşte meteorii, însă este perfect permeabil pentru o moleculă de gaz. *Dar ce* se întâmplă dacă iei aceeaşi zonă de energie şi o comprimi până ia o grosime de câţiva milimetri? Moleculele vor ricoşa de pe ea! Iar dacă foloseşti

generatoare şi mai puternice şi o comprimi până la o grosime de câteva zecimi de milimetru, atunci moleculele vor ricoşa chiar dacă sunt acţionate de presiunile inimaginabile din atmosfera jupiteriană… iar dacă în interiorul zonei construieşti o navă…

Ganymedeanul îşi lăsă fraza neterminată. Orloff pălise.

— Vreţi să spuneţi că se poate realiza?

— Sunt gata să pariez pe orice doriţi că jupiterienii *încearcă* s-o facă. Şi *noi* încercăm s-o facem, chiar aici, în staţia Ether.

Comisarul colonial îşi trase fotoliul mai aproape de Birnam şi-l prinse pe acesta de încheietura mâinii.

— De ce nu putem bombarda Jupiter cu proiectile nucleare? Mă refer la un atac în forţă! Având în vedere gravitaţia şi suprafaţa planetei, nu putem greşi.

Birnam surâse fără veselie.

— Ne-am gândit la asta. Bombele atomice n-ar face decât nişte găuri în atmosferă. Şi chiar dacă ar putea s-o străbată, împărţiţi suprafaţa planetei la zona pe care o poate afecta o singură bombă şi calculaţi câţi ani ar trebui să aruncăm câte un proiectil pe minut pentru a face nişte stricăciuni cu adevărat semnificative. Jupiter este *imens!* Nu uitaţi asta!

Trabucul i se stinsese, totuşi ganymedeanul nu se opri să-l reaprindă. Continuă cu glas scăzut, încordat:

— Nu, nu-i putem ataca pe jupiterieni atâta vreme cât se găsesc pe Jupiter. Trebuie să-i aşteptăm să iasă… iar atunci când o vor face, ne vor întrece numeric. Ne vor copleşi, pur şi simplu… De aceea, noi trebuie să-i depăşim în tehnologie.

— Dar cum am putea afla stadiul tehnologic la care au ajuns? interveni pământeanul, în al cărui glas se strecurase o undă de groază şi fascinaţie.

— Nu putem. Trebuie să progresăm cât mai rapid şi să

sperăm că vom avea noroc. *Ştim*, totuşi, un lucru, şi anume că vor avea câmpuri de forţă. Fără ele, nu pot ieşi de acolo. Iar dacă ei le vor avea, va trebui să le avem şi noi – *aceasta e* problema pe care căutăm s-o soluţionăm aici. Câmpurile nu ne vor asigura victoria, dar fără ele vom fi cu siguranţă înfrânţi. Acum ştiţi de ce avem nevoie de fonduri… Mai mult decât atât, dorim ca şi Pământul să înceapă lucrul. Trebuie să demareze cercetările pentru tehnologie militară, care să devină o prioritate absolută, înţelegeţi?

Orloff sări în picioare.

— Birnam, sunt alături de tine… sută la sută alături de tine. Vei putea conta pe ajutorul meu, de îndată ce voi reveni la Washington.

Sinceritatea lui nu putea fi pusă la îndoială. Birnam strânse cu putere mâna întinsă spre el – şi, în aceeaşi clipă, uşa se deschise brusc şi înăuntru năvăli un omuleţ ce semăna cu un spiriduş.

***

Noul venit începu să vorbească grăbit, adresându-se exclusiv lui Birnam:

— Unde-ai fost? Nu dădeam nicăieri de tine! Secretara mi-a spus că nu eşti la birou şi după cinci minute ai apărut. Nu-nţeleg!

Şi straniul individ începu să scotocească furios prin birou.

— Dacă ai fi în stare să te destinzi puţin, zâmbi Birnam, l-ai putea saluta pe domnul comisar colonial Orloff.

Edward Prosser se răsuci pe călcâie precum un balerin şi-l examină din cap în picioare pe pământean.

— Cel nou, da? Căpătăm ceva bani? Ar trebui. Din capul locului, am muncit cu un buget minim. Poate că nici nu vom mai avea nevoie. Depinde…

Apoi, omuleţul reveni la treaba lui. Orloff părea puţin derutat, însă Birnam îi făcu cu ochiul. În cele din urmă, Prosser scoase din adâncurile unui sertar un carneţel îmbrăcat în piele neagră, se trânti în scaunul rotativ şi începu să se învârtă cu el.

— Mă bucur c-ai venit, Birnam, rosti el, frunzărind carneţelul. Am ceva să-ţi arăt. Şi dumneavoastră, domnule comisar.

— De ce ne-ai lăsat să aşteptăm atât? întrebă Birnam. Unde ai fost?

— Am avut treabă! Am lucrat în draci! N-am mai închis ochii de trei nopţi.

Zicând acestea, îşi ridică privirea şi faţa lui micuţă şi zbârcită se lumină de încântare.

— Brusc, adăugă el, totul şi-a găsit rostul. Precum piesele unui puzzle. N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea. Asta ne dă puteri să continuăm.

— Aţi obţinut câmpurile de forţă dense? întrebă Orloff aţâţat.

— Nu, răspunse Prosser, părând uşor nemulţumit, nu asta! E vorba de altceva. Haideţi! – îşi privi ceasul şi sări din scaun. – Mai avem o jumătate de oră… Să-i dăm drumul!

Afară îi aştepta un vehicul cu motor electric. Prosser continuă să vorbească excitat, în vreme ce se deplasau cu viteză pe o rampă care cobora în adâncurile staţiei.

— Teoria! Teoria! Asta-i cea mai importantă! Pune un tehnician să-ţi rezolve o problemă. O să piardă vremea… O să-şi irosească viaţa… Nu ajunge nicăieri… Rezultate aleatorii… Un adevărat savant lucrează teoretic. Matematica îi rezolvă problemele.

Pe când turuia, satisfacţia se revărsa pur şi simplu din el.

Vehiculul se opri la câţiva milimetri de nişte uriaşe uşi duble şi Prosser se rostogoli afară, urmat de cei doi.

— Pe aici! Pe aici!

Deschizând uşile, îi conduse pe un coridor, apoi îi sili să urce o scară îngustă ce îi scoase pe o pasarelă circulară, aflată pe perimetrul exterior al unei uriaşe săli cu trei niveluri. Pe podeaua sălii, Orloff recunoscu elipsoidul strălucitor din care ieşeau conducte de cuarţ şi oţel; era un generator atomic.

Pământeanul îşi potrivi monoclul şi privi activitatea agitată de dedesubt. Un bărbat cu căşti pe urechi stătea pe un scaun înalt în faţa unei console de comandă ticsite de indicatoare; individul îşi ridică privirea şi le făcu un semn cu mâna. Prosser îi răspunse în acelaşi fel şi rânji.

— Aici creaţi câmpurile de forţă? se interesă comisarul.

— Exact! Aţi văzut vreodată unul?

— Nu, nici măcar nu ştiu *ce este.* Am auzit doar că poate fi utilizat ca protecţie antimeteoritică.

— Foarte simplu, începu Prosser. Subiect elementar. Materia este compusă din atomi. Atomii sunt ţinuţi laolaltă de forţele interatomice. Acum, îndepărtează atomii şi lasă numai forţele interatomice. *Acesta* este câmpul de forţă.

Remarcând privirea nedumerită a lui Orloff, Birnam chicoti încetişor şi se scărpină înapoia urechii.

— Explicaţia asta, spuse el, îmi aminteşte de metoda ganymedeană de suspendare a unui ou la o altitudine de un kilometru în văzduh. Este cam aşa: Cauţi un munte înalt de un kilometru şi pui oul în vârful lui. Apoi laşi oul pe loc şi îndepărtezi muntele. Nimic mai simplu!

Comisarul lăsă capul pe spate, râzând cu poftă, dar irascibilul Prosser îşi strâmbă buzele în semn de nemulţumire.

— Haide, haide! Nu-i o glumă. Câmpurile de forţă sunt foarte importante. Trebuie să fim pregătiţi când vor apărea jupiterienii.

***

Un scrâşnet prelung ce răzbătu brusc de dedesubt îl îndepărtă pe Prosser de balustradă.

— Treceţi înapoia ecranului de protecţie, bolborosi el. Se dezvoltă câmpul de douăzeci de milimetri. Radiaţie puternică…

Scrâşnetul dispăru aproape complet şi cei trei reveniră pe pasarelă. Aparent, nu se vedea nici o schimbare, însă Prosser întinse mâna peste balustradă şi spuse:

— Simţiţi?

Orloff întinse un deget prudent, icni, apoi lovi cu palma. Avea senzaţia că împingea într-un cauciuc foarte moale, sau în nişte arcuri de oţel extrem de elastice.

Birnam îl imită.

— Se pare că este cel mai bun rezultat de până acum, nu? – Apoi, se întoarse către pământean şi începu să explice: Câmpul de douăzeci de milimetri menţine în vid o atmosferă având presiunea de douăzeci milimetri de mercur, fără pierderi considerabile.

Comisarul încuviinţă din cap.

— Înţeleg! Aşadar, pentru a menţine o atmosferă terestră aveţi nevoie de un câmp de şapte sute şaizeci de milimetri.

— Exact! Câmpul respectiv ar fi de o atmosferă. De asta ai fost atât de încântat, Prosser?

— De câmpul de douăzeci de milimetri? Bineînţeles că nu. Pot ajunge la două sute cincizeci de milimetri, folosind pentasulfit de vanadiu activat prin descompunerea praseodimului. Nu-i necesar. Tehnicianul ar arunca totul în aer. Savantul analizează fenomenul teoretic şi o ia mai încet. – Apoi, făcându-le cu ochiul, omuleţul adăugă: Acum amplificăm câmpul. Atenţie!

— Să trecem înapoia ecranului?

— Nu-i nevoie. Radiaţia e periculoasă doar la început.

Scrâşnetul se auzi din nou, însă mult atenuat. Prosser strigă spre bărbatul aflat înaintea consolei, care-i răspunse printr-o fluturare din mână.

Imediat însă, când ridică pumnul încleştat, savantul răcni:

— Am trecut de cincizeci de milimetri! Pipăiţi câmpul!

Orloff întinse mâna. Cauciucul moale se întărise! încercă să-l prindă între degetul mare şi celelalte – atât de perfectă era iluzia – însă „cauciucul” se transformase în aer lipsit de rezistenţă.

Prosser ţâţâi iritat:

— Nu există rezistenţă la unghiuri perpendiculare pe forţă. Mecanică elementară!

Bărbatul de la pupitrul de comandă gesticulă din nou.

— Şaptezeci, anunţă Prosser. Acum încetinim. Punctul critic este 83,42.

Omuleţul se apleca peste balustradă şi lovi cu piciorul drept aerul din spatele lui.

— Nu vă apropiaţi! urlă el către ceilalţi. E periculos! – în clipa imediat următoare, răcni din nou: Atenţie! Generatorul are probleme!

Scrâşnetul se amplificase, ajungând la nivelul unui vacarm răguşit, şi operatorul acţiona disperat asupra comenzilor. În inima de cuarţ a generatorului atomic central, lucirea roşie şi ameninţătoare a atomilor fisionaţi se înteţise ameninţător.

Pe neaşteptate, scrâşnetul se întrerupse, urmă un vuiet răsunător şi un val de aer care-l proiectă pe Orloff în perete.

Prosser se repezi către pământean, deşi el însuşi avea o tăietură deasupra ochiului.

— V-aţi rănit? Nu? Bun, bun! Mă aşteptam la aşa ceva. Ar fi trebuit să vă previn… Să coborâm! Unde-i Birnam?

Uriaşul ganymedean se ridică de pe podea şi-şi scutură hainele.

— Aici sunt. Ce-a explodat?

— N-a explodat nimic. A cedat ceva. Să coborâm!

Îşi tamponă fruntea cu batista şi o luă înainte.

La apropierea lui, operatorul îşi scoase căştile şi coborî de pe scaun. Părea obosit, iar chipul său murdar era brăzdat de transpiraţie.

— Mizeria a început la 82, 8, şefu'. Era să mă prindă pe picior greşit.

— Da? mormăi Prosser. În marja de siguranţă, nu? Ce a păţit generatorul? Hei, Stoddard!

Tehnicianul ce răspundea la acest nume replică din locul său, de lângă generator:

— S-a dus tubul cinci. Avem nevoie de două zile pentru reparaţii.

Prosser se întoarse către oaspeţii săi, cu un aer extrem de satisfăcut, şi exclamă:

— A funcţionat! Totul s-a petrecut aşa cum prevăzusem. Problema e rezolvată, domnilor! Necazurile au luat sfârşit! Să ne întoarcem în birou! Vreau să mănânc şi apoi să mă culc…

***

Omuleţul nu mai vorbi, până nu reveni în biroul său. După ce se instală în scaunul rotativ, începu să turuie printre muşcături gigantice dintr-un sandviş cu ficat şi ceapă.

— Birnam, ţii minte experienţele din iunie? Tensiunile spaţiale? în ciuda faptului că n-au reuşit, nu le-am abandonat. Săptămâna trecută, Finch a reuşit să avanseze şi i-am dezvoltat ideea. Totul a căpătat sens. Piesele s-au îmbucat perfect. N-am mai văzut aşa ceva!

— Continuă, rosti ministrul calm.

Îl cunoştea suficient de bine pe Prosser ca să ştie că nu trebuia să dea dovadă de nerăbdare.

— Aţi văzut ce s-a întâmplat. Peste 82, 34 milimetri, câmpul devine instabil. Spaţiul nu rezistă tensiunilor. – Se deformează şi câmpul sare în aer. *Bum!*

Birnam rămase cu gura căscată, iar braţele fotoliului lui Orloff scârţâiră sub presiunea bruscă a degetelor comisarului. Pentru o vreme, se lăsă liniştea; într-un târziu, Birnam rosti nesigur:

— Vrei să spui că nu se pot realiza câmpuri de forţă mai puternice de valoarea respectivă?

— Nu e un lucru imposibil. Se pot crea. Dar cu cât densitatea lor este mai mare, cu atât ele sunt mai instabile. Dacă doream un câmp de două sute cincizeci de milimetri, el dura o zecime de secundă. Apoi, bum! Aruncam staţia în aer! *Şi pe* mine! Un tehnician aşa ar fi procedat. Savantul este alertat de teorie. În schimb, când lucrezi cu precauţie, ca mine, nu se-ntâmplă nimic…

Orloff îşi strecură monoclul în buzunarul vestei şi vorbi cu glas tremurător:

— Dar dacă un câmp de forţă este totuna cu forţele interatomice, de ce oţelul are o forţă de legătură interatomică atât de puternică fără să deformeze spaţiul? Ceva este în neregulă.

— Nu-i nimic în neregulă, îl privi nemulţumit savantul. Puterea critică depinde de numărul de generatoare. În cazul oţelului, un atom e un generator de câmp. Deci, avem zece miliarde de trilioane de generatori pentru un gram de substanţă. Dacă şi noi am putea utiliza atâtea… O sută de generatoare reprezintă limita practică. Astfel, punctul critic ajunge la valoarea de nouăzeci şi şapte.

Prosser se sculă în picioare şi continuă cu înflăcărare:

— Nu! Vă spun – problema este încheiată. Nu se poate

crea un câmp capabil să menţină atmosfera Pământului mai mult de o sutime de secundă. Cât despre atmosfera lui Jupiter, nici nu se pune problema. Cifrele o afirmă, experienţa o confirmă. *Spaţiul nu rezistă!* Jupiterienii n-au decât să încerce. Nu pot părăsi planeta! E definitiv! Definitiv, înţelegeţi? *Definitiv!*

— Domnule ministru, vorbi Orloff, pot expedia o spaţiogramă din staţie? Doresc să anunţ Pământul că mă întorc cu prima navă şi că problema jupiteriană este lichidată – complet şi pentru totdeauna.

Birnam nu făcu nici un comentariu, dar uşurarea de pe chipul său, în momentul când îi scutură mâna comisarului, îi transfigura în mod incredibil trăsăturile scofâlcite.

Iar Prosser repetă, dând din cap cu o energie nebănuită:

— *E definitiv!*

***

Hal Tuttle îşi ridică privirea atunci când Everett, căpitanul *Transparentului,* cea mai nouă navă a Liniei Spaţiale Cometa, pătrunse în cabina sa.

— Am recepţionat o spaţiogramă de la sediul din Tucson, rosti căpitanul. Trebuie să-l luăm pe comisarul colonial Orloff din Jupolis, Ganymede, şi să-l aducem pe Pământ.

— Bine. Nu e nici o altă navă prin preajmă?

— Nu! Suntem departe de rutele spaţiale obişnuite. Sistemul va afla de noi abia când *Transparenta* a asoliza pe Ganymede. Va fi cel mai important eveniment cosmic după aselenizare. – Pe neaşteptate, vocea îi deveni îngrijorată: Ce-i, Hal? La urma urmelor, aceasta e victoria fa.

Tuttle îşi îndreptă privirea spre spaţiul întunecat.

— Presupun că aşa ar trebui să fie… Chestia asta m-a costat zece ani de muncă, Sam… Mi-am pierdut un braţ şi

un ochi în prima explozie, dar nu regret nimic. Problema este soluţionată – ţelul vieţii mele a fost atins.

— Şi s-a terminat cu toate navele din metal!

— Da, surâse Tuttle. E greu de închipuit aşa ceva, nu? – Arătă cu mâna spre exterior. – Vezi stelele? în majoritatea timpului, între ele şi noi nu există nimic. Câteodată, gândul acesta îmi provoacă un fior... Glasul îi deveni gânditor: Nouă ani am lucrat în zadar. Nu eram un teoretician şi niciodată n-am ştiut cu exactitate încotro mă îndreptam... pur şi simplu, căutam în toate direcţiile. Am încercat prea multe şi spaţiul n-a rezistat. Am plătit cu un braţ şi un ochi, dar am luat-o de la capăt.

Căpitanul strânse pumnul şi lovi în peretele fuzelajului prin care se zăreau stelele sclipind. Se auzi bufnetul înfundat al loviturii într-o suprafaţă dură.

— Este destul de solid acum, încuviinţă Tuttle, deşi pulsează de opt sute de mii de ori pe secundă. Ideea mi-au oferit-o lămpile stroboscopice. Le ştii – pulsează atât de rapid încât lasă impresia unei lumini continue. Schema este aceeaşi şi în cazul fuzelajului. Nu este activ suficient de mult timp pentru a deforma spaţiul. Nu este inactiv suficient de mult timp pentru a permite o pierdere apreciabilă de atmosferă. În schimb, per total, se obţine o duritate superioară celei a oţelului.

Făcu o scurtă pauză, rămânând pe gânduri, după care continuă cu glas scăzut:

— Şi nu se poate spune cât de departe putem ajunge! Accelerarea efectului intermisiune... Un câmp de forţă atingând milioane de pulsaţii pe secundă – miliarde de pulsaţii... Un câmp îndeajuns de puternic pentru a se împotrivi unei explozii atomice... Munca mea de o viaţă!

Căpitanul îl bătu pe umeri.

— Haide, haide! Lasă gândurile astea şi concentrează-te mai bine asupra asolizării pe Ganymede. Ce naiba!

Imaginează-ţi ce publicitate ne aşteaptă. Gândeşte-te numai ce figură o să facă Orloff când va descoperi că-i primul pasager din istorie care va călători într-o navă spaţială având fuzelajul din câmp de forţă. Ce crezi că va fi în sufletul lui?’

Tuttle ridică din umeri.

— Păi, bănuiesc că o să fie destul de încântat!

15. DREPTURI NESCRISE

(cu James MacCreigh – pseudonimul lui Frederik Pohl)
Weird Tales, septembrie 1950

I

Stelele răsăriseră deja, cu toate că soarele de-abia coborâse sub orizont; spre vest, înapoia munţilor Sierra Nevada, bolta aducea cu aurul mânjit de sânge.

— Hei! croncăni Russell Harley. Întoarce-te!

Motorul vechiului Ford făcea însă prea mult zgomot; şoferul nu-l auzi. Harley blestemă în vreme ce privea maşina hurducându-se de-a lungul făgaşelor nisipoase, pe roţile pe jumătate dezumflate. *Nu,* nu poţi scăpa în noaptea asta; *nu*, trebuie să rămâi aici şi să te lupţi.

Mormăind nemulţumit, Harley se urcă înapoi pe veranda vechii case din lemn. Oricum, fusese bine construită. Deşi peste ele trecuse o jumătate de veac, treptele nu scârţâiau sub greutatea bărbatului şi nici nu lăsau să se vadă crăpături.

Harley ridică genţile pe care le azvârlise atunci când se răzgândise brusc – erau dintr-o imitaţie de piele ce se scorojise – şi le duse în casă. Le trânti pe o canapea acoperită de praf şi privi în jur.

În încăpere, era înăbuşitor de cald şi se simţea puternic izul deşertului de afară. Harley strănută.

— Apă, rosti el cu glas tare. Am nevoie de apă!

Scotoci prin toate odăile de la parter, înainte de a se opri şi de a se lovi cu palma peste frunte. Evident, nu exista canalizare în locul acesta uitat de lume, situat la o distanţă de peste treisprezece kilometri de cel mai apropiat oraş! în cel mai bun caz, putea spera să găsească o fântână.

Î*n cel mal bun caz.*

Se lăsa noaptea. Bineînţeles, nu exista nici lumină electrică. Porni iarăşi nervos prin camerele întunecate, până ajunse la uşa din spatele casei. Aceasta scârţâi metalic când o deschise. Lângă prag, se afla o găleată. O ridică, o întoarse cu fundul în sus şi scutură nisipul dinăuntru. Privi peste „curtea din spate” – treizeci de mii de pogoane de nisip, pietroaie şi petice de salvie şi *ocotillo*, cu vârfurile crenguţelor încununate de flori purpurii.

Nici o fântână.

Moşu’ aducea apă de undeva, se gândi el, simţindu-se cuprins de disperare. Coborî treptele şi ieşi în deşert. Deasupra, un milion de miliarde de stele clipeau, dar soarele dispăruse complet sub orizont şi Harley nu putea vedea foarte clar pe unde călca. Tăcerea era ucigătoare. Câte un foşnet slab de briză se prelingea peste nisip – în rest, se auzea doar scârţâitul pantofilor săi.

Întrezări o scânteiere lângă cea mai apropiată tufă de salvie şi porni într-acolo. Lucirea provenea de la o băltoacă de apă adăpostită între două stânci enorme. O privi încruntat, apoi strânse din umeri. Era apă. Mai bine decât nimic. Afundă găleata în balta puţin adâncă. Neştiind prea bine cum să procedeze, o umplu pe un sfert cu nisip. O duse la gură, plină ochi, apoi scuipă şi blestemă cu patimă.

După aceea, îşi puse mintea la contribuţie. Aşeză găleata jos, aşteptă câteva clipe, lăsând nisipul să se depună, făcu palmele căuş, le afundă în apă si le ridică la buze…

Poc. *FÂSS. Poc. FÂSS. Poc. FÂSS…*

— Ce dracu’!

Harley se ridică şi privi în jur întrebător. Părea că undeva cădeau picături de apă pe o plită încinsă, transformându-se instantaneu în vapori. Nu vedea însă nimic, doar nisipul, salvia şi băltoaca de apă călduţă si

sălcie.

Poc. FÂSS...

Apoi, o zări şi ochii i se holbară. Picura parcă din neant, câte o picătură pe secundă, o picătură întunecată şi mare, mai vâscoasă decât apa, coborând spre sol lent, sfidând legea gravitaţiei. Când atingeau nisipul, picăturile sfârâiau şi dispăreau. Se găseau la mai puţin de trei metri de el, abia vizibile în lumina stelelor. Pentru ca, după aceea, o voce venită de niciunde să rostească:

— Şterge-o de pe pământul meu!

***

Harley o şterse. Când ajunse în Rebel Butte, după trei ore, de-abia mai putea merge, regretând cu disperare că nu zăbovise cât să mai bea o duşcă de apă, în ciuda tuturor arătărilor de iad. Însă primii cinci kilometri îi parcursese fugind. Avusese motive întemeiate s-o facă. Îşi amintea înfiorat cum văzduhul transparent al deşertului se coagulase într-o formă albicioasă în jurul sursei de picături şi cum arătarea avansase ameninţător spre el.

Când ajunse în dreptul primului local din Rebel Butte şi se împleticise înăuntru, felul fascinat în care barmanul îi fixă pieptul hainei uzate dovedi din plin că nu înnebunise pe neaşteptate şi nici nu-l îmbătase senzaţia neobişnuită a aerului tare din pustiu. Era murdar pe toată haina şi cu cât se ştergea mai tare, cu atât palmele lui deveneau mai lipicioase. Sânge!

— Whisky, rosti el cu glas sugrumat, bălăbănindu-se spre bar.

Extrase din buzunar un dolar jerpelit şi-l trânti pe tejghea.

Jocul de blackjack din spatele încăperii încetase. Harley fu extrem de conştient de privirile jucătorilor, ale

barmanului şi ale bărbatului înalt şi uscăţiv rezemat de tejghea. Toţi îl fixau în tăcere.

Barmanul rupse vraja. Fără să privească, se întinse după o sticlă dinapoia lui şi o aşeză în faţa lui Harley. Dintr-o carafă, turnă apă într-un pahar, pe care-l puse, împreună cu altul, goli lângă sticlă.

— Ţi-aş fi putut spune că aşa are să se întâmple, rosti el nepăsător. Atâta doar că nu m-ai fi crezut. Trebuia să dai tu însuţi ochii cu Hank, înainte să crezi că există acolo.

Harley îşi aminti că-i fusese sete şi goli paharul de apă, apoi îşi turnă câteva degete de whisky şi le dădu peste cap. Simţi căldura alcoolului copleşindu-l, aproape îndeajuns de plăcută pentru a-i opri tremurăturile pe care le simţea în întregul corp.

— Ce tot spui acolo? întrebă el în cele din urmă, răsucindu-se şi aplecându-se înainte peste tejghea, ca să-şi mascheze parţial petele de pe haină.

Barmanul râse.

— Moş Hank..., repetă el. De la început, am ştiut cine eşti, chiar înainte ca Tom să se întoarcă şi să-mi spună unde te-a dus. Am ştiut că eşti nepotul risipitor, venit să ia conacul Harley şi să-l vândă înainte ca moşu' să se fi răcit în mormânt.

Harley văzu că jucătorii de blackjack nu-şi desprinseseră ochii de la el. Doar clientul cel înalt, aflat puţin mai departe, părea să nu mai fie interesat de spectacol. Îşi turna un păhărel, foarte preocupat de ceea ce făcea.

— Uite ce-i, se înroşi la faţă Harley, n-am venit aici ca să cer sfaturi! Voiam să beau ceva. Plătesc pentru asta. Ţine-ţi gura!

Barmanul ridică din umeri, apoi îi întoarse spatele şi porni spre masa de blackjack. După câteva secunde, un jucător se întoarse şi aruncă o carte pe masă. Ceilalţi îi urmară exemplul.

Tânărul tocmai se pregătea să-şi calce pe mândrie şi să vorbească din nou cu barmanul – care se părea că ştia ceva despre cele ce i se întâmplaseră, şi putea aşadar să-i fie de folos – când bărbatul uscăţiv îl bătu pe umăr. Harley se răsuci şi fu cât pe ce să scape paharul din mână. Absorbit de gânduri şi cu nervii întinşi la maximum, nu-l simţise apropiindu-se.

— Tinere, spuse bărbatul, mă numesc Nicholls. Vino cu mine să stăm de vorbă. Cred că ne-am putea ajuta unul pe celălalt.

***

Până şi camioneta cu motor de doisprezece cilindri pe care o conducea Nicholls hurducăia precum o căruţă peste făgaşele din nisip care duceau spre casa bătrânului Zeb, denumită – în bătaie de joc – „conacul Harley”.

Russell Harley îşi răsuci gâtul, privind maldărul de fleacuri din remorcă.

— Nu-mi place! mormăi el. N-am mai avut de-a face cu fantome. De unde ştiu eu că toate chestiile astea vor funcţiona?

— Trebuie să mă crezi pe cuvânt! zâmbi Nicholls. M-am mai ocupat de fantome, în decursul timpului. Dacă doreşti, mi-ai putea spune exterminator de fantome.

— Tot nu-mi place! mârâi tânărul.

Nicholls îl privi cu asprime.

— Ţi-ar plăcea însă să deţii conacul, nu? Şi să cauţi banii aceia despre care se spune că au fost ascunşi de răposatul tău unchi?

Harley ridică din umeri.

— Ba bine că nu, răspunse Nicholls în locul lui, aţintindu-şi din nou ochii asupra drumului. Şi pe bună dreptate. Zvonurile locale pomenesc despre o cifră

frumuşică.

—Şi bănuiesc că aici începe rolul tău, rosti posac Harley. Eu găsesc banii – care oricum sunt proprietatea mea – şi-ţi dau şi ţie o parte. Cât anume?

— Vom discuta despre asta mai târziu, îi replică bărbatul, surâzând absent.

— Ba o s-o facem chiar acum!

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Nicholls.

— Nu! spuse el. Tinere, nu uita că-ţi fac o favoare! în schimbul ei, mă vei asculta fără crâcnire!

Harley căzu pe gânduri, iar acestea nu erau dintre cele mai plăcute. Aşteptă să se scurgă câteva secunde, după care schimbă subiectul:

—Am fost acolo odată, pe când trăia bătrânul, rosti el. Nu mi-a spus nimic despre vreo fantomă.

— Poate că se temea să nu-l crezi... eu ştiu,... ţicnit. Când s-a întâmplat asta?

— Oho, demult... E drept însă că am stat toată ziua şi numai o parte din seară. Moşul era nebun de legat, dar n-avea nici o fantomă pitită pe undeva.

— Fantoma aceasta îi era prieten, spuse Nicholls. Mi se pare că barmanul ţi-a spus-o deja. Răposatul tău unchi era un tip singuratic. Trăia în casa asta, la atâţia kilometri de oraş, venea rareori printre oameni şi nu lăsa pe nimeni să-i fie prieten. Nu s-ar putea spune însă că ar fi fost un sihastru. Îl avea tovarăş pe Hank.

— Ce mai tovarăş!

***

Nicholls clătină din cap, cu un aer extrem de serios.

— Nu ştiu ce să spun... Se pare că ei doi se împăcau foarte bine. Jucau pinacle[4] şi şah. Se zice că Hank ar fi fost

[4] Joc de cărţi (n. trad.)

un mare jucător de pinacle. Cei de pe aici povestesc că aşa şi-a găsit moartea. A dat peste unul care trişa şi l-a provocat la duel. N-a avut noroc. A primit un glonţ în gât şi a murit într-un fel destul de sângeros.

Trase de volan, lăsându-se cu toată greutatea pe el, izbuti să scoată vehiculul de pe ruta obişnuită şi porni zdruncinându-se peste nisip, spre casa veche.

— Asta, încheie el, în vreme ce frâna în faţa verandei, explică sângele care-i însoţeşte apariţia.

Harley deschise încet portiera şi coborî, scrutând cu nelinişte clădirea. Nicholls opri motorul, coborî la rândul lui, apoi ocoli camioneta.

— Haide, rosti el, trăgând lucrurile de pe platformă. Ajută-mă! N-o să le duc de unul singur.

Tânărul i se alătură fără chef, privind încruntat legăturile ciudate de crenguţe uscate, bucăţile de funie colorată, cretele, mănunchiurile scârboase de buruieni uscate, oscioarele de animale mici, decolorate, si alte câteva obiecte si mai puţin plăcute.

Poc. FÂSS. Poc. FÂSS...

— l-aici! chiţăi Harley. Ascultă! Este undeva prin preajmă si ne priveşte.

— Ha!

Hohotul fusese gros, dezagreabil şl… lipsit de corp. Harley privi în jur disperat, căutând picăturile de sânge. Le descoperi – curgeau din văzduh, chiar lângă camionetă, coborând lent spre nisip şi dispărând acolo, sfârâind.

— Da, vă privesc, rosti o voce sinistră. Russell, mizerabile, n-am nevoie de tine tot aşa cum tu n-ai avut nevoie de mine. Viu sau mort, acesta e pământul meu! L-am împărţit cu unchiul tău, escroc mic ce eşti, dar nu-l voi împărţi şi cu tine! Şterge-o!

Genunchii lui Harley se înmuiară şi tânărul se îndreptă ameţit spre bara de protecţie a vehiculului, aşezându-se pe

ea.

— Nicholls…, îngăimă el buimăcit.

— Haide, haide, vino-ţi în fire! replică iritat celălalt.

Azvârli către Harley un ghem din fire colorate ţipător în verde şi roşu, având noduri curioase, apoi se întoarse către firicelul de sânge şi execută câteva gesturi energice din braţe în faţa lui. Buzele i se mişcau, totuşi tânărul nu auzea nici un sunet.

După aceea, dinspre sursa picăturilor de sânge răsună un icnet şi un fel de chiţăit întrerupt brusc. Nicholls bătu scurt din palme şi îşi îndreptă din nou atenţia către Harley.

— Ia firul ăla pe care ţi l-am dat şi întinde-l prin casă! îi porunci el. Ai grijă să treacă prin toate camerele şi să traverseze mijlocul pragurilor de la uşi şi ferestre. Nu reprezintă mare lucru, totuşi îl va ţine la depărtare, lăsându-ne timp să instalăm chestiile cu adevărat buhe.

Harley încuviinţă din cap, apoi îndreptă un deget către picăturile de sânge ce sfârâiau şi fumegau parcă mai furioase decât până acum.

— Si *ăsta?* izbuti el să şoptească.

Nicholls surâse cu superioritate.

— O să-l ţin aici până-ţi termini treaba. Dă-i drumul!

***

Fără să vrea, Harley inhală un val de fum alb şi puturos şi tuşi până îi dădură lacrimile. După ce-şi reveni, îl privi pe Nicholls care parcurgea tăcut paginile cu colţuri îndoite ale unei cărţi îmbrăcate în piele verde.

— Pot să mă opresc din amestecat? întrebă el.

Celălalt se strâmbă furios şi negă din cap fără să-l privească. Continuă să citească – buzele sale se mişcară rostind silabe ce nu făceau parte din nici un grai cunoscut lui Harley. Într-un târziu, închise cartea cu zgomot şi-şi

şterse fruntea.

— E bine! rosti el. Până acum, merge!

Se apropie din partea vântului de cazanul atârnat deasupra focului şi-i examină conţinutul cu atenţie.

— Mi se pare că e gata. Ia-l de pe foc şi iasă-l să se răcească!

Harley ridică recipientul, îl puse jos şi-şi masă cu mâna stângă bicepsul dureros. Substanţa din cazan aducea cu o vată de zahăr, având însă o culoare verde, de fiere.

— Şi acum? întrebă el.

Nicholls nu-i răspunse imediat. Ridică ochii, uşor surprins, auzind ţipătul de triumf din exteriorul casei, urmat de urletul unei rafale reci de vânt.

— Probabil că Hank a scăpat, comentă el pe un ton indiferent. Nu cred că ne poate face vreun rău, dar ar fi bine să i-o luăm înainte.

Scotoci prin maldărul de ciudăţenii şi alese o bidinea.

— Unge cu substanţa asta tocurile uşilor şi ferestrelor, mai puţin cel al uşii din faţă. Pentru ea am altceva. (Arătă un obiect ce părea puntea din faţă a unui automobil Ford, model vechi.) Pune asta pe prag. E fier mort. Tu poţi trece peste el, dar Hank nu poate. A fost deja tratat cu cea mai bună taumaturgie.

— Să trec peste el? repetă Harley. Ce rost ar avea? Afară e Hank.

— N-o să-ţi facă nici un rău. Vei purta asupra ta o amuletă – cea de colo – care-l va ţine la depărtare. Probabil că oricum nu ţi-ar putea face nici un rău, întrucât este o fantomă de ordin inferior, care nu se poate materializa la o densitate prea mare. Ca să nu riscăm totuşi nimic, ia amuleta şi nu întârzia prea mult pe afară. N-o să-l alunge pentru o veşnicie – efectul ei durează cam vreo jumătate de oră. Dacă ai treabă mai mult timp, leagă-ţi în jurul gâtului şiragul ăla de ierburi. – Surâzând, bărbatul continuă: Este

însă numai pentru urgenţe. Funcţionează pe principiul masticului. Fantomele nu se pot apropia de el… dar nu pot spune că ţie îţi va plăcea în mod deosebit. Are un… miros aparte.

Se aplecă uşurel deasupra cazanului şi adulmecă.

— Este destul de rece, adăugă el, strănutând. Dă-i drumul, până nu se solidifică! începe de la etaj şi ai grijă să nu uiţi vreo fereastră.

— Tu ce-o să faci în timpul ăsta?

— Eu voi sta aici, răspunse sec Nicholls. Dă-i drumul!

Cu toate acestea, când Harley îşi termină neplăcuta îndeletnicire şi reveni în bucătărie, vânătorul de fantome nu se mai afla înăuntru. Harley ieşi afară şi privi în jur, însă maşina dispăruse şi ea.

— Grozav, mormăi tânărul şi, ridicând din umeri, porni să strângă husele de pe mobile.

II

Undeva, în adâncul minţii sale detaşate de avocat, Turnbull cântărea asemănările şi deosebirile dintre coşmar şi nebunie.

Privea scaunul pluşat din faţa lui, remarcând cu o tulburare evidentă felul în care firul cel roşu, lipsit în mod straniu de greutate şi de sursă, dispărea atunci când atingea podeaua, lăsând totuşi pe tapiţerie dâre prelungi, de culoarea ocrului. Nici sunetul nu era mai plăcut: *Poc. FÂSS. Poc. FÂSS…*

— Blestemată fie prostia umană! continuă vocea, pe un ton iritat. Poate că sunt o fantomă, dar martor mi-e cerul că n-am venit să-ţi tulbur liniştea. Amice, nu eşti chiar atât de important pentru mine. Bagă-ţi în cap – mă aflu aici ca să discutăm afaceri.

Turnbull învăţă un lucru nou: nu poţi să-ţi umezeşti buzele cu o limbă deshidratată.

— Afaceri juridice?

— Bineînţeles. Faptul că am decedat în mod violent şi că sunt nevoit să-mi continuu existenţa în planul astral nu înseamnă că mi-am pierdut drepturile legale. Corect?

Avocatul scutură ameţit din cap.

— Mi-ar fi ceva mai uşor dacă n-ai fi invizibil. Nu poţi face ceva în direcţia asta?

Timp de câteva momente domni tăcerea.

— Ei bine, m-aş putea materializa vreun minut, spuse vocea în cele din urmă. E greu… al naibii de greu pentru mine. Multe entităţi astrale o pot face cât ai clipi din ochi, însă… Mă rog, dacă este neapărată nevoie o să-ncerc s-o fac o dată.

Deasupra fotoliului, aerul vibră şi un fum alburiu, rarefiat, se coagulă într-o formă vagă. Turnbull nu fu deloc încântat să remarce că detaliile fotoliului rămâneau vizibile prin siluetă. Aceasta prinse să se contureze tot mai distinct. Numai că exact în clipa când trăsăturile sale deveniseră vizibile – ochii holbaţi ai avocatului zăriseră un nas proeminent, coroiat, şi o barbă ţeapănă – forma explodă cu un pocnet slab.

— N-am crezut c-am decăzut într-atât, murmură vocea. Mi-am pierdut antrenamentul. Cred că asta-i prima materializare la lumina zilei pe care o fac după şaptezeci şi cinci de ani.

Avocatul îşi aranjă mai bine ochelarii fără rame şi tuşi. *Să mă ia dracu’*, gândi el, *lucrul cel mai groaznic este că eu cred în ceea ce văd!*

— Păcat! comentă el cu glas tare, după care se grăbi să continue, pentru a nu-şi ofensa musafirul: De fapt, ce doreşti? Eu sunt un simplu avocat dintr-un orăşel de provincie. În general, cazurile mele sunt unele de rutină…

— Cunosc totul despre cazurile tale şi consider că te poţi ocupa şi de al meu – este vorba de o problemă funciară. Doresc să-l acţionez în judecată pe Russell Harley.

— Harley? repetă Turnbull, frecându-şi obrazul. Are vreo legătură cu Zeb Harley?

— Nepotul şl… moştenitorul Iul.

— Da, mi-am amintit. Rudele soţiei mele locuiesc în Rebel Butte, aşa că am fost de câteva ori pe acolo. E o coincidenţă Interesantă că ai venit tocmai la mine…

— N-a fost o coincidenţă, râse vocea.

— Aha! exclamă Turnbull, apoi amuţi preţ de câteva clipe. Înţeleg… Aruncă o privire şireată spre fotoliu şi continuă: Procesele costă bani, domnule… nu cred că mi-ai spus cum te numeşti.

— Hank Jenkins, sosi prompt răspunsul. Ştiu asta. Să vedem… Crezi că şase sute cincizeci de dolari ar ajunge?

Turnbull înghiţi un nod.

— Cred că da, replică el pe un ton relativ lipsit de emoţii, ţinând cont de lucrurile la care se gândea.

— Atunci, să spunem că acela ar fi onorariul tău. Întâmplător, am ascuns o cantitate de aur pe când eram… vreau să spun, înainte de a deveni o entitate astrală. Ştiu sigur că n-a fost descoperită. Va trebui să declari că ai găsit aurul şi să-i cedezi statului jumătate, dar este vorba de o mie trei sute de dolari.

Turnbull dădu din cap cu un aer gânditor.

— Presupunând că vom putea găsi locul unde ai ascuns aurul, spuse el, apreciez că suma e satisfăcătoare.

Apoi, avocatul se lăsă pe spate în scaun, străduindu-se să arate cât mai profesionist cu putinţă. Aplombul îi revenise.

Peste o jumătate de oră, rosti încetişor:

— Ţi-am preluat cazul.

***

De când se ştia, judecătorului Lawrence Gimbel îi

plăcuse meseria sa. Acum, însă, în vreme ce se strâmba obosit şi se întindea după ciocănel, avu senzaţia că cei treisprezece ani onorabili petrecuţi în tribunal nu mai aveau nici un farmec. Cazul acesta era mult prea derutant pentru gustul lui.

Grefierul termină de făcut anunţul şi publicul care ticsea sala se aşeză. Înainte de a vorbi, Gimbel îşi duse pentru o clipă mâna la ochi.

— Avocatul acuzării este prezent? întrebă el.

— Da, domnule judecător.

Turnbull, aflat singur la masa lui, se ridică şi făcu o plecăciune.

— Avocatul apărării?

— Da, domnule judecător! strigă Fred Wilson.

După ce răspunse, acesta aruncă o privire scurtă şi plină de interes către Turnbull, apoi se aplecă spre Harley şi-i şopti ceva la ureche. Tânărul aprobă posac şi ridică din umeri.

— Înţeleg că ambii avocaţi, spuse Gimbel, au refuzat procesul cu juraţi în acest caz.

Avocaţii încuviinţară, aşa că judecătorul urmă:

— Ţinând seama de natura cu totul neobişnuită a cazului, presupun că va fi necesară o anumită abatere de la formalităţi. Unicul scop al completului de judecată este de a afla adevărul şi de a pronunţa un verdict în conformitate cu legile corespunzătoare. Nu voi insista asupra etichetei. În acelaşi timp, nu voi tolera abaterile ori neregularităţile inutile. Doresc ca publicul să nu uite că se află aici cu îngăduinţa curţii. Orice manifestare nepotrivită va duce la evacuarea sălii.

Rostind aceste fraze, Gimbel scrută cu severitate chipurile care-l priveau inexpresive, apoi, stăpânindu-şi un suspin, încheie:

— Are cuvântul avocatul acuzării.

Turnbull se sculă iute şi se întoarse către judecător.

— Domnule judecător, începu el, intenţionez să demonstrez că clientul meu, Henry Jenkins, a fost lipsit de drepturile legale de către pârât. În virtutea faptului că a locuit timp de peste nouăzeci de ani în casa aflată pe şoseaua 22, la doisprezece kilometri de oraşul Rebel Butte, cu totalul acord al proprietarului, domnul Jenkins a dobândit anumite drepturi. În terminologia juridică, le definim ca fiind cutumă. Oamenii de rând le numesc drepturi nescrise.

Gimbel îşi încrucişă braţele şi încercă să se destindă. Drepturi nescrise pentru o fantomă! Oftă, dar ascultă cu toată atenţia.

— După moartea lui Zebulon Harley, proprietarul casei implicate – mai bine cunoscută drept conacul Harley – pârâtul a moştenit titlul de proprietate. Nu punem la îndoială dreptul său în această privinţă. Dar şi clientul meu are un drept în conacul Harley, acela la existenţă liberă şi neîngrădită. În mod abuziv, pârâtul mi-a evacuat clientul folosind metode care i-au adus prejudicii mentale şi care chiar i-au ameninţat existenţa.

Gimbel aprobă din cap. Dacă în practica judiciară ar mai fi existat vreun caz similar… Nu existase, însă. Îşi aminti nemulţumit de orele pe care le petrecuse răsfoind tot felul de manuale şi culegeri de cazuistică, încercând să găsească orice similitudini. La un moment dat, se gândise, pur şi simplu, să nu accepte procesul în tribunal… un judecător nu-şi putea permite să fie luat în zeflemea, mai ales dacă era ambiţios. Iar în cazul de faţă unicul lucru cert îl reprezenta amuzamentul public. Totuşi,

Wilson se împotrivise în asemenea măsură încât judecătorul se ambiţionase. Oricum, nu-l plăcuse niciodată pe Wilson.

— Vă puteţi chema martorii, rosti el.

Turnbull încuviinţă şi se adresă grefierului:

— Chemaţi-l pe domnul Henry Jenkins.

Wilson ţâşni în picioare înainte ca grefierul să deschidă gura.

— Obiectez! răcni el. Aşa-numitul Henry Jenkins nu poate întruni calitatea de martor!

— De ce? întrebă Turnbull.

— Pentru că este mort!

Judecătorul prinse ciocănelul într-o mână, iar cu cealaltă se apucă de cap. Lovi în tăblia mesei pentru a potoli rumoarea din sală.

— Evident, surâse Turnbull, aveţi dovezi în privinţa acestei afirmaţii.

— Evident, pufni Wilson şi ridică un dosar. Aşa-numitul Henry Jenkins este fantoma, spiritul sau spectrul unui anume Hank Jenkins, care acum un secol a fost căutător de aur în acest ţinut. El a murit în urma unui glonţ primit în gât de la Long Tom Cooper. A fost declarat în mod oficial mort pe 14 septembrie 1850. Cooper a fost spânzurat pentru crimă. Indiferent ce scamatorie aţi prezenta pe post de dovadă pentru a susţine contrariul, statutul decesului legal rămâne valabil.

— Aveţi dovezi care să probeze că acest Hank Jenkins şi clientul meu sunt una şi aceeaşi persoană? întrebă Turnbull cu severitate.

— Negaţi cumva acest lucru?

— Eu nu neg nimic, ridică din umeri Turnbull. Nu sunt supus unui interogatoriu. În plus, singura condiţie legată de un martor este ca respectivul să înţeleagă valoarea jurământului făcut înaintea completului de judecată. Henry Jenkins a fost testat de John Quincy Fitzjames, profesor de psihologie la Universitatea Southern California. Rezultatele – am aici declaraţia domnului Fitzjames, pe care o voi anexa la dosar – dovedesc în mod limpede că inteligenţa clientului meu depăşeşte cu mult media, iar examinarea

psihiatrică nu a constatat vreo anormalitate care să-l împiedice să-şi exercite calitatea de martor. Insist să i se permită clientului meu să depună mărturie în propriul său caz.

— Dar este mort! croncăni Wilson. Nu-l vedem nicăieri!

—în clipa de faţă, clientul meu nu este prezent, replică sec Turnbull. Probabil că astfel se explică faptul că nu-l puteţi vedea…

Făcu o pauză, lăsând să se audă chicotele dinspre public. „Lucrurile merg perfect”, se gândi zâmbind.

—Am aici altă declaraţie, continuă el. Este semnată de Elihu James şi Terence MacRae, şefi la catedrele de fizică, respectiv biologie ale aceleiaşi universităţi. Dânşii afirmă că clientul meu face dovada tuturor fenomenelor esenţiale specifice vieţii. Dacă este necesar, sunt pregătit să-i chem în faţa curţii pe aceşti trei experţi.

Wilson se strâmbă, dar nu mai insistă. Judecătorul Gimbel se aplecă peste masă şi rosti:

— În acest caz, nu văd cum i-aş putea refuza reclamantului dreptul de a depune mărturie. Dacă cei trei experţi care au semnat respectivele declaraţii sunt gata să le confirme în faţa curţii, domnul Henry Jenkins va putea fi audiat în calitate de martor.

Wilson se aşează greoi. Experţii vorbiră puţin… şi sec. Avocatul apărării îi chestionă doar formal.

***

Judecătorul anunţă o scurtă pauză. Ieşind pe coridor, Wilson şi clientul său îşi aprinseră câte o ţigară şi se priviră fără chef.

— Mă simt ca un idiot, spuse Harley. Să dau în judecată o fantomă…

— Fantoma ne-a acţionat în judecată, îi reaminti

avocatul. Dacă am fi putut tărăgăna lucrurile vreo două săptămâni, până venea alt judecător, aş fi putut obţine anularea cazului.

— Şi de ce n-am mai putut aştepta?

— Pentru că tu erai atât de grăbit! Tu şi idiotul ăla de Nicholls… eraţi siguri că nu se va ajunge la proces!

Harley ridică din umeri şi se gândi cu neplăcere la strădania lor de a exorciza în totalitate fantoma lui Hank Jenkins. Fusese o porcărie. Jenkins reuşise să evadeze din cercul descântat pe care-l trasaseră în jurul lui, în speranţa de a-l ţine acolo până ce procesul avea să se încheie prin neprezentarea reclamantului.

— Apropo, urmă Wilson, unde-i Nicholls?

Tânărul ridică din nou din umeri.

— Habar n-am. Ultima dată, l-am văzut în cabinetul tău. M-a căutat imediat după ce am primit citaţia la proces, m-a adus la tine… şi mi-a zis că i-ai fost recomandat. Am discutat cazul, iar el a plecat după ce mi-a lăsat nişte bani ca să-ţi plătesc avansul. De atunci, nu l-am mai văzut.

— Aş vrea să ştiu cine anume m-a recomandat, mârâi Wilson. Nu cred că o să mai recomande vreodată pe cineva. Nu-mi place cazul ăsta… şi nu mă dau în vânt nici după tine.

Harley nu făcu nici un comentariu şi azvârli ţigara. Tutunul avea gustul porcăriei care-i atârna în jurul gâtului – de fapt, totul avea gustul respectiv. Nicholls nu minţise când spusese că ierburile care puteau ţine la depărtare fantoma lui Jenkins nu erau deloc îmbietoare. Duhneau îngrozitor.

Grefierul ieşi, anunţând ceva, şi mulţimea de gură-cască începu să intre din nou în sală. Harley şi Wilson îi urmară.

După ce judecătorul anunţă reluarea dezbaterilor, grefierul rosti:

— Henry Jenkins!

Wilson sări imediat în picioare, se apropie de judecător şi i se adresă pe un ton scăzut. Apoi se retrase, parcă făcând loc cuiva.

Poc. *FÂSS. Poc. FÂSS…*

Dinspre public răsună un cor de exclamaţii înăbuşite, când straniul firicel de sânge traversă sala, îndreptându-se spre scaunul martorilor. Aceea era fantoma – reclamantul în procesul cel mai absurd din istoria tribunalului.

— Haide, Hank! şopti Turnbull. Trebuie să te materializezi atâta timp cât să poţi jura!

Grefierul se feri neliniştit dinaintea coloanei de pâclă lăptoasă cu formă vag umanoidă ce se ivi în faţa lui. O mână fantomatică, pe jumătate transparentă, se întinse să atingă Biblia. Cu glas tremurător, grefierul rosti formulele uzuale şi din miezul stâlpului de ceaţă se auzi jurământul.

Arătarea pluti către scaunul martorului, se îndoi în mod straniu la înălţimea şoldurilor, după care dispăru.

Judecătorul izbi violent cu ciocănelul în masă. Rumoarea ce venea dinspre public se stinse.

— Vă reamintesc, anunţă el, că nu voi tolera nici o manifestare gălăgioasă! Se poate începe chestionarea reclamantului.

Turnbull se apropie de scaunul martorului şi se adresă spaţiului gol:

— Numele dv.?

— Henry Jenkins.

— Ocupaţia?

Urmară câteva momente de tăcere.

— Nu am o ocupaţie, spuse vocea într-un târziu.

— Domnule Jenkins, ce legături aveţi cu clădirea denumită conacul Harley?

— Am locuit acolo timp de nouăzeci de ani.

— În această perioadă aţi făcut cunoştinţă cu răposatul Zebulon Harley, proprietarul conacului?

— L-am cunoscut pe Zeb destul de bine.

Turnbull încuviinţă din cap, apoi continuă:

— Puteţi preciza când anume v-aţi cunoscut?

— În primăvara lui 1907. Zeb tocmai îşi pierduse nevasta. După aceea, a transformat conacul în reşedinţa lui permanentă. A devenit un fel de... mă rog, să spunem sihastru. Până atunci, nu ne întâlniserăm, deoarece el venea rareori pe la conac. Prin urmare, rămânând acolo, ne-am împrietenit.

— Cât timp a durat această prietenie?

— Până la moartea lul... asta s-a întâmplat toamna trecută. Am fost alături de el în ultimele clipe. Mi-a lăsat câteva amintiri...

Un oftat evident nostalgic se auzi dinspre scaunul care acum era mânjit cu lichid roşu, vâscos. Picăturile părură că ezită pentru o clipă, iar sfârâitul lor încetă, parcă gâtuit de emoţie.

— Aşadar, aţi fost în relaţii bune cu el? reluă Turnbull.

— Le-aş denumi chiar excelente. Stăteam împreună serile. Când nu jucam pinacle, şah sau cribbage[5], discutam ultimele ştiri. Am încă un registru în care consemnam rezultatele la pinacle şi şah. Sunt scrise de mâna lui Zeb.

***

Turnbull abandonă martorul pentru moment. Se întoarse către judecător, zâmbind larg.

— Predau registrul amintit ca probă la dosar, vorbi el. De asemenea, predau un inel lăsat reclamantului de răposatul Harley, precum şi un volum de piese scrise de Gilbert şi Sullivan. Pe pagina de gardă a cărţii, stă scris de mâna lui Harley: „Pentru Moş Hank”.

Apoi reveni spre scaunul gol şi pătat de sânge.

[5] Joc de cărţi (n. trad.)

— În toţi aceşti ani, Zebulon Harley v-a cerut vreodată să plecaţi, ori să plătiţi chirie?

— Bineînţeles că nu. Zeb n-ar fi făcut una ca asta!

— Perfect! încuviinţă avocatul. Vreţi acum să povestiţi, cu propriile dumneavoastră cuvinte, ce s-a petrecut după moartea lui Zebulon Harley – ce anume v-a determinat să declanşaţi acest proces?

— Ei bine, în ianuarie, tânărul Harley...

— Este vorba despre Russell Joseph Harley, pârâtul?

— Da. A sosit la conacul Harley pe cinci ianuarie, l-am cerut să plece şi m-a ascultat. În ziua următoare, a revenit cu un alt bărbat. Au pus un talisman pe pragul uşii din faţă, apoi au sigilat toate pragurile uşilor şi ferestrelor cu o substanţă otrăvitoare pentru mine. Aceste activităţi au fost însoţite de câteva dintre cele mai teribile descântece din „Ars Magicorum”. În plus, a adăugat un Cerc de Excluziune cu o rază de aproape doi kilometri, având centrul în conac.

— E clar, încuviinţă avocatul. Vreţi să explicaţi curţii efectele acestor activităţi?

— Este cam greu de descris în cuvinte, ezită vocea fără corp. Nu puteam pătrunde în Cerc decât cu o cheltuială imensă de energie. Şi chiar dacă intram, nu puteam avea acces în clădire din cauza talismanului şi a sigiliilor.

— Nu puteaţi pătrunde prin văzduh? Să zicem, printr-un horn?

— Nu. Cercul de Excluziune este în realitate o sferă. Sunt aproape sigur că efortul respectiv m-ar fi distrus.

— Aşadar, prin acţiunile deliberate ale lui Russell Joseph Harley, pârâtul, şi ale unui complice necunoscut vi s-a interzis complet accesul în casa pe care aţi ocupat-o vreme de nouăzeci de ani.

— Aşa este.

— Mulţumesc, surâse Turnbull. Asta a fost tot.

Apoi, se întoarse către Wilson, pe al cărui chip se

perindaseră o mulţime de expresii posomorâte pe toată durata audierii.

— Puteţi chestiona martorul!

Avocatul se sculă în picioare şi se apropie de scaunul fantomei.

— Aţi afirmat că vă numiţi Henry Jenkins? începu el pe un ton bătăios.

— Da.

— Mai exact, acesta este numele dumneavoastră actual. Cum vă numeaţi înainte?

— Înainte? – Vocea care se auzea deasupra picăturilor de sânge părea surprinsă. – înainte de ce?

— Nu mai faceţi pe ignorantul! Evident, înainte de a *muri.*

— Obiectez! ţâşni Turnbull, fulgerându-l cu privirea pe celălalt. Avocatul apărării nu are dreptul să se refere la o ipotetică moarte a clientului meu!

Gimbel ridică obosit mâna şi-l opri pe Wilson.

— Obiecţia se aprobă, spuse el. Nu a fost adusă nici o dovadă care să-l identifice pe reclamant ca fiind persoana ucisă în 1850… sau oricare alta.

Wilson se strâmbă, nemulţumit, apoi continuă cu un glas mai scăzut:

— Domnule Jenkins, aţi afirmat că aţi locuit în conacul Harley timp de nouăzeci de ani.

— Luna viitoare s-ar fi împlinit nouăzeci şi doi de ani. În forma lui actuală, conacul a fost construit abia în 1876, dar eu am locuit şi în casa existentă anterior în locul acela.

— Unde aţi locuit mai înainte?

— Mai înainte…? Câteva clipe, vocea amuţi, apoi continuă, cu o oarecare nesiguranţă: Nu-mi amintesc…

— Aţi jurat în faţa curţii! accentuă cu subînţeles Wilson.

— Nouăzeci de ani reprezintă un timp îndelungat, replică glasul cu fermitate. Nu-mi amintesc.

— Să vedem dacă vă pot reîmprospăta memoria. Este adevărat că acum nouăzeci şi unu de ani, chiar în anul când pretindeţi că aţi început să locuiţi în conacul Harley, Hank Jenkins a fost ucis în duel?

— Dacă dumneavoastră afirmaţi asta, s-ar putea să fie adevărat. Nu-mi amintesc.

— Mai ţineţi minte faptul că duelul a avut loc la nici cincisprezece metri de locul unde actualmente se găseşte conacul Harley?

— Este posibil.

— Ei bine, tună Wilson, nu este oare adevărat că atunci când Hank Jenkins a murit în urma unui act violent, a apărut fantoma lui? Că ea a fost condamnată să bântuiască pe vecie locul morţii?

— Nu cunosc nimic din toate acestea, răspunse sec vocea.

— Negaţi faptul că întregul ţinut ştie că fantoma lui Hank Jenkins bântuie conacul Harley?

— Obiectez! interveni Turnbull. Opiniile subiective nu reprezintă dovezi.

— Obiecţia se aprobă. Ştergeţi întrebarea din stenograma procesului.

Wilson începu să-şi piardă controlul de sine:

— Sperjurul reprezintă un delict penal, rosti el, cu un glas ameninţător de inexpresiv. Domnule Jenkins, negaţi că sunteţi fantoma lui Hank Jenkins?

— Evident! se auzi replica surprinsă.

— Dar *sunteţi* o fantomă, nu?

— Sunt o entitate din planul astral.

— Din câte ştiu eu, asta este totuna cu o fantomă.

— Aşa o numiţi dumneavoastră. Eu, de pildă, am auzit că lumea vă numeşte în diverse feluri. Constituie aceasta o dovadă?

Dinspre public, răsunară chicote. Gimbel lovi cu

ciocănelul în masă.

— Martorul, rosti el, este rugat să se limiteze la răspunsuri.

— În ciuda cuvintelor dumneavoastră, tună Wilson, este adevărat că nu sunteţi decât spiritul unei fiinţe umane care a decedat în mod violent?

— Vă repet că sunt o entitate din planul astral! rosti glasul de deasupra picăturilor de sânge. Nu sunt conştient de trecutul meu ca fiinţă umană.

Avocatul se întoarse exasperat către judecător.

— Domnule judecător, vă solicit să avertizaţi martorul să înceteze să se mal eschiveze! în mod evident, el este o fantomă şl, prin urmare, constituie un soi de relicvă a unei fiinţe umane, *ipso facto*[6].

Există suficiente mărturii care dovedesc că e fantoma lui Hank Jenkins, ucis în 1850. Totuşi, acesta reprezintă un amănunt lipsit de importanţă. Definitoriu rămâne faptul că este fantoma unei persoane moarte şi, prin urmare, nu poate depune mărturie! Solicit ca depoziţia lui să dispară din stenograma procesului!

***

Turnbull sări ca ars:

— Aş dori ca avocatul apărării să ne explice în virtutea cărui fapt mi-a definit clientul drept fantomă – în ciuda declaraţiilor sale repetate că este o entitate din planul astral. Care este definiţia legală a unei fantome?

— Avocatul apărării să continue chestionarea martorului! decretă judecătorul, zâmbind subţire.

Wilson se împurpură la faţă. Îşi şterse fruntea cu o batistă uriaşă, apoi privi pârâiaşul de sânge sfârâitor.

— Indiferent ce aţi fi, spuse el, răspundeţi-mi la

[6] Prin însăşi natura faptei (lat.) (n. trad.)

următoarea întrebare: Puteţi trece printr-un zid?

— Da, sigur că da, se auzi glasul uşor surprins. Nu este însă atât de uşor pe cât cred unii. Necesită un efort deosebit.

— Asta este mai puţin important. O puteţi face?

— Da.

— Puteţi fi imobilizat prin mijloace materiale? De pildă, cătuşe, funii, lanţuri, o celulă de închisoare sau un cufăr metalic zăvorât etanş?

Jenkins nu avu timp să răspundă. Simţind pericolul, Turnbull interveni grăbit:

— Obiectez! întrebările acestea n-au nici o legătură cu cazul în speţă.

— Dimpotrivă, rânji Wilson. Se referă la diverse ipostaze în care ar putea fi pus numitul Henry Jenkins, în calitate de martor! Solicit un răspuns!

— Obiecţia respinsă! anunţă judecătorul. Martorul va răspunde la întrebare.

— Nu mă deranjează să răspund, se auzi din nou vocea, cu o intonaţie ce vădea dispreţul! în general, barierele materiale nu reprezintă nişte obstacole pentru mine.

Avocatul apărării se retrase, cu un aer triumfător.

— Minunat, încuviinţă ei cu satisfacţie. *Minunat!* – Răsucindu-se către Gimbel, continuă să vorbească, de data aceasta repede, cu glas apăsat: Domnule judecător, afirm că numitul Henry Jenkins nu are statut legal ca martor în tribunal. Evident, înţelegerea naturii unui jurământ este lipsită de valoare dacă încălcarea jurământului nu poate fi pedepsită. Declaraţiile unui individ care nu poate fi închis pentru sperjur nu au nici o valoare. Solicit ştergerea lor din stenogramă!

Din doi paşi, Turnbull ajunse lângă el.

— Anticipasem acest aspect, domnule judecător, vorbi el iute. Din însăşi natura cazului, este evident că acţiunile

clientului meu pot fi limitate prin intermediul descântecelor, pentagramelor, talismanelor, amuletelor, cercurilor de excluziune… Deţin aici – şi înmânez curţii – o listă cu diverse metode prin care o entitate astrală poate fi menţinută într-o zonă restrânsă pe perioade variind de la câteva momente până la eternitate. În plus, înainte de începerea procesului, am semnat un gaj în valoare de cinci mii de dolari, ce va fi încasat în cazul în care clientul meu, găsit vinovat de sperjur, ar fi întemniţat şi ar evada.

Chipul lui Gimbel, care pe durata câtorva clipe trădase nesiguranţa, se însenină, iar bătrânul judecător dădu din cap a încuviinţare.

— Curtea este satisfăcută de declaraţia avocatului acuzării, anunţă el. Pare evident că reclamantul poate fi penalizat pentru eventualele delicte. Ca atare, solicitarea apărării este respinsă.

Deşi lăsa impresia că abia îşi stăpânea nervii, Wilson reuşi să ridice din umeri.

— Bine, spuse el. Nu mai am alte întrebări.

— Sunteţi liber, domnule Jenkins, rosti Gimbel, apoi privi fascinat cum coloana de ceaţă din care picura sânge se ridică şi pluti peste podea, ieşind din sală.

Turnbull se apropie din nou de el.

— Aş dori să depun drept dovezi la dosar aceste însemnări ce alcătuiesc jurnalul răposatului Zebulon Harley. Harley însuşi l-a dat clientului meu toamna trecută. Din punctul nostru de vedere, concludentă este data de 6 aprilie 1917, în dreptul căreia el menţionează intrarea Statelor Unite în Primul Război Mondial şi apoi continuă cu rezultatele a unsprezece partide de pinacle jucate cu un personaj identificat drept „Moş Hank”. Cu permisiunea curţii, voi citi însemnările din ziua respectivă, precum şi alte însemnări din următorii patru ani. Vă atrag atenţia asupra referirilor „Jenkins”, „Hank Jenkins” şi – într-un pasaj extrem

de semnificativ – „Moşul invizibil”.

Wilson clocoti în tăcere pe toată durata citirii pasajelor din jurnal. Chipul său exprima o mânie evidentă, dar acest lucru nu-l împiedică să fie extrem de atent. La sfârşitul lecturii, sări în picioare.

— Aş dori să aflu dacă avocatul acuzării deţine şi jurnale *ulterioare* anului 1920?

Turnbull scutură din cap.

— Se pare că Harley n-a ţinut un jurnal decât în aceşti patru ani.

— Atunci, solicit ca jurnalul să nu fie admis drept mărturie din următoarele motive: în primul rând, dovezile prezentate nu au nici o valoare. Puţinele referinţe, vagi şi nesatisfăcătoare, la Jenkins, nu-l descriu nicăieri ca fiind… fantomă, entitate astrală, sau alt termen pe care doriţi să-l întrebuinţaţi. În al doilea rând, chiar ignorând punctul anterior, jurnalul se opreşte în anul 1921. Procesul de faţă se ocupă de aşa-zisa ocupare a conacului Harley de către aşa-zisul Jenkins în ultimii douăzeci de ani – adică *după* 1921. În mod clar, dovezile nu sunt relevante pentru proces.

Gimbel privi către Turnbull, care surâse relaxat.

— Referirea la „Moşul invizibil” este departe de a fi vagă, sublinie el. Reprezintă o indicaţie evidentă a caracterului astral al clientului meu. În plus, dovezile prieteniei dintre clientul meu şi răposatul domn Zebulon Harley înainte de anul 1921 sunt extrem de semnificative şi pe baza lor putem presupune că o asemenea prietenie, o dată stabilită, s-a menţinut în timp şi s-a cimentat. Desigur, dacă avocatul apărării are posibilitatea să ne prezinte dovezi contrarii…

— Jurnalul este acceptat ca dovadă, anunţă judecătorul Gimbel.

— Mi-am încheiat pledoaria, spuse Turnbull.

În sală, spectatorii începură să şuşotească şi să-şi dea coate. Judecătorul răsfoi puţin jurnalul, apoi îl întinse grefierului, după care rosti:

— Apărarea îşi poate începe pledoaria.

Wilson se ridică şi-l solicită ca martor pe Russel Joseph Harley.

— Nici vorbă! replică tânărul Harley sculându-se şi indicând scaunul martorului. Este plin de sânge! Doar nu vreţi să stau în mizeria aia, nu?

Judecătorul se aplecă pentru a examina scaunul. Într-adevăr, picăturile de sânge ale fantomei murdăriseră toată tapiţeria. Gimbel se întrebă în sinea lui de unde avea atâta sânge spectrul, apoi renunţă să-şi mai bată capul.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, aprobă el. Oricum, s-a făcut destul de târziu. Scaunul va fi înlocuit, iar şedinţa se va relua mâine dimineaţă la ora zece.

III

Harley sesiză că liftierul îl privea cu repulsie şi dezaprobare şi se strâmbă. Ştia foarte bine că nu era unul dintre cei mai populari ocupanţi ai hotelului. Greşea însă considerând că vina o purta şiragul urât mirositor de ierburi pe care-l purta în jurul gâtului. Atitudinea distantă a administraţiei hotelului şi a altora se datora în cea mai mare măsură caracterului său.

Se îndreptă către bar, ignorând capetele ce se răsuceau surprinse din cauza insuportabilului damf pe care-l împrăştia în jur. Pătrunse în localul decorat cu piele roşie şi crom şi privi în jur, căutându-l pe Wilson.

Rămase uimit când îl descoperi pe avocat. Acesta nu era singur. În separeu cu el se afla un bărbat înalt şi brunet, ce stătea cu spatele la Harley. Spatele acela era însă suficient pentru a-l identifica. Nicholls!

Wilson îl zărise pe tânăr.

— Salut, Harley, rosti el, arătându-se excesiv de amabil

în prezenţa celui care plătea onorariul. Vino lângă noi! Domnul Nicholls a trecut pe la mine cu puţin timp în urmă, aşa că l-am adus aici.

— Salut, spuse posac Harley şi Nicholls îi răspunse moţăind din cap.

Muşchii obrajilor acestuia se încordară – „vânătorul de fantome” păru tensionat, ca şi cum s-ar fi simţit stingherit în prezenţa tânărului. Totuşi, ochii îi scânteiau şi glasul îi sună prietenos – deşi uşor dispreţuitor-când vorbi:

— Salut! Cum merge procesul?

— Întreabă-l pe el, zise Harley, arătând cu degetul mare înspre avocat, apoi se aşeză la masă. El este expertul. El ar trebui să se priceapă la astea.

— Şi nu se pricepe?

Harley ridică din umeri şi întoarse capul după chelneriţă.

— Nu prea cred… Un whisky cu apă! strigă el, privind-o apreciativ pe fata care porni să-i aducă comanda, după care reveni spre Nicholls. Necazul este că Wilson îşi închipuie că ştie cum merg lucrurile, dar mie mi se pare cam moale.

Avocatul se încruntă.

— Vrei să spui…, începu el, dar Nicholls ridică o mână.

— Să nu ne aducem acuzaţii reciproce. Răspunde-mi doar la întrebări. Am şi eu un interes aici şi vreau să ştiu. Cum merge treaba?

Wilson afişă expresia lui cea mai luminoasă.

— Să fiu sincer, nu prea bine. Mă tem că judecătorul îi susţine pe ceilalţi. Dacă m-aţi fi ascultat şi aţi fi întârziat lucrurile până apărea alt judecător…

— Nu aveam timp de pierdut, preciză Nicholls. Peste câteva zile, trebuie să fiu în altă parte. Deja ar fi trebuit s-o iau din loc. Crezi că am putea pierde procesul?

Harley chicoti pe un ton ascuţit. Luă paharul de pe tava adusă de chelneriţă şi-l dădu peste cap. Zâmbetul îi rămase

pe faţă, în vreme ce asculta vorbele avocatului.

— Da, cred că există posibilitatea asta.

— Hm, făcu Nicholls examinându-şi unghiile. Poate că n-am ales un avocat tocmai potrivit.

— Cum să nu! pufni Harley. Comandă încă un rând, apoi reluă: Ştii ce cred eu? Cred că ţi-ai ales clientul potrivit, adică: f-r-a-i-e-r. M-am săturat de asta! Porcăria din jurul gâtului meu miroase de te trăsneşte. De unde ştiu eu că într-adevăr foloseşte la ceva? Din câte-mi dau seama, doar pute şi nimic mai mult.

— Foloseşte, spuse Nicholls scurt. Nu te-aş sfătui să umbli fără ea. Răposatul Hank Jenkins nu este o fantomă prea puternică – una cu adevărat puternică te-ar face bucăţi şi ar mânca ierburile la desert – dar fără protecţia ghirlandei ăleia s-ar alege praful de liniştea ta, mai ales dacă Jenkins ar afla că n-o mai porţi.

Apoi, lăsă pe masă paharul cu vin roşu, pe care-l mirosise fără a gusta din el, şi-l privi atent pe Wilson.

— Am băgat bani în afacerea asta, urmă el. Sperasem că vei putea rezolva detaliile legale. Văd că va trebui să fac mai multe. Fii atent la ceea ce-ţi voi spune în continuare, fiindcă n-am de gând să repet. Cazul ăsta prezintă un aspect special şi constat cu neplăcere că abilitatea ta avocăţească nu este în măsură să-l rezolve. Jenkins pretinde a fi o entitate astrală, ceea ce fără îndoială că-i adevărat. Acum, în loc de a încerca să dovedeşti că este o fantomă, şi deci mort din punct de vedere legal, incapabil să depună mărturie şi aşa mai departe, ce-ar fi să procedezi în felul următor…

Şi Nicholls începu să vorbească rapid.

Când se despărţiră, ceva mai târziu, iar Wilson îl duse pe Harley în odaia lui şi-l lăsă să cadă în pat, avocatul se simţi fericit pentru prima dată după multe zile.

***

Russell Joseph Harley, puţin mahmur şi foarte nervos, fu chemat ca prim martor de către avocatul său.

— Cum vă numiţi?

— Russell Joseph Harley.

— Sunteţi nepotul răposatului Zebulon Harley, care v-a lăsat moştenire reşedinţa cunoscută sub denumirea conacul Harley?

— Da.

Wilson se întoarse către judecător.

— Anexez drept dovadă la dosar o copie a testamentului răposatului Zebulon Harley. Toate bunurile lui sunt lăsate nepotului său – pârâtul. Alte rude nu mai avea…

— Acuzarea nu pune sub semnul întrebării dreptul pârâtului asupra conacului Harley, preciză Turnbull.

—Aţi petrecut o parte a copilăriei la conacul Harley, continuă Wilson, unde aţi revenit si ulterior?

— Da.

— În vreuna din ocaziile când aţi fost la conacul Harley, s-a făcut simţită vreo fantomă sau entitate astrală?

— Nu. Mi-aş fi reamintit cu siguranţă.

— Răposatul dumneavoastră unchi v-a pomenit despre asemenea manifestări?

— El? Nu.

— Nu mai am întrebări.

Turnbull se apropie pentru contrainterogatoriu.

— Domnule Harley, când l-aţi văzut pentru ultima oară pe unchiul dumneavoastră în viaţă?

— În 1938. În luna septembrie… cred că în jur de zece sau unsprezece septembrie.

— Cât timp aţi petrecut cu el?

În mod neaşteptat, Harley se îmbujoră la chip.

— M-m-m… doar o zi.

— Înainte de această dată, când l-aţi văzut?

— Nu mai ţin minte exact… eram destul de mic. Părinţii mei s-au mutat în Pennsylvania în 1920.

— De atunci, exceptând vizita de o zi din 1938, aţi mai ţinut legătura cu unchiul dumneavoastră?

— Nu. El era un tip destul de ciudat şi singuratic. Aş zice chiar puţin excentric.

— Sunteţi un nepot iubitor, şi totuşi, din cele declarate, nu pare surprinzător că unchiul dumneavoastră nu v-a pomenit niciodată de domnul Jenkins. Nu prea a avut ocazia, aşa-i?

— A avut o ocazie în 1938, dar n-a făcut-o, replică sfidător Harley.

Turnbull înălţă din umeri.

— Nu mai am întrebări.

Gimbel începuse să dea semne de plictiseală. Anticipase ceva mai spectaculos.

— Apărarea are şi alţi martori? întrebă el.

Wilson rânji larg.

— Da, domnule judecător. Acesta era momentul pe care-l aştepta, aşa că surâse din nou, rostind fără grabă: Doresc să-l chem ca martor pe domnul Henry Jenkins.

***

În tăcerea uluită care se lăsă, judecătorul Gimbel se aplecă uşor înainte.

— Doriţi să-l chemaţi pe reclamant în calitate de martor al apărării?

— Da, domnule judecător, încuviinţă senin avocatul.

Gimbel îşi dădu ochii peste cap.

— Cheamă-l pe Henry Jenkins, se adresă el grefierului, apoi se afundă în scaun.

Turnbull părea alarmat. Îşi muşcă buza, încercând să decidă dacă era cazul să obiecteze înaintea procedurii neobişnuite, dar în cele din urmă ridică din umeri. Când grefierul rosti numele fantomei, Turnbull ieşi grăbit pe uşa sălii. Glasul i se auzi în anticameră, apoi avocatul se întoarse mergând mai încet. Înapoia lui venea firicelul de picături de sânge: *Poc. FÂSS. Poc. FÂSS...*

— O clipă, tresări Gimbel. N-am nici o obiecţie împotriva dumneavoastră, domnule Jenkins, totuşi statul n-ar trebui supus unor cheltuieli inutile de retapiţare a scaunului ori de câte ori depuneţi mărturie. Domnule grefier, căutaţi ceva cu care să acoperim scaunul martorului.

Cineva apăru cu o prelată, care fu instalată peste scaun. Jenkins se materializă pe durata depunerii jurământului, apoi se aşeză.

— Spuneţi-mi, domnule Jenkins, începu Wilson, câte „entităţi astrale” – parcă asta este denumirea pe care o preferaţi – există?

— Nu am de unde să ştiu. Câteva miliarde.

— Altfel spus, un număr aproximativ egal cu cel al oamenilor care au decedat în mod violent?

Turnbull se sculă agitat, dar fantoma evită cu abilitate capcana.

— Nu ştiu. Cred că sunt câteva miliarde.

De pe chipul avocatului apărării nu dispăruse zâmbetul de satisfacţie.

— Şi aceste miliarde se găsesc permanent printre noi, peste tot, rămânând invizibile, continuă el. Aşa este?

— Nu. Foarte puţine rămân pe Pământ, iar dintre cele rămase şi mai puţine au vreo legătură cu oamenii. Pentru noi, majoritatea oamenilor sunt plictisitori.

— Cam la cât apreciaţi numărul celor de pe Pământ? O sută de mii?

— Poate mai mulţi. Dar este numai o aproximare.

— Aş dori să ştiu ce semnificaţie au aceste întrebări, interveni Turnbull pe neaşteptate. Obiectez faţă de ele, întrucât sunt total irelevante.

Wilson părea întruchiparea demnităţii avocăţeşti.

— Încerc să aflu câteva fapte de importanţă majoră, domnule judecător, care pot schimba întreaga încadrare a cazului. Vă solicit doar câteva momente de răbdare.

— Avocatul apărării poate continua, încuviinţă Gimbel.

Wilson îşi dezveli caninii într-un rânjet, apoi continuă să se adreseze picăturilor de sânge dinaintea sa:

— Avocatul dumneavoastră susţine că răposatul domn Harley i-a permis unei „entităţi astrale” să-i ocupe locuinţa timp de peste douăzeci de ani, având totala lui aprobare. Mie mi se pare improbabil, dar să considerăm pentru moment că ar fi adevărat.

— În mod sigur! Este purul adevăr.

— Atunci, spuneţi-mi, domnule Jenkins, aveţi degete?

— Ce anume să am?

— M-aţi auzit foarte bine! se răsti Wilson. Aveţi degete, degete din carne şi oase, de pe care se pot lua amprente?

— Păi… nu. Eu…

— Sau, continuă iute Wilson, aveţi vreo fotografie a dumneavoastră, sau o mostră de scriere, sau orice altă dovadă de identificare? Deţineţi aşa ceva?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă glasul pe un ton plângăreţ.

Atitudinea avocatului devenise dură, ameninţătoare.

— Altfel spus, puteţi dovedi că *dumneavoastră* sunteţi entitatea astrală despre care se spune că ar fi locuit în reşedinţa lui Zebulon Harley? Chiar dumneavoastră… sau a fost altul dintre necunoscuţii fără chip, fără trăsături, intangibili, unul dintre sutele de mii care, conform celor declarate aici, sunt răspândiţi pe toată suprafaţa Pământului, hoinărind pe unde doresc, fără să fie

împiedicaţi de zăvoare sau gratii? Puteţi dovedi că sunteţi *cineva* anume?

— Domnule judecător! – Vocea lui Turnbull aducea teribil cu un croncănit atunci când acesta izbuti să se scoale în picioare. – Nu s-a pus problema identităţii clientului meu!

— Se pune acum! tună Wilson. Avocatul acuzării a prezentat un personaj pe care l-a denumit „Henry Jenkins”. Cine este acest Jenkins? Ce este el? Este oare un individ… sau un conglomerat alcătuit din acele misterioase „entităţi astrale”, după cum ni se spune, care se află peste tot, dar pe care nu le vedem niciodată? Dacă e vorba de un individ, el este *acel* individ? Şi cum putem şti că ne spune adevărul? Să prezinte dovezi: fotografii, un certificat de naştere, amprente… Să aducă martori care pot să-l identifice, care pot depune mărturie că este într-adevăr acea fantomă care susţine că este. În caz contrar, acuzarea este lipsită de temei! Domnule judecător, solicit un verdict imediat în favoarea pârâtului!

Judecătorul Gimbel se întoarse către Turnbull.

— Aveţi ceva de spus? întrebă el. Argumentaţia apărării pare să fie pe deplin întemeiată. Dacă nu puteţi oferi o dovadă a identităţii clientului dumneavoastră, nu-mi rămâne decât să dau dreptate apărării.

Urmară câteva momente de tăcere totală. Wilson era triumfător, iar Turnbull furios şi frustrat.

Cum poţi identifica o fantomă?

În clipa aceea, dinspre scaunul martorului se auzi un glas slab, uşor amuzat:

— Lucrurile au ajuns prea departe. Cred că pot prezenta dovezi care să fie acceptate de curte.

Chipul lui Wilson se pleoşti, aidoma unui om de zăpadă sub razele soarelui. Turnbull îşi ţinu răsuflarea, temându-se să spere.

— Vă găsiţi încă sub jurământ, îi atrase atenţia

judecătorul. Continuaţi, vă rog!

În sală nu se auzi nici cel mai mic sunet, când glasul continuă:

— Domnul Harley, aici de faţă, s-a referit la o vizită făcută unchiului său în anul 1938. Pot confirma vizita respectivă. Au petrecut o noapte şi o zi împreună. N-au fost singuri. Mai eram şi eu.

Nimeni nu-l privea pe Harley, astfel încât nimeni nu remarcă paloarea neaşteptată ce i se aşternu pe faţă.

— Poate că n-ar fi trebuit să trag cu urechea, aşa cum am făcut, urmă glasul, dar oricum Zeb nu avusese niciodată secrete faţă de mine. Am ascultat ce au discutat ei doi. Pe atunci, tânărul Harley lucra la o bancă newyorkeză. Era prima lui slujbă. Avea nevoie de bani… de mulţi bani. În departamentul lui se înregistrase o lipsă importantă. O femeie, pe nume Sally…

— Staţi aşa! strigă Wilson. Asta n-are nici o legătură cu identificarea dumneavoastră. Reveniţi la subiect!

Turnbull însă începuse să înţeleagă. Strigă şi el, prea surescitat ca să mai fie coerent:

— Domnule judecător, clientul meu trebuie să fie lăsat să vorbească! Dacă se dovedeşte că are cunoştinţă de anumite detalii ale unei conversaţii intime purtate între răposatul domn Harley şi pârât, aceasta nu poate fi decât dovada faptului că se bucura de încrederea răposatului domn Harley şi astfel rezultă ceea ce trebuia demonstrat: că el este entitatea astrală care a locuit atâta vreme în conacul Harley!

Gimbel încuviinţă din cap.

— Doresc să-i amintesc avocatului apărării că el a chemat acest martor. Continuaţi, domnule Jenkins.

***

— După cum vă spuneam, numele femeii…

— Taci, fir-ai al dracu'! zbieră Harley, sărind în picioare şi întorcându-se spre judecător. A luat-o razna! Opriţi-l! Bineînţeles că ştiam că unchiul avea o fantomă. El este, fi-i-ar blestemat sufletul cel negru! N-are decât să-şi păstreze casa dacă o doreşte. Eu am plecat. Plec naibii din statul ăsta blestemat!

Tânărul începu să bolborosească şi se răsuci pe călcâie. Doar intervenţia decisă a unui poliţist îl împiedică să părăsească sala.

Loviturile disperate de ciocănel, conjugate cu eforturile disperate ale poliţiştilor şi grefierului, reuşiră să restabilească ordinea în sală. Când vacarmul se reduse până la nivelul unui murmur, judecătorul Gimbel, transpirat şi nervos, anunţă:

— Din punctul meu de vedere, identificarea martorului s-a făcut. Apărarea are şi alte dovezi de prezentat?

Wilson ridică din umeri posomorât.

— Nu, domnule judecător.

— Există alte întrebări pentru reclamant?

— Nu, domnule judecător. Mi-am încheiat pledoaria.

Gimbel îşi trecu o mână prin părul rar şi clipi din ochi.

— În acest caz, rosti el, consider acţiunea reclamantului întemeiată. Pârâtul, Russell Joseph Harley, va înlătura de pe domeniul conacului Harley toate descântecele, pentagramele, talismanele şi celelalte mijloace de exorcism utilizate. Pe viitor, el va trebui să renunţe la încercările de a folosi orice metode, indiferent de natura acestora, de evacuare a reclamantului. Reclamantul, Henry Jenkins, capătă drept deplin de locuire a zonei denumite conacul Harley, pe toată durata… hm-m… existenţei sale naturale.

Ciocănelul se izbi cu putere în masă.

— Cazul este închis.

— Nu privi doar partea rea a lucrurilor, se auzi un glas

blând înapoia lui Harley. (Tânărul se răsuci posac. Nicholls venea în urma lui, însoţit de Wilson.) Ai pierdut procesul, dar ai rămas în viaţă. Hai să-ţi fac cinste cu un pahar!

„Vânătorul de fantome” îi conduse pe cei doi într-un băruleţ şi-i instală la o masă, înainte ca aceştia să aibă posibilitatea de a protesta, îşi examină ceasul scump de la mână şi vorbi:

— Am câteva minute libere, apoi chiar că trebuie să plec. Este ceva urgent.

Făcu semn chelnerului şi comandă pentru toţi. După aceea, se uită la tânărul Harley şi-i zâmbi, punând o bancnotă pe masă, pentru băuturi.

— Harley, îi zise, aş dori să-ţi fac cadou o zicală pe care n-ar fi rău să ţi-o reaminteşti ori de câte ori vei trece prin asemenea momente.

— Care anume?

— „Necazurile de-abia acum încep.”

Harley pufni şi-şi deşertă paharul fără să scoată un cuvânt.

— Ce nu înţeleg, începu Wilson, este de ce n-au venit la noi înainte de proces cu acest încântător client fantomatic? Am fi putut aranja lucrurile fără cheltuieli de judecată.

Nicholls ridică din umeri.

—Au avut motivele lor. La urma urmelor, un caz de exorcism în plus sau în minus nu mai contează. În schimb, procesele creează precedente. Tu eşti avocat, Wilson, aşa că pricepi ce vreau să spun, nu-i aşa?

— Precedente?

Wilson îl privi câteva clipe cu gura deschisă, apoi ochii i se holbară.

— Văd c-ai înţeles, aprobă Nicholls. De acum încolo, în acest stat – şi prin clauza constituţională, în *toate* statele din ţară – o fantomă are dreptul legal de a bântui o casă!

— Dumnezeule! exclamă avocatul.

Şi Wilson porni să râdă, dar nu sonor, ci din adâncul pieptului. Harley îi aruncă lui Nicholls o privire nu tocmai prietenoasă.

— O dată şi pentru totdeauna, şopti el, spune-mi ce cauţi tu în toată afacerea asta?

Nicholls surâse din nou.

— Mai gândeşte-te, replică el amuzat. Vei începe să înţelegi.

Mirosi iarăşi vinul, apoi lăsă uşor paharul pe masă…

Şi dispăru.

16. PISICUŢA TEMPORALĂ

Astounding Science Fiction, aprilie 1942

Întâmplarea aceasta mi-a fost istorisită cu mult timp în urmă de moş Mac, care locuia într-o cocioabă, dincolo de colina din faţa casei părinţilor mei. Moş Mac fusese prospector în centura asteroizilor în timpul Goanei după Aur din ‘37, iar acum îşi petrecea majoritatea timpului hrănindu-şi cele şapte pisici.

— De ce vă plac atât de mult pisicile, domnule Mac? îl întrebasem.

Bătrânul miner mă privise şi se scărpinase în barbă.

— Ei bine, îmi răspunsese, îmi amintesc de animalele mele de pe Pallas. Ele *aduceau* cu mâţele – aveau aceeaşi formă a capului – şi erau cele mai inteligente creaturi pe care le-am văzut vreodată. Au murit toate!

Îmi păruse rău şi i-o spusesem. Mac suspinase.

— Cele mai inteligente creaturi, repetase el. Erau pisici cvadridimensionale.

—Cvadridimensionale, domnule Mac? Dar a patra dimensiune este timpul…

Învăţasem asta cu un an în urmă, la şcoală.

— Deci ţi-ai făcut lecţiile, da? – Moşul îşi luase pipa şi o umpluse fără grabă. – Sigur c-a patra dimensiune este timpul. Pisicuţele astea aveau cam treizeci de centimetri lungime, cincisprezece înălţime, vreo zece lăţime şi se puteau întinde până la mijlocul săptămânii viitoare. Am numărat patru dimensiuni, da? Dacă le mângâiai pe cap, nu dădeau din coadă decât peste vreo zi. Alea mai mari dădeau din coadă după două zile. Sunt fapte reale!

Îl privisem neîncrezător, dar nu făcusem nici un

comentariu.

— În plus, continuase Mac, erau cele mai bune animale de pază din toate timpurile. N-aveau cum să nu fie. Păi, dacă vedeau un hoţ, sau orice individ ce dădea de bănuit, zbierau ca apucatele. Iar dacă-l vedeau pe hoţ azi, ele ţipau ieri aşa că de fiecare dată eram avertizaţi cu douăzeci şi patru de ore înainte.

Rămăsesem cu gura căscată.

— Vorbiţi serios?

— Aşa să m-ajute Dumnezeu! Ştii cum le dădeam de mâncare? Aşteptam să adoarmă şi-atunci ştiam că-şi digerau hrana. Pisicuţele temporale digerau întotdeauna hrana cu trei ore înainte de a o mânca. Atâta li se întindeau stomacurile înapoi în timp. Aşa că atunci când se culcau, ne uitam la ceas şi exact peste trei ore le dădeam să mănânce.

Îşi aprinsese pipa şi pufăise, apoi clătinase din cap cu tristeţe.

— Odată, însă, am făcut o greşeală. Săracul motănel! Se numea Joe şi era favoritul meu. Într-o dimineaţă, s-a culcat pe la nouă, dar eu am avut impresia că era ora opt. Evident, i-am adus mâncarea la unsprezece. L-am căutat peste tot, însă nu l-am putut găsi.

— Ce se întâmplase, domnule Mac?

— Ei bine, nici o pisicuţă temporală nu-şi putea înghiţi micul dejun la numai *două* ore după ce-l digerase. Ar fi fost prea mult pentru ea. L-am descoperit în cele din urmă sub lada de scule din magazie. Se târâse acolo şi murise de indigestie cu o oră în urmă. Bietul de el! După aceea, am folosit întotdeauna un ceas deşteptător, ca să nu mai repet greşeala.

Urmase o tăcere scurtă, încărcată de jale, pe care eu o întrerupsesem printr-o şoaptă emisă pe ton de respect:

— Aţi spus mai devreme că au murit toate. Au păţit

acelaşi lucru?

Mac clătinase solemn din cap.

— Nu! Se îmbolnăveau de gripă, pe care o luau de la noi, şi mureau cu o săptămână sau zece zile înainte de a se îmbolnăvi. Din capul locului nu fuseseră prea multe, iar la un an după ce începuse exploatarea lui Pallas, mai rămăseseră doar vreo zece, toate jigărite şi bolnave. Necazul, puştiule, era că atunci când mureau, putrezeau aproape instantaneu. Mai ales chestia aia cvadridimensională pe care o aveau în creier şi care le făcea să se comporte în felul ăsta… Am pierdut milioane de dolari. [4]

— De ce?

— Vezi tu, nişte savanţi de pe Pământ auziseră despre pisicuţele noastre temporale, dar ştiau că vor muri toate înainte ca ei să poată ajunge pe Pallas, la următoarea conjuncţie favorabilă. De aceea, ne-au oferit câte un milion de dolari pentru fiecare pisicuţă temporală pe care o puteam păstra.

— Si ce-aţi făcut? i »

— Am încercat… dar zadarnic. După ce mureau, putrezeau imediat şi trebuia să le îngropăm. Am încercat să le păstrăm în congelatoare, însă numai exteriorul rămânea neatins. Interiorul putrezea… adică tocmai ceea ce savanţii doreau să cerceteze. Evident, cu fiecare pisicuţă moartă pierdeam un milion de dolari, iar noi nu voiam să se întâmple aşa ceva. Atunci, unul dintre noi s-a gândit că dacă am pune pisicuţa în apă fierbinte, atunci când era pe punctul de a muri, apa urma s-o îmbibe. După ce ea murea, am fi congelat-o, transformând-o într-un bloc de gheaţă – *astfel*, se putea păstra.

Rămăsesem din nou cu gura căscată şi maxilarul inferior îmi atârna.

— Aţi reuşit în felul ăsta? îngăimasem eu într-un târziu.

— Am încercat, fiule, dar nu puteam îngheţa apa suficient de rapid şi chestia cvadridimensională din creier se distrugea. Oricât de repede o îngheţam, nu izbuteam s-o păstrăm. În cele din urmă, ne-a mai rămas o singură pisicuţă care şi ea trăgea să moară. Eram disperaţi… când unuia dintre noi i-a venit o idee. A inventat un dispozitiv complicat care putea îngheţa toată apa instantaneu.

Am luat ultima pisicuţă, am pus-o în apa fierbinte şi am conectat-o la dispozitiv. Pisicuţă ne-a privit pentru ultima dată, a miorlăit încetişor şi a murit. Am apăsat butonul şi, în mai puţin de un sfert de secundă, apa s-a transformat într-un bloc solid.

Aici, Mac scosese un oftat care trebuie să fi cântărit vreo tonă.

— Zadarnic! continuase el. În cincisprezece minute, interiorul pisicii s-a deteriorat şi am pierdut ultimul milion de dolari.

Rămăsesem fără răsuflare.

— Dar, domnule Mac, tocmai aţi spus că aţi îngheţat pisicuţă într-un sfert de secundă… Nu avea *timp* să intre în putrefacţie…

— Tocmai asta-i, puştiule! suspinase el din nou. Am făcut-o *prea* al naibii de rapid! Pisicuţă a putrezit fiindcă am îngheţat apa aia fierbinte atât de repede încât *gheaţa a rămas caldă!*

17. AUTOR! AUTOR!

The Unknown 5, editat de D. R. Bensen

Nu pentru prima dată, Graham Dorn se gândi la handicapul pe care bărbatul şi-l creează singur atunci când jură că va trece prin foc şi apă pentru fata iubită. Uneori, fata îl pune pe imprudent să-şi respecte promisiunea.

Cam aşa s-ar fi putut rezuma faptul că el fusese ademenit, păcălit şi apoi silit să susţină o conferinţă în faţa Societăţii Literare a mătuşii logodnicei sale. Nu râdeţi! Situaţia nu pare la fel de amuzantă de pe podiumul vorbitorului. Ce chipuri eşti nevoit să vezi!

Ca să scurtăm povestea, Graham fusese târât pe platforma cu pricina. Pe un ton terorizat, citise un eseu despre „Romanul poliţist în literatura americană”. Nici chiar faptul că eseul fusese scris de etern iubita lui June (făcea parte din înţelegerea lor) nu putea ascunde prostiile menţionate acolo.

Apoi, când se zbătea, figurativ vorbind, în propria-i mizerie mintală, harpiile se năpustiseră, căci – iată! – venise momentul discuţiilor cu publicul şi al asortatelor efuziuni feminine.

— Domnule Dorn, scrieţi numai din inspiraţie? Adică vă aşezaţi la masă şi o idee vă vine pe neaşteptate? Trebuie apoi să staţi treaz toată noaptea şi să beţi cafea până reuşiţi să scrieţi totul?

— Oh, da! Sigur că da. (în realitate, el scria de la două la patru în fiecare după-amiază şi nu bea decât lapte.)

— Domnule Dorn, probabil că trebuie să culegeţi o groază de informaţii pentru a scrie despre toate crimele acelea bizare. Cam cât timp vă documentaţi înainte de a vă

aşeza la masa de lucru?

— De obicei, în jur de şase luni. (Singurele cărţi de referinţă pe care le folosise vreodată erau o enciclopedie în şase volume şi Anuarul Mondial din anul precedent.)

— Domnule Dorn, personajul dumneavoastră Reginald de Meister este inspirat de o persoană reală? Altfel nu se poate! Este atât de convingător… în fiecare amănunt!

— Am avut drept model un foarte drag prieten din adolescenţă. (Graham nu cunoscuse *niciodată* pe cineva care să fi semănat cu de Meister. Se îngrozea numai la gândul că ar putea să întâlnească o persoană de acest gen. Avea chiar un inel ingenios realizat, conţinând o otravă orientală, pentru orice eventualitate. Cam ăsta era adevărul despre de Meister.)

Undeva, înapoia cercului de femei, June Billings stătea în scaunul ei, surâzând cu o oribilă mândrie de proprietar.

Graham îşi trecu un deget de-a curmezişul beregatei şi căută să mimeze, cât mai puţin evident, moartea prin sufocare. June zâmbi, încuviinţă din cap, îi suflă o sărutare din vârful degetelor şi nu făcu absolut nimic.

Bărbatul decise ca pe viitor să ducă o viaţă ascetică, singuratică, din care să excludă femeile, iar în toate romanele lui să nu mai existe decât eroine ticăloase.

Răspundea monosilabic, alternând da-urile şi nu-urile. Da, uneori priza cocaină. Descoperise că-l stimula, declanşându-i puterile creatoare. Nu, nu credea că avea să permită Hollywood-ului să-l preia pe de Meister. Considera că filmele nu reprezentau adevăratele expresii ale Artei. Da, era dispus să citească manuscrisele domnişoarei Crum, dacă le primea. Avea să fie încântat. Lectura manuscriselor unor amatori este încântătoare, iar redactorii nu sunt decât nişte firi nesimţitoare.

Apoi, urmă bufetul rece şi în jurul său se făcu vid. Graham avu nevoie de câteva secunde pentru a se

dezmetici. Masa de feminitate se comprimase, lăsând în urmă un singur specimen cam de un metru patruzeci şi şapte înălţime şi nici patruzeci de kilograme. Graham măsura un metru optzeci şi opt şi avea nouăzeci şi cinci de kilograme. Probabil că s-ar fi putut descurca foarte uşor cu fata, mai cu seamă fiindcă ambele ei braţe erau ocupate cu o poşetă imensă. Cu toate acestea, bărbatul considera oarecum nelalocul lui să-i tragă un pumn. Nu părea tocmai gestul potrivit.

Fata înainta, fixându-l cu nişte ochi în care se puteau citi, cu o dezgustătoare claritate, admiraţia şi pasiunea, şi Graham pipăi zidul din spatele său. Zadarnic – nu putea găsi clanţa salvatoare a vreunei uşi…

— Oh, domnule de Meister… vă rog, vă rog, lăsaţi-mă să vă spun de Meister! Personajul pe care l-aţi creat este atât de real încât nu mă pot gândi la dumneavoastră ca la Graham Dorn. Nu vă supăraţi, nu-i aşa?

— Nu, nu, sigur că nu! aprobă Graham pe cât de bine o putea face printre cei treizeci şi doi de dinţi care se atingeau simultan. De multe ori, în clipele mele mai frivole, îmi închipui că sunt Reginald.

— Mulţumesc. Nu aveţi habar, *scumpule* domn de Meister, cât de *mult* am ţinut să vă cunosc. Am citit *toate* cărţile dumneavoastră şi le consider minunate.

— Mă bucur! – Bărbatul adoptă în mod automat atitudinea modestă de rutină. – Să ştiţi că nu reprezintă mare lucru. Ha, ha, ha! Doresc să-i mulţumesc pe cititori, dar consider că este loc şi pentru mai bine. Ha, ha, ha!

— Să ştiţi, însă, că sunt chiar minunate, rosti fata pe un ton de sinceritate intensă. Sunt bune, *cu adevărat bune.* Cred că trebuie să fie minunat să fii autor. Cumva, sunteţi un fel de Dumnezeu…

— Nu şi pentru editori, surioară! mormăi Graham.

Surioara nu-i auzi şoapta, aşa că peroră mai departe:

— Să poţi plăsmui din nimic personaje vii… să le dezvălui sufletele în faţa lumii… să transpui gândurile în cuvinte… să realizezi imagini şi să creezi lumi… M-am gândit adesea că un autor este omul cel mai înzestrat şi cel mai fericit de pe Pământ. Mai bine să fii un autor inspirat ce flămânzeşte într-o mansardă, decât rege pe un tron. Nu credeţi?

— Sigur că da! minţi Graham.

— Ce reprezintă neînsemnatele bunuri materiale lumeşti în comparaţie cu minunata posibilitate de a ţese emoţii şi fapte într-un micuţ univers personal?

— Ce, într-adevăr?

— Şi posteritatea? Gândiţi-vă la posteritate!

— Da, da. Mă gândesc deseori.

Brusc, fata îl prinse de mână.

— Am doar o mică rugăminte, l-aţi putea oferi – roşi uşor – bietului Reginald, dacă-mi permiteţi să-i mai spun aşa o dată, posibilitatea să se însoare cu Letitia Reynolds… Aţi făcut-o cam crudă faţă de el. Uneori, plâng ore în şir după ce citesc. Dar, după cum v-am spus, el este prea, prea real pentru mine…

De undeva apăru ca prin farmec o batistuţă dantelată, cu care fata îşi tamponă uşor ochii. Apoi, ea o ascunse din nou, surâse curajos şi se îndepărtă. Graham inspiră profund, închise ochii şi se lăsă să cadă în braţele Junei.

După câteva clipe, deschise brusc pleoapele.

— Poţi considera, rosti el sever, că ne-am apropiat periculos de mult de punctul ruperii logodnei. Numai stima pe care o port sărmanilor şi bătrânilor tăi părinţi mă împiedică să anunţ faptul că, de acum înainte, ai merita să porţi titlul de fostă logodnică a lui Graham Dorn.

— Iubitule, cât de nobil eşti! replică tânăra masându-i braţul cu obrazul ei. Haide să mergem acasă şi să-ţi alin rănile!

— De acord, dar va fi nevoie să mă duci pe sus. Scumpa şi adorata ta mătuşă are vreun topor?

— De ce?

— În primul rând, pentru că a avut tupeul să mă prezinte drept tatăl – Doamne fereşte! – faimosului Reginald de Meister.

— Şi nu este aşa?

— Mai întâi, s-o ştergem din locul acesta dubios. Şi ţine minte ce-ţi spun: Nu am nici o legătură – de rudenie sau de altă natură – cu acel personaj. Îl dezmoştenesc, îl alung, scuip pe el! îl declar fiu nelegitim, degenerat şi vlăstar al unui nemernic. Să fiu al naibii, dacă o să-şi mai vâre vreodată blestematul ăla de nas aristocratic în maşina mea de scris!

Se aflau deja în taxi şi June îi îndrepta cravata.

— Bine, bine, şi-acum să vedem scrisoarea.

— Care scrisoare?

— Cea de la editor, întinse femeia mâna.

Graham mârâi şi o scoase din buzunarul hainei.

— Mă gândisem să mă duc la el acasă pentru o ceaşcă de ceai, afurisitul naibii! l-aş fi făcut cunoştinţă cu o doză de stricnină!

— Poţi bate câmpii mai târziu! la să vedem ce spune. Hm-m… aha… „nu este tocmai ceea ce aşteptasem… am senzaţia că de Meister nu este în obişnuita lui formă… eventual o mică rescriere spre… sunt sigur că romanul poate fi refăcut… ţi-l restitui separat…”

Tânăra aruncă scrisoarea pe banchetă.

— Ţi-am spus eu că n-ar fi trebuit s-o omori pe Sancha Rodriguez! Ea reprezenta exact ceea ce-ţi trebuia. Nu dezvolţi suficient intriga amoroasă.

— Atunci n-ai decât să scrii *tu!* Am terminat cu de Meister. Femeile au ajuns să-mi spună domnul de Meister, iar sub fotografiile mele din ziare scrie acelaşi lucru. Nu mai

am personalitate. Nimeni n-a auzit de Graham Dorn. Eu sunt doar: „Dorn… *Dorn*, nu ştii?… Tipul care scrie cărţile cu de Meister.”

— Prostii! se strâmbă June. Eşti gelos pe propriul tău detectiv.

— Nu sunt gelos pe un personaj! Să-ţi fie clar: urăsc literatura poliţistă! De îndată ce trec la cuvinte compuse din două silabe încetez să mai citesc cărţi de soiul ăsta. Primul roman pe care l-am conceput ca pe o satiră inteligentă, incisivă şi muşcătoare. Trebuia să arunce în aer toată falsa şcoală a autorilor de romane poliţiste. De aceea l-am inventat pe de Meister. El era detectivul care urma să reprezinte sfârşitul tuturor detectivilor. Idiotul Absolut, de Graham Dorn. Dar publicul a adoptat mizeria asta, aşa cum adoptă şerpi, vipere şi copii nerecunoscători… Am scris carte după carte, încercând să conving cititorii…

Urmă o scurtă pauză, pe durata căreia bărbatul se pleoşti, amintindu-şi zădărnicia tentativelor sale.

— În sfârşit… Zâmbi fără chef şi sufletul lui măreţ se înălţă deasupra cotidianului potrivnic. Nu-nţelegi? Eu trebuie să scriu alte cărţi. Nu-mi pot irosi viaţa. Cine însă va mai citi un roman serios de Graham Dorn, acum, când sunt în totalitate identificat cu de Meister?

— Poţi folosi un pseudonim.

— Nu voi folosi nici un pseudonim! Sunt mândru de numele meu.

— Totuşi, nu este posibil să renunţi la de Meister! Fii realist, scumpule!

— O logodnică normală ar dori ca viitorul ei soţ să scrie ceva cu adevărat valoros şi să ajungă unul din marile nume ale literaturii! comentă amar Graham.

— Ei bine, eu doresc acelaşi lucru, Graham. Numai că, la răstimpuri, am avea nevoie de câte un de Meister, ca să achităm facturile care se adună.

— Ha! – Graham trase borul pălăriei peste ochi, pentru a ascunde suferinţa unui suflet cuprins de agonie. – Acum afirmi că nu pot ajunge celebru dacă nu-mi prostituez arta. Am ajuns la tine acasă. La revedere! Merg să-i scriu o scrisoare cu adevărat usturătoare senilului nostru domn MacDunlap.

— Fă cum vrei, dulceaţă! îl linişti June. Iar mâine, când te vei simţi mai bine, vino şi plângi pe umărul meu şi, laolaltă, ne vom gândi cum ai putea rescrie *Moarte pe puntea trei*, da?

— Logodna noastră, anunţă Graham cu seninătate, este ruptă.

— Da, scumpule. Mâine seară, după opt, mă găseşti acasă.

— Este un lucru ce nu mă interesează câtuşi de puţin. Adio!

***

Editorii şi redactorii sunt, desigur, intangibili. Ei au primit drept moştenire o serie de privilegii, cum ar fi mâna întinsă şi surâsul sclipitor, încuviinţarea din cap şi bătaia pe umăr.

Totuşi e posibil ca undeva, în intimitatea vizuinilor în care autorii se retrag o dată cu lăsarea nopţii, să aibă loc răzbunările personale. Acolo pot fi rostite fraze pe care nu le aude nimeni, acolo pot fi scrise misive ce nu trebuie expediate; de asemenea, n-ar fi exclus ca fotografia unui editor, zâmbind gânditor, să fie lipită pe peretele din faţa maşinii de scris, pentru a juca rolul de ţintă într-un ocazional concurs de tir cu săgeţi.

O astfel de fotografie a lui MacDunlap, utilizată chiar în acest scop, împodobea odaia lui Graham Dorn. Redactorul, în obişnuita sa ţinută de creaţie (haine de stradă şi maşină

de scris), se strâmba în vreme ce citea cea de-a cincea pagină. Celelalte patru atârnau peste marginea coşului de hârtii, condamnate pentru tonul excesiv de blând.

„Stimate domn” – îşi începu Graham scrisoarea, apoi adăugă încet, cu răutate – „sau doamnă, după cum este cazul.”

Scrise rapid, mânat de inspiraţie, fără să bage în seamă firicelul subţire de fum ce se înălţa din tastele supraîncălzite.

„Afirmaţi că nu vă place prestaţia lui de Meister în această carte. Ei bine, nici mie nu-mi place de Meister, punct! Vă puteţi lega hoitul slinos de al lui, după care puteţi liber să săriţi amândoi de pe podul Brooklyn. Sper că râul va fi secat cu o clipă înaintea acestui eveniment. De acum înainte, operele mele vor ţinti mai sus decât jalnica dumneavoastră editură. Va veni o zi când voi privi această perioadă a carierei mele cu acel dispreţ care…”

Cineva îl bătuse pe Graham pe umăr în vreme ce scria ultimul paragraf. Autorul se ferise nervos, însă acum, se opri, se întoarse şi se adresă străinului ce apăruse în camera sa, pe un ton curtenitor:

— Cine dracu’ mai eşti şi tu? Poţi pleca fără să te deranjezi să-mi răspunzi. N-o să te consider nepoliticos.

Noul venit surâse plăcut. Dând din cap, trimise către Graham aroma delicată a unei colonii fine. Maxilarul său inferior, bine conturat, ieşi puţin în afară când rosti cu un glas melodios:

— Mă numesc de Meister. Reginald de Meister.

Graham se prăbuşi până la fundaţiile sale mintale şi le auzi pârâind.

— Hă! zise el.

— Poftim?

— Am zis „hă”, îşi reveni imediat Graham. Acesta este un mic cuvânt secret, însemnând *care* de Meister?

— *Acel de* Meister, explică amabil de Meister.

— Eroul meu? Detectivul meu?

De Meister se instală pe un scaun, iar pe trăsăturile lui fin dăltuite se aşternu aerul de plictiseală politicoasă, atât de admirat în lumea bună. Apoi îşi aprinse o ţigară turcească – pe care Graham o recunoscu imediat ca fiind marca favorită a detectivului – după ce o lovise mai întâi, încet şi preocupat, de dosul mâinii, un gest la fel de caracteristic.

— Zău aşa, bătrâne! începu de Meister. Nu este chiar atât de amuzant. De acord, probabil că sunt eroul tău, totuşi să nu pornim de la aceste premise… Ar fi extrem de neplăcut.

— Hă! replică Graham.

Mintea lui examina febril diverse posibilităţi. Nu obişnuia să bea – ba chiar în momentul acesta îi părea rău că nu băuse – aşadar, nu era beat. Avea un stomac de oţel şi nici nu se drogase, aşa că nu putea fi pradă unor halucinaţii. Nu visa niciodată şi imaginaţia lui – altminteri, extrem de utilă – se găsea sub un strict control. Şi întrucât, aidoma tuturor autorilor, era în general considerat sărit bine de pe fix, nu putea fi vorba de nebunie.

Prin urmare, de Meister reprezenta o imposibilitate. Formulând acest gând, Graham se simţi uşurat. Vai de autorul care n-a deprins subtila artă a ignorării imposibilităţilor în decursul scrierii unei cărţi!

— Am aici ultimul meu roman, vorbi el, recăpătându-şi calmul. Fii amabil şi spune-mi la ce pagină să-l deschid, ca să te poţi târî înapoi. Sunt un om foarte ocupat şi Domnul mi-e martor că-mi ajunge cât scriu despre tine.

— Am venit aici în interes de afaceri, amice. Trebuie să ajungem la o înţelegere de principiu. În situaţia actuală, lucrurile sunt teribil de neplăcute.

— Auzi, nu-nţelegi că mă deranjezi? Nu obişnuiesc să

flecăresc cu eroii mei. Şi-n general, nu-mi sunt amici. În plus, ar fi timpul ca mămica ta să-ţi spună că, de fapt, nu exişti.

— Dragul meu, eu am existat dintotdeauna. Existenţa este ceva atât de subiectiv! Dacă o minte consideră că un lucru există, atunci el *există* cu adevărat. De pildă, eu am existat în mintea ta din clipa când te-ai gândit întâia dată la mine.

Graham se înfioră.

— Întrebarea este ce cauţi *în afara* minţii mele? Nu mai ai loc? S-a redus spaţiul?

— Câtuşi de puţin. În felul ei, este o minte destul de mulţumitoare, dar chiar în această după-amiază am căpătat o existenţă mult mai concretă, aşa că profit de ocazie pentru a discuta în mod direct cu tine despre afacerile de care am pomenit. Vezi tu, doamna aceea zveltă şi sentimentală din Societatea ta…

— Care Societate? întrebă Graham pe un ton jalnic. – Totul îi devenise îngrozitor de clar acum.

— Cea unde ţi-ai susţinut conferinţa – fu rândul lui de Meister să se înfioare – despre romanul poliţist. Ea a crezut în existenţa mea – ca atare, exist!

Rostind aceste vorbe, îşi termină ţigara şi o stinse cu un gest neglijent al încheieturii.

— Logica, declară Graham, este perfectă. Spune-mi acum tot ce doreşti, însă răspunsul meu rămâne nu!

— Îţi dai seama, bătrâne, că dacă nu vei mai scrie cărţile cu de Meister, existenţa mea va deveni la fel de plictisitoare şi de spectrală precum cea a tuturor străvechilor detectivi fictivi. Va trebui să rătăcesc prin pâclele cenuşii ale Ţării de Niciunde alături de Holmes, Lecocq şi Dupin.

— Mi se pare fascinant! O soartă pe măsură.

Ochii lui Reginald de Meister deveniră de gheaţă şi

Graham îşi reaminti pe neaşteptate paragraful de la pagina 123 din *Cazul scrumierei sparte:*

Ochii săi, până atunci leneşi şi indiferenţi, se transformară în diamante gemene de gheaţă albastră, fixându-l pe majordom, care se împletici câţiva paşi îndărăt înăbuşindu-şi un strigăt.

*Î*n mod vădit, de Meister nu pierduse nici una dintre trăsăturile cu care-l înzestrase în romane.

Graham se împletici câţiva paşi îndărăt, înăbuşindu-şi un strigăt.

— Ar fi mai bine pentru tine ca romanele cu de Meister să continue! rosti de Meister ameninţător. Ai înţeles?

Revenindu-şi, scriitorul izbuti să protesteze indignat:

— Stai aşa! Am impresia c-o iei razna. Nu uita: într-un fel, sunt tatăl tău. Exact! Sunt părintele tău spiritual. Nu-mi poţi da ultimatumuri şi nici să mă ameninţi. Nu este o atitudine filială. Nu dai dovadă de respect şi nici de iubire.

— Încă ceva, continuă imperturbabil de Meister. Trebuie să punem lucrurile la punct în privinţa Letitiei Reynolds. Să ştii că m-am săturat de povestea asta până peste cap!

—Acum chiar că vorbeşti prostii. Scenele de dragoste pe care le-am realizat au fost unanim apreciate drept miracole de tandreţe şi sentiment – asemenea elemente nu se întâlnesc decât într-un roman poliţist dintr-o mie. Stai să-ţi citesc nişte recenzii! Nu mă deranjează faptul că încerci să-mi impui ce să fac, dar să fiu al naibii dacă te voi lăsa să-mi critici stilul!

— Nu mă interesează recenziile. Exact tandreţea şi prostiile alea nu le doresc. Umblu după femeia asta de cinci volume încoace şi mă comport în modul cel mai jalnic. Trebuie să găseşti o rezolvare situaţiei!

— În ce fel?

— Vreau să mă însor cu ea în actualul roman. Sau, în cazul în care nu doreşti asta, o transformi într-o amantă

respectabilă. Şi încetează să mă prezinţi drept un gentleman de modă veche în relaţiile cu femeile. Sunt şi eu om, bătrâne!

— Imposibil! făcu Graham. Asta-i valabil şi pentru ultima ta afirmaţie.

— Uite ce-i, bătrâne, în calitatea ta de scriitor, faci dovada celei mai neplăcute lipse de interes faţă de binele unui erou care te-a sprijinit de mulţi ani încoace.

— M-a sprijinit! repetă Graham şi tuşi elocvent. Ce să-ţi spun… Cu alte cuvinte, crezi că n-aş putea vinde romane adevărate, da? Ei bine, o să-ţi arăt eu! N-aş mai scrie încă o carte cu de Meister nici pentru un milion de dolari. Nici pentru cincizeci la sută din încasări şi toate drepturile de ecranizare. Ce părere ai?

De Meister se încruntă şi rosti cuvintele acelea celebre care reprezentaseră începutul pieirii pentru atâţia criminali:

— Rămâne de văzut, dar n-ai scăpat încă de mine.

Apoi, scoţându-şi cu fermitate bărbia în afară, dispăru.

Chipul lui Graham se relaxă. Încet, foarte încet, bărbatul îşi ridică mâinile spre cap şi-l pipăi cu atenţie.

Pentru prima dată, după ce se bucurase de o viaţă mintală rezonabil de diversificată, simţea că duşmanii lui aveau dreptate şi că o curăţenie sănătoasă pe dinăuntru nu i-ar fi făcut deloc rău.

Ce *chestii* puteau exista acolo!

***

Graham apăsă pentru a doua oară cu umărul pe sonerie. Îşi reamintea limpede că June îi spusese că avea să fie acasă după ora opt.

Vizorul uşii se întredeschise.

— Bună!

— Bună!

Tăcere…

— Plouă afară, începu Graham pe un ton plângăreţ. Nu pot intra să mă usuc?

— Nu ştiu. Suntem cumva logodiţi, domnule Dorn?

— Dacă eu nu sunt, replică băţos bărbatul, atunci înseamnă că am refuzat avansurile disperate a o sută de fete pătimaşe – toate, superbe – absolut fără motiv.

— Ieri spuneai…

— Cine stă să asculte ce spun eu? Se ştie că sunt un excentric. Uite ce ţi-am adus, ridică el buchetul de trandafiri.

June deschise uşa.

— Trandafiri! Ce vulgar! Hai, dulceaţă, intră şi udă-mi canapeaua. Stai, stai, nu mai face un pas! Ce ai sub braţ? Parcă n-ar fi manuscrisul lui *Moarte pe puntea trei…*

— Corect. Nu-i imbecilitatea aia. Aici este ceva cu totul diferit.

Glasul femeii căpătă un ton evident mai îngheţat.

— Nu cumva este celebrul tău roman?

— De unde ştiai de existenţa lui?

— Mi-ai împuiat capul cu subiectul lui la nunta de argint a lui MacDunlap.

— Nu-i adevărat! Ar fi trebuit să fiu beat ca să fac aşa ceva.

— Păi aşa şi erai. Beat mort, ca să precizez. După numai două cocteiluri…

— Ei bine, dacă eram beat, nu ţi-am putut povesti subiectul în mod corect.

— Nu cumva se petrece într-o aşezare minieră?

— M-m-m… ba da.

— Şi personajele nu sunt cumva oameni reali, normali, neartificiali, din viaţa de zi cu zi, care vorbesc şi gândesc ca mine sau ca tine? Nu este o istorie a forţelor economice fundamentale? Nu cumva eroii sunt azvârliţi de colo-colo,

pradă nemiloaselor interese ale industriei din zilele noastre?

— M-m-m… ba da.

June aprobă din cap.

— Acum îmi amintesc clar. Mai întâi te-ai îmbătat, apoi ţi s-a făcut rău. Când ţi-ai revenit, mi-ai povestit primele capitole. După aceea mi s-a făcut mie rău.

Zicând acestea, tânăra se apropie de bărbatul care se posomorâse.

— Graham, şopti ea şi-şi lăsă capul auriu pe umărul lui, de ce nu continui cu cărţile despre de Meister? Scoţi bani atât de frumoşi de pe urma lor…

Graham se zbătu să scape din îmbrăţişare.

— Nu eşti decât o mercenară, incapabilă să priceapă sufletul unui autor. Poţi considera logodna noastră încheiată.

Zicând acestea, se trânti pe canapea şi îşi încrucişă braţele.

— Exceptând cazul în care vei fi de acord să citeşti planul general al romanului meu şi să-mi faci obişnuita analiză…, adăugă el.

— Pot mai întâi să-ti fac analiza lui *Moarte pe puntea trei?*

— Nu!

— Perfect! în primul rând, modul de tratare a scenelor de dragoste devine iritant.

— Nu-i adevărat, ridică indignat un deget Graham. Ele degajă un parfum dulce şi sentimental, reînviind parcă trecutul. Am la mine recenzia care spune chiar aşa.

Şi tânărul începu să se scotocească prin buzunare.

— Termină cu prostiile! îl repezi June. Vrei să mi-l citezi din nou pe individul ăla din Oklahoma? Probabil că-i vărul tău de-al doilea. Ştii doar că ultimele două cărţi nu s-au vândut la fel de bine ca primele, iar *Puntea trei* nici măcar

n-a fost contractată.

— Cu atât mai bine… Au! – Graham îşi frecă apăsat capul. – De ce ai făcut asta?

— Pentru că singurul loc în care te puteam lovi cât de tare doream, fără să-ţi pricinuiesc vreun rău, este capul tău. Ascultă-mă! Cititorii s-au plictisit de Letitia ta de modă veche. De ce n-o laşi să-şi dea cu benzină pe „scânteietorul păr bălai” şi să-i facă cunoştinţă cu un chibrit aprins?

— June, dar eroina aceea este inspirată din viaţă. Modelul ei ai fost chiar tu!

— Graham Dorn, nu am de gând să-ţi ascult insultele! în ziua de azi, literatura poliţistă este orientată spre acţiune şi iubire pătimaşă, în vreme ce tu ai rămas la dulcegăriile trecutului.

— Pentru că aşa este personajul lui Reginald de Meister.

— Ei bine, n-ai decât să-l schimbi! Uite, de pildă, ai introdus-o pe Sancha Rodriguez. Perfect! îmi place. Este mexicană, focoasă, pasională, voluptuoasă şi-l iubeşte pe de Meister. Dar ce-ai făcut tu? Mai întâi l-ai pus să se comporte ca un gentleman perfect, apoi ai ucis-o.

— Hm-m… înţeleg… Crezi că lucrurile ar deveni mai interesante, dacă l-aş pune pe de Meister să uite de sine. Un sărut, ceva…

June îşi încleştă dinţişorii ei frumoşi şi pumnişorii ei frumoşi.

— Dragule, de-ai şti cât de mult mă bucur că iubirea este oarbă! Dacă aş fi putut vedea măcar un pic, n-aş fi reuşit să rezist. Înţelege, cap sec ce eşti, că trebuie să-i faci pe de Meister şi Rodriguez să se îndrăgostească unul de celălalt. Vor avea o aventură amoroasă pe toată durata cărţii, iar pe ciuma aia de Letitia o poţi trimite la mănăstire. După cum ai descris-o, probabil că ar fi mai fericită acolo.

— Asta este ceea ce ştii *tu,* iubito! întâmplător, Reginald de Meister este îndrăgostit de Letitia Reynolds şi o *doreşte*

pe ea, nu pe Rodriguez.

— Ce te face să crezi asta?

— El mi-a spus.

— *Cine?*

— Reginald de Meister.

— Care Reginald de Meister?

— Al meu.

— Cum adică Reginald de Meister al tău?

— *Eroul* meu. Reginald de Meister.

June se sculă în picioare, efectuă câteva exerciţii de inspiraţie profundă, după care rosti cu glas foarte calm:

— S-o luăm de la început.

Fata părăsi odaia şi reveni după câteva clipe, aducând un pahar cu apă şi o aspirină.

— Reginald de Meister din cărţile tale ţi-a spus personal că este îndrăgostit de Letitia Reynolds?

— Exact.

June înghiţi aspirina.

— Îţi voi explica, la fel cum mi-a explicat el mie, continuă Graham. Toate personajele există cu adevărat – cel puţin, în minţile autorilor. Dar în clipa când oamenii ajung cu adevărat să creadă în ele, atunci încep să existe şi în realitate, pentru că, din punctul lor de vedere, existenţa este cea în care cred oamenii.

Buzele femeii începură să tremure.

— Gramie, te rog, opreşte-te! îl imploră ea. Mama n-o să mă lase să mă mărit cu tine, dacă te vor interna la balamuc.

— Pentru Dumnezeu, nu-mi mai spune Gramie! îmi dau cuvântul că a fost acolo, încercând să mă convingă ce şi cum să scriu. S-a comportat aproape la fel de îngrozitor ca tine. Haide… Nu mai plânge, scumpo!

— Nu mă pot stăpâni. Dintotdeauna, te-am considerat puţin ţicnit, dar niciodată n-am crezut că *eşti* nebun!

— Şi care-i diferenţa? Hai să nu mai discutăm despre asta. Nu mai scriu în viaţa mea un roman poliţist. La urma urmelor-îşi permise el un acces de indignare – dacă personajul meu, propriul *meu* personaj, încearcă să-mi spună ce să fac, consider că lucrurile au ajuns prea departe.

June îl privi pe deasupra batistei.

— De unde ştii că era cu adevărat de Meister?

— Ce naiba?! Mi-am dat seama de dezastru de îndată ce a început să-şi bată ţigara turcească de dosul mâinii.

Telefonul ţârâi şi tânăra sări de la locul ei.

— Nu răspunde, Graham! Probabil că sunt de la azilul de nebuni. O să le zic că nu eşti aici. Alo! Alo? Ah, domnul MacDunlap… Suspină adânc, a uşurare, apoi acoperi microfonul cu palma şi şopti: Poate fi o cursă! Da, domnule MacDunlap… Nu, nu este aici… Da, cred că pot lua legătura cu el… Mâine la prânz, la „Martin's"… O să-i spun… Cu cine? Cu cine???

Închise brusc telefonul.

— Graham, mâine prânzeşti cu MacDunlap, şopti ea.

— Pe socoteala lui! Numai dacă el plăteşte consumaţia!

Ochii mari şi albaştri ai tinerei deveniseră şi mai mari, şi mai albaştri.

— La prânz participă şi Reginald de Meister.

— Care Reginald de Meister?

— Al tău.

— Al…

— Gramie, *nu!* – Privirea i se împăienjeni. – Nu-nţelegi, acum ne vor băga pe amândoi la balamuc… şi pe domnul MacDunlap. Probabil că ne vor ţine în aceeaşi celulă capitonată. Gramie, trei într-o cameră sunt prea mulţi!

Chipul i se boţi şi fata începu să plângă.

***

Grew S. MacDunlap se găsea singur la masă când apăru Graham. Amănuntul respectiv îi oferi romancierului câteva momente trecătoare de fericire.

Desigur, cauza nu o constituia prezenţa lui MacDunlap, ci absenţa lui de Meister.

MacDunlap îl privi pe deasupra ochelarilor şi înghiţi una dintre pilulele pentru ficat pe care le consuma ca pe bomboane.

— Aha! Ai venit! Ce-a fost gluma asta? Nu aveai nici un drept să mă bagi în belea cu un individ precum de Meister fără să mă fi prevenit că este real. Aş fi fost mai prevăzător… Aş fi putut angaja un bodyguard… aş fi putut cumpăra un revolver…

— *Nu-i* real. Lua-l-ar naiba! Jumătate din el a fost ideea *ta.*

— Asta-i calomnie! replică MacDunlap. Şi ce vrei să spui cu chestia că nu-i real? Când mi s-a prezentat am luat trei pilule o dată, dar n-a dispărut. Ştii ce-nseamnă trei pilule? Trei pilule din astea (medicul meu ar muri dacă ar afla ce concentraţie au) pot face să dispară şi un elefant – dacă n-ar fi real. *Ştiu* asta!

—Totuşi, spuse Graham resemnat, el există numai în mintea mea…

— În mintea ta ştiu prea bine că există. Mintea ta ar trebui să fie examinată de Oficiul pentru Protecţia Consumatorilor.

Graham respinse aproape instantaneu câteva replici politicoase care se iviseră simultan în mintea lui, întrucât conţineau excesiv de multe obscenităţi.

— Principala problemă, rosti el în cele din urmă, este cum reuşim să scăpăm de Meister?

— Să scăpăm de el? – Din cauză că tresări brusc, MacDunlap fu cât pe aici să-şi piardă ochelarii de pe nas; îi

prinse însă în ultima clipă. Apoi, de emoţie, se bâlbâi: Cine vrea să scape de el?

— Preferi să bântuie prin preajmă?

— Doamne fereşte! se înfioră editorul. Pe lângă el, cumnatu-meu este un înger.

— N-are ce căuta în afara cărţilor mele.

— Din partea mea, n-are ce căuta nici în ele. De când am început să-ţi citesc manuscrisele, medicul mi-a prescris, pe lângă celelalte medicamente, tablete pentru rinichi şi sirop de tuse.

Zicând acestea, MacDunlap îşi privi ceasul şi înghiţi o tabletă pentru rinichi.

— Atunci, rosti Graham răbdător, de ce nu vrei să scapi de Meister?

— Pentru că reprezintă o publicitate excelentă.

Tânărul îl privi nedumerit.

— Fii atent! Care alt scriitor mai are un detectiv real? Toţi ceilalţi sunt imaginari… Dar al tău… *al tău* este adevărat. Îl putem lăsa să rezolve diverse cazuri şi să ne alegem cu nişte reportaje de senzaţie în ziare. Pe lângă el, brigada criminalistică ar părea o adunătură de idioţi. El ar…

— Asta, îl întrerupse scriitorul cu hotărâre, este de departe cea mai obscenă propunere care mi-a pângărit vreodată urechile.

— Dar va aduce bani!

— Banii nu reprezintă totul.

— Spune-mi un singur lucru care nu… Ş-ş-ş!

Pe neaşteptate, MacDunlap trase un şut ce ar fi putut fractura glezna stângă a lui Graham şi se sculă, strâmbându-şi brusc gura într-un rânjet larg.

— Domnule de Meister!

— Scuze, bătrâne, se auzi o voce leneşă. N-am putut ajunge la timp. Am avut o grămadă de întâlniri. Trebuie să fi fost plictisitor pentru tine.

Urechile lui Graham tremurară spasmodic. Tânărul privi peste umăr şi se retrase pe cât de mult se poate retrage o persoană aşezată în scaun. De Meister se schimbase: de data aceasta, arbora un monoclu, iar căutătura lui era calculată să îngheţe sângele.

— Dragul meu Watson, mă bucur să te-ntâlnesc! îl salută cu nepăsare. Sunt copleşit de fericire…

— De ce nu te duci dracului? se interesă Graham.

— Dragul meu… Vai, vai, dragul meu…

— Asta-mi place, chicoti MacDunlap. Glume! Bancuri! în felul ăsta, toţi ne relaxăm. Acum, putem să trecem la afaceri?

— Sigur că da. Sper că prânzul a fost comandat. Bun, atunci o să comand doar o sticlă de vin. Ca de obicei, Henry!

Chelnerul dispăru de lângă ei şi reveni cu o sticlă pe care o destupă şi-i turnă într-un pahar. De Meister sorbi cu delicateţe.

— Amabil din partea ta, bătrâne, să mă faci un obişnuit al localului, în cărţile tale… Mi se pare foarte convenabil. Toţi chelnerii mă cunosc. Domnule MacDunlap, înţeleg că l-ai convins pe domnul Dorn în privinţa necesităţii continuării cărţilor cu de Meister.

— Da, spuse MacDunlap.

— Nu, zise Graham.

— Nu-l băga în seamă! interveni editorul, pe un ton repezit. Este temperamental. Ştii cum sunt autorii…

— Nu-l băga în seamă! rosti Graham. Este microcefal. Ştii cum sunt editorii…

— Uite cum stă treaba, bătrâne. Înţeleg că MacDunlap nu ţi-a explicat care este latura neplăcută a încăpăţânării tale.

— Care ar fi asta, bătrâne? replică politicos scriitorul.

— Te-a speriat cineva vreodată?

— Adică să-mi facă „bau!” din spate?

— Dragul meu… Eu sunt mult mai subtil. Te pot speria cu metode moderne. De exemplu, ţi-a fost vreodată personalitatea înăbuşită?

Şi, în finalul acestei întrebări, de Meister pufni.

Sunetul acela avea ceva familiar. Brusc, Graham îşi reaminti. Era la pagina 139 din *Moartea călăreşte prin ţinut:*

Pleoapele lui leneşe coborâră şi se ridicară. Râse încet şi melodios şi, cu toate că nu rostise nici un cuvânt, Hank Marslowe se înfioră. Din chicotul acela răzbătea o putere şi o ameninţare tainice; cumva, pistolarul cel mătăhălos nu îndrăzni să întindă mâna după armă.

Lui Graham i se părea mai degrabă un pufnet răutăcios, dar se înfioră şi nu îndrăzni să întindă mâna după armă.

MacDunlap se năpusti prin fisura lăsată de tăcerea de moment.

— Vezi, Graham? Ce rost are să te pui cu fantomele? Fantomele nu sunt raţionale. Ele nu sunt *oamenii* Dacă vrei un procentaj mai mare din vânz…

— Ai de gând să încetezi să te referi la bani? explodă Graham. De acum încolo, voi scrie numai romane măreţe despre sufletul omenesc.

Chipul purpuriu al lui MacDunlap îşi schimbă instantaneu expresia.

— Nu! rosti el.

— Ba chiar, ca să schimbăm pentru o clipă subiectul – şi tonul lui Graham deveni cuceritor de dulce, ca şi cum cuvintele i-ar fi fost însiropate în miere – am pentru tine un manuscris, pe care l-am adus.

— Tânărul înhăţă cu fermitate reverele editorului şi continuă cu furie: La cartea asta am lucrat cinci ani. Este un roman care te va cuceri prin intensitatea lui. Un roman care îţi va zgudui întreaga fiinţă. Un roman care va deschide o nouă lume. Un roman care…

— Nu! repetă MacDunlap.

— Un roman care va demasca falsitatea lumii. Un roman care va dezgoli adevărul. Un…

Neizbutind să-şi mai ridice mâna, MacDunlap se văzu nevoit să ia manuscrisul.

— Nu! icni el în final.

— De ce dracu’ nu-l citeşti? întrebă Graham.

— Acum?

— Măcar începe-l!

— N-ar fi mai bine dacă l-aş citi mâine, sau chiar poimâine? Acum trebuie să-mi iau siropul de tuse.

— N-ai tuşit nici măcar o dată de când am venit eu.

— Pentru că l-am luat cu regularitate până acum.

— Asta-i prima pagină. De ce nu te uiţi măcar peste ea? Te va fascina imediat.

MacDunlap citi primele două paragrafe şi se opri.

— Acţiunea se petrece într-o aşezare minieră? se interesă el.

— Da.

— Atunci, nu pot continua. Sunt alergic la praful de cărbune.

— Doar nu-i un praf adevărat, MacIdiot!

— Aşa ai spus şi despre de Meister.

Reginald de Meister îşi bătu încetişor o ţigară de dosul mâinii, cu o atitudine-Graham o recunoscu imediat-ce anunţa luarea unei decizii.

— Totul mi se pare teribil de plictisitor, declară el. Altfel spus, nu punem degetul pe rană. Haide, MacDunlap, nu-i timpul să umbli cu jumătăţi de măsură!

Editorul trase aer adânc în piept şi începu:

— Bine! Domnule Dorn, cu tine este inutil să fii amabil. În locul lui de Meister, capăt praf de cărbune. În locul celei mai bune publicităţi din ultimii cincizeci de ani, capăt probleme sociale. În regulă, domnule Deştept Dorn, dacă

într-o săptămână nu te-nţelegi cu mine, *aşa cum trebuie*, vei fi trecut pe lista neagră a tuturor editurilor importante din Statele Unite, şi nu numai. – Scutură un deget şi adăugă, cu un strigăt: Chiar şi din Scandinavia!

— Ra-hat! chicoti Graham. Întâmplător, fac parte din conducerea Sindicatului Autorilor, aşa că dacă încerci să mă manipulezi, o să ajungi *tu* pe lista neagră. Cum ţi-ar plăcea?

— N-am nimic împotrivă! Nu uita că pot dovedi că eşti un plagiator.

— Eu?! icni Graham, simţind cum se sufocă. Eu, cel mai original scriitor al ultimului deceniu?

— Chiar aşa? Poate nu mai ţii minte, dar în fiecare roman pe care l-ai scris ai menţionat de jurnalul lui de Meister.

— Şi ce dacă?

— Ei bine, el *are* jurnalul respectiv! Dragul meu Reginald, arată-i domnului Dorn însemnările despre ultimul tău caz… Vezi? Ăsta-i *Misterul bornelor kilometrice* – aici este prezentat pe larg fiecare eveniment din cartea ta, numai că materialul a fost scris cu un an înainte de publicarea ei. Totul este perfect autentic.

— Repet întrebarea: şi ce dacă?

— Deţii cumva dreptul de a-i copia însemnările şi a le declara un roman original?

— Ascultă, măi poliomielită mintală, jurnalul ăla e invenţia mea!

— Cine spune asta? Scrisul îi aparţine lui de Meister, după cum o poate dovedi orice expert grafolog. Sau poate că ai o hârtiuţă, un contract sau o înţelegere care să-ţi dea dreptul de a-i folosi însemnările?

— Cum să am o înţelegere cu un personaj fictiv?

— Care personaj fictiv?

— Noi doi ştim că de Meister nu există.

— Mda, dar juriul o ştie? Când voi depune mărturie că

am luat trei pilule şi n-a dispărut, care juriu va susţine că nu există?

— Ăsta-i şantaj!

— Exact. Îţi acord o săptămână. Altfel spus, şapte zile.

Graham se întoarse disperat către de Meister.

— Presupun că şi tu eşti băgat în chestia asta. Totuşi, în cărţile mele, ţi-am conferit un simţ al onoarei cu totul aparte. Asta ţi se pare o cale onorabilă?

— Dragul meu, ridică din umeri de Meister, asta... şi sperietura – nu uita!

Scriitorul se sculă.

— Unde te duci? întrebă editorul.

— Acasă, să-ţi scriu o scrisoare. – Graham se încruntă, arborând un aer sfidător. – Iar de data aceasta, ţi-o voi expedia. Nu am de gând să cedez. Voi lupta până la ultima redută. Şi încă ceva... De Meister, dacă te prind că încerci vreo sperietură, o să-ţi smulg capul de pe umeri şi-o să-ţi las sângele să curgă pe noul costum al lui MacDunlap.

Tânărul părăsi restaurantul, iar în clipa când ieşi pe uşă, de Meister dispăru ca prin farmec.

MacDunlap scoase un strigăt înăbuşit şi înghiţi rapid, succesiv, o pilulă pentru ficat, una pentru rinichi şi un gât de sirop de tuse.

***

Graham stătea în salonul Junei şi, deoarece terminase de multă vreme să-şi ronţăie unghiile, începuse să-şi roadă încheieturile degetelor.

June încă nu apăruse, iar asta îi convenea de minune. Recunoştea, era o fată minunată; ba chiar o fată dulce şi minunată. Totuşi, nu se gândea la ea.

Mintea i se concentra asupra unei serii teribile de amintiri din anterioarele şase zile.

„Auzi, Graham, ieri m-am întâlnit cu eroul tău la club. Ştii care, de Meister. Am avut un şoc. Dintotdeauna crezusem că era un fel de Sherlock Holmes, că nu există în realitate… M-ai păcălit, băiete! N-am ştiut… Hei, unde pleci?”

„Salut, Dorn. Am auzit că şeful tău, de Meister, a revenit în oraş. În curând, ar trebui să dispui de materiale pentru alte cărţi. Ce noroc că ai pe cineva care-ţi oferă intrigile gata realizate! Ce? Mă rog… la revedere!”

„Dragul meu Graham, unde ai fost aseară? Petrecerea de la Ann n-a avut *deloc* haz fără tine, sau, cel puţin, aşa s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost Reggie de Meister. El a întrebat de tine – cred că se simţea cam pierdut fără Watson-ul lui. Trebuie să fie minunat să joci rolul lui Watson pe lângă… *Domnule* Dorn! Şi eu pe dumneata, domnule!”

„Aici m-ai păcălit. Crezusem că tu inventai nebuniile alea. Asta-i, întotdeauna realitatea depăşeşte imaginaţia, ha, ha!”

„Conducerea poliţiei neagă zvonul potrivit căruia faimosul criminolog amator Reginald de Meister şi-a exprimat interesul faţă de acest caz. Domnul de Meister n-a putut fi contactat de reporterii noştri, pentru a-şi exprima punctul de vedere. Domnul de Meister este celebru pentru strălucitele soluţionări a peste o duzină de crime, transpuse în formă ficţională de aşa-zisul său «Watson», domnul Graham Dorn.”

Graham se înfioră şi braţele sale zvâcniră, dorind cu disperare să se încleşteze pe beregata netrebnicului. De Meister îl chinuia… în mod adevărat. Îşi pierdea individualitatea… exact aşa cum fusese ameninţat.

Treptat, tânărul îşi dădu seama că zbârnâitul monoton pe care-l auzea nu răsuna în craniul său, ci venea dinspre uşă.

Pesemne că acelaşi lucru îl gândea şi domnişoara June

Billings, al cărei strigăt strident coborî scara, lovind violent timpanele lui Graham.

— Hei, zăbăucule, vezi cine-i la uşă, până nu crapă pereţii de atâta zbârnâit! Eu cobor peste o jumătate de oră.

— Da, scumpo!

Bărbatul îşi târşâi picioarele până la uşă şi o deschise.

— Salut, salut, rosti de Meister şi trecu pe lângă el.

Ochii inexpresivi ai lui Graham se căscară nedumeriţi, apoi scânteiară şi un mârâit animalic se desprinse de pe buzele tânărului. Acesta adoptă poziţia de gorilă, atât de plăcută în astfel de clipe masculilor americani cu sânge năvalnic, şi-i dădu ocol detectivului uşor derutat.

— Ce-i cu tine, dragul meu, nu te simţi bine?

— Mă simt foarte bine, explică Graham, dar în curând pe tine nu te va mai interesa soarta mea, fiindcă îmi voi scălda palmele în sângele cel mai roşu al inimii tale.

— Dar după aceea va trebui să te speli pe mâini. Ar fi un indiciu extrem de evident, nu crezi?

— Ajunge cu flecărelile astea voioase. Ai vreo ultimă dorinţă?

— Nu cred.

— Mai bine. Oricum, nu mă interesa.

Şi Graham trecu fulgerător la acţiune, năpustindu-se precum un rinocer asupra bietului de Meister. Acesta eschivă în lateral, întinse un braţ şi un picior şi scriitorul descrise o parabolă ce se încheie prin distrugerea totală a unei măsuţe, a unei vaze de flori, a unui acvariu şi a doi metri de tencuială.

Tânărul îşi scutură capul şi îndepărtă un peştişor curios din ochiul său stâng.

— Dragul meu, murmură de Meister, îmi pare rău, dragul meu!

Prea târziu, Graham îşi aminti paragraful din *Parada pistoalelor:*

Braţele lui de Meister se mişcară aidoma unor fulgere şfichiuitoare; cu mişcări sigure şi rapide, Ti dezarmă pe cei doi bandiţi. Nu prin forţă brută, ci prin cunoaşterea expertă a procedeelor judo, îi puse la pământ fără să-şi clintească un singur fir de păr. Bandiţii gemură de durere.

Graham gemu de durere, apoi îşi ridică vreo doi centimetri coapsa dreaptă, lăsându-şi femurul să revină la locul său.

— N-ar fi mai bine să te scoli, bătrâne? îl îndemnă de Meister.

— Voi rămâne aici, rosti cu demnitate Graham, şi voi contempla podeaua atât cât voi avea chef, sau până ce mă voi simţi capabil să-mi clintesc un muşchi. Nu-mi pasă care anume. Şi acum, înainte de a-ţi aplica alte măsuri punitive, ce dracu’ vrei?

Reginald de Meister îşi potrivi cu delicateţe monoclul.

— Ştii că ultimatumul lui MacDunlap expiră mâine?

— Sper că, o dată cu el, o veţi face şi voi doi.

— Deci nu te răzgândeşti…

— Ha!

— Realmente, suspină detectivul, toată afacerea asta mă plictiseşte de moarte! în lumea asta, ai făcut lucrurile foarte confortabile pentru mine. La urma urmelor, în cărţile tale m-ai făcut un personaj bine cunoscut în toate cluburile şi restaurantele celebre, prieten la cataramă cu primarul şi şeful poliţiei, proprietarul unui apartament pe Park Avenue şi al unei magnifice colecţii de artă. Ar trebui să renunţ la toate astea, bătrâne… Crede-mă, nu-i deloc uşor.

— Este remarcabilă intensitatea cu care nu te ascult şi precizia cu care nu aud un singur cuvânt din ceea ce spui, mormăi Graham.

— Totuşi, urmă celălalt, nu se poate nega că lumea din cărţile tale mi se potriveşte mai bine. Este cumva mai fascinantă, eliberată de logica tocită, păstrând distanţa faţă

de necesităţile cotidiene. Pe scurt, trebuie să mă întorc şi să-mi reîncep activitatea. Mai ai timp până mâine!

Graham se apucă să fredoneze fals un cântecel vesel.

— Asta-i o nouă ameninţare, de Meister? catadicsi el să întrebe, între două lălăituri.

— Este vechea ameninţare, amplificată. Te voi lipsi de orice rămăşiţă a personalităţii tale. În cele din urmă, opinia publică te va sili să scrii precum, ca să te parafrazez, Idiotul Absolut al lui de Meister. Ai văzut porecla pe care ţi-au dat-o ziarele de azi, bătrâne?

— Da, domnule Ticălos de Meister, dar tu ai citit o notiţă din pagina a zecea a unui ziar? Să ţi-o reproduc *eu:* „Celebrul criminolog face armata. Comisia de recrutare afirmă că va fi mobilizat în curând."

Pentru o clipă, de Meister nu spuse şi nu făcu nimic. Apoi, pe rând, îşi scoase încet monoclul, se aşeză greoi într-un fotoliu, îşi frecă bărbia gânditor şi-şi aprinse o ţigară, după ce o bătuse pe îndelete de dosul palmei. Ochiul antrenat al scriitorului recunoscu fiecare dintre aceste gesturi ca reprezentând o manifestare a tulburării şi nelinişti personajului său.

Niciodată, în cărţile sale, de Meister nu executase toate cele patru gesturi.

— Realmente, nu-mi dau seama de ce a fost nevoie să bagi chestia cu recrutarea în ultima ta carte, vorbi într-un târziu detectivul. Nevoia asta prostească de a fi la zi, dorinţa stupidă de a proceda precum cei din jur reprezintă blestemul romanului poliţist. Un adevărat roman poliţist este atemporal, n-ar trebui să aibă nici o legătură cu evenimentele cotidiene, ar…

— Există o modalitate, începu Graham, prin care se poate scăpa…

— Nu ţi-a trecut prin cap să mă declari inapt pentru serviciul militar…

— Există o modalitate, repetă Graham, prin care se poate scăpa…

— O neglijenţă criminală!

— Fii atent! întoarce-te în cărţi şi o să scapi de front.

— Scrie-le, şi aşa voi face.

— Gândeşte-te ia război!

— Gândeşte-te ia tine!

Doi bărbaţi puternici stăteau faţă în faţă (sau ar fi stat, dacă Graham şi-ar fi abandonat poziţia orizontală) , dar nici unul nu clipea.

Impas!

Tensiunea fu întreruptă de o dulce voce feminină:

— Graham Dorn, pot să te întreb ce faci pe podea? Azi a fost măturată şi nu-mi aduci nici un compliment încercând să faci o treabă mai bună.

— Nu mătur. Dacă te-ai uita mai cu atenţie, ai vedea că adoratul tău logodnic zace sub forma unei morman inert de vânătăi, chinuit de o mulţime de junghiuri.

— Mi-ai distrus măsuţa!

— Mi-am rupt piciorul.

— Şi lampadarul cel mai bun.

— Şi două coaste.

— Şi acvariul.

— Şi mărul lui Adam.

— Şi nu m-ai prezentat prietenului tău.

— Şi vertebra cer… Care prieten?

— Acesta.

— Prieten?! Ha!

O ceaţă se lăsă peste ochii scriitorului. June era mult prea tânără, mult prea fragilă pentru a veni în contact cu faptele dure, brutale, ale vieţii.

— Acesta, murmură el stins, este Reginald de Meister.

Detectivul rupse în două o ţigară, cu un gest încărcat de cea mai adâncă emoţie.

— Ce… ce diferit eşti, în comparaţie cu imaginea pe care mi-o făcusem despre tine! şopti June.

— Cum te aşteptai să arăt? întrebă de Meister cu glas blând, melodios.

— Nu ştiu. Oricum, altfel… din ceea ce auzisem.

— Domnişoară Billings, îmi aminteşti într-un fel de Letitia Reynolds.

— Cred că da. Graham spunea că a plăsmuit-o după mine.

— O plăsmuire jalnică, domnişoară! Cu adevărat jalnică!

Cei doi se apropiaseră scandalos de mult, sorbindu-se din ochi. Graham emise un strigăt ascuţit şi sări în picioare, când memoria îi trase un pumn răutăcios în barbă.

Îşi amintise o frază din *Cazul galoşului înnămolit.* Apoi o alta din *Crimele primulei,* încă una din *Tragedia conacului Hartley,* una din *Moartea vânătorului* şi una din *Scorpionul alb* şi, pentru a rezuma lucrurile, câte una din fiecare carte a sa.

Fraza suna cam aşa:

De Meister deţinea o fascinaţie anume, care le atrăgea în mod irezistibil pe femei.

Iar June era – aşa cum Graham îşi dăduse adesea seama în momentele sale de reverie – o femeie.

Fascinaţia pe care ea o resimţea i se revărsa pur şi simplu pe urechi şi acoperea podeaua cu un strat gros de cincisprezece centimetri.

— June, ieşi din cameră! porunci scriitorul.

— Nici gând!

— Am ceva de discutat cu domnul de Meister, ca între bărbaţi. Te rog să părăseşti încăperea!

— Te rog s-o părăseşti, domnişoară Billings! spuse de Meister.

June avu o ezitare, apoi şopti:

— Bine.

— Stai aşa! strigă Graham. Nu-l lăsa să te manipuleze! îţi cer să rămâi!

Dar tânăra închise uşor uşa pe dinafară.

Cei doi rămaseră faţă în faţă. Fiecare din cele două perechi de ochi indicau un bărbat puternic, gata de luptă. Ieşea în evidenţă oponenţa încăpăţânată, fără moarte; nu exista milă sau compromis. Exact situaţia pe care Graham Dorn o crea în permanenţă în romanele sale, spre deliciul cititorilor săi: doi indivizi hotărâţi înfruntându-se pentru o inimă, pentru mâna unei fete.

— Să cădem la o înţelegere, rostiră ei în acelaşi timp.

— M-ai convins, Reggie! începu Graham. Publicul nostru are nevoie de noi. Mâine voi începe altă carte cu de Meister. Să ne dăm mâna şi să uităm trecutul!

De Meister se zbătea în ghearele sentimentelor.

— Dragul meu, replică el, punându-i o mână pe reverul hainei, m-am convins de adevărul spuselor tale. Nu te pot lăsa să te sacrifici! în tine, există lucruri măreţe ce trebuie aduse în faţa cititorilor. Scrie romanele tale din viaţa aşezărilor miniere! Ele sunt importante, nu eu!

— N-aş putea, bătrâne! Nu după câte ai făcut pentru mine… ţinând cont de ceea ce însemni pentru mine. Mâine pornim din nou la drum!

— Graham, nu te pot lăsa pe tine… pe tine, care eşti tatăl meu spiritual. Crezi că eu nu am sentimente, sentimente *filiale* – spiritual vorbind?

— Dar războiul? Gândeşte-te la război! Membre sfârtecate… sânge… toate lucrurile acelea.

— Trebuie să rămân. Ţara mea are nevoie de mine.

— Dar dacă eu nu voi mai scrie, în cele din urmă tu vei înceta să exişti. Nu pot permite să se întâmple aşa ceva.

— Ah, te temi de asta? – De Meister râse cu o eleganţă indiferentă.

— Lucrurile s-au schimbat între timp. Acum, o mulţime

de oameni cred în realitatea mea, astfel încât existenţa nu-mi poate fi periclitată. Nu mai am grija Ţării de Niciunde.

— Aha! – Graham încleştă dinţii şi şuieră nimicitor: Deci, ăsta ţi-e planul, şarpe! Crezi că nu mi-am dat seama că-ţi curg balele după Jurie?

— Uite ce-i, bătrâne, îl repezi de Meister, nu-ţi pot permite să foloseşti asemenea limbaj referindu-te la o iubire adevărată şi sinceră. O iubesc pe June şi ea mă iubeşte la rândul ei – o ştiu. Iar dacă vrei să fii băţos şi puritan, n-ai decât să-nghiţi nişte nitroglicerină şi să-ţi tragi una cu ciocanul.

— Mai bine o să fac asta cu tine! Diseară, merg acasă şi încep altă istorie cu de Meister. Vei face parte din ea şi va trebui să te întorci în ea – ce părere ai?

— Nici o părere, fiindcă nu poţi scrie altă carte cu de Meister. Sunt prea real acum şi nu mă mai poţi manipula atât de uşor. Ce părere ai *tu?*

Graham avu nevoie de o săptămână ca să ajungă la o părere, iar când se întâmplă asta, gândurile sale erau, în totalitate, surprinzător de murdare.

În realitate, nu reuşea în nici un chip să scrie ceva.

Mai exact, avea idei superbe pentru romane măreţe, drame emoţionale, poeme epice, eseuri sclipitoare… dar nu putea scrie nimic despre Reginald de Meister.

Pur şi simplu, era ca şi cum din maşina de scris se terminaseră R-urile majuscule.

Graham plânse, blestemă, îşi smulse părul din cap şi-şi umplu degetele de briantină. Încercă să producă măcar câteva pagini cu maşina de scris, cu creionul, cu stiloul, cu pixul, apoi trecu la cărbune şi la sânge.

Nu putea scrie.

La uşă, sună cineva şi bărbatul se grăbi să deschidă.

În cameră, intră împleticindu-se MacDunlap şi se prăbuşi direct în braţele autorului.

Graham îl lăsă să cadă peste ghemotoacele de hârtie risipite pe podea.

— Ha! exclamă el cu o demnitate glacială.

— Inima! gemu MacDunlap, căutându-şi pilulele.

— Nu muri aici! îi sugeră Graham politicos. Administratorul nu ne permite să aruncăm carne omenească la gunoi.

— Graham, băiatul meu, începu cu patos editorul, s-a terminat cu ultimatumurile! S-a terminat cu ameninţările! Am venit să apelez la inima ta generoasă. Graham – individul se înecă şi tuşi puţin – eu te iubesc ca pe copilul meu! Mizerabilul ăsta de Meister trebuie să dispară. De dragul meu, scrie altă carte cu el. Graham… o să-ţi spun ceva care să rămână numai între noi. Nevastă-mea este îndrăgostită de el. Îmi spune că eu nu sunt romantic. Tocmai eu…! Poţi înţelege?

— Da! sosi răspunsul tragic. De Meister suceşte minţile tuturor femeilor.

— Cu faţa aia? Cu monoclul ăla?

— Aşa se afirmă în toate cărţile mele.

MacDunlap se încruntă.

— Ah-ha! Iarăşi tu. Tâmpitule! Dacă te-ai fi oprit măcar atât cât să-ţi laşi mintea să ştie ce băteai la maşină…

— Tu ai insistat. Uiţi cât m-ai pisat la cap cu publicul feminin?

Lui Graham nu-i mai păsa de-acum. Femeile! Pufni cu amărăciune. Orice carte de succes le putea da peste cap.

— Mda, publicul feminin! mormăi MacDunlap. Foarte important… Dar, Graham, ce să fac? Nu-i vorba doar de soţia mea. Cincizeci de acţiuni din „MacDunlap, Inc.” sunt pe numele ei. Dacă mă părăseşte, risc să pierd majoritatea. Gândeşte-te, Graham! Catastrofă în lumea editorială!

— Potoleşte-te, bătrâne! – Graham suspină atât de profund încât unghiile de la picioare îi vibrară prin empatie.

– E cazul să te înştiinţez şi pe tine: June, logodnica mea, îl iubeşte pe viermele ăla. Iar el o iubeşte la rândul lui, fiindcă ea este arhetipul Letitiei Reynolds.

— Ce anume este? întrebă MacDunlap nedumerit, suspectând o insultă.

— Nu contează. Viaţa mea e ruinată!

Zicând acestea, tânărul zâmbi cu bravură şi-şi reţinu lacrimile lipsite de bărbăţie, după ce primele două îi picuraseră de pe vârful nasului.

— Bietul meu băiat!

Cei doi îşi strânseră mâinile cu putere.

— Prinşi ca în menghină de acest monstru! zise Graham.

— Încolţiţi ca germanii în Rusia! adăugă MacDunlap.

— Victime ale unui ticălos inuman!

— Exact, aprobă editorul, apoi strânse mâna autorului de parcă ar fi dorit să mulgă o vacă. Trebuie să scrii o carte cu de Meister şi să-l trimiţi înapoi, la dracu', acolo unde-i este locul. N-am dreptate?

— Ai, fireşte… Numai că mai există un mic amănunt…

— Care?

— Nu sunt în stare să mai scriu. Ticălosul a devenit atât de real acum încât *nu mai pot* să-l readuc într-o carte.

MacDunlap înţelese abia acum rostul hârtiilor de pe podea. De disperare, îşi cuprinse capul în palme şi gemu:

— Editura mea! Soţia mea!

— Poţi fugi în lume! îi sugeră Graham.

MacDunlap îşi ridică brusc capul.

— Ce se întâmplă cu *Moarte pe puntea trei,* romanul pe care l-am refuzat acum trei săptămâni?

— Nu se pune la socoteală. Aparţine trecutului. L-a afectat deja.

— Fără să fi fost publicat?

— Bineînţeles. În el am amintit de mobilizarea lui în

armată.

— Îl puteai trimite în nişte locuri şi mai rele.

— MacDunlap! – Graham tresări şi-l prinse pe bărbat de revere. – Ar putea exista posibilitatea de a-l revizui.

Editorul tuşi în spasme şi-şi înăbuşi un mormăit.

— Am putea introduce în carte orice am dori, continuă tânărul.

Editorul se înecă.

— Am putea aranja lucrurile…

Editorul se învineţi la chip.

— Zi ceva! urlă scriitorul, zgâlţâindu-l pe celălalt cu revere cu tot.

MacDunlap se smulse din mâinile sale şi luă o înghiţitură din siropul de tuse. Îşi duse o mână la piept şi se lovi uşor cu palma în dreptul inimii, apoi clătină din cap şi mişcă din sprâncene.

— N-ai decât să fii posac, dacă aşa vrei! ridică din umeri Graham. O s-o revizuiesc şi fără tine.

Zicând acestea, tânărul scoase manuscrisul din sertarul în care-l aruncase şi încercă degetele pe tastele maşinii de scris. Acestea porniră lin, fără să-i înţepenească articulaţiile falangelor. Autorul mări treptat viteza, ajungând la ritmul lui obişnuit. Maşina vibra din nou voioasă sub firicelul de fum.

— Merge! strigă el. Nu pot scrie texte noi, dar le pot revizui pe cele vechi, nepublicate.

MacDunlap privea peste umărul lui, respirând greoi la răstimpuri.

***

— Mai repede! strigă editorul. Mai repede!

— Să depăşim şaizeci de kilometri? clătină din cap Graham. Doamne fereşte! Mai avem cinci minute.

— El va fi acolo?

— E întotdeauna acolo. Săptămâna asta a fost în fiecare seară la ea. (Scuipă pulberea fină în care se transformaseră ultimii milimetri ai incisivilor.) Dar să te ferească Dumnezeu, dacă secretara ta dă greş!

— Băiatul meu, îţi poţi încredinţa viaţa în mâinile secretarei mele!

— Până la ora nouă, trebuie să termine de citit varianta revizuită.

— Dacă nu moare, aşa se va întâmpla.

— La bafta mea, s-ar putea să păţească ceva. O s-o creadă?

— Fiecare cuvinţel. L-a văzut pe de Meister şi *ştie* că există.

Frânele scrâşniră şi sufletul lui Graham se înfioră pentru fiecare moleculă de cauciuc rasă de pe anvelope.

Tânărul urcă treptele în fugă, urmat de MacDunlap.

Sună la sonerie, apoi se repezi în uşă. Aflat imediat înapoia acesteia, de Meister încasă şocul degetului arătător şi numai o mişcare rapidă a capului îl salvă din a deveni un personaj chior.

June se afla alături, tăcută şi stânjenită.

— Reginald de Meister, mârâi Graham pe un ton sinistru, pregăteşte-te să-ţi vezi pieirea cu ochii!

— Măi băiete, încuviinţă MacDunlap, chiar c-o s-o primeşti!

— Pot afla cărui fapt se datorează această declaraţie dramatică, dar neclară? se interesă de Meister. – Detectivul îşi aprinse o ţigară cu un gest elegant şi surâse, adăugând: Aş putea spune chiar confuză.

— Bună, Gramie! rosti June, abia stăpânindu-se să nu izbucnească în plâns.

— Dispari din faţa mea, femeie necredincioasă!

June smiorcăi. Se simţea aidoma unei eroine din

romane, sfârtecată între sentimente contrarii. Evident, în viaţa ei nu se simţise mai bine. De aceea, lăsă lacrimile să i se prelingă pe obraji şi afişă o expresie de suferinţă.

— Pentru a reveni la subiect, spuse plictisit de Meister, despre ce-i vorba?

— Am rescris *Moarte pe puntea trei.*

— Şi?

— În clipa de faţă, urmă Graham, versiunea revizuită se găseşte în mâinile secretarei lui MacDunlap, o fată ce aduce foarte mult cu domnişoara Billings, fosta mea logodnică. Adică, o fată care aspiră la statutul de proastă, dar pe care n-a reuşit deocamdată să-l atingă. Ea va crede fiecare cuvânt din carte.

— Şi?

Vocea lui Graham deveni ameninţătoare.

— Poate o mai ţii minte pe Sancha Rodriguez…

Pentru prima dată, de Meister se cutremură.

— A fost ucisă de Sam Blake, în capitolul şase, exclamă el, reuşind să prindă în ultima clipă ţigara ce-i cădea dintre degete. Mă iubea. Zău aşa, bătrâne, în ce situaţii mă băgai!

— Nici pe jumătate ca aceea în care eşti acum, bătrâne. În varianta revizuită, Sancha Rodriguez *nu* moare.

— Să mor?! răsună un glas ascuţit de femeie. O să-i arăt eu că n-am murit. Unde ai fost *tu* în ultima lună, nemernic cu două feţe?

De data aceasta, de Meister nu reuşi să mai prindă ţigara. Nici măcar nu încercă s-o facă. Recunoscuse apariţia. În ochii unui observator imparţial, n-ar fi fost decât o brunetă zveltă, cu ochi negri scânteietori şi unghii lungi, sclipitoare, însă, pentru de Meister, era Sancha Rodriguez – *adusă la viaţă!*

Secretara lui MacDunlap citise şi crezuse.

— Domnişoară Rodriguez, gâlgâi de Meister melodios, cât mă bucur să te revăd!

— Doamna de Meister pentru tine, trădătorule cu două feţe, mizerabilule, scorpionule veninos! Cine-i femeia asta?

June se retrase cu demnitate înapoia celui mai apropiat scaun.

— *Doamna de* Meister, gemu Reginald şi se întoarse neajutorat spre Graham.

— Ah, ai uitat, nu-i aşa, făţarnicule, javră nemernică! O să-ţi arăt eu ce înseamnă să înşeli o femeie lipsită de apărare! O să te fac tocătură cu propriile-mi unghii.

De Meister păşi iute îndărăt.

— Scumpo…

— Lasă vraja! Ce făceai cu femeia asta?

— Scumpo…

— N-am nevoie de explicaţii! Ce făceai cu femeia asta?

— Scumpo…

— Gura! Ce făceai cu femeia asta?

Reginald de Meister ajunsese înghesuit într-un colţ, în vreme ce doamna de Meister îşi ridica pumnii spre el.

— Răspunde-mi!

De Meister se făcu nevăzut.

Doamna de Meister dispăru imediat după aceea.

June se prăbuşi pe canapea şi începu să plângă de-adevăratelea.

Graham îşi încrucişă braţele şi privi cu severitate în jur.

MacDunlap îşi frecă palmele şi înghiţi o pastilă pentru rinichi.

— N-a fost vina mea, Gramie! începu June. Tu însuţi ai scris în romane că fascina toate femeile, aşa că nu m-am putut împotrivi. În adâncul sufletului, îl uram din răsputeri. Mă crezi, nu-i aşa?

— Nu-mi vine să cred, spuse Graham, aşezându-se lângă ea. Nu-mi vine să cred. Totuşi, poate c-o să te iert.

— Băiete, rosti MacDunlap cu glas tremurat, mi-ai salvat acţiunile! Şi pe soţia mea, sigur că da. Şi nu uita – mi-ai

promis câte o carte cu de Meister în fiecare an.

— Doar una, rânji Graham, în care să-l înnebunească nevastă-sa… După aceea, voi păstra mereu o alta în sertar, pentru orice eventualitate. Iar tu îmi vei publica romanul, nu-i aşa, vechiul meu amic?

— Hă! făcu MacDunlap.

— Nu-i aşa?

— Da, Graham. Sigur că da, Graham. Evident, Graham. Nici o problemă, Graham.

— Atunci, ne poţi părăsi acum. Am de discutat nişte probleme importante cu logodnica mea.

MacDunlap surâse larg şi porni în vârful picioarelor spre uşă.

„Ce ţi-e şi cu dragostea asta”, reflectă el, luând o pilulă pentru ficat şi însoţind-o cu o duşcă din siropul de tuse.

18. FUNDĂTURA

Astounding Science Fiction, martie 1945

În istoria galaxiei, o singură dată a fost descoperită o rasă inteligentă de non-umani...

„Eseuri asupra istoriei” *de Ligurn Vier*

I.

Expeditor: Biroul Provinciilor Exterioare

Destinatar: Loodun Antyok, Administrator Public Şef, A-8

Subiect: Funcţia de Supervizor Civil pe Cefeus 18

Referinţe legislative:

(a) Legea 2515/971 I. G. a Consiliului: „Metodologia de numire în funcţii administrative”.

(b) Decretul Imperial 2374, din 243/975 I. G.

1. Conform referinţei (a), sunteţi numit în funcţia ce face subiectul acestei înştiinţări. Autoritatea respectivei funcţii de Supervizor Civil pe Cefeus 18 se va extinde şi asupra supuşilor non-umani ai împăratului, care trăiesc pe planetă, respectând autonomia precizată în referinţa (b).

2. Îndatoririle funcţiei înglobează supervizarea generală a tuturor problemelor interne ale non-umanilor, coordonarea comitetelor guvernamentale autorizate cu investigarea şi raportarea, precum şi elaborarea de rapoarte bianuale asupra tuturor problemelor non-umanilor.

C. Morily, Sef BiPrEx 12/977 I. G.

Loodun Antyok ascultase cu atenţie, iar acum clătina blând din cap.

— Prietene, aş dori să te ajut, dar ai greşit adresa. Mai bine discută direct cu Biroul.

Tomor Zammo se lăsă pe spate în scaun, îşi frecă apăsat nasul coroiat, reflectă mai atent la ceea ce fusese

gata să replice, după care răspunse încetişor:

— Logic, dar câtuşi de puţin practic! Nu mă pot deplasa pe Trântor în momentul de faţă. fu eşti reprezentantul Biroului pe Cefeus 18. N-ai absolut nici o putere?

— Ei bine, chiar în calitate de Supervizor Civil, trebuie să acţionez în limitele politicii Biroului.

— Perfect! exclamă Zammo. Spune-mi, atunci, care este politica Biroului. Eu sunt şeful unei comisii ştiinţifice aflate direct sub autoritatea imperială şi am, aparent, puteri nelimitate. Cu toate acestea, la fiecare pas sunt oprit de funcţionari care se justifică, precum nişte papagali, cu „politica Biroului”. Care *este* politica Biroului? N-am primit până acum nici o definiţie mai de Doamne-ajută.

Privirea lui Antyok era inexpresivă când îi răspunse:

— După cum văd eu lucrurile – dar trebuie să înţelegi că nu este nimic oficial – politica Biroului constă în tratarea cât mai decentă a non-umanilor.

— Atunci, ce autoritate au ei…

— *Ş-ş-ş!* N-are rost să ridici tonul! Maiestatea Sa Imperială este un umanitarian şi discipol al lui Aurelion. Îţi pot spune între patru ochi că este bine ştiut faptul că împăratul însuşi a sugerat anexarea acestei planete. Poţi face prinsoare că politica Biroului va urma îndeaproape părerile împăratului. De asemenea, este la fel de sigur că eu nu mă pot împotrivi *acestui* curent de opinii.

— Ei bine – şi pleoapele cărnoase ale fiziologului tremurară – dacă adopţi o asemenea atitudine, o să-ţi pierzi postul. Nu, n-o să te reclam pentru a fi schimbat! Nu intenţionez să fac aşa ceva. Postul va dispărea de la sine, fiindcă aici nu se va realiza nimic!

— Chiar aşa? De ce?

Antyok era scund, rozaliu şi dolofan; chipul său cu obraji bucălaţi, care, de obicei, nu reuşea să afişeze altă expresie decât cea de politeţe detaşată şi surâzătoare, devenise

acum grav.

— Spre deosebire de mine, nu eşti de multă vreme pe aici, se strâmbă Zammo. Te deranjează fumul?

Aprinse cu neglijenţă ţigara pe care o ţinea în mână, apoi continuă pe un ton nepăsător:

— Aici nu poate fi vorba de umanitarism. Tratezi non-umanii ca pe nişte oameni… numai că această metodă nu va da rezultate. De fapt, mie nici nu-mi place denumirea „non-umani”. Sunt animale.

— Sunt inteligenţi, şopti Antyok.

— Ei bine, să zicem atunci animale inteligente. Presupun că termenii nu se exclud reciproc. Oricum, inteligenţele străine nu pot convieţui în acelaşi spaţiu.

— Propui să-i ucidem?

— Pe Galaxie, nici vorbă! îşi agită Zammo ţigara. Eu propun să-i privim ca pe nişte obiecte de studiu. Dacă ni se permite, am putea învăţa multe de la aceste animale. Cunoştinţe care, trebuie subliniat, vor fi utilizate în folosul imediat al rasei umane. *Asta* înseamnă umanism. Este vorba despre *binele maselor*; dacă tot zici că te interesează nevolnica sectă a lui Aurelion…

— În mod concret, la ce te referi?

— Să luăm exemplul cel mai evident… Ai auzit, presupun, despre cunoştinţele lor chimice.

— Da, încuviinţă Antyok. Am răsfoit majoritatea rapoartelor asupra non-umanilor publicate în ultimii zece ani. Intenţionez să le studiez în amănunt.

— Hm-m… Bine, ajunge atunci să-ţi spun că terapia lor chimică este extrem de avansată. Eu personal am asistat la vindecarea unei fracturi – adică ceea ce consideră ei fractură – prin înghiţirea unei pilule. Evident, medicamentele lor nu sunt compatibile cu metabolismul uman. Cele mai multe ne-ar ucide instantaneu. Dar dacă am afla cum acţionează ele asupra non-umanilor… asupra

animalelor…

— Da, da. Am înţeles ideea.

— Chiar aşa? De-a dreptul încurajator! Un al doilea aspect este că animalele comunică între ele într-o manieră necunoscută.

— Telepatie!?

***

Gura savantului se strâmbă când acesta mârâi:

— Telepatie! Telepatie! Telepatie! La fel de bine, am putea spune „vrăjitorie”. Nimeni nu cunoaşte nimic despre telepatie, cu excepţia denumirii. Care este mecanismul telepatiei? Ce fenomene fiziologice şi fizice sunt implicate? Mi-ar plăcea să aflu, dar nu pot. Dacă ar fi să mă iau după tine, politica Biroului mi-o interzice.

— Dar… Iartă-mă, totuşi nu înţeleg. Ce anume ţi se interzice să faci? Sunt sigur că administraţia civilă n-a încercat să stopeze cercetarea ştiinţifică a non-umanilor. Desigur, nu pot vorbi în numele predecesorului meu, dar eu…

— Nu a fost vorba de o intervenţie directă. Nu, nu mă refer la aşa ceva. Dar – pe Galaxie! – ne limitează însuşi spiritul general de lucru.

Suntem obligaţi să tratăm cu non-umanii. Acestora li se permite să aibă conducătorul lor şi autonomie internă. Sunt răsfăţaţi şi dispun de ceea ce filozofia lui Aurelion ar numi „drepturi”. Eu nu pot trata cu şeful lor.

— De ce?

— Pentru că refuză să-mi dea mână liberă. Refuză să aprobe experimente asupra unui subiect, fără acceptul acestuia. Cei doi-trei voluntari pe care-i obţinem nu sunt prea inteligenţi. Este o situaţie imposibilă.

Antyok se mulţumi să ridice neajutorat din umeri.

—în plus, continuă Zammo, este, în mod limpede, imposibil să aflăm ceva valoros în privinţa creierului, fiziologiei şi biochimiei acestor animale, fără disecţii, experimente dietetice şi medicaţie. Cercetarea ştiinţifică este o activitate dură. Umanitatea nu-şi prea găseşte locul în ea.

— Trebuie să fie chiar atât de dură? întrebă Antyok, ciocănindu-şi întrebător bărbia cu un deget. Non-umanii aceştia sunt creaturi inofensive. În nici un caz, disecţia… Poate dacă i-ai aborda puţin diferit… Mie mi se pare că-i ofensezi. Atitudinea ta poate fi excesiv de dominatoare.

— Dominatoare?! Nu fac parte din familia psihologilor ălora sociali plângăcioşi, care sunt la modă acum. Nu cred că poţi rezolva o problemă ce necesită disecţia abordând-o cu ceea ce se numeşte „atitudinea personală cuvenită”.

— Îmi pare rău că gândeşti aşa. Pregătirea sociopsihologică este obligatorie pentru toţi administratorii care au depăşit gradul A-4.

Zammo îşi scoase din gură ţigara, al cărei capăt îl mestecase şi, după un interval care se dorise dispreţuitor, o înfipse la loc.

—Atunci, ar fi bine să-ţi foloseşti tehnicile asupra membrilor Biroului. Să ştii că *şi eu* am prieteni la curtea imperială. Desigur, *nu pot* să le prezint în mod direct situaţia. Politica fundamentală nu cade în sarcina mea – astfel de lucruri nu pot fi iniţiate decât de Birou. Am putea însă încerca o abordare indirectă, surâse el. Strategică.

— Cum anume?

Antyok ridică un deget şi-şi coborî lent cealaltă mână pe şirurile de volume legate în coperţi cenuşii de lângă scaunul său.

— Eu am citit majoritatea rapoartelor ăstora. Sunt plictisitoare, totuşi conţin *anumite* lucruri. De pildă, când s-a născut ultimul copil non-uman pe Cefeus 18?

— Nu ştiu, recunoscu Zammo, după ce se gândi puţin. De fapt, nici nu-mi pasă.

— Dar îi pasă Biroului. În cei doi ani de la stabilirea coloniei pe Cefeus 18, nu s-a născut *nici un* copil non-uman. Cunoşti motivul?

— Factorii posibili sunt prea mulţi… Problema trebuie studiată.

— Perfect! Redactează-mi atunci un raport…

— Alt raport?! Am scris douăzeci.

— Mai scrie unul. Subliniază problemele nerezolvate. Menţionează faptul că trebuie schimbate metodele. Pune accentul asupra problemei natalităţii. Biroul nu va îndrăzni să ignore aşa ceva. Dacă non-umanii dispar, cineva va trebui să dea socoteală împăratului. Înţelegi…

Zammo îl fixă cu ochi întunecaţi.

— Asta va înclina balanţa în favoarea mea?

— Lucrez de douăzeci şi şapte de ani pentru Birou. Îi cunosc metodele.

— O să mă mai gândesc.

Fiziologul se sculă şi ieşi din birou, trântind uşa în urma lui.

Ceva mai târziu, avea să-i spună unui coleg: „în primul rând, este un birocrat. Nu vrea să abandoneze hârţogăria şi n-o să rişte. De unul singur nu va încerca nimic, dar poate că, totuşi, vom reuşi să-l manipulăm”.

Expeditor: Administraţia Cefeus 18

Destinatar: BiPrEx

Subiect: Proiectul Provincii Exterioare nr. 2563, partea II – Coordonarea cercetărilor ştiinţifice asupra non-umanilor de pe Cefeus 18

Referinţe:

(a) Adresa BiPrEx Cep-N-CM/jg, 100132, din 302/975 I. G.

(b) Adresa Adm-Cef 18 AA-LA/mn, din 140/977 I. G.

Anexă:

(1) Raportul col. şt. 10, Divizia Fizică & Biochimică: „Caracteristici fiziologice ale non-umanilor de pe Cefeus 18, partea XI”, din 172/977 I. G.

1. Anexa (1) este inclusă pentru informarea BiPrEx. Secţiunea XII, paragrafele l-16, se referă la posibile modificări ale actualei politici a BiPrEx faţă de non-umani, în scopul facilitării cercetărilor fizice şi chimice, care în prezent se desfăşoară autorizate de referinţa (a).

2. Se atrage atenţia BiPrEx că referinţa (b) a pus deja în discuţie o serie de posibile modificări ale metodelor de cercetare. Opinia Adm-Cef 18 este că modificările sunt deocamdată premature. S-a sugerat, totuşi, că problema natalităţii non-umanilor poate constitui tema unui proiect BiPrEx, atribuit Adm-Cef 18, apreciindu-se importanţa acordată de col. şt. 10 subiectului, v. secţiunea V din anexa (1).

L. Antyok, S. vizor, Adm-Cef 18 174/977 I. G.

Expeditor: BiPrEx

Destinatar: Adm-Cef 18

Subiect: Proiectul Provincii Exterioare nr. 2563, Coordonarea cercetărilor ştiinţifice asupra non-umanilor de pe Cefeus 18

Referinţe:

(a) Adresa Adm-Cef 18 AA-LA/mn, din 174/977 I. G.

1. Răspunzând la sugestia conţinută în paragraful 2 al referinţei (a), se consideră că problema natalităţii non-umanilor nu face parte din sfera de preocupări a Adm-Cef 18. Ţinând seama că col. şt. 10 a considerat că amintita sterilitate se poate datora unei deficienţe chimice din alimentaţie, toate cercetările din domeniu vor fi conduse de respectivul colectiv.

2. Procedurile de investigare ale colectivelor ştiinţifice vor continua conform actualelor directive. Nu se prevăd

modificări ale politicii de cercetare.

C. Morily, Sef BiPrEx 186/977 I. G.

II.

Reporterul era uscăţiv şi avea articulaţiile foarte mobile, ceea ce-l făcea să pară înalt şi grav. Se numea Gustiv Bannerd, iar reputaţia sa era însoţită de abilitate – două însuşiri care nu se împacă întotdeauna, în ciuda unor principii de moralitate elementară.

Antyok îl privi bănuitor şi rosti:

— N-are rost să afirm că nu ai dreptate – raportul colectivului ştiinţific era confidenţial. Nu înţeleg cum…

— A răsuflat, rosti Bannerd indiferent. Totul răsuflă.

În mod vădit, Antyok era surprins. Chipul său rozaliu se încruntă uşor.

— Atunci va trebui să astup eu găurile. Nu pot intra în detalii. Aluziile la plângerile colectivului 10 trebuie să înceteze. Înţelegi asta, da?

— Nu. Este o situaţie deosebită şi, conform directivelor imperiale, am anumite drepturi. Consider că Imperiul trebuie să afle ce se petrece.

— Nu se petrece nimic! Afirmaţiile tale sunt eronate. Biroul nu-şi va modifica politica. Ţi-am arătat corespondenţa.

— Crezi că vei reuşi să-i ţii piept lui Zammo când îşi va intensifica presiunea? întrebă reporterul amuzat.

— Da… dacă voi considera că n-are dreptate.

— *Dacă!* Antyok, continuă Bannerd pe un ton pătimaş, aici există ceva important. Ceva mult mai important decât bănuieşte guvernul, iar ei îl distrug. Tratează fiinţele acestea ca pe nişte animale.

— Zău aşa…, începu supervizorul, pe un ton moale.

— Nu mai spune nici un cuvânt despre Cefeus 18! Este o grădină. zoologică în care savanţii tăi nemiloşi împung bietele creaturi cu beţe, printre gratii. Le azvârliţi bucăţi de

carne, dar îi ţineţi în cuşti. Cunosc realitatea! De doi ani scriu despre ei. Aproape că am trăit alături de ei.

— Zammo spune…

— Zammo! şuieră dispreţuitor reporterul.

— Zammo spune, insistă Antyok cu o fermitate ce trăda îngrijorarea, că îi tratăm la fel ca pe oameni.

Pomeţii lungi ai celuilalt se încordaseră.

— În felul lui, Zammo însuşi aduce cu un animal. El adulează ştiinţa. Ne putem lipsi de asemenea indivizi. Ai citit operele lui Aurelion?

— M-m-m, da. Am înţeles că împăratul…

— Împăratul manifestă o simpatie faţă de noi. Asta-i bine… mult mai bine, în comparaţie cu persecuţiile domniei anterioare.

— Tot nu-nţeleg unde vrei să ajungi?

— Alienii aceştia ne pot învăţa multe. Pricepi? Nu-i vorba de ceea ce vrea să examineze Zammo şi colectivul lui. Nu-i vorba de chimie ori de telepatie, ci de un mod de viaţă, de un mod de gândire. Alienii nu cunosc crima şi inadaptarea. Ce eforturi s-au întreprins pentru a le studia filozofia? Sau pentru a-i privi în ansamblul ingineriei sociale?

Antyok căzu pe gânduri şi faţa lui dolofană se destinse.

— Pare o abordare interesantă. Cred că psihologii…

— Nici vorbă! Cei mai mulţi sunt nişte impostori. Psihologii identifică problemele, dar soluţiile lor sunt superficiale. Avem nevoie de discipoli ai lui Aurelion. Experţi în Filozofie…

— Totuşi, nu putem transforma Cefeus 18 în… într-un studiu metafizic.

— De ce nu? S-ar putea realiza foarte simplu.

— Cum?

— Renunţă la aiureala cu testele de laborator. Permite-le alienilor să-şi alcătuiască o societate autonomă. Oferă-le

o independenţă reală şi favorizează schimbul de idei filozofice…

— Aşa ceva nu se poate realiza într-o singură zi! replică nervos Antyok.

— Dar se poate începe.

— Ei bine, oftă administratorul, nu te pot opri să încerci. (Deveni mai încrezător.) Dacă însă vei publica raportul colectivului 10 şi-l vei ataca pe considerente umanitariste, îţi vei face singur rău. Savanţii sunt puternici.

— Ca şi noi, Filozofii.

— De acord, totuşi există o cale simplă. Nu trebuie să baţi câmpii. Pur şi simplu, atrage atenţia asupra faptului că respectivul colectiv ştiinţific nu-şi rezolvă problemele. Fă-o într-o manieră lipsită de patimă, lăsându-i pe cititori să deducă singuri punctul tău de vedere. Ocupă-te, de pildă, de problema natalităţii. *Acolo* poţi insista. Peste o generaţie, non-umanii pot dispărea, indiferent ce ar face ştiinţa. Sugerează că ar fi necesară o abordare mai filozofică. Sau ia alt detaliu evident. Foloseşte-ţi inteligenţa, da?

Zicând acestea, Antyok se ridică din scaun, surâzând mulţumit.

— Dar – pentru numele Galaxiei! – nu fi belicos! adăugă el.

— S-ar putea să ai dreptate, murmură Bannerd.

Ulterior, reporterul scrise într-un mesaj adresat unui prieten: „în nici un caz nu este un individ cerebral. Pare confuz şi nu are o direcţie precisă în viaţă. Cu siguranţă, este complet incompetent pentru postul lui. Totuşi nu-i încăpăţânat, acceptă compromisuri pentru evitarea dificultăţilor şi preferă să cedeze, în loc să rişte o poziţie fermă. În această privinţă, s-ar putea dovedi util. Al tău, întru Aurelion.”

Expeditor: Adm-Cef 18

Destinatar: BiPrEx

Subiect: Articolele despre rata natalităţii non-umanilor de pe Cefeus 18

Referinţe:

(a) Adresa Adm-Cef 18 AA-LA/mn, nr. 174/977 I. G.

(b) Decretul Imperial 2374, din 243/ 975 I. G.

Anexe:

(1) Articolul lui G. Bannerd de pe Cefeus 18, din 201/977 I. G.

(2) Articolul lui G. Bannerd de pe Cefeus 18, din 203/977 I. G.

1. Sterilitatea non-umanilor de pe Cefeus 18, raportată BiPrEx în referinţa (a), a devenit subiectul reportajelor din presa galactică. Articolele respective sunt anexate pentru informarea BiPrEx. Deşi se bazează pe materiale considerate confidenţiale, reporterul respectiv îşi menţine dreptul la exprimarea liberă conform referinţei (b).

2. În lumina inevitabilei publicităţi şi a receptării greşite din partea marelui public, se solicită ca BiPrEx să elaboreze un plan corespunzător, menit a rezolva problema sterilităţii non-umanilor.

L. Antyok, S. vizor, Adm-Cef 18 209/977 I. G.

Expeditor: BiPrEx

Destinatar: Adm-Cef 18

Subiect: Investigarea ratei natalităţii non-umanilor de pe Cefeus 18

Referinţe:

(a) Adresa Adm-Cef 18 AA-LA/mn, din 209/977 i. G.

(b) Adresa Adm-Cef 18 AA-LA/mn, din 174/977 i. G.

1. Se propune investigarea cauzelor şi mijloacelor de stopare a fenomenului de scădere a natalităţii menţionat în referinţele (a) şi (b). Ca atare, se declanşează proiectul „Investigarea ratei natalităţii non-umanilor de pe Cefeus 18”, care, în lumina importanţei cruciale a subiectului,

capătă prioritatea AA.

2. Numărul atribuit proiectului este 2910 şi toate cheltuielile aferente vor fi facturate în contul nr. 18/78.

C. Morily, Sef BiPrEx 223/977 I. G.

III.

Dacă în laboratoarele Staţiei Experimentale a colectivului 10, Zammo nu manifesta îmbufnarea anterioară, asta nu însemna că ar fi fost mai prietenos. Antyok stătea singur în faţa ferestrei de observaţie a principalului laborator.

Respectivul laborator era o curte imensă în care se reproduceau condiţiile naturale de pe Cefeus 18, spre disperarea experimentatorilor şi mulţumirea subiecţilor. Pe nisipul încins şi prin aerul uscat şi bogat în oxigen sclipeau razele arzătoare ale soarelui alb şi fierbinte. Sub dogoarea lor, non-umani cărămizii, având constituţii vânoase şi piei zbârcite, stăteau ghemuiţi pe vine, singuri, ori câte doi.

Zammo ieşi din laborator şi se opri lângă robinet, începând să bea apă cu lăcomie. Într-un târziu, îşi ridică ochii; sudoarea îi lucea pe buza superioară.

— Vrei să intri?

— Nu, mulţumesc! scutură din cap cu fermitate administratorul. Care-i temperatura?

— Aproape cincizeci de grade la umbră, iar ei se plâng că-i răcoare. Acum este ora de băut. Vrei să-i vezi adăpându-se?

Un jet de apă se înălţă din fântâna din centrul curţii, iar micuţii băştinaşi se sculară, clătinându-se, şi porniră să ţopăie spre el, într-un fel de alergare stranie, legănată. Se înghesuiră în jurul jetului. Pe neaşteptate, feţele lor se desfigurară în zona centrală, ca urmare a extensiei unor trompe cărnoase, lungi şi flexibile, care atinseră apa şi se retraseră şiroind.

Continuară să se adape în acest fel vreme de multe

minute. Trupurile li se dilatară şi zbârciturile dispărură. Se îndepărtară apoi încet, cu tuburile pentru băut mişcându-se mai departe înainte şi înapoi; în cele din urmă, acestea se retraseră, formând un soi de materie trandafirie, pulsatoare, situată deasupra gurii late, lipsite de buze. Rotofeie şi sătule, fiinţele se culcară la umbră, în grupuri.

— Animale! pufni Zammo dispreţuitor.

— Cât de des beau? se interesă Antyok.

— De câte ori doresc. Pot rezista şi o săptămână fără apă. Noi îi adăpăm zilnic. Depozitează apa sub piele. Mănâncă seara. Sunt vegetarieni, după cum ştii.

— Îmi place să mai obţin informaţiile şi în mod direct, surâse Antyok. Nu pot citi toate rapoartele.

— Mda? Care-s noutăţile? Ce mai zic „fetiţele” de pe Trântor?

— Din păcate, Biroul nu doreşte să se implice. Pentru că împăratul îi priveşte favorabil pe aurelionişti, umanitarismul e la ordinea zilei. Ştii bine, de altfel.

Administratorul făcu o pauză, muşcându-şi nesigur buza inferioară, după care continuă:

— Acum a apărut şi problema ratei natalităţii. A fost trecută în custodia Administraţiei, ai aflat poate… cu prioritate A dublu.

Zammo bolborosi ceva incoerent.

— Poate nu-ţi dai seama, urmă Antyok, dar proiectul a devenit prioritar, orice alte proiecte referitoare la Cefeus 18 trecând pe planul al doilea.

Apoi, se întoarse către fereastra de observaţie şi rosti gânditor:

— Crezi că fiinţele astea ar putea fi nefericite?

— Nefericite?! veni răspunsul ca o explozie.

— Mă rog, se corectă repede Antyok, să zicem neadaptate… înţelegi ce vreau să spun? Este greu să reproduci ambientul unei rase despre care ştii atât de

puţine lucruri.

— Auzi… tu ai văzut vreodată planeta de pe care le-am adus?

— Am citit rapoartele…

— Rapoarte! pufni dispreţuitor Zammo. Eu am *văzut-o.* Poate că ceea ce zăreşti pe geam ţi se pare un deşert, dar pentru nenorociţii ăştia este un paradis acvatic. Au toată mâncarea şi apa sub nas. Au la dispoziţie o lume întreagă, cu vegetaţie şi cursuri de apă, nu un bolovan de siliciu şi granit, unde lichenii se cultivau în peşteri şi apa trebuia evaporată din ghips. În zece ani, ar fi murit cu toţii… iar noi i-am salvat. Nefericiţi? Br-r-r, în cazul ăsta n-au nici măcar decenţa animalelor.

— Da… poate… Eu am însă altă idee.

— O idee? Ce fel de idee?

Zammo se întinse după una din ţigările sale.

— Ceva care s-ar putea să-ţi fie de folos. De ce nu studiezi fiinţele astea într-un mod mai creator? Lasă-le să-şi întrebuinţeze iniţiativa. La urma urmelor, posedă o ştiinţă foarte evoluată. Rapoartele voastre se referă mereu la ea. Dă-le probleme pe care să le rezolve.

— Ce fel de probleme?

— Păi… păi… Antyok îşi desfăcu braţele neajutorat. Orice crezi că ar fi util. De pildă, navele spaţiale. Bagă-i într-o cabină de comandă şi studiază-le reacţiile.

— De ce?

— Pentru că reacţiile minţilor lor faţă de unelte şi aparate specifice oamenilor te pot învăţa multe. În plus, mi se pare că ar reprezenta o recompensă mult mai eficientă decât orice ai încercat până acum. Vei căpăta mai mulţi voluntari, dacă ei vor ajunge la concluzia că fac ceva interesant.

— A vorbit psihologul din tine. Mda… Probabil că sună mai atrăgător decât va fi în realitate. O să mă gândesc…

Oricum, cine mi-ar acorda permisiunea de a-i lăsa să zburde în interiorul unor nave spaţiale? *Eu* nu am aşa ceva la dispoziţie şi dacă aş încerca să obţin una pe căi oficiale ar dura mai mult decât merită.

Antyok căzu pe gânduri şi fruntea i se încreţi uşor.

— Nu trebuie să fie *chiar* nave spaţiale. Deşi… Dacă ai scrie alt raport şi ai sugera ideea asta tu însuţi – în termeni expliciţi, pricepi? – poate aş reuşi s-o strecor cumva în proiectul meu despre natalitate. Ştii bine că o prioritate A dublu îţi poate aduce, practic, orice doreşti, fără să se pună întrebări.

Interesul lui Zammo părea cu totul aproximativ.

— Mda, poate… Am demarat însă nişte teste metabolice fundamentale şi s-a făcut cam târziu. O să mă mai gândesc. Există, desigur, nişte avantaje.

Expeditor: Adm-Cef 18

Destinatar: BiPrEx

Subiect: Proiect Provincii Exterioare nr. 2910, partea I – Investigarea ratei natalităţii non-umanilor de pe Cefeus 18

Referinţe:

(a) Adresa BiPrEx Ceph-N-CM/car, nr. 115097, din 223/977 I. G.

Anexă:

(1) Raportul col. st. 10, Divizia Fizică & Biochimică, partea XV, din 220/977 I. G.

1. Anexa (1) este alăturată pentru informarea BiPrEx.

2. Atragem atenţia asupra Secţiunii V, paragraful 3 al anexei (1), în care se solicită col. şt. 10 atribuirea unei nave spaţiale pentru cercetările autorizate de BiPrEx. Adm-Cef 18 consideră că respectivele cercetări pot fi utile pentru desfăşurarea proiectului subiect autorizat de referinţa (a). În lumina priorităţii AA conferite de BiPrEx proiectului subiect, propunem analiza urgentă a solicitării col. şt. 10.

L. Antyok, S. vizor, Adm-Cef 18 240/977 I. G.

Expeditor: BiPrEx

Destinatar: Adm-Cef 18

Subiect: Proiect Provincii Exterioare nr. 2910, partea I – Investigarea ratei natalităţii non-umanilor de pe Cefeus 18

Referinţe:

(a) Adresa Adm-Cef 18 AA-LA/mn, din 240/977 I. G.

1. Nava-şcoală *AN – R – 2055* este pusă la dispoziţia Adm-Cef 18, pentru a fi utilizată în cercetările asupra non-umanilor de pe Cefeus 18, conform proiectului subiect şi altor proiecte autorizate de BiPrEx, conform cererii din Anexa (1) la referinţa (a).

2. Se solicită urgentarea lucrului la proiectul subiect prin toate mijloacele posibile.

C. Morily, Sef BiPrEx 251/977 I. G.

IV.

Creatura micuţă şi cărămizie se simţea probabil mult mai stânjenită. decât o sugera atitudinea ei. Se găsea la o temperatură ce-i făcea pe oamenii din jur să transpire din abundenţă, deşi cămăşile le erau complet descheiate. Avea un glăscior subţire şi pronunţa cuvintele cu atenţie:

— Umiditatea mi se pare ridicată, totuşi suportabilă la o temperatură atât de joasă.

Antyok zâmbi.

— A fost amabil din partea dumneavoastră să veniţi. Plănuisem să vă vizitez, dar în atmosfera de acolo…

— Nu contează. Aţi făcut pentru noi mai mult decât am fi fost capabili să realizăm noi înşine vreodată. Mulţumirea o răsplătesc, în mod imperfect, suportând un disconfort minor.

Limbajul folosit părea indirect, ca şi cum şi-ar fi abordat gândurile pieziş sau ca şi cum ar fi reprezentat o impoliteţe să procedeze într-o manieră mai deschisă.

Aşezat picior peste picior într-un ungher ai odăii, Bannerd se scărpină în cap şi spuse:

— Vă deranjează dacă înregistrez convorbirea?

Non-umanul îl privi scurt pe reporter.

— Nu am nici o obiecţie de formulat.

—Aceasta nu este o întâlnire pur socială, domnule, continuă Antyok să se scuze. Pentru aşa ceva nu v-aş fi supus unui asemenea disconfort. Este vorba de unele întrebări importante, iar dumneavoastră sunteţi liderul grupului.

Alienul încuviinţă din cap.

— Sunt satisfăcut că scopurile anunţate sunt pozitive. Vă rog, continuaţi!

Administratorul aproape că nu-şi găsea locul, căutând să-şi transpună gândurile în cuvinte.

— Subiectul, începu el, este delicat şi nu l-aş fi adus în discuţie dacă n-ar fi fost copleşitoarea importanţă a… î-î-î… întrebării. Vorbesc în calitate de purtător de cuvânt al guvernului meu…

— Poporul meu consideră că guvernul vostru este unul bun.

— Da, desigur, este alcătuit din oameni buni. Tocmai de aceea, pe ei îi îngrijorează faptul că poporul dumneavoastră nu se înmulţeşte.

Antyok făcu o pauză şi aşteptă, temându-se de o reacţie violentă, dar aceasta nu sosi. Chipul alienului era nemişcat, exceptând o uşoară tremurătură a zonei ce adăpostea tubul pentru băut, acum retras.

— Am ezitat să ne referim la această problemă, continuă administratorul, datorită faptului că ea este extrem de personală. Obiectivul primordial al guvernului meu este neamestecul în treburile interne ale altora – prin urmare, ne-am străduit să investigăm chestiunea în mod discret şi fără a vă deranja. Sincer vorbind…

— Aţi dat greş? termină fraza pentru el alienul.

— Da. Cel puţin, n-am descoperit o cauză concretă

pentru care n-am putut reproduce cu exactitate mediul de pe planeta voastră – exceptând, desigur, modificările necesare pentru îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă. Evident, specialiştii noştri au ajuns la concluzia că ar fi vorba de nişte erori de ordin chimic. De aceea vă solicit ajutorul voluntar în această privinţă. Sunteţi mult mai avansaţi în studiul propriei biochimii. Dacă nu doriţi, sau…

— Nu, nu, pot fi de ajutor!

Alienul părea de-a dreptul încântat. Pieile ce atârnau pe flancurile netede ale craniului său spân se zbârciră, marcând reacţia faţă de o emoţie necunoscută.

— Nici unul dintre noi nu şi-a închipuit că ar fi o problemă ce v-ar putea afecta. O asemenea atitudine constituie o altă dovadă a bunătăţii voastre, a grijii pe care ne-o purtaţi. Considerăm că această planetă este plăcută, un paradis prin comparaţie cu vechiul cămin. Nu ducem lipsă de nimic. Condiţiile în care trăim acum se regăsesc doar în legendele noastre despre Vârsta de Aur.

— Ei bine…

— Există însă un aspect pe care este posibil să nu-l înţelegeţi. Nu ne putem aştepta ca inteligenţe diferite să gândească similar.

— Mă voi strădui să înţeleg.

Glasul alienului susura melodios, iar tonul său fluid părea şi mai pronunţat.

— Pe planeta noastră, noi muream, dar ne luptam. Ştiinţa pe care o dezvoltaserăm de-a lungul unei istorii mai lungi ca a voastre pierdea teren, dar nu fusese încă înfrântă. Poate asta se întâmpla fiindcă ştiinţa noastră era fundamental biologică, iar nu fizică, precum a voastră. Voi aţi descoperit noi forme de energie şi aţi ajuns la stele. Noi am descoperit noi adevăruri ale psihologiei şi psihiatriei şi am dezvoltat o societate lipsită de boli şi crime. Nu are rost să ne întrebăm care din cele două abordări a fost mai

lăudabilă, dar în privinţa succesului final nu poate exista umbră de îndoială. Pe planeta noastră muribundă, lipsită de mijloace şi surse energetice, ştiinţa biologică nu reuşea decât să ne uşureze moartea. Cu toate acestea, am luptat. Timp de multe secole, am înaintat târâş-grăpiş spre fundamentele energiei nucleare şi, treptat, am zărit scânteia speranţei de a putea depăşi limitele suprafeţei planetare, ajungând la stele. În sistemul nostru, nu existau alte planete care să ne slujească drept trepte intermediare. Până la cea mai apropiată stea erau douăzeci de ani-lumină. Nu credeam că ar putea exista alte sisteme planetare… Toate formele de viaţă posedă însă ceva care] e îndeamnă în permanenţă să continue, chiar dacă este zadarnic. În ultimele zile, rămăseserăm doar cinci mii. Numai cinci mii… Iar prima noastră navă era gata. Un prototip… Probabil că ar fi însemnat un eşec. Dispuneam, totuşi, de principiile corect formulate ale propulsiei şi navigaţiei.

Se lăsă o tăcere prelungă. Ochişorii negri ai alienului părură a se pierde în amintiri.

— Apoi am apărut noi, interveni ziaristul, din colţul său.

— Exact. Totul s-a modificat. Am putut solicita energie. Am căpătat o nouă lume, confortabilă, chiar ideală, fără ca măcar s-o fi cerut. Dacă problemele sociale le rezolvaserăm de multă vreme, acelea mai dificile, ale mediului, ne-au fost în mod neaşteptat soluţionate, la fel de complet.

— Şi? insistă Antyok.

— Şi… cumva, n-a fost bine. Vreme de secole, strămoşii noştri tinseseră către stele, iar acum se dovedea că stelele aparţineau altora. Noi luptaserăm pentru viaţă, şi aceasta devenise un cadou înmânat de alţii. Nu mai există un motiv pentru a continua lupta. Nu am mai putea obţine nimic. Întregul univers aparţine rasei voastre.

— Planeta aceasta este a voastră, rosti cu blândeţe

Antyok.

— În mod indirect. Este un cadou. Nu reprezintă dreptul nostru.

— După părerea mea, l-aţi câştigat pe merit.

Alienul îl privi scrutător, apoi rosti cu glas obosit:

— Sunteţi bine intenţionaţi, dar mă tem că nu înţelegeţi. Exceptând planeta primită cadou, noi nu mai avem unde să mergem. Ne găsim într-o fundătură. Funcţia vieţii este lupta, iar aceasta ne-a fost luată. Viaţa nu ne mai poate interesa. În mod deliberat, nu avem urmaşi. Este modalitatea aleasă de a dispărea din calea voastră.

***

În vreme ce asculta vorbele oaspetelui său, Antyok deşurubase fluoroglobul de lângă fereastră şi începuse să se joace cu el, învârtindu-l pe postamentul său. Suprafaţa multicoloră reflecta lumina pe când se rotea, iar sfera cu diametrul de un metru plutea graţios în aer.

— Asta este unica soluţie? întrebă el într-un târziu. Sinuciderea?

— Am putea continua, şopti alienul, dar unde în Galaxie ar mai fi loc şi pentru noi? Toată vă aparţine.

— Dacă aţi dori independenţa, n-ar exista pentru voi un loc mai apropiat decât Norii lui Magellan. Acolo…

— Iar voi nu ne-aţi lăsa să plecăm. Ştiu, însă, că nu ne doriţi decât binele.

— Numai binele… totuşi, nu vă putem lăsa.

— Este o bunătate greşit aplicată.

— Posibil, dar nu vă puteţi modifica opinia? Aveţi la dispoziţie o planetă…

— Problema depăşeşte sfera explicaţiilor complete. Mintea voastră este diferită. Nu ne putem schimba decizia. Cred, domnule administrator, că v-aţi gândit la toate astea

mai înainte. Conceptul de fundătură în care ne găsim prinşi nu este nou pentru dumneavoastră.

Antyok îşi ridică privirea, surprins, şi opri rotaţia globului.

— Îmi puteţi citi gândurile?

— A fost doar o ipoteză. Cred că una destul de bună.

— Da... dar *puteţi* citi gândurile? Vreau să zic, gândurile oamenilor, în general... Este o chestiune interesantă. Savanţii afirmă că nu puteţi aşa ceva, însă uneori mă întreb dacă nu cumva, pur şi simplu, nu doriţi s-o faceţi. M-aţi putea lămuri? Poate că vă reţin cam mult...

— Nu... nu... (Micuţul alien se strânse mai mult în mantia sa şi, pentru câteva clipe, îşi afundă faţa în pernuţa gulerului, încălzită electric.) Vorbiţi de citirea gândurilor. Nu este câtuşi de puţin cazul, dar nici nu vă pot explica fenomenul.

Antyok murmură un vechi proverb:

— Văzul nu poate fi explicat unui orb din naştere! murmură Antyok un vechi proverb.

— Da, cam aşa ceva. Simţul pe care, în mod eronat, dumneavoastră îl numiţi „citirea gândurilor" nu se poate aplica în cazul nostru. Nu pentru că n-am fi în stare să receptăm senzaţiile cuvenite, ci fiindcă voi nu le transmiteţi, iar noi nu vă putem explica felul în care ar trebui s-o faceţi.

— Hm-m-m...

— Desigur, există situaţii în care dumneavoastră manifestaţi o stare de mare concentrare sau de tensiune emoţională, iar atunci unii dintre noi, care au simţul acesta mai dezvoltat – mai ascuţit, ca să spun aşa – detectează ceva în mod vag. Este însă un fenomen nesigur şi uneori eu însumi m-am întrebat...

Antyok începu din nou să rotească fluoroglobul. Faţa lui rozalie trăda faptul că era adâncit în gânduri, iar ochii îi

rămăseseră fixaţi asupra alienului. Bannerd îşi dezmorţi degetele mâinilor şi reciti însemnările pe care le făcuse.

Fluoroglobul continua să se rotească şi, treptat, alienul se arătă tot mai încordat, iar ochii îi erau atraşi de sclipirile multicolore de pe suprafaţa fragilă a obiectului.

— Ce este acesta? întrebă el.

Antyok tresări şi trăsăturile i se destinseră într-un surâs.

—Asta? O jucărioară la modă acum vreo trei ani, ceea ce înseamnă că acum este o vechitură desuetă. Un obiect inutil, dar drăguţ. Bannerd, poţi comuta ferestrele pe opacitate?

***

Se auzi pocnetul slab al unui buton şi ferestrele se transformară în zone de întuneric, în vreme ce, în mijlocul încăperii, fluoroglobul deveni brusc centrul unei radiaţii trandafirii, din care păreau că se desprind jeturi difuze. Antyok, o siluetă stacojie, într-o odaie stacojie, îl aşeză pe masă şi-l roti cu o mână din care picurau raze roşii. În timp ce sfera se învârtea, culorile se modificau cu viteză tot mai mare, contopindu-se şi despărţindu-se în contraste tot mai puternice.

— Suprafaţa globului, vorbi Antyok în atmosfera stranie de curcubeu topit, este dintr-un material cu fluorescenţă variabilă. E aproape lipsit de greutate, extrem de fragil, dar astfel echilibrat giroscopic încât rareori cade, dacă eşti cât de cât atent. Un obiect drăguţ, nu credeţi?

— Extrem de frumos! răsună de undeva glasul alienului.

— Dar învechit. Moda lui a trecut de mult.

— Foarte frumos! repetă alienul.

Bannerd dezopaciză ferestrele şi culorile păliră.

—Aşa ceva ar plăcea poporului meu, rosti alienul în vreme ce privea fascinat globul.

— Este vremea să plecaţi! rosti administratorul, sculându-se în picioare. Atmosfera noastră poate induce efecte neplăcute dacă întârziaţi prea mult. Vă mulţumesc din suflet pentru amabilitate.

— Eu vă mulţumesc din suflet pentru amabilitate.

— Apropo, urmă Antyok, mulţi dintre confraţii dumneavoastră au acceptat propunerea de a studia navele noastre spaţiale. Sper că înţelegeţi că am intenţionat să vă studiem reacţiile faţă de tehnologia noastră. Ştiu că este în conformitate cu eticheta voastră.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze. Eu însumi deţin acum cunoştinţele unui pilot uman. A fost extrem de interesant. Ne-am amintit de propriile noastre eforturi… şi de faptul că porniserăm pe un drum corect.

După plecarea alienului, Antyok se aşeză din nou, încruntându-se.

— Ei bine, făcu el spre Bannerd, sper că n-ai uitat înţelegerea noastră. Discuţia nu poate fi publicată.

— Perfect! încuviinţă ziaristul.

Administratorul învârtea între degete o micuţă figurină metalică.

— Tu ce crezi despre povestea asta? întrebă el.

— Îmi pare rău de ei! Cred că-mi dau seama prin ce trec. Ar trebui să-i educăm, pentru a depăşi starea asta. Filozofia o poate face.

— Crezi?

— Da.

— Dar nu-i putem lăsa să plece.

— Ah, nu! Nici nu se pune problema! Avem prea multe de învăţat de la ei. Starea actuală este una trecătoare. Vor judeca în mod diferit lucrurile, mai cu seamă după ce le vom acorda o independenţă totală.

— Poate că da. Ce crezi despre fluoroglob? I-a plăcut. Ar fi un gest amabil să comandăm câteva mii. Se ştie că nu

sunt deloc scumpe.

— Pare o idee bună! încuviinţă Bannerd.

— Totuşi, Biroul nu va accepta. Îi cunosc foarte bine.

Ziaristul miji ochii.

— S-ar putea să fie exact ceea ce le trebuie. EP au nevoie de obiective noi, care să le stârnească interesul.

— Serios? Ei bine, am *putea* face ceva. Aş putea include în raportul meu un extras din înregistrarea pe care ai făcut-o, insistând asupra globurilor. La urma urmelor, tu eşti membru al Filozofiei şi ai relaţii printre oamenii importanţi, al căror cuvânt atârnă mai mult decât al meu în faţa Biroului. Înţelegi…?

— Mda, făcu Bannerd. Mda…

Expeditor: Adm-Cef 18

Destinatar: BiPrEx

Subiect: Proiectul PrEx 2910, partea II: Investigarea ratei natalităţii non-umanilor de pe Cefeus 18

Referinţe:

(a) Adresa BiPrEx Cep-N-CM/car, 115097, din 223/977 I. G.

Anexă:

(1) înregistrarea conversaţiei dintre L. Antyok din Adm-Cef 18 şi Ni-San, Mare Judecător al non-umanilor de pe Cefeus 18.

1. Anexa (1) este prevăzută pentru informarea BiPrEx.

2. Investigarea proiectului subiect, demarat în urma autorizării prin referinţa (a), continuă în direcţiile noi indicate în Anexa (1). BiPrEx este asigurat că vor fi întrebuinţate toate mijloacele pentru combaterea atitudinii psihologice care actualmente domină non-umanii.

3. Este interesant de remarcat că Marele Judecător al non-umanilor de pe Cefeus 18 şi-a manifestat interesul faţă de fluorogloburi. S-a iniţiat o cercetare preliminară referitoare la acest aspect al psihologiei non-umanilor.

L. Antyok, S. vizor, Adm-Cef 18 272/977 I. G.

Expeditor: BiPrEx

Destinatar: Adm-Cef 18

Subiect: Proiectul PrEx 2910: Investigarea ratei natalităţii non-umanilor de pe Cefeus 18

Referinţe:

(a) Adresa Adm-Cef 18 AA-LA/mn, din 272/977 I. G.

1. Referitor la Anexa (1) a referinţei (a), Ministerul Comerţului a alocat cinci mii de fluorogloburi pentru expediere spre Cefeus 18.

2. Se insistă ca Adm-Cef 18 să utilizeze toate metodele pentru reducerea nemulţumirii non-umanilor, respectând în acelaşi timp conţinutul proclamaţiilor imperiale.

C. Morily, Sef BiPrEx 283/977 I. G.

V.

Cina luase sfârşit, se adusese coniacul şi ţigările fuseseră aprinse. Grupurile se alcătuiseră deja, iar căpitanul flotei comerciale se găsea în centrul celui mai mare. Uniforma sa albă, sclipitoare, îi fascina pe ascultători.

— Drumul n-a însemnat mare lucru, povestea acesta, de-a dreptul încântat. Pe vremuri, am avut sub comandă şi trei sute de nave. Totuşi, încărcătura a fost neobişnuită. Pe Galaxie! – ce doriţi să faceţi cu cinci mii de fluorogloburi în pustiul ăsta?

Antyok râse amabil şi ridică din umeri.

— Sunt pentru non-umani. Sper că n-a fost un transport cu probleme.

— Nu, nimic dificil, dar marfa era voluminoasă. Fiind nişte obiecte fragile, nu puteam transporta mai mult de douăzeci pe o navă, ţinând seama de prevederile guvernamentale privind ambalarea şi măsurile de siguranţă. La urma urmelor, guvernul plăteşte!

Zammo rânji sumbru.

— Este prima dumitale experienţă în materie de metode

guvernamentale, căpitane?

— Pe Galaxie, nici vorbă! explodă acesta. Evident, caut să le evit, dar uneori n-ai cum scăpa. Adevărul este că sunt de-a dreptul îngrozitoare. Regulamentele… Hârţogăraia… Pur şi simplu, îţi îngheaţă sângele în vene. Este o tumoare, o excrescenţă canceroasă a Galaxiei. Dacă ar fi după mine, aş anula toate porcăriile astea.

— Nu-i adevărat, căpitane! interveni Antyok. Nu înţelegi situaţia.

— N-o înţeleg? Ei bine, întrucât dumneata eşti unul dintre birocraţi – şi surâse, rostind cuvântul – poate că mi-o poţi explica, domnule administrator.

— Păi, începu Antyok, oarecum nesigur, guvernarea reprezintă o chestiune serioasă şi complicată. În Imperiu, există mii de planete şi miliarde de oameni cu probleme. Consider că posibilităţile umane ar fi depăşite dacă s-ar încerca o guvernare fără o organizare extrem de riguroasă. Cred că, la ora actuală, numai în Serviciul Administrativ Imperial lucrează patru sute de milioane de oameni şi, pentru a le coordona şi conjuga eforturile, *trebuie* să deţii ceea ce dumneata denumeşti regulamente şi hârţogăraie. Fiecare părticică, deşi pare lipsită de sens, deşi este iritantă, are utilitatea ei. Fiecare hârtiuţă este un fir ce uneşte eforturile a patru sute de milioane de oameni. Dacă ai renunţa la Serviciul Administrativ, ai renunţa la Imperiu şi, o dată cu el, la pacea interstelară, la ordine şi civilizaţie.

— Haideţi…, începu căpitanul.

— Nu, nu, vorbesc cât se poate de serios! Regulile şi sistemul cadrului administrativ trebuie să fie îndeajuns de cuprinzătoare şi rigide, astfel ca în cazul existenţei unor funcţionari incompetenţi – puteţi râde, dar incompetenţa poate fi întâlnită şi printre savanţi, ziarişti, ba chiar şi printre căpitani – aşadar, în cazul existenţei unor funcţionari incompetenţi, urmările eventualelor accidente

să fie reduse la minim. În felul acesta, în cazul cel mai rău, sistemul poate continua să funcţioneze de la sine.

— Mda! mormăi posac căpitanul. Şi ce se va întâmpla cu un administrator capabil? Va fi prins în aceeaşi plasă rigidă şi va fi târât în mediocritate.

— Câtuşi de puţin, replică Antyok. Un individ capabil îşi poate desfăşura activitatea într-un cadru restrictiv, obţinând ceea ce-şi doreşte.

— Cum? se interesă Bannerd.

— Păi... păi... Brusc, Antyok începuse să se simtă stingherit. O metodă ar fi să obţină un proiect de prioritate A sau, dacă e posibil, A dublu.

Căpitanul îşi dădu capul pe spate, gata să hohotească, dar nu apucă să-şi ducă intenţia la bun sfârşit, deoarece uşa salonului se deschise brusc şi înăuntru năvăliră mai mulţi bărbaţi alarmaţi. La început, strigătele lor erau lipsite de sens, apoi se auzi limpede:

— Domnule căpitan, navele au decolat. Le-au furat non-umanii.

— Ce? Toate?

— Toate, domnule...

***

Peste patru ore, cei patru bărbaţi se regăsiră în cabinetul lui Antyok.

— N-au făcut nici o greşeală! rosti tăios administratorul. N-au lăsat nici o navă, nici chiar pe cea de antrenament! Şi în tot sectorul nostru nu există nici o navă guvernamentală disponibilă. Până vom declanşa urmărirea, ei vor fi ieşit din Galaxie, aflându-se la jumătatea drumului spre Norii lui Magellan. Căpitane, responsabilitatea dumitale era să menţii o pază corespunzătoare!

— De-abia venisem dintr-o călătorie spaţială de durată!

se bâlbâi acesta. Cine s-ar fi aşteptat...

— Stai puţin, căpitane! îl întrerupse Zammo. Încep să pricep... Antyok, rosti el cu glas aspru, tu ai organizat totul!

— Eu?

Vocea administratorului era ciudat de seacă, aproape indiferentă.

—în seara asta, ne-ai spus că un individ inteligent ar căuta să obţină un proiect de prioritate A pentru a-şi pune în aplicare planurile. Tu te-ai luptat pentru un asemenea proiect, pentru a-i ajuta pe non-umani să fugă.

— Am făcut eu aşa ceva? Scuză-mă, dar cum aş fi putut? Problema ratei natalităţii a fost ridicată chiar de tine într-un raport personal. Şi, dacă nu mă înşel, articolele incisive ale lui Bannerd au speriat Biroul şi l-au determinat să acorde prioritatea dublu A. Eu n-am avut nici cel mai mic amestec.

— *Tu* ai sugerat să mă refer la rata natalităţii, explodă Zammo.

— Ţii minte asta?

— Apropo, interveni pe neaşteptate Bannerd, tot tu mi-ai sugerat să menţionez în articole rata natalităţii!

Cei trei îl încolţiseră acum, ameninţători. Antyok se lăsă pe spate în scaun şi replică destins:

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi prin „sugestii”. Dacă doriţi să mă acuzaţi, vă rog să vă folosiţi de dovezi – mărturii legale. Legile Imperiului acceptă materiale scrise, filmate sau înregistrate, alături de declaraţii ale unor martori. Toate scrisorile mele în calitate de administrator se află aici, în dosarele Biroului, şi în alte locuri. N-am solicitat niciodată un proiect de prioritate A. Biroul mi-a încredinţat sarcina respectivă, iar responsabili pentru asta sunt Zammo şi Bannerd. Fireşte, în conformitate cu dovezile scrise.

Glasul fiziologului devenise un mârâit aproape nearticulat.

— M-ai păcălit, îndemnându-mă să le învăţ pe creaturile alea cum să piloteze o navă spaţială!

— A fost sugestia *ta.* Am în dosar raportul în care propuneai studierea reacţiilor lor faţă de echipamentele umane. Acelaşi raport îl are şi Biroul. Mărturiile – mărturiile *legale* – sunt clare. Eu n-am avut nici o contribuţie…

— Nici în privinţa globurilor? se răsti Bannerd.

— Ai făcut-o premeditat! răcni căpitanul. Cinci mii de globuri! Ştiai că vor fi necesare sute de nave.

— Eu n-am cerut nici un glob, răspunse calm Antyok. A fost ideea Biroului, deşi bănuiesc că au dat o mână de ajutor şi amicii Filozofi ai lui Bannerd.

Ziaristul fu cât pe ce să se înece.

— L-ai întrebat pe alienul ăla dacă poate citi gândurile! Aşa i-ai transmis să-şi manifeste interes faţă de globuri!

— Haide, haide! Tu singur ai transcris discuţia de pe bandă şi copia ei se găseşte de asemenea în dosar. Nu poţi susţine aşa ceva. – Apoi, afişând un aer preocupat se sculă de pe scaun: Scuzaţi-mă, vă rog, trebuie să pregătesc raportul pentru Birou…

Când ajunse lângă uşă, se întoarse.

— Într-un fel, problema non-umanilor s-a rezolvat, deşi numai în folosul lor. Acum, se vor înmulţi şi vor avea o lume pe care şi-au câştigat-o singuri. Asta doreau. Şi încă ceva… Nu încercaţi să mă acuzaţi de prostiile acelea. Lucrez de douăzeci şi şapte de ani în Administraţie şi vă asigur că rapoartele mele dovedesc că am fost extrem de corect în tot ceea ce am făcut. Căpitane, poate reluăm altă dată discuţia noastră de la cină, ca să-ţi explic în ce fel un administrator capabil poate evita regulamentele, obţinând totuşi ceea ce doreşte.

Părea de necrezut că un astfel de chip, rotofei şi neted precum cel al unui copilaş, putea surâde atât de sardonic.

Expeditor: BiPrEx

Destinatar: Loodun Antyok, Administrator Public Şef, A-8
Subiect: Schimbarea funcţiei administrative
Referinţe:
(a) Decizia Trib. ServAdm. Nr 22874-Q, din 1/978 I. G.

1. În lumina opiniei favorabile transmise prin referinţa (a), prin prezenta sunteţi absolvit de toate responsabilităţile privind plecarea non-umanilor de pe Cefeus 18. Sunteţi rugat să fiţi pregătit pentru următoarea însărcinare.

R. Horpritt, Sef ServAdm, 15/978 I. G.

19. NICI O LEGĂTURĂ

Astounding Science Fiction, iunie 1948

Raph era un american tipic pentru epoca sa şi, în acelaşi timp, remarcabil de urât, după criteriile americane ale vremurilor noastre. Structura osoasă a maxilarelor sale era impresionantă şi musculatura pe potrivă. Nasul îi era coroiat şi lătăreţ, iar ochii negri – mici şi depărtaţi, din cauza amintitului nas. Avea gâtul gros, corpul masiv, degetele spatulate, cu unghii puternic curbate.

Dacă ar fi stat perfect vertical, pe picioarele groase, cu tălpi late, ar fi depăşit doi metri şi treizeci. Indiferent dacă stătea în picioare sau aşezat, greutatea lui se apropia de un sfert de tonă.

Cu toate acestea, fruntea i se înălţa într-o curbură nestânjenită, iar capacitatea cerebrală nu-i era limitată. Enorma lui mână ţinea cu delicateţe stiloul, iar mintea îi zumzăia confortabil când se apleca deasupra biroului.

De fapt, soţia lui şi majoritatea concetăţenilor îl considerau un tip arătos.

Ceea ce demonstrează alchimia unui transfer de durată pe axa temporală.

***

Raph Junior constituia o ediţie redusă a americanului nostru tipic. Era adolescent şi încă nu-şi pierduse straiul hirsut al copilăriei. Acesta se întindea sub forma unei blăniţe întunecate şi cârlionţate peste piept şi spinare, dar se rărise deja şi, în mai puţin de un an, Junior avea să îmbrace pentru întâia oară cămaşa adultă ce urma să

acopere pielea mândru dezvelită a bărbatului.

Deocamdată, însă, purta numai pantaloni bufanţi şi-şi scărpina gânditor un punct favorit situat imediat deasupra diafragmei. Era curios şi în acelaşi timp puţin plictisit. Îi plăcea să-şi însoţească tatăl la muzeu, când acolo se aflau oameni, dar azi, fiind Ziua-închisă, coridoarele pustii răsunau deprimant.

În plus, cunoştea tot ce se afla acolo – în majoritate, oase şi pietre.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Ce anume?

Raph ridică fruntea şi privi peste umăr, apoi surâse încântat.

— Ah, asta-i ceva nou. O reconstrucţie a Primatului Primordial. Mi-a fost trimis de Grupul Râul-nordic. Un exponat frumos, nu?

Reveni la munca sa, străbătut pentru moment de un fior de plăcere. Primatul Primordial nu avea să fie expus cel puţin o săptămână… trebuia să-i pregătească un loc onorabil, într-un ambient corespunzător. Deocamdată, se afla în biroul lui şi constituia principala sa mândrie.

Junior examină „exponatul frumos” cu alte impresii decât tatăl său. Vedea o creatură jalnic de slăbănoagă, pitică, cu braţe şi picioare subţiri, acoperită de blană şi având un chip urât, cu trăsături mici şi ochi mari, bulbucaţi.

— Dar *ce* este, tată?

Raph se foi iritat.

— O fiinţă despre care credem că a trăit în urmă cu multe milioane de ani. Aşa bănuim că ar fi arătat.

— De ce? insistă băiatul.

Raph cedă. Se părea că trebuia să explice în detaliu subiectul.

— Ei bine, în primul rând, îi putem reproduce muşchii pornind de la forma oaselor, de la locurile unde se inserau

tendoanele şi zonele unde ar fi ajuns anumiţi nervi. Dinţii ne pot spune ce fel de sistem digestiv avea, iar oasele tălpilor ne precizează poziţia adoptată. În rest, ne orientăm după principiul Analogiei, adică după aspectul exterior al creaturilor cu acelaşi tip de schelet din ziua de azi. Din acest motiv are blană roşcată. Majoritatea Primatelor actuale – nişte creaturi micuţe, insignifiante, practic pe cale de dispariţie – au blană roşcată, bătături pe şezut…

Junior dădu ocol reproducerii şi verifică detaliul respectiv.

—… nasuri lungi, cărnoase şi urechi scurte, încreţite. Dieta lor nu este specializată, de aceea au dentiţie universală, şi sunt nocturne – vezi ochii mari. Nimic mai simplu. Acum eşti satisfăcut, tinere?

După câteva clipe de gândire intensă, Junior oferi o replică dezarmantă:

— Mie mi se pare că seamănă cu un ikah mai mare… Nimic altceva decât un ikah bătrân şi urât.

Raph îl privi nedumerit. Îi scăpase ceva.

— Un ikah? repetă el. Ce este un Ikah? O creatură Imaginară despre care ai citit?

— Imaginară?! Auzi, tati, tu nu mergi chiar *niciodată* la Martor?

Întrebarea era una destul de stânjenitoare, întrucât „tati” nu trecea pe acolo, cel puţin după ce ajunsese la maturitate. Desigur, în copilăria sa, Martorul, custodele ficţiunilor vorbite, scrise şi înregistrate, reprezentase o atracţie deosebită. Între timp, însă, Raph crescuse…

— Au apărut noi istorii despre ikah? întrebă el, simulând indiferenţa. Nu le mai ţin minte din tinereţe.

— N-ai priceput, tati!

S-ar fi putut spune că Junior ajunsese în pragul exasperării, dar era prea prudent ca s-o exprime.

— Ikahii sunt adevăraţi, explică el, străduindu-se să nu

se arate jignit. Ei vin de pe Lumea Cealaltă. Despre *asta* n-ai auzit? Am învăţat despre ea la şcoală şi în Grupul Diverse. Pe tărâmul lor, stau cu capul în jos, atâta doar că ei n-o ştiu, şi seamănă cu Moş Primat ăsta.

Raph se strădui să nu se piardă cu firea. Simţea că nu era firesc să-şi întrebe băiatul, nici măcar adolescent, despre date arheologice, şi, de aceea şovăi câteva clipe. La urma urmelor, auzise *câte ceva.* Se vorbea despre continente întinse care ar fi existat pe cealaltă emisferă a Pământului. Dacă ţinea bine minte, se pomenea şi despre forme de viaţă. Totul era însă neclar – poate că nu întotdeauna era foarte înţelept să te limitezi la propria sferă de interes.

— Există ikahi în Grupurile de aici? întrebă el.

Junior încuviinţă repede din cap, apoi adăugă:

— Martorul spune că ei gândesc la fel ca noi. Au maşini care merg prin văzduh. Aşa au ajuns aici.

— Junior! făcu Raph cu severitate.

— Nu mint! strigă băiatul. Întreabă Martorul şi vezi ce spune *ei.*

Încetişor, Raph îşi strânse hârtiile. Era Ziua-închisă, dar, fără îndoială, îl putea găsi pe Martor acasă.

***

Martorul era unul dintre membrii cei mai vârstnici ai Grupului Gurrow Râul-roşu – în prezent, existau puţini oameni care să-şi amintească de vremea când altcineva ocupase respectiva funcţie. El ajunsese acolo prin consens general şi făcea o treabă foarte bună; era Martor din acelaşi motiv pentru care Raph era custodele muzeului. Îi plăcea să fie, dorea să fie şi nu putea concepe o altfel de viaţă.

Tiparul social al unui Grup Gurrow este dificil de priceput dacă nu te-ai născut acolo, deşi există o libertate

generală care aproape contrazice termenul „tipar”. Individul gurrow face munca pentru care simte că are înclinaţii, iar corvezile rămase, care trebuie îndeplinite, se realizează fie în comun, fie de toţi indivizii, pe rând, conform unei ordini determinate în colectiv. Pare un sistem prea simplu pentru a funcţiona, dar tradiţiile acumulate în cei cinci mii de ani de când se stabilise primul Grup Gurrow complicaseră sistemul, îi conferiseră flexibilitate... şi eficacitate.

După cum Raph anticipase, Martorul era acasă şi, în mod inevitabil, urmă stânjeneala reînnoirii unei relaţii vechi şi pe nedrept neglijate. Desigur, Raph se folosise de biblioteca de referinţă a Martorului, dar întotdeauna în mod indirect; cu toate acestea, şi el fusese cândva copil, un învăţăcel ghemuindu-se la picioarele înţelepciunii, însă lăsase ca prietenia lor să se destrame.

Încăperea în care intrase acum era mai mult sau mai puţin ticsită cu diverse suporturi materiale de înregistrări, dintre care hârtiile tipărite aveau ponderea cea mai redusă. Martorul amestecă tradiţionalele formule de salut cu scuzele.

— Au sosit livrări de la celelalte Grupuri, explică el. Trebuie catalogate şi parcă nu mai am atât de mult timp ca altădată. – îşi aprinse o pipă şi pufăi vârtos. – Cred că va trebui să-mi găsesc un ajutor permanent. Ce zici de fiul tău? Se învârte pe aici aşa cum făceai tu acum douăzeci de ani.

— Mai ţii minte vremurile acelea?

— Cred că mai bine decât tine. Ce zici, i-ar plăcea băiatului?

— Vorbeşte cu el. E posibil să-i surâdă ideea. Eu nu pot afirma cu toată sinceritatea că e fascinat de arheologie. – Raph ridică un obiect la întâmplare şi studie eticheta de identificare: Hm-m-m, de la Grupul Valea-Joquin. Destul de

departe de noi.

— Departe, încuviinţă Martorul. Bineînţeles, le-am expediat şi eu lucruri de-ale noastre. Realizările Grupului nostru sunt extrem de apreciate pe tot continentul, adăugă el cu o mândrie posesivă. De fapt – întinse coada pipei spre interlocutorul său – am trimis chiar şi lucrarea ta despre primatele dispărute. Am expediat două mii de exemplare şi tot mai primesc cereri. Nu-i rău deloc pentru arheologie.

— Ei bine, tot pentru ceva legat de arheologie am venit aici… dar şi pentru a mă lămuri în privinţa unui lucru de care mi-a pomenit fiul meu… spune că l-a auzit de la tine.

Raph făcu o scurtă pauză, şovăind puţin, apoi începu:

— Se pare că i-ai vorbit despre nişte creaturi numite ikahi, de la antipozi. Aş dori să aflu informaţiile pe care le cunoşti.

Martorul îl privi cu atenţie.

— El bine, îţi pot spune ceea ce-mi amintesc, sau am putea merge în Bibliotecă, pentru a căuta referinţele.

— Nu te mai deranja să deschizi Biblioteca pentru mine. Este Ziua-închisă. Spune-mi doar câteva noţiuni generale şi referinţele le voi căuta eu altă dată.

Martorul muşcă din coada pipei, îşi rezemă spătarul scaunului de perete şi privi în gol, gânditor.

— Bine, rosti el în cele din urmă. Cred că totul a început cu descoperirea continentelor de pe cealaltă parte a planetei. Asta s-a petrecut acum cinci ani. Ştiai?

— Doar faptul în sine. La fel ca toată lumea, ştiu că există acele continente. Îmi amintesc că, odată, m-am gândit că ar putea reprezenta un domeniu nou şi interesant pentru arheologie, dar n-am mers mai departe.

— Aha, atunci am destule să-ţi spun. Noile continente n-au fost descoperite de noi în mod direct. Acum cinci ani, un echipaj de fiinţe non-gurrow a sosit la Grupul Portul-estic într-o maşină zburătoare construită pe principii ştiinţifice,

pe care le-am aflat ulterior, bazate în esenţă pe forţa portantă a aerului. Vorbeau o limbă necunoscută, erau în mod evident inteligenţi şi se autodenumeau ikahi. Cei din Grupul Portul-estic le-au învăţat graiul, care era destul de simplu, deşi abundă în sunete imposibil de pronunţat. Dacă te interesează, deţin o gramatică a lui…

Raph îi făcu semn să continue.

— Gurrowii de acolo, cu ajutorul celor din Grupul Muntele-de-fier, care ştii că sunt specialişti în construcţii din oţel, au construit duplicate ale vehiculului zburător. După aceea, s-a întreprins o călătorie peste ocean… Există câteva zeci de volume, despre maşinăria zburătoare, despre o nouă ştiinţă numită aerodinamică, despre descoperiri geografice, ba chiar şi despre un nou sistem filozofic bazat pe pluralismul inteligenţelor. Toate au fost produse de Grupurile Portul-estic şi Muntele-de-fier. Lucrări remarcabile, ţinând cont de faptul că au fost numai în cinci ani, şi disponibile aici.

— Dar ikahii… ei se mai găsesc la Grupul Portul-estic?

— Hm-m-m, sunt aproape sigur că da. Au refuzat să se întoarcă pe continentul lor. Afirmă că sunt „refugiaţi politici”.

— Politi… *cum?*

— Un termen din graiul lor, lipsit de echivalent.

— Dar de ce tocmai refugiaţi *politici?* De ce nu refugiaţi geologici, sau simfonici? Cred că o traducere trebuie să aibă sens.

— N-ai decât să consulţi cărţile, ridică Martorul din umeri. Ei afirmă că n-ar fi delincvenţi. Mai multe nu ştiu.

— În sfârşit… Dar cum arată? Ai fotografii?

— În Bibliotecă.

— Ai citit lucrarea mea „Principiile arheologiei”?

— Am răsfoit-o.

— Îţi aminteşti desenele Primatului Primordial?

— Mă tem că nu.
— Atunci, haide totuşi până la Bibliotecă!
— Sigur că da, icni Martorul şi se sculă de pe scaun.

***

Administratorul Grupului Râul-roşu ocupa o poziţie care, în esenţă, nu diferea de cea a custodelui Muzeului, a Martorului, sau de oricare altă funcţie deţinută de un voluntar. A bănui o diferenţă înseamnă a presupune o societate în care capacităţile de conducător sunt rare.

Într-un Grup Gurrow, unde „slujba" este definită drept o muncă regulată de ale cărei rezultate beneficiază şi alte persoane, slujbele sunt împărţite în două categorii: Voluntare şi Non-voluntare, sau Comune. Toate cele din prima categorie sunt egale. Dacă unui gurrow îi place să sape şanţuri utile, înclinaţia lui este respectată, iar munca onorată. Dacă nimănui nu-i place să sape şanţuri, şi totuşi se consideră că acestea sunt absolut necesare, munca respectivă devine o Slujbă Comună, făcută de toţi prin rotaţie – o sarcină neplăcută, dar inevitabilă.

În conformitate cu aceste reguli, Administratorul locuia într-o casă ce nu era câtuşi de puţin mai mare sau mai luxoasă decât altele, nu prezida nici un consiliu, nu avea alt titlu decât pe cel al slujbei sale şi nu era invidiat, detestat sau adorat. Îi plăcea să intermedieze schimburile comerciale inter-Grupuri, să aibă grijă de finanţele comune ale Grupului şi să judece rarele dezacorduri ivite. Evident, el nu primea raţii suplimentare de hrană sau surplusuri energetice, pentru că făcea ceea îi plăcea.

Ca atare, Raph venise la el nu pentru a obţine acordul lui, ci pentru a-şi lăsa treburile în ordine. Ziua-închisă încă nu luase sfârşit. Administratorul stătea confortabil în fotoliul-de-după-prânz, cu un trabuc-de-după-prânz în gură

şi o carte-de-după-prânz în mână. Deşi şase copii şi o nevastă conferă o atmosferă generală de eternitate, până şi ei aveau un aer-de-după-prânz.

Intrând, Raph fu salutat din mai multe părţi simultan, ceea ce-l făcu să-şi ducă mâinile la urechi – dacă odraslele Administratorului aveau şi ele o slujbă, aceasta era producerea de hărmălaie. În mod vădit, constituia activitatea pe care o îndrăgeau cel mai mult şi în mod clar ceilalţi beneficiau de rezultatele muncii lor, întrucât lăsau impresia că dispuneau de timpane impenetrabile.

După ce administratorul îşi alungă plozii, Raph acceptă un trabuc.

— Intenţionez să părăsesc Grupul pentru o vreme, Lahr, începu el. Este în interesul slujbei mele.

— Nu ne bucurăm că pleci, Raph. Sper că nu va dura mult.

— La fel sper şi eu. Ce avem în Unităţile Comune?

— Oh, sunt sigur că îndeajuns pentru scopurile tale. Unde doreşti să te duci?

— La Grupul Portul-estic.

Administratorul încuviinţă din cap şi exhală un nor de fum.

— Din nefericire, Portul-estic are un surplus în favoarea lui, consemnat în registrele noastre – pot verifica, dacă doreşti. Totuşi, Unităţile Comune de Schimb existente pot asigura transportul şi cheltuielile aferente.

— În acest caz, este bine... Ar mai trebui să ştiu când îmi vine rândul la Slujbele Comune.

— H-m-m... Pentru asta, trebuie să iau graficul. Scuză-mă.

Administratorul se sculă şi ieşi din odaie, păşind apăsat cu greutatea lui impresionantă. Raph îl împunse cu vârful degetului pe cel mai mic dintre copii, care se rostogolise până la el, mârâind şi prefăcându-se că intenţiona să-l

atace cu dinţişorii strălucitori – un ghemotoc de blană deasă şi neagră, cu botişorul prelung, copilăresc, ce nu se turtise deocamdată, îndepărtându-se de tiparul strămoşilor de acum o jumătate de milion de ani.

Administratorul reveni cu un registru mare şi cu o pereche de ochelari. Deschise registrul, răsfoi paginile, apoi, cu maximă atenţie, îşi coborî un deget în josul coloanelor.

— Ar fi doar problema apei, rosti el. Săptămâna viitoare vei face parte din echipa de întreţinere. Nimic altceva pentru următoarele două luni.

— Până atunci, mă voi întoarce. Există posibilitatea să fiu înlocuit?

— Hm-m-m… O să pun pe cineva. Eventual, o să-l trimit pe băiatul meu cel mare. Se apropie de vârsta slujbei şi nu-i rău să vadă despre ce-i vorba. Poate c-o să-i placă lucrul la dig.

— Da? Anunţă-mă, dacă-i place. În cazul ăsta, m-ar putea înlocui în mod regulat.

— Nu te bizui pe aşa ceva, Raph! surâse blajin Administratorul. Dacă va reuşi să găsească o metodă de a face somnul util pentru cei din jur, atunci asta îi va fi slujba. Apropo, de ce pleci la Portul-estic?

— Poate c-o să râzi, dar abia acum am aflat de existenţa ikahilor.

— Ikahi? Da, am auzit. – Administratorul ridică un deget: Fiinţele de peste ocean! Aşa-i?

— Exact, dar asta nu-i tot. Vin de la Bibliotecă, unde am văzut reproduceri tridimensionale. Închipuie-ţi, Lahr, şi ei sunt *Primate Primordiale*, sau foarte apropiaţi de ele. Oricum, sunt primate, primate *inteligente*. Au ochi mici, nas lătăreţ şi maxilare cu totul diferite… dar ne sunt un fel de veri de gradul al doilea. *Trebuie* să-i văd!

Administratorul ridică din umeri. El personal nu simţea

nici un interes faţă de problema cu pricina.

— De ce? Iartă-mi ignoranţa, Raph, dar chiar este important să-i vezi?

— Dacă este important? – Raph părea stupefiat de întrebare. – Nu ştii ce s-a întâmplat în ultimii ani? Nu mi-ai citit cartea de arheologie?

— Nu, şi n-aş citi-o nici dacă lectura ei m-ar ajuta să scap de efectuarea unei ture la Colectarea Gunoiului.

— Ceea ce dovedeşte că eşti mai potrivit pentru Colectarea Gunoiului decât pentru arheologie... Dar nu contează! De aproape zece ani, mă lupt de unul singur, căutând să-mi impun teoria conform căreia Primatul Primordial a fost o creatură inteligentă, cu o civilizaţie dezvoltată. Deocamdată, nu am de partea mea decât o necesitate logică, adică ultimul lucru ce va fi acceptat de majoritatea arheologilor. Ei doresc ceva concret: urmele unui Grup, sau artefacte, structuri, cărţi... ai înţeles? Eu nu le pot oferi decât un schelet cu un craniu uriaş. Lahr, tu ce crezi, stelele de pe cer vor mai exista peste zece milioane de ani? Metalul piere. Hârtia piere. Pelicula piere. Doar piatra dăinuie. Şi osul care se pietrifică. Tocmai asta am eu. Un craniu cu o cavitate mare pentru creier. Am şi pietre, cuţite cioplite din piatră, aşchii de silex.

— Deci artefacte, observă Administratorul.

— Sunt denumite eolite, „pietrele din zori”. Nu sunt acceptate ca probe. Ceilalţi le consideră produse naturale, create în mod întâmplător de eroziune-idioţii!

Arheologul făcu o scurtă pauză, după care, rânji cu ferocitatea tipică savantului:

— Dar dacă ikahii sunt primate inteligente, teoria mea este ca şi dovedită.

***

Raph mai călătorise, dar niciodată nu mersese spre răsărit; de aceea, rămase impresionat de declinul agriculturii pe care-l constată de-a lungul traseului parcurs. La începutul istoriei lor, Grupurile fuseseră complet nespecializate. Fiecare se descurcase pe cont propriu, iar comerţul reprezentase mai degrabă un gest de prietenie decât o chestiune de necesitate.

Acelaşi lucru continua să fie valabil pentru majoritatea Grupurilor. Propriul său Grup, Râul-roşu, reprezenta un exemplu concludent în acest sens. Fiind situat la opt sute de kilometri de ţărm, într-o regiune mănoasă, agricultura rămânea principala îndeletnicire. Râul oferea peşte din belşug, iar industria prelucrării laptelui se dezvoltase din plin. De fapt, exportul de alimente determinase starea înfloritoare a Unităţilor Comune.

Către est, însă, Grupurile prin care trecea păreau tot mai puţin interesate de sol, acordând mai multă atenţie fabricilor fumegătoare.

În Grupul Portul-estic, Raph găsi un centru comercial a cărui prosperitate depindea în primul rând de corăbii. Era un Grup mai populat decât de obicei; pe alocuri, distanţa dintre case nu atingea nici o sută de metri.

Raph simţi un fior neplăcut la ideea de a trăi atât de aproape de alţi indivizi. Docurile se prezentau şi mai rău, cu gurrowi angajaţi în Slujbe Comune de proporţii, încărcând şi descărcând mărfuri.

Administratorul Portului-estic era un tânăr relativ lipsit de experienţă, copleşit de satisfacţiile muncii sale şi mai mult decât fericit deoarece avea ocazia să întâmpine un străin distins.

Lui Raph i se oferi un prânz excelent, pe durata căruia fu tratat cu explicaţii amănunţite privind provenienţa fiecărui aliment. Pentru urechile sale de provincial, carnea din Grupul Preerie, cartofii din Pădurea-nord-estică, cafeaua

din Istm, vinul din Pacific şi fructele din Lacurile-centrale constituiau ceva straniu şi minunat.

Când ajunseră la trabucuri – provenind din Grupul Insulele-sudice – Raph aduse vorba despre subiectul ikahilor. Administratorul Portului-estic deveni grav şi puţin stânjenit.

— Persoana cu care trebuie să discuţi este Lernin. Va fi bucuros să te ajute în măsura în care poate. Spui că ştii câte ceva despre ikahi?

— Am spus că aş *dori* să ştiu câte ceva. Mi se pare că ei seamănă cu o specie dispărută de animale pe care o cunosc.

— Deci, *acesta* este domeniul tău de interes. Am înţeles.

— Ai putea, cumva, să-mi oferi câteva detalii referitoare la sosirea lor? sugeră Raph politicos.

— Pe atunci, nu eram Administrator, aşa că-mi lipsesc informaţiile directe, însă documentele sunt clare. Ikahii au sosit în vehiculul lor zburător… ai auzit de aceste maşinării?

— Da, da.

— Aşa, deci… Ei bine, se pare că erau… refugiaţi.

— Aşa auzisem şi eu. Cu toate acestea, ei pretindeau că nu sunt delincvenţi. Este adevărat?

— Da. Straniu, nu-i aşa? Au recunoscut că au fost condamnaţi – asta s-a întâmplat în urma multor întrebări meşteşugite, după ce le-am învăţat graiul – dar au negat că ar fi făcut vreun rău. Se pare că nu împărtăşiseră opiniile politice ale Administratorului lor.

Raph dădu din cap cu înţeles.

— Aha, şi au refuzat să se supună hotărârii comune. Aşa-i?

— Chiar mai confuz. Au insistat asupra faptului că n-a fost o decizie comună, susţinând că Administratorul hotăra singur politica.

— Şi n-a fost înlocuit?

— Se pare că aceia care gândesc aşa sunt consideraţi criminali… aidoma celor care s-au refugiat aici.

După o pauză prelungă, Raph întrebă, fără a-şi ascunde neîncrederea:

— Ţi se pare logic?

— Nu, dar mă mulţumesc să-ţi reproduc afirmaţiile lor. Bineînţeles, graiul ikah constituie o barieră deloc neglijabilă. Unele sunete nu pot fi pronunţate, iar cuvintele au înţelesuri diferite, în funcţie de poziţia pe care o ocupă în frază şi de diferenţele minore în pronunţie. Adesea, se întâmplă ca şi cele mai bune traduceri ale unor propoziţii ikah să reprezinte o enigmă.

— Dacă sunt membri ai altei specii, probabil că au fost surprinşi să găsească gurrowi aici, observă Raph.

— Surprinşi?! – Administratorul coborî glasul: Mai mult decât atât. Din motive evidente, informaţia următoare n-a fost făcută publică, aşa că te rog să nu uiţi că este confidenţială. Ikahii au omorât cinci gurrowi, înainte de a putea fi dezarmaţi. Aveau un instrument care propulsa bile metalice cu viteze foarte mari, prin intermediul unei reacţii chimice controlate. Între timp, am reuşit să duplicăm instrumentul. Fireşte, ţinând cont de circumstanţe, nu i-am considerat ucigaşi, pentru că am înţeles că ei nu-şi dăduseră seama că eram fiinţe inteligente. Se pare, surâse amar Administratorul, că semănăm cu nişte animale din lumea lor. Cel puţin, aşa au declarat.

— Pe stelele din ceruri! exclamă Raph, cuprins de entuziasm. Aşa au spus? Au intrat în detalii? Ce fel de animale?

— Păi… nu ştiu, bătu în retragere celălalt. Au nume în graiul lor. Nu ştiu ce înţeles pot avea. Nouă ne spun „urşi gigantici”.

— Cum?

— Urşi. Habar n-am ce sunt „urşii” – probabil nişte animale care seamănă cu noi. Eu n-am auzit de aşa ceva în America.

— Urşi, urşi, repetă Raph. Interesant… Mai mult decât interesant. Uluitor! Probabil că nu ştii, dar între specialişti există o dispută de proporţii privind strămoşii gurrowilor. Nişte fosile vii înrudite cu *Gurrow sapiens* ar avea o importanţă deosebită.

Arheologul îşi frecă entuziasmat mâinile imense. Administratorul era încântat de faptul că reuşise să stârnească interesul oaspetelui său.

— Un alt amănunt ciudat, aminti el, este că folosesc două nume pentru a se denumi între ei.

— Două?

— Exact. Deocamdată, nimeni nu ştie în ce constă deosebirea, deşi ikahii au încercat să ne-o explice. Un nume este general, iar al doilea specific. Baza diferenţei ne scapă.

— Înţeleg. „Ikah” care este?

— Numele specific. Cel general – Administratorul se chinui cu greu să pronunţe silabele aspre – este cim-pan-zeu. Ăsta-i! Există un grup numit „ikah”, precum şi grupuri cu alte nume. Dar pe toţi îi cheamă cim… aşa cum am zis mai devreme.

Administratorul îşi scotoci mintea, căutând alte amănunte de senzaţie din activitatea lui, dar Raph îl întrerupse.

— Îl pot vedea mâine pe Lernin?

— Sigur că da.

— Atunci, aşa voi face. Mulţumesc pentru ospitalitate!

***

Lernin era un individ slăbuţ; probabil că nu cântărea nici două sute cincizeci de kilograme. De asemenea, mersul îi

era nesigur, fiind marcat de un şchiopătat uşor. Nici unul dintre detaliile respective nu-l deranjară însă pe Raph după ce începură să discute, deoarece Lernin era un ins inteligent, care-şi putea impune voinţa în faţa celorlalţi.

Entuziasmul arheologului domină prima parte a conversaţiei, iar comentariile lui Lernin erau luminoase şi rapide precum fulgerele furtunii. Apoi, pe neaşteptate, se produse o răsturnare de situaţie, şi Lernin deveni centrul de greutate al dialogului.

— Iartă-mă, învăţate prieten, spuse el cu o rigiditate caracteristică pe care o putea face foarte agreabilă, dacă apreciez preocuparea ta drept lipsită de importanţă! Nu, nu – ridică el o mână cu degete prelungi – nu neinteresantă ca subiect de conversaţie, nu doar pentru că eu aş fi preocupat de alte probleme, ci neinteresantă pentru Grupul Grupurilor, pentru gurrowii din toată lumea.

Conceptul era năucitor. Pentru o clipă, Raph se simţi ofensat – pur şl simplu, fusese jignit în însăşi individualitatea sa. Parcă fusese pălmuit.

— Poate că-ţi par nepoliticos, necivilizat, mojic, continuă Lernin. Îţi voi explica însă motivul. Trebuie s-o fac, deoarece, în primul rând, tu studiezi ştiinţele sociale şi vei înţelege… probabil mai bine decât înţelegem noi.

— Obiectivul vieţii mele, replică Raph încruntat, este important pentru mine! Nu pot adopta obiectivele altora drept preferinţe.

— Ceea ce-ţi voi spune în continuare ar trebui să fie obiectivul general… ţinând mai cu seamă cont de faptul că ar putea reprezenta modalitatea prin care am reuşi să ne salvăm vieţile.

Raph începuse să se gândească la tot soiul de ipoteze, începând cu o glumă proastă şi încheind cu dezechilibrul mintal ce însoţeşte uneori vârsta înaintată. Totuşi Lernin nu era bătrân…

— Ikahii de pe celelalte continente, rosti Lernin apăsat, reprezintă un pericol pentru noi, pentru că nu sunt prietenoşi.

— De unde ştii? întrebă pe bună dreptate Raph.

— Nimeni n-a trăit mai aproape de ei decât mine, de când au sosit aici – de aceea, am ajuns să-i consider nişte indivizi dotaţi cu o minte total diferită de a noastră. Îţi voi enumera mai multe episoade stranii, pe care mi-a venit greu să ie interpretez, însă care indică fără doar şi poate nişte direcţii neliniştitoare. Aşadar, ikahii, în grupuri organizate, se ucid periodic între ei din motive obscure. Ikahii consideră că este imposibil să trăiască altfel decât furnicile – adică în comunităţi uriaşe, aglomerate – dar, în acelaşi timp, par incapabili să suporte prezenţa altei societăţi. Sau, pentru a folosi terminologia ştiinţelor sociale, sunt gregari fără a fi fiinţe sociale, tot aşa cum noi, gurrowii, suntem fiinţe sociale fără a fi gregari. Deţin coduri complexe de comportament, despre care afirmă că sunt învăţate din pruncie, deşi în practică le încalcă în mod regulat, din considerente care ne scapă. Etcetera. Etcetera. Etcetera.

— Eu sunt arheolog, replică Raph băţos, şi ikahii mă interesează exclusiv din punct de vedere biologic. Dacă le cunosc curbura osului coapsei, nu-mi pasă care este curbura proceselor culturale. Dacă le pot afla forma craniului, mă preocupă prea puţin misterul eticii lor.

— Nu crezi că nebunia lor ne poate afecta?

— Ne găsim la zece mii de kilometri depărtare, sau poate chiar mai mult. Noi avem lumea noastră, ei pe a lor. Nu avem nici o legătură. Oceanul ne desparte.

— Nici o legătură, aşa au zis şi alţii, murmură Lernin. Absolut nici o legătură. Cu toate acestea, nişte ikahi au ajuns până la noi şi pot fi urmaţi de alţii. Ni s-a spus că lumea lor este dominată de câţiva indivizi, care, la rândul

lor, sunt dominaţi de o neînţeleasă nevoie de securitate pe care o confundă cu un termen ikah numit „putere”. Aparent, el înseamnă impunerea voinţei unui individ asupra sumelor voinţelor din comunitate. Ce se va petrece dacă această „putere” se va extinde până la noi?

Raph se strădui să analizeze conceptul, dar problema i se părea cu totul ridicolă. Îi era imposibil să-şi imagineze concepte străine.

— Ikahii, continuă Lernin, spun că în trecutul îndepărtat lumea lor şi a noastră erau mult mai apropiate. Ei spun că în lumea lor circulă o celebră teorie ştiinţifică referitoare la deriva continentelor. Asta s-ar putea să te intereseze, pentru că altfel s-ar putea să-ţi fie greu să accepţi ideea existenţei unor fosile ale Primatelor Primordiale foarte asemănătoare ikahilor vii, aflaţi la zece mii de kilometri depărtare.

***

Fulgerător, ceţurile se ridicară de pe mintea arheologului, care îşi înălţă ochii cu un interes viu, netulburat de nebunii.

— Trebuia să fi spus asta de la început…

— O spun acum, sugerându-ţi cam ceea ce ai putea dobândi pentru tine, dacă te-ai alătura nouă şi ne-ai ajuta. Încă ceva: Ikahii sunt nişte savanţi practici, ca şi noi, cei din Portul-estic, dar cu o deosebire dictată de propriul şablon cultural. Întrucât trăiesc în „roiuri”, ei gândesc în acelaşi mod şi ştiinţa lor este rezultatul unei societăţi de tip furnicar. Luaţi individual, sunt lenţi şi lipsiţi de imaginaţie – în colectiv, însă, fiecare contribuie cu o fărâmă diferită de cea adusă de vecinul său, astfel încât pot înălţa iute o structură vastă. La noi, individul este infinit mai inteligent, dar lucrează singur. Presupun, de exemplu, că tu nu ştii

nimic despre chimie.

— Câteva chestiuni fundamentale, dar nimic mai mult, recunoscu Raph. Las chimia, evident, pe seama chimiştilor.

— Da, evident. Eu însă *sunt* chimist. Totuşi ikahii refugiaţi aici cunosc mai multă chimie decât mine, deşi îmi sunt inferiori în plan mintal şi în ciuda faptului că în lumea lor aveau alte preocupări. Ştiai, de pildă, că există elemente care se dezintegrează în mod spontan?

— Imposibil! explodă Raph. Elementele sunt eterne, imuabile…

— Aşa ai fost învăţat, râse Lernin. Aşa am fost şi eu învăţat şi tot aşa i-am învăţat pe alţii. Cu toate acestea, ikahii au dreptate, deoarece le-am verificat spusele în laboratorul meu. Uraniul emite o radiaţie spontană. Ai auzit de uraniu, nu? în plus, am detectat şi alte emisii de natură energetică ce se datorează pesemne unor elemente pe care noi nu le cunoaştem, dar pe care mi le-au descris ikahii. Iar aceste elemente necunoscute se potrivesc perfect în aşa numitele Tabele Periodice pe care unii dintre chimiştii noştri au încercat să le impună.

— Nu înţeleg de ce-mi spui toate acestea? Mă ajută cu ceva în problema mea?

— Poate că le vei aprecia ca pe un cadou cu totul deosebit! replică Lernin, pe un ton ironic. Vezi tu, emisia energetică a uraniului este absolut constantă. Nu poate fi afectată de modificările cunoscute ale mediului exterior şi are ca rezultat transformarea uraniului în plumb cu o viteză *absolut constantă. Î*n clipa de faţă, un colectiv de cercetători foloseşte acest amănunt ca fundament pentru o metodă de determinare a vârstei Pământului. Pentru a determina vârsta unui strat de rocă din sol, este necesar să găsim o zonă ce conţine uraniu – un element foarte răspândit – şi să măsurăm cantitatea de plumb din jurul lui. Plumbul produs prin transformarea uraniului diferă de

plumbul obişnuit şi poate fi uşor reperat. Apoi, va fi foarte simplu să calculezi durata de existenţă a stratului cu pricina. Evident, o fosilă aflată în acel strat are aceeaşi vârstă, nu?

— Pe stelele din ceruri, se sculă Raph tremurând, nu mă amăgeşti? Se poate într-adevăr face aşa ceva?

— Da, şi încă destul de uşor. Vreau să-ţi spun că singura noastră modalitate de apărare în clipa de faţă, deşi este destul de târziu, o reprezintă cooperarea ştiinţifică. Prietene, suntem un Grup alcătuit din reprezentanţi ai altor Grupuri şi am dori să ni te alături. Atunci ar fi foarte simplu să extindem proiectul nostru de datare a scoarţei în regiunile pe care ni le vei indica – cele bogate în fosile. Ce spui?

— Sunt gata să vă ajut.

***

Este îndoielnic că Grupurile Gurrow cunoscuseră vreodată o activitate de amploarea celei care se desfăşura acum. Portul-estic era un nod naval şi, cu siguranţă, construcţia unui transatlantic nu depăşea posibilităţile unui Grup ce făcea negoţ de-a lungul ambelor ţărmuri ale Americii. *Neobişnuit* era caracterul vast al cooperării gurrowilor din multe Grupuri cu interese deosebite.

Asta nu însemna că toţi erau fericiţi.

Raph, de pildă, în dimineaţa la care ne referim acum, la şase luni după sosirea lui în Portul-estic, îl căuta îngrijorat pe Lernin.

În cele din urmă, îl găsi pe docuri. Acesta, muşcând capătul unei ţigări de foi şi îndreptându-se spre zona unde fumatul era permis, îi spuse arheologului:

— Pari agitat, prietene. Nu cred însă că te preocupă construcţia vasului nostru.

— Mă preocupă, rosti Raph cu gravitate, rapoartele pe care le-am primit de la expediţia de testare a vechimii rocilor.

— Aha… Ce anume te nemulţumeşte?

— Să mă nemulţumească?! explodă Raph. Le-ai văzut?

— Am primit o copie. M-am uitat la ea, ba chiar am citit câteva fragmente. N-am însă mult timp liber şi nu pot spune că am insistat. Eşti atât de amabil să mă luminezi?

— Bineînţeles. În ultimele luni, au fost testate trei dintre regiunile pe care le indicasem ca fiind fosilifere. Prima se găsea chiar în zona Portului-estic, o alta în Grupul Golful-Pacific şi a treia în Grupul Lacurile-centrale. Am insistat să începem cu acestea, fiindcă sunt cele mai bogate şi distanţele între ele sunt mari. Aşadar, ştii ce vârstă au rocile pe care stăm noi?

— Mi se pare că două miliarde de ani era cifra cea mai mare.

— Este vorba de vârsta celor mai bătrâne roci, stratul de bazalt vulcanic cel mai de jos. Dar ce vârstă crezi că au straturile *superioare,* straturile sedimentare recente, care conţin zeci de fosile ale Primatelor Primordiale? Cinci-sute-de-trilioane-de-ani! Cum se. poate? înţelegi ceva?

— Trilioane? – Lernin holbă ochii şi clătină din cap. – Ciudat…

— N-am terminat încă. Golful-Pacific are vârsta de o sută de trilioane de ani, aşa mi s-a spus, iar Lacurile-centrale aproape optzeci de trilioane.

— Dar celelalte măsurători? Cele care nu implicau straturile tale?

— Aici apare ciudăţenia. Majoritatea investigaţiilor s-au efectuat asupra unor straturi care nu erau neapărat fosilifere. Cei care le-au întreprins aveau propriile criterii de alegere, bazate pe raţionamente geologice, şi au obţinut rezultate compatibile: între un milion şi două miliarde de

ani, în funcţie de adâncime şi de istoria geologică a regiunii testate. Numai zonele *mele* au oferit abaterile acestea stranii si imposibile.

— Ce părere au geologii? se interesă Lernin. Nu poate fi vorba de o eroare?

— Fără îndoială. Pe de altă parte, ei au obţinut cincizeci de determinări fireşti, rezonabile. Din punctul lor de vedere, s-a dovedit valabilitatea metodei şi sunt mulţumiţi. Există trei anomalii, dar le ignoră, considerând că implică factori necunoscuţi. Mie nu mi se pare chiar aşa. Aceste trei măsurători înseamnă totul! Apropo, cât eşti de sigur că radioactivitatea reprezintă o constantă absolută?

— Cât de sigur? Cine poate fi sigur? Din câte cunoaştem deocamdată, n-o afectează nimic, şi aceiaşi lucru îl susţin şi ikahii. În plus, prietene, dacă vrei să susţii că radioactivitatea a fost mai intensă în trecut decât în prezent, explică-mi atunci de ce se manifestă numai în zonele tale fosilifere… De ce nu peste tot?

— De ce, într-adevăr? Acesta este un alt aspect al problemei, care devine tot mai important pe zi ce trece. Fii atent: Avem zone ce dovedesc un trecut cu o radioactivitate anormală. Avem zone ce dovedesc o frecvenţă anormală a fosilelor. De ce coincid aceste zone, Lernin?

— Un răspuns evident se impune singur. Dacă Primatul tău Primordial a existat într-o vreme când anumite regiuni erau foarte radioactive, unii indivizi au pătruns pe terenurile respective şi au murit. Radioactivitate şi fosile – iată răspunsul tău!

— De ce nu s-a petrecut acelaşi fenomen şi cu alte animale? Doar Primatul Primordial apare în exces, iar el era inteligent. N-ar fi intrat în mod repetat în nişte zone care se dovedeau ucigaşe.

— Poate că nu era inteligent. La urma urmelor, asta-i

numai teoria ta, nu un fapt dovedit.

— Cu siguranţă, era mai inteligent decât toţi contemporanii lui cu creiere mai reduse.

— Poate că nici asta nu-i adevărat. Idealizezi prea mult!

— E posibil, şopti Raph. Mi se pare că-mi pot imagina o civilizaţie strălucită ce a existat acum un milion de ani… sau mai mult. O mare putere… inteligenţe colosale care au dispărut complet, lăsând în urmă doar oase pietrificate… cavitatea aceea uriaşă ce a adăpostit cândva creierul şi o mână cu cinci degete curbate, sugerând capacităţi de manipulare… plus un deget opozabil. *Trebuie* să fi fost inteligenţi.

— Atunci, ce anume i-a ucis? strânse din umeri Lernin. Alte câteva milioane de specii au supravieţuit.

***

Raph îşi înălţă ochii, pe jumătate furios.

— Lernin, nu mă pot alătura grupului vostru în mod voluntar. Pentru scopurile voastre, ar fi util să ajung pe cealaltă lume, dar pentru mine ar însemna o simplă Slujbă Comună. Nu m-aş putea dedica ei.

— N-ar fi corect! replică Lernin neînduplecat. Mulţi dintre noi, prietene, îşi sacrifică propriile interese. Dacă toţi am ţine seama numai de ele şi am investiga celelalte continente doar în acest scop, obiectivul nostru măreţ n-ar mai exista. Prietene, nu putem renunţa la nici un om. Cu toţii trebuie să muncim ca şi cum vieţile noastre ar depinde de rezolvarea problemei ikahilor, ceea ce, crede-mă, este absolut adevărat!

Raph se Strâmbă nemulţumit.

— Tu ai o vagă bănuială în privinţa acestor creaturi micuţe, proaste şi slăbănoage. Pe de altă parte, eu am de-a face cu o problemă clar definită, care mă subjugă

intelectual. Între cele două, eu nu pot vedea nici o legătură… absolut nici un fel de relaţie.

— Nici eu nu percep vreo legătură. Totuşi, ascultă-mă. Săptămâna trecută, un grup alcătuit din oamenii noştri cei mai devotaţi a revenit dintr-o incursiune făcută pe cealaltă lume. N-a fost o vizită oficială, aşa cum va fi a noastră. N-au contactat pe nimeni. A fost, pur şi simplu, un act de spionaj, despre care afli abia acum, de la mine. Te rog mult să păstrezi discreţia absolută!

— Evident.

— Ei au pus mâna pe nişte foi-cu-ştiri ale ikahilor.

— Pe ce anume?

— Este un termen inventat pentru a descrie obiectele respective. Zilnic, în aşezările ikahilor sunt distribuite foi tipărite conţinând evenimente cotidiene interesante, alături de tentative literare.

— Mi se pare o iniţiativă excelentă.

— Da, în esenţă este. Cu toate acestea, noţiunea ikahilor asupra evenimentelor interesante pare a consta exclusiv din fapte antisociale. Nu voi insista asupra acestui aspect. Vreau să spun însă că existenţa Americii le este cunoscută. Mai mult decât atât, denumesc America „un nou tărâm al făgăduinţelor”. Diferitele clase o sorb din ochi. Ikahii sunt mulţi la număr şi trăiesc înghesuiţi, iar economia lor este iraţională. Îşi doresc terenuri noi şi America reprezintă pentru ei un ţinut nou şi nelocuit.

— Nu-i nelocuit, îi atrase atenţia Raph cu blândeţe.

— Pentru ei, este nelocuit. Acesta reprezintă marele pericol. Pentru ei, pământurile ocupate de gurrowi sunt nelocuite, de aceea doresc să le folosească. Nu uita că se războiesc frecvent între ei tocmai pentru pământ.

— Chiar şi aşa, ridică Raph din umeri, n-au…

— Ascultă-mă! Sunt nişte fiinţe slabe şi proaste… Ai spus-o tu, şi este purul adevăr. Însă acest lucru este valabil

numai în plan individual. Pentru atingerea unui ţel, ikahii se vor uni. Bineînţeles, vor ajunge din nou la dezbinare după ce vor obţine ceea ce doresc… dar acum se vor uni şi-şi vor spori puterile, realizând un lucru pe care, poate, noi nu-l vom reuşi – dovada eşti tu însuţi. Iar armele lor au fost perfecţionate în decursul conflictelor interne. Vehiculele zburătoare, de pildă, sunt nişte arme teribile.

— Le-am duplicat şi noi…

— În ce cantităţi? Le-am duplicat şi explozivii chimici, însă doar în laboratoare… şi ţevile de foc, şi vehiculele blindate, dar numai ca prototipuri. Apoi mai există o armă… una ce a fost inventată în ultimii cinci ani, deoarece ikahii veniţi la noi nu aveau habar de ea.

— Ce fel de armă?

— Nu ştim nici noi. Foile-cu-ştiri o pomenesc – termenii prin care o denumesc nu înseamnă nimic pentru noi – iar din context putem deduce că este ceva teribil, chiar şi pentru această rasă de nebuni şi ucigaşi. Nu pare că ar fi fost utilizată, sau că ar deţine-o toate grupurile de ikahi… dar e fluturată ca o supremă ameninţare. Poate că te vei lămuri mai bine când vei vedea toate dovezile, după începerea voiajului.

— Totuşi, ce este? Vorbeşti despre ea ca şi cum ar fi o sperietoare.

— *Ei* vorbesc despre ea ca despre o sperietoare. Şi ce anume *poate* speria un ikah? Asta-i întrebarea cea mai ameninţătoare. Deocamdată, ştim că este vorba de bombardarea unui element pe care ei îl denumesc plutoniu – de care noi n-am auzit şi nici ikahii noştri nu ştiu mai multe – cu nişte obiecte denumite neutroni. Ikahii spun că aceştia sunt particule subatomice fără sarcină electrică, ceea ce ni se pare complet ridicol.

— Asta-i tot?

— Tot. Vrei să-ţi amâni hotărârea până îţi arăt foile-cu-

ştiri?

— Bine, încuviinţă Raph fără tragere de inimă.

***

După ce Raph rămase singur, gândurile lui se învârtiră prin făgaşurile lor adâncite.

Ikahii şi Primatul Primordial… Fiinţe vii cu obiceiuri stranii şi o creatură dispărută, care trebuie să fi tânjit să ajungă la stele. Un prezent sordid cu explozivi şi bombardamente cu neutroni, alături de un trecut glorios şi misterios…

Nici o legătură! Absolut nici o legătură!

20. CURSA REGINEI ROŞII

Astounding Science Fiction, ianuarie 1949

Dacă vă plac întrebările dificile, iată una: Traducerea unui manual de chimie în limba greacă reprezintă o crimă?

O pot reformula altfel: Dacă una dintre cele mai mari centrale atomoelectrice ale ţării este complet distrusă în urma unui experiment neautorizat, poate fi considerat criminal cineva care recunoaşte că ştia de acţiune?

Desigur, problemele au evoluat în timp. Am început cu o centrală atomoelectrică golită. Realmente golită – stoarsă, secătuită. Nu ştiu cu exactitate cât de mare era sursa de fisiune… dar în două microsecunde nu mai avea ce fisiona.

Nu existase nici o explozie. Nici o emisie exagerată de raze gama. Atâta doar că toate părţile în mişcare din reactorul respectiv se sudaseră. Clădirea principală se înfierbântase. Pe o rază de trei kilometri, aerul îşi ridicase temperatura. Rămăsese o clădire moartă şi inutilă, a cărei înlocuire ar fi necesitat o sută de milioane de dolari.

Asta se întâmplase în jurul orei trei noaptea, când îl găsiseră pe Elmer Tywood singur în sala centrală a reactorului. Descoperirile făcute pe durata a douăzeci şi patru de ore extrem de ticsite de evenimente pot fi rezumate rapid.

1. Elmer Tywood – Doctor în Ştiinţe, Membru Corespondent al… şi Onorific al…, în tinereţe participant la Proiectul Manhattan şi actualmente profesor de fizică nucleară – nu era un intrus. El deţinea un permis clasa A – Fără Restricţii. Cu toate acestea, nu s-a putut afla ce anume căutase acolo tocmai în momentul respectiv. O măsuţă pe rotile conţinea echipamente a căror prezenţă nu

figura în nici un inventar sau notă de comandă. Şi ele se transformaseră într-o masă de materiale topite – nu însă aşa fierbinte ca să nu poată fi atinsă.

2. Elmer Tywood era mort. Zăcea lângă măsuţă, congestionat la faţă, cu pielea aproape neagră. Nu prezenta efecte ale radiaţiilor. Nu existau semne exterioare de violenţă. Medicul legist a decretat că murise de apoplexie.

3. În seiful din cabinetul lui Elmer Tywood au fost descoperite două obiecte stranii: un teanc alcătuit din douăzeci de foi acoperite cu formule matematice şi un volum legat, scris într-o limbă străină, care s-a dovedit a fi greaca. În urma traducerii, s-a constatat că era vorba de un manual de chimie.

Secretul care a învăluit întreaga afacere a fost atât de absolut încât orice l-a atins a *dispărut.* Nu am altă expresie la dispoziţie prin care să pot descrie cele întâmplate. Pe durata cercetărilor, în centrală au intrat numai douăzeci şi şapte de bărbaţi şi femei, inclusiv ministrul de război, ministrul ştiinţei şi alte două-trei personaje atât de importante încât erau complet necunoscute publicului. Toţi cei care fuseseră acolo în timpul nopţii, fizicianul care-l identificase pe Tywood şi medicul legist care-l examinase au fost consemnaţi în locuinţe – practic, era un soi de arest la domiciliu.

Nici un ziar n-a aflat povestea. N-a răsuflat nici un cuvinţel. Doar câţiva membri ai Congresului au aflat câteva fragmente disparate…

Şi pe bună dreptate! Orice persoană, sau orice ţară, care putea absorbi toată energia disponibilă în echivalentul a aproape cincizeci de kilograme de plutoniu fără a recurge la o explozie, ţinea în palmă industria şi capacitatea defensivă americană; ar fi putut anula vieţile a o sută şaizeci de milioane de oameni între două căscaturi.

Tywood fusese acela? Sau Tywood şi alţii? Sau, pur şi

simplu, alţii, prin intermediul lui Tywood?

Misiunea mea? Eram o nadă, un fel de faţadă, dacă doriţi. Cineva trebuia să se învârtă prin universitate şi să pună întrebări despre Tywood. La urma urmelor, lipsea de la cursuri. Putea fi vorba de amnezie, răpire, tâlhărie, crimă, fugă de acasă, nebunie, accident... mă puteam ocupa cu chestiile astea vreme de cinci ani, alegându-mă în final cu priviri urâte din partea celorlalţi, ba chiar ar fi existat şansa de a le distrage atenţia. Totuşi, lucrurile nu s-au petrecut deloc aşa cum intenţionasem.

Să nu credeţi însă că am acţionat de unul singur din capul locului. N-am făcut parte dintre cele douăzeci şi şapte de persoane pe care le-am amintit anterior, deşi şeful meu s-a numărat printre ele. Ştiam însă câte ceva – suficient ca să mă apuc de treabă.

Profesorul John Keyser făcea parte din aceeaşi catedră de fizică. N-am ajuns direct la el. Mai întâi, trebuia să desfăşor, cât mai conştiincios cu putinţă, o mulţime de acţiuni de rutină. Lipsite de sens. Inutile, în cele din urmă, am pătruns în cabinetul profesorului Keyser.

Cabinetele profesorilor au specificul lor. Nimeni nu şterge praful în ele, cu excepţia unei femei de serviciu obosite, care apare pe la opt dimineaţa, dar oricum nu contează, fiindcă profesorul nu observă praful. Multe cărţi sunt puse de-a valma. Volumele de lângă birou sunt mai uzate – cele folosite la cursuri. Cele mai depărtate rămân acolo unde le lasă studenţii, după ce le restituie. Mai există, apoi, revistele de specialitate, cu un aspect sărăcăcios şi al naibii de scumpe, care zac în teancuri şi aşteaptă ziua când, poate, vor fi citite. Biroul este îngropat sub hârtii; multe dintre ele sunt scrise.

Keyser era un individ în vârstă, din generaţia lui Tywood. Avea un nas mare şi destul de roşu şi fuma pipă. În ochi i se citea expresia aceea relaxată şi blajină asociată

în general cu o funcţie universitară – fie pentru că asemenea funcţii atrag asemenea indivizi, fie pentru că asemenea funcţii creează asemenea indivizi.

— Cu ce se ocupă profesorul Tywood? l-am întrebat.

— Fizică experimentală.

Genul ăsta de răspunsuri mă dă peste cap. Cu ani în urmă, mă scoteau din pepeni. Acum, m-am mulţumit să spun:

— Ştim asta, domnule profesor. Mă interesează detaliile.

— Sunt sigur că detaliile nu vă pot fi de folos decât dacă sunteţi şi dumneavoastră fizician, mi-a răspuns el pe un ton binevoitor şi superior totodată. În aceste circumstanţe, ele mai contează?

— Poate că nu. Dar profesorul Tywood a dispărut. Dacă păţeşte ceva – am făcut un gest plin de subînţelesuri – rău, trebuie să vedem dacă nu există vreo legătură cu cercetările sale… sau poate că e bogat şi motivul îl reprezintă banii.

— Profesorii nu sunt niciodată bogaţi, a chicotit Keyser. Problemele de care ne ocupăm noi sunt ignorate cu superioritate, întrucât ispitele lumii materiale sunt mult mai numeroase şi mai palpitante.

Am ignorat şi replica respectivă, fiindcă ştiu că, la o primă vedere, par un tâmpit notoriu. În realitate, am terminat universitatea cu „foarte bine” şi n-am jucat în viaţa mea fotbal american deşi, privindu-mă, poţi crede exact contrariul.

— Atunci, am insistat, nu poate fi vorba decât de cercetările lui.

— La ce vă gândiţi? La spionaj? La conspiraţii internaţionale?

— De ce nu? S-a mai întâmplat! La urma urmelor, este specialist în fizică nucleară, nu?

— Foarte adevărat, dar nu-i singurul. Eu am aceeaşi

pregătire.

— Perfect, însă poate că el ştie ceva ce nu ştiţi dumneavoastră.

Keyser şi-a încleştat maxilarele. Când sunt luaţi prin surprindere, profesorii pot reacţiona ca nişte oameni obişnuiţi.

— Din câte îmi amintesc, mi-a replicat el băţos, Tywood a publicat nişte lucrări despre efectul viscozităţii fluidelor asupra profilelor, pe baza legii Rayleigh, şi despre ecuaţiile de câmp ale orbitelor superioare şi ale cuplajului spin-orbită dintre doi nucleoni. Totuşi, principalele lui cercetări s-au ocupat de momentele cvadripol. Eu personal sunt destul de competent în aceste probleme.

— Actualmente se ocupă tot de momentele cvadripol? am întrebat, căutând să nu tresar.

— Da... într-un fel. (Fusese cât pe ce să pufnească dezgustat.) Poate că, în sfârşit, va ajunge la faza de experimentări. Se pare că şi-a petrecut majoritatea vieţii elaborând consecinţele matematice ale unei teorii personale.

— De acest fel? – l-am azvârlit una dintre foile găsite în seiful lui Tywood.

Evident, existau suficiente şanse ca teancul acela de hârtii să nu însemne nimic, tocmai pentru că era vorba de seiful unui profesor. Vreau să spun că, uneori, lucrurile sunt puse acolo din simplul motiv că sertarul aflat la îndemână e ticsit cu lucrările studenţilor, ce trebuie corectate. Bineînţeles, nimic nu se scoate vreodată dinăuntru. Descoperisem în seiful cu pricina flacoane mititele şi prăfuite conţinând cristale gălbui şi purtând etichete abia descifrabile, broşuri litografiate datând din timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi purtând ştampila „Strict secret”, un anuar de liceu, scrisori vechi de zece ani care aduceau în discuţie posibila funcţie de Director Ştiinţific la „American

Electric" şi, desigur, manualul grecesc de chimie.

Tot acolo fuseseră şi hârtiile cu formule matematice. Fuseseră făcute sul şi prinse cu o bandă elastică, dar nu purtau vreo etichetă sau alt titlu. Douăzeci de coli, scrise cu stiloul, mărunt şi meticulos…

Eu aveam una dintre ele. Nu cred că exista vreun om care să aibă mai mult de una. Şi sunt sigur că nimeni, cu o singură excepţie, nu era conştient de faptul că pierderea colii pe care o deţinea şi a vieţii lui urmau să fie aproape simultane, în măsura în care guvernul putea să facă acest lucru.

De aceea, am azvârlit hârtia spre Keyser, ca şi cum aş fi găsit-o prin gunoaie.

El a examinat-o, după care a întors-o pe partea cealaltă, care era albă. A inspectat-o de sus până jos, apoi din nou până sus.

— Nu ştiu despre ce-i vorba, a rostit el din vârful buzelor, de parcă ar fi înghiţit ceva amar.

Nu am comentat Am împăturit foaia şi am strecurat-o înapoi în buzunarul sacoului. În clipa următoare, Keyser a adăugat pe un ton morocănos:

— Una din concepţiile eronate ale dumneavoastră, cei din familia necunoscătorilor, este că savanţii sunt capabili să privească o ecuaţie şi să exclame imediat: „Aha, da…", după care se apucă să scrie o carte întreagă despre subiectul respectiv. Matematica nu are o existenţă proprie. Este doar un limbaj arbitrar, conceput pentru a descrie observaţii fizice sau concepte filozofice. Oricine o poate adapta propriilor necesităţi. De exemplu, nimeni nu poate fi sigur de semnificaţia unui anumit simbol, doar privindu-l. Până acum, ştiinţa a folosit toate literele alfabetului, majuscule, minuscule şi italice, fiecare simbolizând multe lucruri. S-au folosit litere îngroşate, gotice, greceşti, atât majuscule cât şi minuscule, indici inferiori şi superiori,

asteriscuri, ba chiar şi litere ebraice. Savanţi diferiţi utilizează simboluri diferite pentru acelaşi concept, dar şi acelaşi simbol pentru concepte diferite. Ca atare, dacă îi arătaţi unuia dintre ei o asemenea pagină, desprinsă din contextul general, fără nici o informaţie referitoare la subiectul analizat sau la simbolistica întrebuinţată, el nu poate deduce absolut nimic util.

— Aţi spus însă că profesorul Tywood lucra asupra momentelor cvadripol, l-am întrerupt eu. Asta ar avea vreo legătură? am insistat, ciocănindu-mă cu degetul în dreptul pieptului, unde fila mă pârjolea încetişor de două zile.

— Nu pot fi sigur. Nu am văzut nici una dintre relaţiile standard la care m-aş fi putut aştepta să fie implicate. Cel puţin, n-am recunoscut nici una. Evident, însă, că nu pot băga mâna în foc.

După o scurtă tăcere, tot el a continuat:

— De ce nu discutaţi şi cu studenţii lui?

— Cu cei de la cursuri? am înălţat din sprâncene.

— Nu, pentru Dumnezeu! a părut el iritat. Studenţii din cercetare! Doctoranzii lui! Au lucrat împreună: Ei ar trebui să cunoască detaliile cercetărilor mai bine decât mine, sau decât oricare altul din catedră.

— Este o idee, am comentat nepăsător.

Era, într-adevăr. Nu ştiu de ce, dar mie nu mi-ar fi trecut prin cap. Probabil fiindcă e firesc să consideri că un profesor ştie mai multe decât studenţii.

Când m-am ridicat să plec, Keyser a rostit:

— În plus, am senzaţia că vă aflaţi pe o pistă greşită. Ceea ce vă spun acum este strict confidenţial, sper să înţelegeţi asta, şi n-aş fi spus-o decât în circumstanţe cu totul deosebite… Pe scurt, Tywood nu-i considerat o capacitate în domeniul nostru. Fără îndoială, este un excelent dascăl, o recunosc, totuşi lucrările sale de cercetare n-au atras atenţia nimănui. În general, el

manifestă tendinţa de a teoretiza, fără sprijinul unor dovezi experimentale. Probabil că hârtia pe care o aveţi face parte din aceeaşi categorie. Nimeni n-ar fi dorit să-l… ă-ă-ă, răpească pentru aşa ceva.

— Adevărat? Am înţeles. Dumneavoastră aveţi vreo idee referitoare la motivul pentru care ar fi plecat sau la locul unde s-ar putea ascunde?

— Nimic concret, şi-a umezit el buzele, dar toată lumea ştie că este bolnav. Acum doi ani, a avut un accident cerebral care l-a împiedicat să-şi mai ţină cursul vreme de un semestru. Nu s-a însănătoşit perfect. A rămas cu o pareză pe partea stângă şi încă şchiopătează. Un al doilea accident similar l-ar ucide. Îl poate avea oricând.

— Deci, credeţi că a murit?

— Nu-i deloc imposibil.

— Atunci, unde este corpul?

— Păi… bănuiesc că asta este treaba *dumneavoastră.*

Avea dreptate, aşa că am plecat.

***

I-am interogat pe rând pe cei patru studenţi ai lui Tywood în mijlocul unui haos denumit laborator de cercetare. Asemenea laboratoare conţin de obicei doi studenţi plini de optimism care lucrează acolo; aş zice, o populaţie flotantă, întrucât anual, cu aproximaţie, fireşte, ei sunt înlocuiţi.

Echipamentele de cercetare sunt depozitate stratificat. Pe mese, poate fi găsită aparatura folosită în mod curent, iar în două-trei sertare situate la îndemână se află piesele de schimb şi uneltele cel mai probabil de a fi utilizate. În sertarele îndepărtate, pe rafturile de sub tavan şi în colţuri pot fi întâlnite urmele vechilor generaţii de studenţi: obiecte ciudate, ce n-au fost şi nu vor fi nicicând

întrebuinţate, dar nici aruncate la gunoi. Se susţine că nici un student cercetător n-a cunoscut vreodată tot ceea ce conţinea laboratorul lui.

Toţi cei patru tineri erau îngrijoraţi. Pe trei dintre ei îi îngrijora în principal situaţia lor. Mai precis, posibilul efect pe care absenţa lui Tywood îl putea avea asupra stării „temei” lor. Pe aceştia i-am expediat – sper că între timp şi-au obţinut titlurile de doctori – şi l-am rechemat pe al patrulea. Acesta arăta mult mai jalnic decât ceilalţi şi fusese cel mai puţin comunicativ – caracteristică pe care o consideram ca fiind un semn dătător de speranţe.

Acum, el stătea rigid în scaunul cu spătar drept din faţa biroului, în vreme ce eu mă lăsasem pe spate, într-un vechi şi scârţâitor fotoliu rotativ, şi-mi împinsesem pălăria pe ceafă. Studentul se numea Edwin Howe şi *şi-a obţinut* doctoratul după aceea; ştiu asta în mod sigur, fiindcă acum este un personaj important în Ministerul Ştiinţei.

— Presupun că faci aceleaşi lucrări ca şi ceilalţi, nu? l-am întrebat.

— Da, într-un fel sunt tot cercetări nucleare.

— Dar nu chiar identice?

Howe a clătinat lent din cap.

— Abordăm problema din unghiuri diferite. Ştiţi, trebuie să existe ceva precis definit, altfel nu se poate publica nimic. Trebuie să ne obţinem diplomele.

A spus-o exact aşa cum un altul ar fi spus: „Trebuie să ne câştigăm pâinea.” Poate că pentru ei însemna acelaşi lucru.

— Bine, am rostit. Care este unghiul *tău?*

— Eu mă ocup de partea matematică, mi-a răspuns. Evident, împreună cu domnul profesor.

— Ce fel de matematică?

A surâs uşor, afişând acelaşi aer pe care-l remarcasem în cursul dimineţii şi la profesorul Keyser. Un fel de: „Chiar-

crezi-că-mi-pot-explica-toate-ideile-profunde-unui-prostovan-ca-tine?”

— Ar fi cam complicat de explicat, a spus el cu glas tare.

— Te pot ajuta, am intervenit. Este de această formă?

I-am azvârlit foaia din seiful lui Tywood. Nici măcar n-a examinat-o. A înhăţat-o imediat şi a scos un scâncet.

— De unde o aveţi?

— Din seiful lui Tywood.

— Aveţi şi celelalte foi?

— Se află în siguranţă, am evitat răspunsul direct.

Howe s-a destins – dar numai puţin de tot.

— Sper că n-aţi arătat-o şi altora.

— Ba da, profesorului Keyser.

Tânărul a emis un sunet nepoliticos, folosindu-se de buza inferioară.

— Prostul ăla… Ce-a spus?

Am ridicat din umeri, întorcând palmele cu faţa în sus, şi Howe a râs, apoi a vorbit pe un ton nepăsător:

— Ei bine, cam astea-s chestiile pe care le fac eu.

— Dar despre ce-i vorba? Explică şi pe înţelesul meu…

Preţ de câteva clipe, el a şovăit în mod evident, apoi a murmurat:

— Uitaţi ce este, sunt nişte lucruri secrete. Nici ceilalţi studenţi ai lui Pop n-au habar de ele. Cred că nici eu nu cunosc *totul.* Să ştiţi că nu-i vorba doar de doctoratul meu. Pop Tywood poate obţine Premiul Nobel pe baza lor, iar eu pot deveni asistent la Cal Tech. Mai întâi, trebuie publicate rezultatele şi abia după aceea pot comenta.

Am clătinat încet din cap şi am rostit pe un ton cât mai blând:

— Nu, fiule! Problema nu stă deloc aşa. Va trebui să-mi spui despre ce-i vorba înainte de publicarea rezultatelor, deoarece Tywood a dispărut. Poate că-i mort, sau poate că

nu. Iar dacă-i mort, poate că a fost ucis. Iar când departamentul se confruntă cu bănuiala unei crime, atunci toţi îşi dau drumul la gură. Mă tem că lucrurile nu vor fi deloc roz pentru tine, dacă vei încerca să ţii ceva secret.

Am avut succes. Ştiam că aşa se va întâmpla, pentru că toată lumea citeşte romane poliţiste şi cunoaşte toate clişeele. Howe a sărit din scaun şi a început să turuie de parcă ar fi avut scenariul în faţă:

— În nici un caz nu mă puteţi bănui *pe mine* de… de aşa ceva. Păi… păi, cariera mea…

L-am împins înapoi în scaun, remarcând în treacăt că avea fruntea asudată, şi am trecut la următoarea replică:

— *Deocamdată,* nu bănuiesc pe nimeni de nimic. Şi n-o să ai nici un fel de necazuri dacă vorbeşti.

Era gata s-o facă.

— Să ştiţi însă că sunt lucruri strict secrete…

Sărmanul… Nu ştia ce înseamnă „strict”. Din clipa aceea, a fost permanent supravegheat de un agent, până ce guvernul a decis etichetarea cazului cu comentariul final „?”. (Nu glumesc. Cazul nu este nici clasat, nici deschis. Doar „?”.)

— Presupun că ştiţi ce este călătoria în timp, a început Howe cu un aer nesigur.

Bineînţeles că ştiam ce era călătoria în timp. Puştiul meu are doisprezece ani şi urmăreşte serialele TV de după-amiază până ce, pur şi simplu, se umflă de toate porcăriile pe care le absoarbe prin ochi şi urechi.

— Ce-i cu ea? am întrebat.

— O putem realiza cu adevărat. De fapt, este ceea ce puteţi denumi o translaţie microtemporală…

Am fost cât pe ce să-mi pierd cumpătul. Ba chiar cred că mi l-am pierdut. Părea evident că ţâncul încerca să mă prostească; şi încă fără subtilitate. Sunt obişnuit ca oamenii să mă creadă prost… dar nu chiar *atât* de prost.

— Vrei să-mi spui că Tywood este undeva pierdut prin timp… ca Ace Rogers, Detectivul Temporal? am mârâit eu din fundul gâtului. (Ăsta era serialul favorit al lui fiu-meu; chiar în săptămâna aceea, Ace Rogers îi făcuse de petrecanie lui Gingis-han, cu mâinile goale.)

Howe a părut la fel de dezgustat ca şi mine.

— Nu! a răcnit el. Habar n-am unde-i Pop. Dacă m-aţi *asculta*… am zis translaţie microtemporală. Ăsta nu-i un serial TV şi nici magie, ci un fenomen ştiinţific. Aţi auzit despre echivalenţa materie-energie?

Am încuviinţat posac. Toţi ştiu de asta, de când cu Hiroshima în penultimul Război Mondial.

— Perfect, a continuat el, atunci putem începe de undeva. Dacă luăm un fragment de materie şi-i aplicăm translaţia temporală – adică îl expediem în trecut-înseamnă că am creat materie în punctul temporal în care l-am trimis. Pentru asta, trebuie să utilizăm o cantitate de energie echivalentă cu cantitatea de materie creată. Altfel spus, pentru a trimite în trecut un gram de materie, trebuie să dezintegrăm complet un alt gram de materie ca să asigurăm energia necesară.

— Mda, am aprobat, asta pentru a crea un gram de materie în trecut. Dar nu distrugi un gram de materie, îndepărtându-l din prezent? în felul acesta nu se *creează* cantitatea echivalentă de energie?

Howe s-a arătat total surprins de intervenţia mea, aidoma unui individ care se trezeşte pe un muşuroi de furnici roşii. Aparent, novicii n-ar trebui să le pună întrebări savanţilor.

— Încercam să simplific explicaţia ca să înţelegeţi mai bine, a spus el. În realitate, lucrurile sunt mult mai complicate. Ar fi minunat dacă am putea folosi energia degajată în urma dispariţiei materiei pentru a determina apariţia ei, dar, credeţi-mă, ar fi un cerc vicios. Entropia ne

interzice s-o facem. Pentru a fi mai riguros, energia este necesară pentru depăşirea inerţiei temporale, conform ecuaţiei care afirmă că energia, în ergi, necesară trimiterii în trecut a unei mase, în grame, este egală cu produsul dintre masa respectivă şi pătratul vitezei luminii, exprimată în centimetri pe secundă. Altfel spus, tocmai ecuaţia echivalenţei masă-energie formulată de Einstein. Vă pot detalia şi matematic.

— Sunt convins, l-am oprit. Lămureşte-mă însă: toate acestea au fost testate experimental sau sunt doar teorii?

Evident, principalul era să-l îndemn să vorbească.

Howe avea în ochi luminiţa aceea stranie pe care se zice că o au toţi cercetătorii când li se cere să povestească despre munca lor. Ar fi spus-o oricui, chiar şi unui „papagal” – ceea ce era perfect convenabil pentru mine.

— Vedeţi dumneavoastră, a început el cu glasul unuia care-ţi destăinuie amănuntele necunoscute ale unei afaceri dubioase, totul a început datorită lui neutrino. Încă de ia sfârşitul anilor treizeci, s-a încercat descoperirea lui, dar fără succes. Este o particulă subatomică lipsită de sarcină electrică şi cu masa mult mai mică decât cea a electronului. Evident, este aproape imposibil de depistat… încă n-a fost depistat. Căutările continuă, totuşi, pentru că, presupunând că n-ar exista, nu se poate echilibra balanţa energetică a unor reacţii nucleare. Acum douăzeci de ani, lui Pop Tywood i-a venit ideea că o parte a energiei dispare, sub formă de materie, înapoi în trecut. Am început cercetări în direcţia respectivă… mai exact, el a început, iar eu sunt primul student pe care şi l-a luat ca asociat. În mod firesc, trebuia să utilizăm cantităţi infime de materie şi… ei bine, Pop a avut o străfulgerare de geniu când s-a gândit să folosească izotopi radioactivi artificiali. Poţi face treabă cu numai câteva micrograme, urmărindu-le activitatea cu contoare Geiger. Variaţiile de activitate în timp ar trebui să

urmeze o lege simplă şi precis definită, care n-a fost niciodată modificată de condiţiile de laborator. De pildă, într-un rând, am expediat un grăunte de materie cu cincisprezece minute în trecut. Cu cincisprezece minute înainte de a o face – totul funcţiona automat, înţelegeţi? – acul contorului a sărit la o valoare aproape dublă decât cea pe care ar fi trebuit s-o indice, a revenit la normal şi apoi a coborât mult în clipa trimiterii efective în trecut. Materialul s-a suprapus în timp şi am numărat particulele dublate vreme de cincisprezece minute…

— Vrei să spui că aceiaşi atomi au existat simultan în două locuri diferite? l-am întrerupt eu.

— Da, a încuviinţat el, plăcut surprins de inteligenţa mea. De ce nu? Tocmai de aceea am folosit atâta energie – echivalentă creării atomilor respectivi. Să vă explic acum în ce constă munca mea. Dacă trimitem materialul în trecut cu cincisprezece minute, se pare că el ajunge în acelaşi loc de pe Pământ, în ciuda faptului că, în cincisprezece minute, Pământul a parcurs douăzeci şi cinci de mii de kilometri în jurul Soarelui, că Soarele însuşi a parcurs alţi mii de kilometri în spaţiu şi aşa mai departe. Există, totuşi, mici discrepanţe pe care le-am analizat şi despre care s-a dovedit că pot fi provocate de două cauze. Mai întâi, datorită efectului de frecare – dacă pot folosi acest termen – materia se îndepărtează puţin de Pământ, în funcţie de natura ei şi de distanţa temporală la care este expediată. De asemenea, anumite discrepanţe pot fi explicate doar presupunând că întoarcerea în timp durează şi ea… un timp.

— Cum adică?

— O parte a radioactivităţii este răspândită în mod egal pe durata translaţiei, ca şi cum materialul testat a reacţionat pe durata întoarcerii în timp. Calculele mele arată că… dacă te-ai deplasa în trecut, ai îmbătrâni cu o zi

pentru fiecare sută de ani. Altfel spus, dacă ai putea privi un cronometru care indică timpul scurs în exteriorul unei „maşini temporale”, acesta ar înainta cu douăzeci şi patru de ore, în vreme ce cadranul temporal s-a deplasat cu o sută de ani. În trecut. Bănuiesc că este o constantă universală, pentru că şi viteza luminii e o constantă universală. Pe scurt, cu asta mă ocup eu.

După câteva minute, în care am rumegat cele aflate, am întrebat:

— De unde luaţi energia necesară experienţelor?

— Ne-au tras un cablu special de la centrală. Pop are relaţii acolo şi a aranjat lucrurile.

— Mda… Care a fost masa cea mai mare pe care aţi trimis-o în trecut?

— Oh, a înălţat el ochii în tavan, cred că într-un rând am trimis o sutime de miligram. Adică zece micrograme.

— Aţi încercat să trimiteţi ceva şi în viitor?

— N-ar fi mers, mi-a răspuns el imediat. E imposibil. Semnele matematice nu pot fi schimbate fiindcă energia necesară ar fi infinită. Procesul este unidirecţional.

— Câtă materie aţi putea trimite în trecut dacă aţi fisiona să zicem… cincizeci de kilograme de plutoniu? am întrebat eu, folosind un ton cât mai neutru, în vreme ce-mi examinam unghiile cu atenţie.

Mă gândeam că lucrurile deveneau tot mai evidente.

— În fisiunea plutoniului, doar unu-două procente din masă sunt convertite în energie. Ca atare, fisionând complet cincizeci de kilograme de plutoniu, se poate trimite în trecut cel mult un kilogram.

— Numai atât? Dar puteaţi stăpâni energia respectivă? La urma urmelor, cincizeci de kilograme de plutoniu pot provoca o explozie frumuşică.

— Totul este relativ, a decretat el cu emfază. Energia poate fi stăpânită dacă este eliberată treptat. Poate fi

stăpânită şi dacă este eliberată toată o dată, cu condiţia să fie folosită imediat. Trimiţând materie în trecut, energia poate fi utilizată mai rapid decât ar putea fi eliberată chiar prin fisiune. Cel puţin, aşa afirmă teoria.

— Şi cum scapi de ea?

— În mod firesc, ea se disipează treptat. Evident, durata minimă în care materia poate fi transferată va depinde de masa ei. Altfel, se poate întâmpla ca densitatea energetică să fie prea mare în timp.

— Bine, puştiule! am încuviinţat. Voi suna la Cartierul General, ca să trimită un om care să te însoţească acasă. Vei rămâne acolo o vreme.

— Dar... De ce?

— Nu va fi pentru mult timp.

Nu a fost... iar el a avut numai de câştigat după aceea.

Mi-am petrecut seara la Cartierul General. Aveam acolo o bibliotecă cu totul aparte. Chiar a doua zi după explozie, doi sau trei agenţi se strecuraseră în bibliotecile de chimie şi de fizică ale universităţii. Nişte experţi în domeniul lor. Localizaseră toate articolele semnate de Tywood în publicaţiile de specialitate şi rupseseră paginile respective. În rest, nu se atinseseră de nimic.

Alţi agenţi se ocupaseră de reviste şi cărţi. În felul acesta, adunaserăm într-o încăpere tot ceea ce constituia esenţa carierei lui Tywood. Nu existase un scop bine definit pentru care această bibliotecă fusese realizată. Reprezenta, pur şi simplu, un aspect al minuţiozităţii cu care se abordează asemenea probleme.

M-am apucat să citesc, dar nu lucrările ştiinţifice. Ştiam că ele n-ar fi conţinut nimic din ceea ce doream. Cu douăzeci de ani în urmă însă, Tywood scrisese o serie de articole pentru o revistă; pe acelea le-am parcurs. De asemenea, am cercetat toate scrisorile ce fuseseră descoperite.

După aceea, m-am aşezat pe un scaun, m-am gândit… şi m-am înspăimântat.

M-am culcat la patru dimineaţa şi am avut coşmaruri.

La nouă dimineaţa mă aflam în biroul Şefului.

Şeful este un bărbat voinic, cu păr spicat, strălucind de briantină. Nu fumează, dar are pe birou o cutie cu trabucuri şi când doreşte să nu vorbească pentru câteva secunde, ia un trabuc, îl freacă între degete, îl miroase, apoi îl vâră în gură şi-l aprinde cu foarte multă atenţie. Până termină toate operaţiunile acestea, fie găseşte ce replică să dea, fie se lămureşte că nu are absolut nimic de spus. După aceea, lasă trabucul în scrumieră până se consumă de la sine.

Termină o cutie cam în trei săptămâni, iar la fiecare Crăciun jumătate din cadourile pe care le primeşte constau în cutii de trabucuri.

Acum, însă, n-a întins mâna după un trabuc. Şi-a aşezat pumnii mari pe birou şi m-a privit, încreţindu-şi fruntea.

— Care-i treaba?

I-am povestit. I-am relatat totul, încetul cu încetul, fiindcă translaţia microtemporală nu este înghiţite de nimeni, mai ales când o numeşti „călătorie în timp”. Pentru a vă da seama cât de serioase erau lucrurile, ajunge să spun că m-a întrebat doar o singură dată dacă nu cumva mă ţicnisem.

După ce am terminat, am rămas privindu-ne.

— Crezi că el a încercat să trimită ceva în trecut, ceva în greutate de un kilogram şi că în felul ăsta a distrus centrala? m-a întrebat Şeful într-un târziu.

— Se potriveşte la fix.

Apoi, n-am mai spus nimic. Şeful se gândea şi doream să continue să se gândească. Doream, daca era posibil, să se gândească la acelaşi lucru la care mă gândisem şi eu, ca să nu fiu nevoit să-i spun…

Pentru că detestam să fiu nevoit să-i spun.”

Mai întâi şi mai întâi, fiindcă era o nebunie. În al doilea rând, fiindcă era prea oribil.

De aceea, am rămas tăcut şi Şeful a continuat să se gândească, iar la răstimpuri unele dintre gânduri’ i se citeau pe chip.

După o vreme, şi-a dres glasul şi a rostit:

— Presupunând că Howe a spus adevărul – apropo, ar fi bine să-i controlezi caietele, pe care sper că le-ai reţinut…

— Întreaga aripă a etajului este sigilată, domnule. Caietele sunt la Edwards.

— Perfect! Presupunând că a spus adevărul, de ce ar fi trecut Tywood de la micrograme direct la un kilogram?

În continuare, şi-a coborât ochii şi m-a fixat pătrunzător.

— Constat că te concentrezi asupra călătoriei în timp. Bănuiesc că pentru tine acela este amănuntul esenţial, energia implicată fiind secundară.

— Da, domnule, am încuviinţat sobru. Exact aşa apreciez situaţia.

— Te-ai gândit că s-ar putea să greşeşti? Că s-ar putea să fi privit situaţia pe dos?

— Nu înţeleg, domnule.

— Fii atent! Mi-ai zis că te-ai documentat despre Tywood. Perfect! El a fost unul dintre savanţii care, după cel de-al Doilea Război Mondial, s-au ridicat împotriva bombei atomice… unul dintre cei care doreau un stat mondial… Cunoşti genul, nu?

Am aprobat din cap.

— Avea un complex de vinovăţie, a urmat Şeful, pe un ton hotărât. Ajutase la construirea bombei, apoi ajunsese să nu mai poată dormi nopţile, gândindu-se la ce făcuse. Teama respectivă l-a obsedat ani în şir. Cu toate că bomba n-a fost folosită în al treilea război mondial, îţi poţi închipui ce trebuie să fi însemnat pentru el fiecare zi de nesiguranţă? îţi poţi închipui spaima din sufletul lui,

aşteptând dintr-o clipă în alta ca alţii să ia decizia, până la Tratatul din Şaizeci şi Cinci? în timpul ultimului război, Tywood şi alţii ca el au fost analizaţi psihiatric în mod amănunţit. Ştiai asta?

— Nu, domnule.

— Aşa s-a întâmplat. Desigur, am renunţat s-o mal facem după Şaizeci şi Cinci, deoarece prin stabilirea controlului mondial asupra energiei nucleare, prin distrugerea arsenalelor de bombe atomice din toate ţările şi în urma conceperii unor proiecte comune de cercetare între diversele sfere de influenţă planetare, conflictele morale au dispărut din minţile savanţilor. Cele aflate însă până la acea dată erau destul de serioase. În 1964, Tywood manifesta o ură subconştientă faţă de însuşi conceptul de energie nucleară. Începuse să greşească, în mod serios… în cele din urmă, am fost siliţi să-l îndepărtăm din cercetare. Aceeaşi soartă au avut-o şi alţi savanţi, deşi situaţia mondială era încordată. Dacă mai ţii minte, tocmai pierduserăm India.

Întrucât la vremea respectivă mă aflam în India, ţineam minte. Însă tot nu reuşeam să văd unde voia să ajungă.

— Acum, continuă el, ce s-a întâmplat dacă urme ale urii respective au dăinuit în subconştientul lui Tywood? Nu vezi că această călătorie temporală este o sabie cu două tăişuri? De fapt, de ce să expedieze în trecut un kilogram de materie? Demonstrase faptul că teoria lui era viabilă, trimiţând câteva micrograme. Bănuiesc că asta era suficient pentru obţinerea Premiului Nobel. Exista însă *un* lucru pentru care avea nevoie de un kilogram, un lucru pe care nu-l putea realiza doar cu câteva micrograme: *să distrugă o centrală atomoelectrică*. Asta dorea de fapt. Descoperise o modalitate de a consuma cantităţi incredibile de energie. Trimiţând în trecut patruzeci de kilograme de orice fel de materie, putea anula tot plutoniul din lume. Sfârşitul energiei nucleare pe o perioadă nedefinită!

Teoria lui nu mă impresiona deloc, dar m-am străduit să nu-mi trădez sentimentele.

— Credeţi că s-ar fi putut gândi că avea să reuşească operaţiunea aceasta de mai multe ori? am întrebat.

— Totul se bazează pe faptul că nu era un individ normal. De unde să ştiu ce-şi imagina el că poate face? în plus, este posibil ca înapoia lui să existe alţi indivizi – cu mai puţine cunoştinţe ştiinţifice, dar cu idei – care sunt gata să-i continue munca.

— A fost descoperit vreunul dintre aceşti indivizi? Există vreo dovadă a simplei lor existenţe?

A urmat o mică pauză, apoi mâna Şefului s-a întins spre cutia cu trabucuri. A luat unul şi l-a examinat, răsucindu-l pe toate părţile. Mai aveam de aşteptat. Nu mă grăbeam deloc.

După câteva clipe, Şeful a lăsat trabucul cu un gest hotărât, fără să-l aprindă.

— Nu, a rostit el.

S-a uitat la mine – şi prin mine – apoi a adăugat:

— Deci nu eşti de acord cu ipoteza asta?

— Nu-mi sună tocmai grozav! am ridicat eu din umeri.

— Ai o teorie personală?

— Da, însă nu-mi vine s-o expun. Dacă n-am dreptate, fac cea mai mare greşeală din toate timpurile, dar dacă am dreptate…

— Te ascult! a zis Şeful şi a strecurat o mână sub birou.

Încăperea era blindată, izolată fonic şi capabilă să reziste la orice cataclism cu excepţia unui atac nuclear. Iar cu semnalul care pâlpâia acum pe biroul secretarei sale, nici chiar preşedintele Statelor Unite nu ne putea întrerupe.

M-am lăsat pe spate în scaun şi am început:

— Şefule, mai ţineţi minte cum v-aţi cunoscut soţia? A fost ceva neînsemnat?

Probabil că a considerat-o o remarcă lipsită de sens. Ce

altceva putea gândi? Dar mă lăsa acum să-mi joc soarta; probabil că avea motivele lui. În consecinţă s-a mulţumit să zâmbească şi a răspuns:

— Am strănutat şi ea a întors capul. Aşteptam amândoi la o trecere pentru pietoni.

— Ce anume v-a făcut să fiţi tocmai atunci la trecerea respectivă? Dar pe ea? Mai ţineţi minte motivul pentru care aţi strănutat? Unde aţi răcit? Sau de unde a venit firul de praf? Imaginaţi-vă câţi factori au trebuit să se intersecteze în locul şi momentul cuvenit pentru ca dumneavoastră să aveţi ocazia să vă cunoaşteţi viitoarea soţie.

— Bănuiesc că ne puteam întâlni şi altă dată, nu?

— Dar nu *puteţi fi sigur* de asta! De unde ştiţi pe cine *n-aţi* întâlnit, din cauză că, odată, când trebuia să întoarceţi capul, n-aţi făcut-o, sau pentru că, odată, când aţi fi putut întârzia, n-aţi întârziat? Viaţa se ramifică în fiecare clipă şi oamenii pornesc pe una dintre ramificaţii în mod aproape aleatoriu. Dacă am începe de acum douăzeci de ani, ramificaţiile ar cunoaşte o extindere enormă. Aşadar, aţi strănutat şi aţi cunoscut o anumită fată. Drept urmare, aţi luat anumite decizii, la fel a procedat şi ea, la fel şi fata pe care n-aţi cunoscut-o, la fel şi bărbatul care a cunoscut-o pe fata aceea, la fel cum au făcut şi oamenii pe care voi i-aţi întâlnit de atunci. Familia dumneavoastră, familia ei, familiile lor, copiii voştri… Pentru că aţi strănutat acum douăzeci de ani, cinci, sau cincizeci, sau cinci sute de oameni care ar fi putut să trăiască au murit, sau care ar fi putut să moară au trăit. Să ne întoarcem cu două sute de ani în trecut, să zicem chiar cu două mii de ani în trecut. Un strănut – poate al unei persoane care n-a rămas prin nimic în istorie – ar fi putut avea drept consecinţă dispariţia tuturor celor din ziua de azi.

— Propagarea undelor…, a mormăit şeful, frecându-şi ceafa. Am citit cândva o povestire…

—Şi eu am citit-o. Nu este, deci, o idee nouă, dar doresc să reflectaţi la ea, deoarece o să vă citesc ceva dintr-un articol scris de profesorul Tywood acum douăzeci de ani şi publicat într-o revistă. Era cu puţin înainte de ultimul război.

Aveam microfilmul în buzunar şi peretele alb constituia un ecran perfect; de altfel, chiar aceasta era menirea lui. Şeful a schiţat un gest de întoarcere, dar i-am făcut semn să nu se deranjeze.

— Nu, domnule, am spus, vreau să vă citesc eu şi să ascultaţi cu atenţie.

El s-a lăsat pe spate în fotoliu şi n-a mai scos o vorbă.

— Articolul, se intitulează „Primul eşec important al omului!” am continuat eu. Vă reamintesc, a fost scris cu puţin înainte de izbucnirea războiului, când dezamăgirea produsă de eşecul final al Naţiunilor Unite atinsese cote maxime. Voi citi câteva extrase din prima parte:

„… Faptul că Omul, în ciuda miracolelor tehnice de care dispune, a eşuat în rezolvarea uriaşelor probleme sociologice din ziua de astăzi nu reprezintă decât cea de-a doua tragedie abătută asupra rasei. Prima, şi poate cea mai importantă, a fost că, într-un moment anume, aceleaşi importante probleme sociologice au fost *rezolvate;* totuşi, soluţiile n-au fost permanente, fiindcă pe atunci nu existau miracolele tehnice de care dispunem în prezent.

Este ca în cazul unui sandviş cu unt: există fie pâinea, fie untul, dar niciodată amândouă…

Gândiţi-vă la lumea elenică, din care se trage filozofia noastră, matematica, morala, arta, literatura – practic, întreaga noastră cultură… în vremea lui Pericle, Grecia, aidoma propriei noastre societăţi, reprezenta un amalgam surprinzător de modern de ideologii şi moduri de viaţă aflate în conflict. Apoi, însă, a apărut Roma, care a adoptat cultura, dar a pus bazele păcii, şi a impus-o. Ca să

respectăm adevărul, *Fax Romana* n-a durat decât două sute de ani, însă de atunci n-a mai existat o perioadă similară... Războiul a fost desfiinţat. Naţionalismul nu mai exista. Cetăţeanul roman era în largul său oriunde în Imperiu. Pavel din Tarsus şi Flavius Iosif au fost cetăţeni romani. Spaniolii, nord-africanii şi ilirii au adoptat purpura. Sclavia exista, însă nu era sistematică, ci impusă ca o pedeapsă, cauzată de preţul eşecului economic sau de dezastrele războiului. Nici un om nu se *năştea* sclav pentru că avea altă culoare a pielii ori pentru că era într-o regiune anume. Toleranţa religioasă era absolută. Dacă ceva mai devreme se făcuse o excepţie în cazul creştinismului, aceasta se datorase faptului că respectivii creştini refuzau să accepte toleranţa, insistând în a se considera singurii deţinători ai adevărului – un principiu detestat de romanii civilizaţi...

Aşadar, exista o societate având toată cultura occidentală grupată în jurul unui singur *polis*, lipsită de cancerul exclusivismului religios şi naţionalist, cu o civilizaţie sofisticată – atunci, de ce n-a reuşit Omul să păstreze aceste câştiguri?

Explicaţia principală poate fi găsită în faptul că, tehnologic vorbind, vechiul elenism rămăsese înapoiat. Fără o civilizaţie a maşinilor, costul confortului – implicând civilizaţia şi cultura – pentru puţini, însemna sclavia pentru mulţi. Civilizaţia nu putea găsi mijloacele de a oferi confort şi libertate *întregii* populaţii. Din acest motiv, clasele asuprite s-au întors către lumea de apoi, către o serie de religii ce anulau avantajele materiale ale acestei lumi – de aceea, ştiinţei i-a fost imposibil să se dezvolte, în sensul adevărat al cuvântului, timp de peste un mileniu. În plus, pe măsură ce se destrăma avântul iniţial al elenismului, Imperiul roman se trezea lipsit de tehnologia necesară respingerii barbarilor. Mai exact, abia după anul 1500

războiul a devenit cu adevărat o activitate ce implica resursele industriale ale unei naţiuni, permiţând înfrângerea cu uşurinţă a triburilor invadatoare nomade…

Gândiţi-vă ce s-ar fi putut întâmpla în cazul în care, prin cine ştie ce minune, vechii greci ar fi avut posibilitatea să cunoască puţină fizică şi chimie modernă. Gândiţi-vă ce s-ar fi putut întâmpla dacă dezvoltarea Imperiului roman ar fi fost însoţită de progresul ştiinţei, tehnologiei şi industriei. Imaginaţi-vă un Imperiu în care sclavii ar fi fost înlocuiţi de maşini, în care toţi oamenii ar fi deţinut o parte decentă din producţia mondială, în care legiunile ar fi devenit o forţă armată invincibilă, capabilă să ţină piept tuturor barbarilor. Imaginaţi-vă un Imperiu care s-ar fi extins peste întreaga lume, *fără* religie sau prejudecăţi naţionaliste. Un Imperiu al oamenilor – cu toţii fraţi – cu toţii, în sfârşit, liberi…

Dacă istoria ar putea fi modificată… Dacă ar fi fost posibil să se evite acel prim eşec important…”

După ce am citit acest paragraf, m-am oprit.

— Ei bine? a întrebat Şeful.

— Ei bine, cred că nu-i dificil de făcut legătura cu faptul că Tywood a distrus o centrală atomoelectrică, obsedat de ideea de a trimite ceva în trecut, şi cu faptul că în seiful din biroul lui am găsit capitole dintr-un manual de chimie traduse în limba greacă.

La auzul acestor vorbe, Şeful s-a schimbat la faţă şi a căzut pe gânduri; într-un târziu, a rostit apăsat:

— Dar nu s-a modificat nimic!

— Ştiu. Asistentul lui Tywood mi-a spus însă că pentru a te deplasa cu un secol în trecut este nevoie de o zi. Presupunând că expedierea s-a efectuat spre Grecia antică, avem douăzeci de secole, aşadar douăzeci de zile.

— Şi nu poate fi oprită?

— N-am de unde să ştiu ea asta! Poate că Tywood ştia, dar a murit.

Enormitatea ipotezei m-a izbit din nou, mult mai puternic decât în noaptea trecută…

Practic, toată omenirea era ameninţată cu moartea. Şi, dacă afirmaţia respectivă nu reprezenta decât o teribilă abstracţie, ceea ce o reducea la o realitate cu adevărat insuportabilă era faptul că acelaşi lucru mă ameninţa şi pe mine. Pe nevasta şi pe băiatul meu.

În plus, era o moarte fără precedent. Încetarea existenţei, nimic mai mult. Dispariţia unui vis. Plutirea în eternul non-spaţiu şi non-timp ale unei umbre. În realitate, eu n-aveam să fiu mort. Probabil că nici nu m-aş fi născut.

Sau m-aş fi născut? Ar mai fi existat individualitatea, ego-ul, sufletul meu, dacă doriţi? Aş fi dus altă viaţă? în alte circumstanţe?

În clipele respective, nu m-am gândit la toate astea sub forma unor idei clar formulate. Bănuiesc însă că dacă un ghem în stomac ar putea avea glas, cam aşa ar fi sunat.

Şeful mi-a întrerupt gândurile cu brutalitate.

— Prin urmare, avem la dispoziţie cam două săptămâni şi jumătate… Nu mai trebuie să pierdem nici un minut! Haide!

Am rânjit strâmb.

— Ce să facem? Să pornim în urmărirea manualului de chimie?

— Nu, a replicat el sec. Există două căi pe care le putem aborda. Mai întâi, s-ar putea să te înşeli – în modul cel mai grosolan. Toate aceste raţionamente circumstanţiale pot reprezenta o pistă falsă introdusă în mod premeditat pentru camuflarea adevărului. Trebuie să verificăm. În al doilea rând, este posibil să ai dreptate, dar să existe o modalitate de oprire a manualului… bineînţeles, alta decât de a-l urmări cu o maşină a timpului. În acest caz, trebuie s-o aflăm.

— Aş dori să vă spun, domnule, că, dacă ar fi o pistă

falsă, numai un nebun ar considera-o credibilă. Dacă am presupune că am dreptate şi că nu există nici o modalitate de oprire?

— Atunci, tinere, voi fi foarte ocupat vreme de două săptămâni şi jumătate şi-ţi recomand şi ţie acelaşi lucru. În felul acesta, timpul se va scurge mai repede.

Evident, avea dreptate.

— De unde să începem? l-am întrebat.

— În primul rând, ne trebuie o listă cu toate persoanele care apar pe statele de plată ale Iul Tywood.

— De ce?

—Gândeşte-te! E specialitatea ta, nu? Tywood nu ştia limba greacă, aşadar traducerea trebuia făcută de altă persoană. Nu cred că cineva s-ar fi înhămat la o asemenea traducere pe gratis şi nu cred că Tywood ar fi plătit din buzunarul lui – avea doar un salariu de profesor.

— Era posibil, i-am atras atenţia, ca păstrarea secretului să-l fi interesat mai mult şi să-şi fi sacrificat economiile.

— De ce? Ce pericol îl pândea? E o crimă să traduci un manual de chimie în limba greacă? Cine ar fi putut deduce din aşa ceva o intrigă precum cea pe care mi-ai prezentat-o?

Am avut nevoie de o jumătate de oră pentru a descoperi pe listele de colaborări numele lui Mycroft James Boulder, alături de menţiunea „consilier”, şi să aflăm că în Anuarul Universităţii figura ca asistent de filozofie. După ce am dat câteva telefoane, am aflat că, pe lângă multe alte însuşiri, Boulder poseda un atu esenţial: cunoştea greaca veche.

A fost o coincidenţă... deoarece când Şeful s-a întins după pălărie, interfonul a zumzăit şi s-a dovedit că Boulder se găsea în anticameră şi, de două ore, insista să fie primit în audienţă.

Şeful a lăsat pălăria şi a deschis uşa cabinetului.

Mycroft James Boulder era un individ cenuşiu. Avea părul cenuşiu şi ochii cenuşii. Costumul lui era de asemenea cenuşiu. Dar, în primul rând, chipul supt îi era cenuşiu – cenuşiu şi încordat într-un fel care-i provoca zvâcnetul trăsăturilor.

— Domnule, a început el cu un glas moale, încerc de trei zile să obţin o audienţă la o persoană cu putere de decizie. Nu am reuşit să ajung decât la nivelul dumneavoastră.

— S-ar putea să fie un nivel destul de ridicat, a mormăit Şeful. Care-i problema?

— Este foarte important pentru mine să obţin o întrevedere cu profesorul Tywood.

— Ştiţi unde se află?

— Sunt aproape sigur că este ţinut în custodie guvernamentală.

— De ce?

— Pentru că ştiu că intenţiona un experiment care ar fi însemnat încălcarea securităţii. Din câte îmi dau seama, judecând după evenimentele care s-au derulat, se pare că într-adevăr securitatea a fost încălcată. Aşadar, pot presupune că s-a încercat punerea în practică a experimentului. Trebuie să aflu dacă s-a înregistrat vreun succes.

— Domnule Boulder, a rostit Şeful, cred că ştiţi greaca veche.

— Da, o cunosc.

— Şi aţi tradus un manual de chimie pentru profesorul Tywood, pe banii statului.

— Da, în calitate de consilier, legal remunerat.

— În condiţiile actuale, traducerea respectivă constituie un delict, întrucât deveniţi complice la infracţiunea lui Tywood.

— Se poate stabili o legătură?

— Dumneavoastră nu puteţi? Sau n-aţi auzit despre teoria lui Tywood referitoare la călătoria în timp, sau… cum îi spuneţi… translaţia microtemporală?

— Aha, surâse Boulder, deci v-a povestit!

— Nu, replică sec Şeful, nu ne-a povestit nimic! Profesorul Tywood este mort.

— Cum? Nu vă cred!

— A murit de apoplexie. Priviţi!

A scos din seif una din fotografiile făcute în prima noapte. Chipul lui Tywood era schimonosit, dar savantul putea fi recunoscut – zăcea răşchirat pe podea, mort.

Boulder a gâfâit, ca şi cum plămânii i-ar fi fost suprasolicitaţi. A rămas privind fotografia timp de trei minute întregi, conform ceasului de pe perete.

— Unde s-a întâmplat?

— În centrala atomoelectrică.

— A încheiat experimentul?

— Nu ştim, a înălţat din umeri Şeful. Când l-am găsit, murise.

Buzele lui Boulder erau albe şi strânse laolaltă.

— Trebuie neapărat aflat amănuntul acesta. Trebuie înfiinţată o comisie de savanţi şi, dacă va fi necesar, experimentul trebuie reluat…

Şeful s-a mulţumit să-l privească şi s-a întins după un trabuc. Niciodată nu a prelungit atât de mult ritualul aprinderii lui… iar după ce l-a aşezat în scrumieră, lăsând fumul să se ridice în vălătuci, a spus:

— Acum douăzeci de ani, Tywood a scris un articol…

— Ah – buzele lui Boulder au zvâcnit – deci *aşa* aţi făcut legătura? Puteţi ignora ipoteza asta. Tywood este un expert în ştiinţe exacte, care nu se pricepe nici la istorie, şi nici la sociologie. Vise de adolescent, nimic mai mult…

— Aşadar, nu credeţi că expedierea traducerii dumneavoastră în trecut va determina o Epocă de Aur?

— Bineînţeles că nu. Vă închipuiţi că progresele a două mii de ani de acumulări lente ar putea fi grefate unei societăţi nedezvoltate, care nu este pregătită pentru ele? Credeţi că o mare invenţie sau un principiu ştiinţific de excepţie se naşte în mod complet în mintea unui geniu desprins de mediul său cultural? Newton a amânat cu douăzeci de ani enunţarea legii gravitaţiei, deoarece valoarea cunoscută pe atunci a diametrului Pământului fusese greşită cu zece procente. Arhimede a fost pe punctul de a descoperi calculul integral, dar n-a izbutit fiindcă nu cunoştea cifrele arabe. În mod similar, existenţa unei societăţi sclavagiste în Grecia şi Roma antică presupune faptul că maşinile nu atrăgeau prea multă atenţie… sclavii fiind mult mai ieftini şi mai adaptabili. Iar indivizii cu adevărat inteligenţi nu şi-ar fi cheltuit energia născocind mecanisme care să uşureze munca fizică. Până şi Arhimede, cel mai mare inventator al antichităţii, a refuzat să-şi facă publice invenţiile practice, limitându-se doar la abstracţiile matematice. Când un tânăr l-a întrebat pe Platon ce rost are geometria, a fost exmatriculat din Academie, considerându-se că avea o minte inferioară, nefilozofică. Ştiinţa nu se năpusteşte înainte, ci se târăşte în direcţiile permise de forţele mult mai mari ce modelează societatea şi care, la rândul lor, sunt modelate de societate. Nici un om cu adevărat important nu avansează decât sprijinindu-se pe societatea care-l înconjoară…

In clipa aceea, Şeful l-a întrerupt.

— Ce-ar fi atunci să ne relataţi care a fost rolul dumneavoastră în cercetările lui Tywood? Deocamdată, vă credem că istoria nu poate fi modificată.

— Ba poate fi modificată, dar nu în mod intenţionat… Vedeţi dumneavoastră, atunci când Tywood mi-a solicitat serviciile pentru traducerea în greacă a unui manual de chimie, am acceptat pentru că urma să câştig nişte bani. El

dorea însă ca traducerea să fie făcută pe pergament, respectându-se terminologia din greaca veche – „graiul lui Platon”, ca să-l citez – chiar dacă asta ar fi însemnat să complic semnificaţia literală a pasajelor, iar totul să fie scris de mână. Evident, aceste pretenţii mi-au stârnit curiozitatea. Am descoperit şi eu articolul acela din revistă. Mi-a fost dificil să trag o concluzie clară, deoarece realizările ştiinţei moderne transcend în multe modalităţi imaginaţia filozofilor. În cele din urmă însă, am aflat adevărul şi mi-am dat seama imediat că teoria lui Tywood despre modificarea istoriei era infantilă. În fiecare clipită, există douăzeci de milioane de variabile, iar până acum n-a fost inventat un sistem matematic – o psihoistorie matematică, să spun aşa – care să se descurce prin oceanul acela de funcţii variabile. Pe scurt, orice variaţie a evenimentelor de acum două mii de ani ar fi modificat istoria următoare, dar *nu într-un mod previzibil.*

— Ca o pietricică ce stârneşte o avalanşă? a sugerat Şeful.

— Exact. Observ că aţi înţeles situaţia. Înainte de a începe, m-am gândit pe îndelete, timp de câteva săptămâni, şi am văzut cum *trebuia* să acţionez.

S-a auzit un muget înfundat. Şeful s-a sculat brusc, răsturnându-şi scaunul, a ocolit rapid biroul şi l-a înhăţat pe Boulder de gât. Am încercat să-l opresc, dar mi-a făcut semn să nu intervin... De fapt, nu făcea altceva decât să-i strângă mai bine nodul de la cravată. Boulder încă putea să respire. Devenise foarte alb la faţă şi, pe durata cât a vorbit Şeful, ş-a mulţumit să facă doar atât – să respire.

— Îmi dau seama, a început Şeful, cum ai hotărât că trebuie să acţionezi. Ştiu că unii dintre voi, filozofi cu minţi bolnave, cred că lumea ar trebui refăcută. Vreţi să aruncaţi zarurile şi să vedeţi ce cade. Poate că nici nu vă pasă dacă veţi mai trăi în noua orânduire... sau că nimeni nu va şti ce

aţi făcut. Cu toate acestea, doriţi să creaţi. Ca să zic aşa, îi mai acordaţi o şansă Domnului. Poate că eu nu doresc altceva decât să trăiesc… totuşi lumea ar putea fi mult mai teribilă. Ar putea fi mai teribilă în douăzeci de milioane de feluri diferite. Cândva, un individ pe nume Wilder a scris o piesă de teatru intitulată *Urechile acului.* Poate ai citit-o. Ideea ei era că Omenirea s-a aflat în pragul dispariţiei, scăpând de catastrofă ca prin urechile acului. Nu, n-o să-ţi ţin un discurs despre epoca glaciară care ne-ar fi putut termina. Nu cunosc destule amănunte în legătură cu această problemă. N-o să mă refer nici la victoria grecilor la Maraton, la înfrângerea arabilor la Tours, la retragerea mongolilor în ultima clipă, fără a fi cunoscut măcar înfrângerea… fiindcă nu sunt istoric. Să examinăm însă secolul douăzeci. În Primul Război Mondial, germanii au fost opriţi de două ori la Marna. În al Doilea Război Mondial, a existat Dunkerque, apoi nemţii au fost cumva stopaţi la Moscova şi Stalingrad. În ultimul război, noi am fi putut folosi bomba atomică şi totuşi n-am făcut-o. Tocmai când se părea că ambele tabere aveau să fie silite s-o întrebuinţeze, s-a încheiat Tratatul… pur şi simplu, deoarece generalul Bruce a întârziat decolarea din Ceylon şi a putut primi în mod direct mesajul. Aşadar, a existat o succesiune de episoade norocoase, pe toată durata istoriei. Pentru fiecare „dacă” ce nu s-a realizat, şi care ne-ar fi transformat pe toţi în supermani, au existat douăzeci de „dacă” ce nu s-au realizat şi care ne-ar fi adus dezastrul. Voi mizaţi pe şansa asta de unu la douăzeci, jucând la zaruri soarta tuturor vieţilor de pe Pământ. Ba chiar aţi reuşit, fiindcă Tywood a *expediat* manualul în trecut.

Şeful a scrâşnit ultima frază şi şi-a desfăcut pumnul, astfel încât Boulder a putut cădea înapoi în scaun. După ce a răsuflat adânc, acesta a izbucnit în râs.

— Proştilor! a şuierat el răguşit. Cât de aproape puteţi fi

şi totuşi cât de departe aţi trecut de ţintă! Aşadar, Tywood a *expediat* manualul? Sunteţi siguri?

—în locul respectiv nu s-a găsit nici un manual de chimie în greacă, a mârâit Şeful, şi au dispărut milioane de calorii de energie. Totuşi, asta nu modifică cu nimic faptul că avem la dispoziţie două săptămâni şi jumătate în care să... să facem nişte lucruri foarte interesante pentru tine.

— Prostii! Vă rog, terminaţi cu melodrama! Ascultaţi-mă şi încercaţi să înţelegeţi. Au existat cândva doi filozofi greci numiţi Leucip şi Democrit, care au conceput teoria atomistă. Ei afirmau că materia se compune din atomi. Diferitele feluri de atomi erau distincte şi imuabile, iar prin multiplele lor combinaţii reciproce formau diversele substanţe din natură. Teoria respectivă nu a fost elaborată în urma unor experienţe sau observaţii. Ea a apărut cumva complet închegată. După aceea, poetul Lucreţiu, în *„De Rerum Natura*” – „Despre natura lucrurilor” – a dezvoltat-o, până ce a ajuns să sune surprinzător de modern. De asemenea, în antichitatea greacă, Heron a construit un motor cu aburi şi armamentul de război a devenit aproape mecanizat. Perioada respectivă este considerată drept o epocă mecanicistă rudimentară, care n-a evoluat din diverse motive: fie pentru că n-a fost consolidată cu ajutorul altor invenţii, fie pentru că nu se potrivea în cadrul social şi economic de atunci. Ştiinţa alexandrină a reprezentat un fenomen straniu şi aproape inexplicabil. S-ar putea aminti şi vechea legendă romană a cărţilor Sibilei, care conţineau – zice-se – informaţii misterioase provenite direct de la zei... Altfel spus, domnilor, deşi aveţi dreptate când susţineţi că o schimbare, oricât ar fi de neînsemnată, în cursul evenimentelor din trecut poate avea consecinţe incalculabile şi aveţi dreptate presupunând că orice modificare aleatorie are mai multe şanse de a fi spre rău decât spre bine, trebuie să vă atrag atenţia că greşiţi în

privinţa concluziilor finale. *Pentru că ACEASTA este lumea în care manualul de chimie în limba greacă a fost expediat în trecut* A fost un fel de cursă a Reginei Roşii, dacă mai ţineţi minte „Peripeţiile Alisei în lumea oglinzii”. În ţara Reginei Roşii, trebuia să fugi cât te ţineau picioarele, pentru a rămâne pe loc. Aşa s-a petrecut şi aici! Tywood îşi închipuia că putea crea o lume nouă, dar eu am făcut traducerea şi am avut grijă să includ numai acele pasaje care ar fi justificat fragmentele de cunoştinţe stranii pe care le deţineau anticii. Iar singura mea intenţie, în ciuda cursei, a fost să rămânem pe loc.

Au trecut trei săptămâni; trei luni; trei ani. Nu s-a întâmplat nimic. Când nu se întâmplă nimic, n-ai nici o dovadă. Am renunţat la încercarea de a găsi o explicaţie şi am sfârşit, Şeful şi cu mine, prin a ne îndoi noi înşine.

Cazul n-a fost clasat niciodată. Boulder nu putea fi considerat un criminal, fără să fie considerat salvatorul lumii, şi invers. A fost ignorat, în cele din urmă, voluminosul dosar a fost etichetat „?” şi pus în cel mai sigur seif din Washington.

Şeful se află acum la Washington, într-o poziţie de vârf. Eu sunt Şef Regional.

Boulder a rămas tot asistent. La universitate, promovările sunt mult mai lente.

21. PĂMÂNTUL-MAMĂ

Astounding Science Fiction, mai 1949

— Dar poţi fi sigur? Eşti sigur că un istoric, chiar şi profesionist, poate deosebi victoria de înfrângere?

Gustav Stein, care pusese întrebarea pe un ton ironic, cu un surâs insinuant, şi-şi ştersese uşor mustaţa sură din vecinătatea căreia tocmai îndepărtase un pahar gol, nu era istoric, ci fiziolog.

Dar interlocutorul său *era* istoric şi acceptă împunsătura blajină tot cu un surâs.

Conform criteriilor terestre, apartamentul lui Stein era destul de luxos. Fără îndoială însă, Ti lipsea intimitatea Lumilor Exterioare, deoarece sub fereastră se întindea un fenomen ce caracteriza exclusiv planeta-mamă: un oraş. Un oraş mare, plin de oameni care se îmbulzeau pe străzi, atingându-se, amestecându-şi mirosurile…

De asemenea, apartamentul lui Stein nu avea sursă energetică proprie şi rezervă personală de alimente, ba nici chiar minimul elementar de roboţi pozitronici. Pe scurt, îi lipsea demnitatea autoîntreţinerii – aidoma tuturor lucrurilor pământene, se mulţumea să facă parte din comunitate, să fie o unitate dintr-un întreg, o porţiune a gloatei. Dar Stein era pământean prin naştere şi, ca atare, se obişnuise cu respectiva situaţie. La urma urmelor, conform criteriilor terestre, apartamentul era destul de luxos.

Atâta doar că, privind afară, prin aceleaşi ferestre pe sub care se întindea oraşul, puteai zări stelele şi, printre ele, Lumile Exterioare, unde nu existau oraşe, ci numai grădini; unde pajiştile erau fulgere de smaralde, unde toţi

oamenii erau regi şi unde toţi bunii pământeni sperau cu sinceritate – dar în zadar – să ajungă cândva.

Cu excepţia câtorva care ştiau mai bine – de pildă, Gustav Stein.

Serile de vineri petrecute în tovărăşia lui Edward Field făceau parte din acea categorie de ritualuri care apar o dată cu vârsta şi viaţa tihnită. Aceste întâlniri fragmentau săptămâna în mod plăcut pentru doi burlaci trecuţi de vârsta mijlocie şi le puneau la dispoziţie un motiv nevinovat ca să zăbovească înaintea paharelor cu sherry şi a stelelor. Totodată, îi îndepărtau de mizeriile vieţii şi, lucrul cel mai important, le ofereau posibilitatea de a flecări.

Mai cu seamă Field profita de aceste situaţii pentru a cita capitole şi pasaje din încă neterminata lui istorie despre Imperiul Terestru.

— Aştept ultimul act, explica el. După aceea, o voi intitula „Decăderea şi prăbuşirea Imperiului” şi o voi publica.

— În cazul acesta, te aştepţi ca ultimul act să se petreacă destul de repede.

— Într-un anumit fel, a şi venit deja. Consider însă că este mai bine să aştept până-l vor recunoaşte toţi. Vezi tu, scepticule, există trei etape ce marchează prăbuşirea unui imperiu, a unui sistem economic sau a unei instituţii sociale…

Apoi, istoricul tăcu, savurând efectul cuvintelor sale, şi aşteptă răbdător ca Stein să-l întrebe:

— Care sunt etapele acelea?

—în primul rând, îndoi Field un deget, clipa când se manifestă prima tendinţă ce indică finalul inevitabil. Ea nu poate fi văzută ori recunoscută ca atare până nu se petrece chiar finalul, şi atunci e identificată cu mintea de pe urmă.

— Iar tu poţi preciza care este această tendinţă?

— Aşa cred, întrucât am de partea mea avantajul unui

secol şi jumătate de minte de pe urmă. Este momentul când colonia siriuseană Aurora a obţinut prima aprobare din partea Guvernului Central de pe Pământ pentru a introduce roboţii pozitronici în viaţa comunităţii. Evident, privind retrospectiv, se întrevede o cale limpede pentru dezvoltarea unei societăţi puternic mecanizate, bazată pe munca roboţilor, nu a oamenilor. Tocmai această mecanizare a fost şi va fi factorul decisiv în confruntarea dintre Lumile Exterioare şi Pământ.

— Ea să fie? murmură fiziologul. Cât de infernal de inteligenţi sunt istoricii! Care este a doua etapă ce marchează prăbuşirea Imperiului?

— Este momentul, urmă Field, îndoindu-şi netulburat degetul mijlociu, când apare un semnal atât de evident încât experţii îl pot distinge chiar şi fără a-l examina în perspectivă. A fost şi el depăşit o dată cu prima restricţie făcută de Lumile Exterioare în privinţa numărului de imigranţi pământeni. Faptul că Pământul n-a fost în stare să prevină o acţiune care-l afecta în mod evident a reprezentat un strigăt ce putea fi auzit de toţi, iar asta s-a petrecut acum cincizeci de ani.

— Din ce în ce mai bine… Care este a treia etapă?

— A treia? (Inelarul coborî şi el.) Este cea mai puţin importantă. În momentul respectiv, semnalul amintit anterior se transformă într-un perete pe care scrie cu litere uriaşe „Sfârşit”. Aşadar, pentru a şti că a venit sfârşitul nu este necesară nici perspectiva, nici instruirea, ci pur şi simplu capacitatea de a privi la televizor.

— Înţeleg atunci că a treia etapă n-a fost încă atinsă.

— Evident, altfel n-ar fi trebuit să întrebi! Se poate însă manifesta oricând – de pildă, dacă izbucneşte războiul.

— Crezi că va izbucni?

Field evită răspunsul direct.

— Vremurile sunt schimbătoare, iar Pământul este

afectat de un val de emoţii inutile pe tema imigrării. Dacă se va declanşa un război, vom fi înfrânţi rapid şi pentru totdeauna, iar peretele despre care-ţi povesteam va fi construit.

— Dar poţi fi sigur? Eşti sigur că un istoric, chiar şi profesionist, poate deosebi victoria de înfrângere?

Field zâmbi.

— Poate că ştii tu ceva ce eu nu cunosc. Se vorbeşte, de exemplu, despre un anume „Proiect Pacific”.

— N-am auzit. – Stein umplu din nou paharele. – Hai să discutăm despre altceva!

Zicând acestea, fiziologul ridică paharul spre fereastra largă, astfel că stelele îndepărtate scânteiară trandafirii în lichidul limpede, şi toastă:

— Pentru un sfârşit fericit al necazurilor Pământului!

— Pentru Proiectul Pacific, zise Field.

Stein sorbi puţin, apoi comentă:

— Bem pentru două lucruri diferite.

— Aşa o fi oare?

***

A încerca să descrii Lumile Exterioare unui pământean nativ reprezintă o acţiune destul de dificilă, fiindcă nu este vorba de descrierea unei planete, ci a unei stări de spirit. Lumile Exterioare – aproape cincizeci, iniţial colonii, ulterior dominioane, în cele din urmă naţiuni – diferă extrem de mult între ele din punct de vedere fizic, dar starea de spirit este aproape aceeaşi peste tot.

Starea respectivă caracterizează o planetă care, la început, a manifestat ostilitate faţă de omenire, fiind totodată populată de cei mai dificili, diferiţi, dispreţuitori disidenţi.

Dacă ar trebui exprimată printr-un singur cuvânt, cel

mai potrivit este „individualism”.

Aşa stau lucrurile, de pildă, în cazul Aurorei, lume situată la trei parseci de Pământ. A fost prima planetă colonizată în afara limitelor Sistemului Solar, reprezentând zorii călătoriilor interstelare. De aici i s-a tras şi numele.

Adevărat, pe ea existau aer respirabil şi apă potabilă, dar, după criteriile terestre, majoritatea zonelor erau stâncoase şi sterpe. Totuşi, putea fi observată un soi de vegetaţie, asigurată de un pigment galben-verzui, lipsit de orice legătură cu clorofila şi nici la fel de eficient, care conferea regiunilor mai fertile un aspect neplăcut, parcă otrăvitor. Nu existau forme de viaţă animală superioare organismelor unicelulare şi echivalentelor bacteriene. Evident, nimic periculos, întrucât cele două sisteme biologice, al Pământului şi al Aurorei, nu prezentau afinităţi chimice.

Treptat, Aurora a devenit un covor împestriţat. Grânele şi pomii fructiferi au fost primele specii aclimatizate; au urmat arbuştii, florile şi iarba. După ele, au venit cirezile de vite. Apoi, ca şi cum ar fi fost necesară evitarea unei reproduceri prea fidele a planetei-mamă, au apărut roboţii pozitronici ce aveau menirea să ridice case, să modeleze peisajul, să instaleze convertizoarele electrice. Pe scurt, ei trebuiau să facă toată treaba şi să obţină o planetă verde şi locuibilă.

Exista, aşadar, o bunăstare ce părea ireală, dată de o nouă planetă şi de nişte resurse minerale nelimitate, cărora li se adăuga splendoarea unei centrale atomoelectrice noi-nouţe, care avea de alimentat doar mii sau, în cel mai rău caz, milioane (dar nu miliarde) de consumatori. Cum e şi normal, acest lucru atrăgea după sine înflorirea puternică a ştiinţelor fizice, pe planetele unde exista loc pentru aşa ceva.

Un exemplu tipic putea fi casa lui Franklin Maynard.

Acesta trăia, împreună cu soţia, trei copii şi douăzeci şi şapte de roboţi pe o proprietate aflată la peste şaptezeci de kilometri de cel mai apropiat vecin. Cu toate acestea, dacă ar fi dorit, Maynard ar fi putut, graţie comunicatoarelor, să se afle în salonul oricăruia dintre cei şaptezeci şi cinci de milioane de cetăţeni ai Aurorei – întreţinându-se cu fiecare pe rând, sau cu toţi o dată, simultan.

Maynard cunoştea fiecare centimetru pătrat al văii în care se afla domeniul său. Ştia unde acesta lua sfârşit în mod brusc, lăsând loc dealurilor neprietenoase pe ai căror versanţi abrupţi foşneau frunzele înguste şi ascuţite ale coniferelor băştinaşe – parcă privind cu ură spre uzurpatorii sosiţi dintre stele.

Maynard nu trebuia să-şi părăsească valea. Era reprezentant în Adunare, precum şi membru al Comitetului Agenţilor Străini, dar îşi desfăşura toate afacerile, cu excepţia celor esenţiale, prin intermediul comunicatorului, fără a-şi sacrifica vreodată acea intimitate preţioasă pe care nici un pământean n-ar fi înţeles-o.

Chiar şi actuala problemă putea fi rezolvată în acelaşi mod. Bărbatul din salonul său, Charles Hijkman, se găsea în realitate în propria-i locuinţă, situată pe o insulă de pe un lac artificial abundând în peşti de cincizeci de soiuri, aflat la patru mii de kilometri depărtare.

Desigur, legătura nu era decât o iluzie. Dacă Maynard ar fi întins mâna, ar fi atins peretele invizibil.

Până şi roboţii erau familiarizaţi cu paradoxul; când Hijkman ridică mâna, solicitând o ţigară, robotul lui Maynard nu schiţă nici un gest pentru a-i satisface dorinţa, deşi trecu mai bine de o jumătate de minut înainte s-o facă robotul lui Hijkman.

Cei doi bărbaţi vorbeau ca toţi locuitorii Lumilor Exterioare, adică repezit şi în silabe prea scurte pentru a suna prietenoase, deşi în realitate nu erau deloc ostile. Le

lipsea totuşi frişca – oricât de acră şi diluată uneori – sociabilităţii omeneşti, ce se impusese în muşuroaiele terestre.

— Doream de mult să discut între patru ochi cu tine, începu Maynard. Îndatoririle mele din Adunare…

— Sigur că da. Este un lucru de la sine înţeles. Te ascult cu plăcere, mai cu seamă fiindcă am auzit de calităţile deosebite ale domeniului tău. Este adevărat că-ţi hrăneşti vitele cu nutreţ importat?

— Mă tem că-i o uşoară exagerare. Adevărat, cele mai bune producătoare de lapte ale mele sunt hrănite cu importuri terestre pe durata cât îşi alăptează viţeii, dar o astfel de procedură ar fi incredibil de costisitoare, dacă aş generaliza-o… Dau însă un lapte extraordinar, îţi voi trimite producţia pe o zi.

— Mulţumesc foarte mult, înclină capul cu gravitate Hijkman. În schimb, o să-ţi trimit câteva exemplare din somonii mei.

Pentru un observator pământean, cei doi bărbaţi ar fi părut foarte asemănători. Amândoi erau înalţi, lucru însă firesc pe Aurora, unde statura medie a bărbaţilor atingea un metru şi optzeci şi şapte. Ambii erau blonzi şi musculoşi, cu trăsături puternice, bine dăltuite. Deşi nici unul nu avea mai puţin de patruzeci de ani, vârsta mijlocie nu li se citea în ţinută.

Cam acelea fuseseră generalităţile. Fără vreo modificare a tonului, Maynard trecu la subiectul mult mai serios al apelului său.

— După cum ştii, începu el, Comitetul este acum absorbit de problema lui Moreanu şi a conservatorilor lui. Am dori să ne ocupăm de ei cu toată fermitatea – mă refer la noi, independenţii. Dar, înainte de a o putea face cu calmul şi siguranţa necesare, aş dori să-ţi pun câteva întrebări.

— De ce tocmai mie?

— Fiindcă eşti cel mai important fizician de pe Aurora.

Modestia nu reprezintă o atitudine firească şi din acest motiv copiii o deprind cu dificultate. Într-o societate individualistă ea este inutilă şi de aceea Hijkman nu era obişnuit cu ea. Pur şi simplu, încuviinţă din cap la ultimele cuvinte ale interlocutorului său.

— Şi faci parte dintre noi, adăugă Maynard. Eşti un independent.

— Da, sunt membru al partidului. Îmi achit cotizaţia, dar nu sunt foarte activ.

— Eşti totuşi un cadru pe care se poate pune bază. Spune-mi, ai auzit de Proiectul Pacific?

— Proiectul Pacific? repetă celălalt, manifestând o surpriză politicoasă.

— Ceva care se desfăşoară pe Pământ. Pacificul este un ocean terestru, totuşi cred că numele nu are importanţă în sine.

— N-am auzit niciodată de el.

— Nu mă miră. Puţini au auzit, chiar şi pe Pământ. Apropo, discuţia noastră trebuie să rămână strict confidenţială.

— Înţeleg.

— Indiferent ce ar fi Proiectul Pacific – agenţii noştri nu au obţinut date precise – el poate să constituie o ameninţare. Mulţi dintre aceia care, pe Pământ, sunt consideraţi savanţi par să-l fi acceptat. Acelaşi lucru este valabil şi pentru unii dintre politicienii mai radicali şi mai lipsiţi de inteligenţă.

— Hm-m-m… Cândva, a existat ceva denumit Proiectul Manhattan.

— Da? făcu Maynard. Despre ce era vorba?

— Oh, este o poveste veche. Mi-am amintit de ea din cauza analogiei numelor. Proiectul Manhattan s-a derulat

înainte de epoca zborurilor în afara Pământului. Era vorba de nu ştiu ce război nefericit din vremurile acelea întunecate, iar numele respectiv a fost atribuit echipei de savanţi care a definitivat utilizarea energiei nucleare.

— Aha! îşi încleştă pumnii Maynard. În cazul acesta, ce ar putea să reprezinte Proiectul Pacific?

Preţ de câteva clipe, Hijkman căzu pe gânduri, apoi întrebă cu glas scăzut:

— Crezi că Pământul se pregăteşte de război?

—Şase miliarde de oameni! rosti celălalt, strâmbându-se dezgustat. Şase miliarde de semimaimuţe, înghesuite într-un Sistem gata să explodeze, împotriva noastră, care suntem doar câteva milioane cu toţii... Tu nu consideri că este o situaţie periculoasă?

— Parcă n-aş pune atâta bază pe cifre...

— Perfect. Dacă nu luăm în seamă cifrele, poţi afirma că suntem în siguranţă? Spune-mi. Eu nu sunt decât un administrator, dar tu eşti fizician. *Poate* Pământul să învingă într-un eventual război?

Hijkman adoptă o figură solemnă şi se gândi atent, fără să se grăbească. În cele din urmă, vorbi;

— Să analizăm raţional. Există trei clase generale de arme cu ajutorul cărora un individ sau un grup poate învinge o opoziţie. În ordinea crescătoare a subtilităţii, este vorba de armele fizice, biologice şi psihologice. Fără îndoială, le putem elimina pe cele fizice. Pământul nu şi-a dezvoltat o industrie serioasă. Nu deţine know-how tehnic. Are resurse extrem de limitate. Îi lipsesc fizicienii de elită. Aşadar, este cu totul imposibil ca el să inventeze ceva de natură fizico-chimică ce nu este deja cunoscut pe Lumile Exterioare... Fireşte, cu o singură condiţie: să fie singur împotriva Lumilor Exterioare. Bănuiesc că nici o Lume Exterioară nu intenţionează să facă o alianţă cu Pământul.

— Nu, nu, nu! protestă Maynard cu o violenţă

neobişnuită. Nici vorbă de aşa ceva! Nu te gândi la o asemenea posibilitate!

— Atunci, putem elimina o posibilă şi surprinzătoare armă fizică. Nu are rost să insistăm în direcţia asta.

— Bun! Să trecem, deci, la a doua armă, cea biologică.

— În această privinţă, nu pot fi la fel de sigur, înălţă încet din sprâncene Hijkman. Mi s-a spus că există biologi pământeni extrem de competenţi. Evident, întrucât eu mă pricep la fizică, nu consider că aş fi cel mai în măsură să se pronunţe în respectiva problemă. Cred, totuşi, că în anumite domenii restrânse au rămas experţi. În agricultură, bineînţeles, ca să dau exemplul cel mai la îndemână. Şi în bacteriologie. Hm-m-m…

— Exact, ce părere ai despre războiul bacteriologic?

— E o idee… Nu, nu, totuşi nu, este de neimaginat. O planetă suprapopulată, ca Pământul, nu-şi poate permite să atace cu viruşi un sistem alcătuit din cincizeci de lumi aflate la mari depărtări. Ei înşişi sunt mult mai vulnerabili în faţa unor epidemii – mă refer la un eventual răspuns similar din partea noastră. Ba chiar aş afirma că, date fiind condiţiile de viaţă de aici, de pe Aurora, şi de pe celelalte Lumi Exterioare, nici o boală contagioasă nu s-ar putea transforma în epidemie. Nu, Maynard! Poţi întreba şi un bacteriolog, dar cred că-ţi va răspunde ia fel…

— Şi a treia armă?

— Cea psihologică? Eh, asta chiar că-i imprevizibilă! Totuşi, Lumile Exterioare sunt nişte comunităţi inteligente care nu pot fi amăgite de o propagandă ordinară – de fapt, de nici o formă de emotivitate nesănătoasă. Mă întreb însă…

— Da?

— Oare Proiectul Pacific este chiar aşa ceva? nu cumva este o super-armă menită să ne dezechilibreze? Ceva strict secret, dar lăsând să scape unele aluzii, astfel încât Lumile

Exterioare să înceapă să facă diverse concesii Pământului, pur şi simplu ca să nu rişte nimic.

Urmă o tăcere prelungă.

— Imposibil! izbucni Maynard într-un târziu, vizibil nervos.

— Ai reacţionat *exact* aşa cum trebuia. Ai *ezitat* Cu toate acestea, nu insist asupra interpretării mele. E doar o ipoteză.

Urmară alte câteva clipe de tăcere, după care tot Hijkman vorbi:

— Mai sunt şi alte întrebări?

Maynard tresări, smulgându-se brusc din starea de reverie.

— Nu… nu…

Imaginea tremură şi în locul sufrageriei lui Hijkman apăru peretele, încetişor, cu o neîncredere izvorâtă din încăpăţânare, Maynard scutură din cap.

***

Ernest Keilin urcă treptele, pătruns parcă de istoria ultimelor secole. Clădirea era foarte înaltă, avântându-se cutezătoare către astre; totuşi, timpul îşi pusese pecetea asupra ei, iar prin colţuri se zăreau pânze de păianjeni. Cândva, adăpostise Parlamentul Omului şi din ea porniseră declaraţii ce răsunaseră printre stele…

În prezent, ea nu mai adăpostea Parlamentul Pământului. Acesta fusese mutat într-un sediu nou, neoclasic, care copia în mod imperfect stilismele arhitecturale ale străvechii epoci preatomice.

Construcţia cea veche continua totuşi să-şi păstreze faima. În mod oficial, se numea tot Casa Stelară, dar pe culoarele ei mai bântuiau doar funcţionarii unei birocraţii restrânse.

Keilin coborî la etajul unsprezece. Inscripţia luminoasă anunţa fără putinţă de înşelare: „Birou de Informaţii”. Bărbatul întinse o scrisoare recepţionerei şi rămase în aşteptare. În cele din urmă, intră pe uşa pe care scria „L. Z. Cellioni – Secretar Informaţii”.

Cellioni era micuţ şi oacheş, avea un păr des şi negru şi o mustaţă subţire şi neagră. Dinţii lui, atunci când zâmbea, erau surprinzător de albi şi regulaţi – de aceea, individul zâmbea foarte des.

Surâse şi acum, ridicându-se şi întinzând mâna. Keilin o strânse, apoi se aşeză şi luă ţigara care îi fu oferită.

— Mă bucur să te văd, domnule Keilin. Ai fost foarte amabil că ai venit din New York, deşi ai fost anunţat în ultima clipă…

Keilin îşi lăsă în jos colţurile buzelor şi făcu un gest scurt din mână, minimalizând spusele celuilalt.

— Iar acum, continuă Cellioni, presupun că doreşti o explicaţie.

— N-aş refuza-o, încuviinţă Keilin.

— Din nefericire, nu prea ştiu cum să-ţi explic mai exact. Ca Secretar al Informaţiilor, deţin o poziţie dificilă. Trebuie să veghez la securitatea şi bunăstarea Pământului şi, în acelaşi timp, să mă îngrijesc şi de fireasca libertate a presei. În mod normal, nu avem cenzură dar, la fel de normal, există momente când parcă o regretăm.

— Asta are legătură cu mine? se interesă Keilin. Mă refer la chestia cu cenzura?

Cellioni nu-i răspunse în mod direct. Surâse din nou, lent, fără ca figura lui să reflecte vreo expresie de veselie.

— Dumneata, domnule Keilin, rosti el, realizezi una dintre cele mai urmărite şi influente emisiuni de televiziune. Ca atare, guvernul manifestă un interes special faţă de persoana dumitale.

— Este emisiunea mea, vorbi Keilin pe un ton

încăpăţânat. Plătesc pentru timpul de emisie şi achit impozitele pe veniturile ce mi le aduce. Respect toate regulile privind subiectele tabu. De aceea, nu văd ce interes ar avea guvernul…

— M-ai înţeles greşit. Cred că-i vina mea că n-am fost mai clar. N-ai comis nici un delict şi n-ai încălcat nici o lege. Am toată admiraţia pentru talentul dumitale. Mă refer însă la atitudinea pe care o manifeşti uneori.

— Referitor la ce anume?

— Referitor – şi tonul lui Cellioni deveni brusc aspru – la politica noastră faţă de Lumile Exterioare.

— Domnule Secretar, atitudinea mea oglindeşte ceea ce cred şi simt.

— Sunt de acord cu asta. Ai tot dreptul la sentimente şi gânduri personale. Nu este însă corect să le expui în fiecare seară în faţa unui public alcătuit dintr-o jumătate de miliard de oameni.

— Din punctul dumitale de vedere, n-o fi corect. Altfel, însă, e perfect legal.

— Uneori, binele statului trebuie aşezat mai presus de o anumită interpretare unilaterală şi egoistă a legalităţii.

Keilin bătu nervos cu vârful pantofului în podea şi se înnegură la chip.

— Să dăm cărţile pe faţă! spuse el. Ce doreşti?

Secretarul Informaţiilor îşi desfăcu larg braţele.

— Într-un cuvânt: cooperare! Zău, domnule Keilin, nu poţi submina voinţa concetăţenilor… Chiar apreciezi poziţia Pământului? Şase miliarde şi rezervele de hrană în continuă scădere?! Este inacceptabil! Iar emigrarea reprezintă singura soluţie. Nici un pământean care este patriot nu poate să nu vadă justeţea poziţiei noastre. De fapt, nici o fiinţă omenească raţională, de oriunde ar fi ea, nu poate să nu vadă justeţea acestei poziţii.

— Sunt de acord cu dumneata: problema populaţiei este

serioasă, dar emigrarea nu constituie unica soluţie. Dimpotrivă, ea reprezintă o modalitate sigură de grăbire a dezastrului.

— Chiar aşa? De ce crezi asta?

— Fiindcă Lumile Exterioare n-o vor permite şi n-ar putea fi forţate s-o facă decât în urma unui război. *Iar noi nu putem câştiga un război.*

— Spune-mi, rosti încetişor Cellioni, *dumneata* ai încercat să emigrezi? Mi se pare că ai întruni calităţile. Eşti destul de înalt, blond, inteligent…

Celălalt bărbat se îmbujoră uşor şi replică scurt:

— Sunt alergic la fân.

— Ei bine, zâmbi Secretarul, atunci probabil că ai motive întemeiate pentru a dezaproba politica rasistă şi arbitrar genetică.

— Nu voi fi influenţat de motive personale, începu înflăcărat Keilin. N-aş fi de acord cu politica Lumilor Exterioare, chiar dacă aş corespunde pentru emigrare. Cu toate acestea, dezaprobarea mea n-ar modifica nimic. Politica lor *rămâne* a lor şi o pot impune ca atare. În plus, ea poate avea motivaţii, chiar dacă acestea nu sunt cele mai corecte. Omenirea renaşte pe Lumile Exterioare şi ei – cei care au ajuns primii acolo – doresc să elimine unele slăbiciuni ale mecanismului uman ce au devenit evidente cu timpul. Un alergic *constituie o* imperfecţiune genetică. O persoană predispusă la cancer, cu atât mai mult. Evident, prejudecăţile faţă de culoarea pielii şi a părului sunt absurde, dar pot garanta că Lumile Exterioare sunt interesate de uniformitate şi omogenitate. Presupun că noi, pământenii, am putea realiza destule şi fără ajutorul lor.

— Ce anume?

— Ar trebui să introducem roboţii pozitronici şi fermele hidroponice şi-în primul rând-să instituim controlul natalităţii. Mai exact, un control inteligent, bazat pe

principii psihiatrice ferme, care să elimine tendinţele psihopate, infirmităţile congenitale…

— Aşa cum se procedează pe Lumile Exterioare?

— Nu, câtuşi de puţin! N-am menţionat principii rasiste. Mă refer doar la infirmităţi mintale şi fizice care există în toate grupurile etnice şi rasiale. În primul rând, trebuie eliminat sporul natalităţii, până se va atinge un echilibru sănătos.

— Ne lipsesc tehnicile industriale şi resursele pentru a introduce tehnologia roboţi-hidroponice mai devreme de cinci secole, comentă încruntat Cellioni. De asemenea, tradiţiile pământene, precum şi actualele precepte morale interzic folosirea roboţilor şi consumarea de hrană artificială. Prima obiecţie ar fi însă, desigur, interzicerea asasinării unor prunci încă nenăscuţi. Hai să fim serioşi, Keilin, nu poţi continua să spui toate astea, seară de seară! E inutil şi, în plus, distrage atenţia şi slăbeşte voinţa.

— Domnule secretar, interveni celălalt iritat, doreşti război?

— Dacă ea doresc război? Mi se pare o întrebare nepoliticoasă.

— Atunci cine sunt cei care impun politica guvernului şi *doresc* războiul? Cine, de exemplu, este responsabil pentru zvonurile precis calculate ale Proiectului Pacific?

— Proiectul Pacific? De unde ai auzit de el?

— Sursele mele de informaţii rămân secrete.

— Atunci ţi le spun eu. Ai auzit de Proiectul Pacific de la Moreanu, de pe Aurora! cu ocazia recentei lui vizite pe Pământ. Ştim mai multe decât îţi imaginezi, Keilin!

— Sunt convins de asta, totuşi nu recunosc că aş fi primit informaţia de la Moreanu. Ce te face să crezi că mi-ar fi putut-o furniza el? Faptul că i s-a permis în mod deliberat să afle despre această cacealma?

— Cacealma?

— Da, cred că Proiectul Pacific nu-i decât o cacealma menită să inspire încredere. Bănuiesc că guvernul intenţionează să lanseze zvonuri despre acest aşa-zis secret tocmai pentru a-şi consolida politica agresivă. El face parte dintr-un mai vast război al nervilor îndreptat împotriva pământenilor şi în final va duce la distrugerea Pământului. Dar eu voi prezenta oamenilor adevărul.

— N-o vei face! domnule Keilin.

— Ba da!

— Domnule Keilin, prietenul dumitale Ion Moreanu are probleme pe Aurora, poate tocmai pentru s-a comportat prea prietenos faţă de dumneata. Păzeşte-te, să nu ai necazuri similare fiindcă ai fost prietenos faţă de el.

— Nu-mi fac griji! râse Keilin.

Se ridică în picioare şi porni spre uşă. O deschise şi surâse larg când văzu că în dreptul ei erau postaţi doi bărbaţi voinici.

— Aşadar, sunt arestat?

— Exact, încuviinţă Cellioni.

— Pot să ştiu care sunt acuzaţiile?

— Avem timp să le găsim.

***

Evenimente identice cu cele menţionate anterior se petrecuseră pe Aurora, dar la o scară mai mare.

Comitetul Agenţilor Străini îşi începuse întrunirile cu destule zile în urmă – de la acea şedinţă a Adunării cu ocazia căreia Ion Moreanu şi partidul conservator încercaseră să impună un vot de neîncredere. Eşecul lor se datorase, pe de o parte, conducerii politice superioare a independenţilor, iar pe de altă parte, activităţii aceluiaşi Comitet al Agenţilor Străini.

Dovezile se acumulaseră de luni întregi, iar când votul

se dovedise majoritar în favoarea independenţilor, Comitetul putuse trece la acţiune.

Moreanu căpătase domiciliu forţat. Deşi procedura cu pricina nu era legală – un fapt subliniat în mod repetat de el – arestul la domiciliu fusese aprobat.

Timp de trei zile, Moreanu fusese audiat în mod amănunţit, pe un ton politicos, care rareori depăşise limitele unei curiozităţi lipsite de emoţie. Cei şapte anchetatori ai Comitetului se perindaseră succesiv, iar Moreanu se odihnise doar zece minute la fiecare oră.

După trei zile, efectele anchetei începuseră să dea roade. Bărbatul răguşise solicitând să fie confruntat cu acuzatorii; obosise insistând să fie informat asupra naturii exacte a acuzaţiilor şi protestând faţă de ilegalitatea procedurii.

În cele din urmă, Comitetul îi citise declaraţiile…

— Este adevărat sau nu? Este adevărat sau nu?

Moreanu de-abia fusese în stare să clatine din cap, în vreme ce pânza se urzea în jurul său. Apoi, punând la îndoială competenţa juraţilor, fusese înştiinţat pe un ton mieros că nu era decât o anchetă a Comitetului, câtuşi de puţin de un proces…

În cele din urmă, luase cuvântul preşedintele, un bărbat masiv, extrem de decis în tot ceea ce făcea. Vorbise timp de o oră, rezumând constatările anchetei, dar numai o mică parte din acestea merită amintite.

— Dacă te-ai fi mulţumit să conspiri cu alţi cetăţeni ai Aurorei, spusese el, te-am fi putut înţelege, ba chiar ierta. Un asemenea comportament s-a mai întâlnit la multe personaje ambiţioase din istorie. Situaţia este însă cu totul diferită. Ceea ce ne îngrozeşte şi ne anulează orice compătimiri este dorinţa de a te asocia acelor rămăşiţe pământene bolnave, ignorante şi subumane. Există o sumedenie de dovezi elocvente şi acuzatoare ce

demonstrează că ai conspirat împreună cu cele mai declasate elemente ale metişilor de pe Pământ…

Preşedintele fusese întrerupt de un strigăt disperat din partea celui anchetat:

— În ce scop? Care este motivul pe care-l atribuiţi…

Moreanu fusese aşezat cu forţa. Preşedintele îşi ţuguiase buzele şi se îndepărtase de gravitatea lentă a discursului pregătit din timp, improvizând:

— Nu este de datoria Comitetului să-ţi analizeze motivele. Noi am demonstrat doar faptele. Comitetul *deţine dovezi…* Ajuns în acest punct, se oprise, îi cercetase din privire pe membrii Comitetului, apoi urmase: Cred că pot afirma că deţinem dovezi ce indică intenţiile tale de a folosi forţa brută a Pământului pentru a pune la cale o lovitură de stat care să te înscăuneze ca dictator pe Aurora. Dar, deoarece dovezile n-au fost folosite, nu voi insista asupra lor, mulţumindu-mă să spun că un asemenea obiectiv concordă cu caracterul tău, pe care l-ai dovedit pe durata audierilor.

Apoi, preşedintele făcuse o scurtă pauză, înainte de a reveni la discursul pus la punct din vreme:

— Bănuiesc că distinşii mei colegi au auzit de aşa-zisul „Proiect Pacific” care, conform zvonurilor, reprezintă o încercare din partea Pământului de a-şi recâştiga sfera de influenţă. Este inutil să mai insist asupra faptului că orice acţiune de acest fel este sortită eşecului. Nu trebuie, totuşi, să lăsăm neexaminată posibilitatea înfrângerii noastre. O nebănuită slăbiciune internă ne poate face să ne poticnim. La urma urmelor, genetica rămâne o ştiinţă imperfectă. Deşi avem în spatele nostru douăzeci de generaţii, unele caracteristici nedorite se pot acumula în momente aleatorii şi fiecare dintre ele reprezintă o fisură în blindajul de oţel al puterii auroreane. *Acesta este* Proiectul Pacific: folosirea trădătorilor şi criminalilor din rândurile noastre. Dacă vor

reuşi să găsească asemenea indivizi în structurile noastre de administraţie, este posibil ca pământenii să reuşească. Comitetul Agenţilor Străini există pentru a combate această ameninţare. Prin tine, dezvăluim de-abia întinderea conspiraţiei. Trebuie să ne extindem…

Şi, discursul continuase pe acelaşi ton.

În final, Moreanu, palid, cu ochii scânteind, lovise cu pumnul în masă.

— Cer să fiu…

— Acuzatul are dreptul să vorbească, încuviinţase preşedintele.

Moreanu se sculase şi privise în jurul lui preţ de câteva clipe prelungi.

Sala, proiectată pentru un auditoriu de şaptezeci şi cinci de milioane, prin intermediul comunicatoarelor, era pustie. Prin comunicatoare erau prezenţi numai anchetatorii, reprezentanţii legii, grefierii… Iar alături de Moreanu, în carne şi oase, se aflau gardienii.

S-ar fi descurcat mai bine în prezenţa unor spectatori. Aşa însă, cui ar fi putut să se adreseze? Ochii săi trecuseră de la un chip la altul, fără să găsească înţelegere.

— Mai întâi, începuse el, contest legalitatea acestei întruniri. Au fost încălcate drepturile mele constituţionale privind intimitatea şi individualitatea. Am fost judecat de un grup care nu funcţionează în calitate de complet de judecată, format din nişte indivizi convinşi a priori de vinovăţia mea. Mi s-a refuzat posibilitatea legală de a mă apăra. Mai exact, am fost tratat precum un criminal deja condamnat, care aşteaptă numai sentinţa. Neg cu toată hotărârea că aş fi fost angajat în vreo activitate în detrimentul statului sau care să fi avut drept ţel subminarea instituţiilor fundamentale ale acestuia. Acuz, în mod vehement şi direct, Comitetul pentru că şi-a utilizat în mod deliberat prerogativele în scopul obţinerii unor victorii

de natură politică. Nu mă fac vinovat de trădare, ci de incompatibilitate. Nu sunt de acord cu o politică ce are drept ţel distrugerea majorităţii rasei umane din motive care sunt inumane. În loc de a-i distruge, i-am putea ajuta pe acei oameni care sunt condamnaţi la o viaţă aspră şi nefericită din simplul motiv că strămoşii noştri, şi nu ai lor, au ajuns primii pe Lumile Exterioare. Cu tehnologia şi resursele noastre, ei ar putea totuşi recrea şi impulsiona…

Glasul preşedintelui acoperise şoapta răguşită a lui Moreanu.

—Te-ai abătut de la subiect. Comitetul este pregătit să asculte orice declaraţii pe care le aduci în apărarea ta, însă o predică referitoare la drepturile pământenilor depăşeşte domeniul legal al discuţiei.

In mod oficial, audierile fuseseră închise. Independenţii repurtaseră o importantă victorie politică; toţi erau de acord în această privinţă. Dintre membrii Comitetului, numai Franklin Maynard nu fusese complet satisfăcut. Îl rodea o mică şi persistentă îndoială.

Se întreba…

Ar fi trebuit oare să mai facă o ultimă încercare? S-ar fi cuvenit să-i vorbească încă o dată acelei maimuţe de ambasador terestru? Se decise rapid şi acţionă în consecinţă. Avea nevoie însă de un martor, întrucât o întâlnire între patru ochi cu un pământean putea fi periculoasă chiar şi pentru el.

***

Luiz Moreno, ambasadorul Pământului pe Aurora, era, fără nici o exagerare, un individ cu aspect jalnic. Iar asta nu constituia câtuşi de puţin o întâmplare nefericită. În general, ambasadorii Pământului erau scunzi, oacheşi, zbârciţi ori slăbănogi… sau toate la un loc.

Faptul respectiv constituia o simplă formă de autoapărare, deoarece Lumile Exterioare exercitau o atracţie uriaşă pentru orice pământean. Căzând pradă farmecelor Aurorei, diplomaţii şovăiau în a reveni pe Pământ. Mai rău încă, deveneau tot mai asemănători semizeilor din stele şi începeau să-i privească dezgustaţi pe locuitorii mahalalelor terestre. Exista o singură soluţie: ambasadorul însuşi să fie privit cu ochi ostili, să trezească dispreţul. Atunci, el devenea cel mai credincios slujitor al Pământului, o persoană mai greu coruptibilă.

Moreno măsura doar un metru şi cincizeci şi şapte înălţime, era chel, avea o bărbuţă rară şi ochi încercănaţi. Suferea aproape în permanenţă de guturai, îngropându-şi la intervale regulate nasul în batistă. Dincolo de toate aceste aparenţe, era însă un om extrem de inteligent.

Pentru Maynard, prezenţa lui se dovedea apăsătoare. Tresărea la fiecare tuse şi se înfiora ori de câte ori ambasadorul îşi sufla nasul.

— Excelenţă, începu auroreanul, ne întâlnim la solicitarea mea, întrucât doresc să vă informez că Adunarea a decis să solicite Pământului să fiţi retras din funcţie.

— Este amabil din partea dumneavoastră, domnule consilier. Presimţisem că se va întâmpla aşa ceva. Pot să cunosc şi motivul?

— Motivul nu face obiectul acestei întrevederi. Consider că este prerogativul unui stat independent de a decide dacă un reprezentant străin trebuie sau nu să fie declarat *persona grata.* De asemenea, consider că nu aveţi nevoie de date suplimentare în această privinţă.

— Înţeleg… Ambasadorul făcu o pauză pentru a folosi batista, murmurând totodată o scuză, apoi întrebă din nou: Asta este tot?

— Nu tocmai. Există anumite probleme pe care aş dori să le menţionez. V-aş ruga să nu mă întrerupeţi!

Nările înroşite ale lui Moreno se dilatară puţin, totuşi pământeanul surâse şi rosti:

— Este un privilegiu.

— Planeta dumneavoastră, excelenţă, începu Maynard pe un ton dispreţuitor, manifestă în ultimul timp o anume beligeranţă pe care noi o găsim nemulţumitoare şi inutilă. Sper că veţi profita de revenirea pe Pământ pentru a vă utiliza influenţa în direcţia evitării unor incidente de felul celor petrecute recent în New York, unde doi auroreani au fost agresaţi în public. Este posibil ca data viitoare să nu fie suficientă plata unei amenzi.

— Domnule consilier, au fost simple manifestări emoţionale. Sunt convins că nu veţi considera că nişte tineri care strigă pe străzi ar reprezenta o dovadă de beligeranţă.

— Aceste manifestări sunt încurajate de acţiunile guvernului dumneavoastră. De pildă, de recenta arestare a domnului Ernest Keilin.

— O problemă pur internă, răspunse încet ambasadorul.

— Dar care nu denotă o atitudine rezonabilă faţă de Lumile Exterioare. Keilin a fost unul dintre puţinii pământeni care, până nu demult, îşi puteau face publice opiniile. Era îndeajuns de inteligent ca să-şi dea seama că nici un drept divin nu-i protejează pe oamenii inferiori, pentru simplul motiv al inferiorităţii lor.

Ambasadorul se sculă în picioare.

— Nu mă interesează teoriile auroreane referitoare la diferenţele rasiale!

—O clipă! Guvernul pământean ar trebui să înţeleagă că mare parte din planurile lui s-au prăbuşit prin arestarea agentului dumneavoastră, Moreanu. Ar fi bine să subliniaţi faptul că noi, cei de pe Aurora, cunoaştem mai multe lucruri acum decât înainte de arestare. Poate că în felul acesta veţi reflecta mai atent.

— Vrei să spui că Moreanu este agentul *meu?* Domnule consilier, dacă mi se ridică acreditarea, voi pleca. Însă pierderea imunităţii diplomatice nu-mi afectează imunitatea personală de om cinstit înaintea unor acuzaţii de spionaj.

— Nu aceasta vă este meseria?

— Auroreanii consideră că misiunile diplomatice implică în mod automat spionajul? Guvernul meu va fi interesat să audă asta. Ne vom lua precauţiile necesare.

— Aşadar, îl apăraţi pe Moreanu? Negaţi că ar fi lucrat pentru Pământ?

— Mă apăr numai pe mine. În privinţa lui Moreanu, nu sunt atât de neghiob ca să afirm ceva.

— De ce „neghiob”?

— Dacă i-aş lua apărarea, n-ar însemna un alt cap de acuzare împotriva lui? Nici nu-l acuz, dar nici nu-l apăr. Diferendul dintre guvernul vostru şi Moreanu, similar aceluia dintre guvernul meu şi Keilin – pe care, apropo, dumneata îl aperi fără reţinere – constituie o problemă strict Internă. Acum, mă voi retrage.

Comunicaţia se întrerupse, apoi, aproape instantaneu, peretele dispăru din nou. Hijkman îl privea gânditor pe Maynard.

— Ce părere ai? întrebă mohorât administratorul.

— Este dezgustător că o asemenea imitaţie de om trebuie să calce pe solul Aurorei.

— De acord cu tine, totuşi… totuşi…

— Ce anume?

— Parcă-mi vine să cred că el este maestrul păpuşar, iar noi dansăm după cum ne cântă. Cunoşti cazul Moreanu?

— Bineînţeles.

— Va fi condamnat şi exilat pe un asteroid. Partidul lui va fi interzis. Aparent, oricine ar spune că astfel de acţiuni reprezintă lovituri teribile date Pământului.

— Te îndoieşti de acest lucru?

—Nu sunt sigur. Preşedintele Comitetului, Hond, a insistat să facem publică teoria lui conform căreia Proiectul Pacific a fost numele pe care Pământul l-a atribuit planului de folosire a trădătorilor interni de pe Lumile Exterioare. Eu nu cred la fel. Nu sunt sigur că faptele dovedesc acest lucru. De pildă, de unde am căpătat noi mărturiile împotriva lui Moreanu?

— N-aş putea spune cu siguranţă…

— În primul rând, de la agenţii noştri. Dar cum le-au obţinut ei? Dovezile erau parcă *prea* convingătoare. Moreanu s-ar fi putut proteja mult mai bine…

Maynard şovăi. Păru că încerca să roşească, dar strădaniile lui erau zadarnice.

— Ei bine, ca s-o scurtez, cred că ambasadorul Pământului ne-a procurat cumva majoritatea dovezilor. Cred că el a insistat asupra simpatiei lui Moreanu faţă de Pământ, mai întâi pentru ca să-l atragă de partea lui, iar apoi ca să-l sacrifice.

— De ce?

— Nu ştiu. Poate pentru a declanşa un război… în care să fim confruntaţi cu acest Proiect Pacific?

— Nu cred.

— Ştiu. N-am dovezi. Toate astea nu reprezintă altceva decât nişte simple bănuieli. Nici Comitetul nu mi-ar da crezare. Îmi imaginasem că o ultimă întrevedere cu ambasadorul ar putea dezvălui ceva, dar simpla lui prezenţă mă irită şi constat că în cea mai mare parte a timpului mă străduiesc să-i evit chipul.

— Prietene, am impresia că devii emotiv şi asta este o slăbiciune regretabilă şi dezgustătoare. Am auzit că ai fost desemnat delegat la Conferinţa Interplanetară de pe Hesperus. Felicitări!

— Mulţumesc! rosti Maynard cu un aer distrat.

***

Luiz Moreno, ex-ambasador pe Aurora, fusese fericit să revină pe Pământ. Scăpase de peisajele artificiale care păreau să nu deţină o existenţă proprie, ci să fiinţeze numai în virtutea voinţelor puternice ale proprietarilor. Scăpase de bărbaţii-şi-femeile-prea-frumoşi, ca şi de veşnic prezenţii lor roboţi.

Revenise în vacarmul vieţii şi la târşâitul picioarelor; la îmbulzeala prin mulţime şi la respiraţiile suflate în faţă.

Desigur, nu reuşise să se bucure pe deplin de toate aceste senzaţii. Primele zile le petrecuse în şedinţe încinse, cu factorii de decizie din guvern.

De fapt, abia după o săptămână, sosi şi clipa când se putu considera cu adevărat relaxat.

Se găsea în cea mai rară anexă, specifică Luxului Terestru: o terasă cu grădină. Alături de el se afla obscurul fiziolog Gustav Stein, unul dintre fondatorii Planului care, potrivit zvonurilor, purta denumirea Proiectul Pacific.

— Până acum, testele concordă, nu-i aşa? întrebă Moreno cu o satisfacţie aproape morbidă.

— Deocamdată. *Numai* deocamdată. Mai este cale lungă.

—Totul va continua să meargă bine. Ca unul care am trăit pe Aurora aproape un an, pot să te asigur că ne aflăm pe calea cea bună.

— Hm-m-m… Totuşi, eu nu voi acţiona decât pe baza rapoartelor de laborator.

— Şi pe bună dreptate. Într-o bună zi, lucrurile vor fi cu totul diferite. Stein, tu nu i-ai întâlnit pe oamenii aceştia, pe locuitorii Lumilor Exterioare. Poate că ai văzut nişte turişti, locuind în hotelurile lor speciale sau străbătând străzile în vehicule etanşe, echipate cu aparate de climatizare sofisticate, menite a asigura o atmosferă pură pentru nările

lor nobile, privind afară prin intermediul camerelor video şi retrăgându-se înspăimântaţi din faţa oricărui pământean cu care ar putea veni în contact. Dar nu i-ai cunoscut pe planeta lor, în securitatea măreţiei lor bolnăvicioase, intrate în putrefacţie. Du-te acolo, Stein, ca să fii dispreţuit o vreme! Du-te, să vezi dacă poţi rivaliza cu pajiştile lor perfect întreţinute, în calitate de obiect pe care se poate călca fără remuşcări.

Cu toate acestea, când am tras de sforile corespunzătoare, Ion Moreanu a căzut – Ion Moreanu, singurul dintre ei care avea capacitatea de a înţelege funcţionarea altor minţi. Criza respectivă a fost depăşită. În faţa noastră se întinde o potecă netedă.

Omuleţul nu făcea nici un efort pentru a ascunde faptul că radia de satisfacţie.

— Cât despre Keilin, continuă el să vorbească mai mult pentru sine, acum poate fi eliberat. Nu mai are ce periclita. Mai mult chiar, am o idee. Peste o lună, Conferinţa Interplanetară îşi va începe lucrările pe Hesperus. Ar putea fi trimis acolo ca reporter special. Această însărcinare va reprezenta o dovadă a prieteniei noastre… şi-l va îndepărta de aici pe durata verii. Cred că se poate aranja.

Într-adevăr, s-a aranjat.

Dintre toate Lumile Exterioare, Hesperus era cea mai mică, ultima colonizată. Din punct de vedere al facilităţilor, nu constituia cea mai potrivită alegere pentru o mare reuniune diplomatică. De exemplu, reţeaua de comunicatoare nu putea cuprinde toţi delegaţii, secretarii şi funcţionarii necesari la convocarea a cincizeci de planete. Din acest motiv, s-au stabilit şi contacte directe, fizice, în clădiri special destinate.

Alegerea lui Hesperus constituise însă un gest simbolic ce nu putuse scăpa nimănui: era planeta cea mai îndepărtată de Pământ. În sine, distanţa spaţială – peste o

sută de parseci – nu însemna totul. Important era că Hesperus nu fusese colonizată de pământeni, ci de o expediţie de pe Faunus, altă Lume Exterioară. În consecinţă, ea reprezenta a doua generaţie şi nu avea o „Mamă-Pământ”. Pentru cei ce locuiau acolo, Pământul nu era decât o bunică necunoscută, rătăcită printre stele.

Aşa cum se întâmpla întotdeauna la astfel de întruniri, problemele principale nu aveau să fie rezolvate în sălile de şedinţe. Locurile acelea erau rezervate declaraţiilor oficiale care trebuiau să le parvină celor de acasă. Discuţiile cu adevărat importante urmau să se desfăşoare în cadrul recepţiilor din saloanele hotelurilor şi în localuri; multe puncte de vedere diferite se apropiau la supă, pentru a se contopi la desert.

În acest caz particular interveneau însă dificultăţi particulare. Nu pe toate planetele folosirea comunicatoarelor era atât de generalizată ca pe Aurora, deşi nicăieri nu juca un rol minor. Ca atare, delegaţii cei înalţi şi demni constatară cu furie şi încercând senzaţia că propriile lor drepturi erau violate, că trebuiau să discute în persoană cu omologii lor, lipsiţi de intimitatea confortabilă a peretelui invizibil, lipsiţi de sprijinul unui buton ce putea întrerupe orice discuţie.

Se întâlneau într-o stinghereală tulburătoare şl încercau să nu se privească în timp ce mâncau; sau să nu tresară înaintea unei atingeri întâmplătoare. Până şl roboţii servitori fuseseră raţionalizaţi.

Keilin, singurul reporter pământean acreditat, conştientiza aceste detalii într-un mod mult mai vag decât cel descris aici. N-ar fi putut avea o intuiţie mai precisă. De fapt, acest lucru era valabil pentru orice individ crescut într-o societate unde fiinţele omeneşti există numai în pluralitate, iar o casă pustie generează temeri.

Ca atare, anumite tensiuni subtile îi scăpară pe durata

dineului oficial oferit de guvernul hesperusean în a treia săptămână a conferinţei. Alte încordări fură însă evidente.

În mod firesc, invitaţii la dineu se împărţiseră în grupuleţe. Keilin se alătură celui în care se găsea Franklin Maynard de pe Aurora. Fiind delegatul celei mai mari Lumi, părea normal ca în jurul lui să roiască cei mai mulţi reporteri.

Maynard vorbea degajat, sorbind la răstimpuri din cocteilul pe care-l ţinea în mână. Îşi masca perfect sentimentele reale, chiar dacă întreaga piele i se zbârlea, ca reacţie faţă de apropierea celorlalţi.

— Dacă evităm aventurile militare imprevizibile, spunea el, Pământul nu are nici o şansă în faţa noastră. Iar dacă dorim să evităm asemenea aventuri, unitatea economică constituie o necesitate. Să lăsăm Pământul să-şi dea seama în ce măsură covârşitoare depinde economic de noi, de bunurile pe care doar noi i le putem asigura, şi atunci nu se va mai ridica nici o problemă teritorială. Iar dacă suntem uniţi, Pământul nu va îndrăzni să atace. Va prefera să schimbe dorinţele deşarte pentru nişte motoare atomice…

Zicând acestea, Maynard se întoarse către pământean cu un aer de superioritate pe care reporterul îl găsi prea arogant ca să nu comenteze:

— Cu toate acestea, domnule consilier, bunurile de pe Lumile Exterioare – mă refer la cele trimise pe Pământ – nu ne sunt *făcute cadou. Î*n schimbul lor, noi oferim produse agricole.

— Da, surâse mătăsos Maynard, mi se pare că delegatul de pe Tethys s-a referit pe îndelete asupra acestui subiect. Există în rândurile noastre prejudecata că doar seminţele terestre se dezvoltă corespun…

— Eu nu sunt de pe Tethys, îl întrerupse un alt delegat, dar ceea ce aţi spus nu-i o prejudecată. Eu cultiv secară pe Rhea, totuşi n-am reuşit până acum să realizez un produs

identic cu pâinea pământeană. Pur şi simplu, nu are aceeaşi aromă. – Apoi individul se întoarse spre ceilalţi din grup şi continuă: Acum cinci ani, am adus şase tereştri cu vize agricole, ca să supravegheze roboţii. Fac realmente minuni cu solul – grâul creşte înalt de cinci metri acolo unde scuipă ei. Mi-au fost de mare ajutor, şi aceiaşi lucru l-aş putea spune şi despre seminţele terestre. Totuşi, chiar dacă semeni grâu terestru, seminţele lui nu încolţesc şi anul următor.

— Departamentul agricol guvernamental v-a testat solul? întrebă Maynard.

—în tot sectorul nu există sol mai mănos! se răsti rheanul. Iar secara este de calitatea cea mai bună. Am expediat cincizeci de kilograme pe Pământ pentru analiză nutritivă şi a căpătat calificative maxime. – îşi frecă bărbia, gânditor: Eu mă refer însă la aromă. Nu pare să aibă tocmai...

— Deocamdată, gustul nu reprezintă o prioritate, rosti agale Maynard, stăpânindu-şi cu greu nervozitatea. Când vor simţi şurubul, hoardele de omuleţi de pe Pământ se vor supune termenilor noştri. Noi renunţăm doar la această aromă misterioasă, dar ei vor fi nevoiţi să renunţe la motoarele nucleare, la echipamentele agricole şi la vehiculele de suprafaţă. De fapt, n-ar fi deloc o idee rea să încercăm să ne descurcăm fără aromele terestre de care sunteţi atât de preocupat. Mai degrabă să apreciem aromele propriilor noastre produse – care ar reuşi să ne satisfacă, dacă le-am acorda o şansă.

— Chiar aşa? zâmbi rheanul. Observ că fumaţi tutun pământean.

— Un obicei la care pot renunţa, dacă va fi necesar.

— Probabil renunţând şi la fumat. Eu n-aş folosi tutunul de pe Lumile Exterioare decât la alungarea ţânţarilor.

Individul îşi însoţi vorbele cu un hohot, puţin cam

zgomotos, apoi părăsi grupul. Maynard privi în urma lui, uşor nemulţumit.

Mica dispută legată de secară şi tutun îi provocă lui Keilin o anumită satisfacţie. El considera înfruntările personale de felul celei anterioare drept o reflectare a unor realităţi galactopolitice. Tethys şi Rhea erau cele mai mari planete din sudul galactic, iar Aurora, cea mai mare Lume din nord. Toate trei manifestau acelaşi rasism şi acelaşi exclusivism. Vederile lor asupra Pământului erau similare şi total compatibile. În mod normal, nimeni nu s-ar fi gândit că puteau exista motive de dispută.

Aurora era însă cea mai veche dintre Lumile Exterioare, cea mai avansată şi mai dezvoltată în plan militar – ca atare, aspira către un soi de supremaţie morală. Acest fapt era suficient pentru a trezi invidia, iar Rhea şi Tethys serveau drept focare pentru aceia care nu recunoşteau întâietatea auroreană.

Keilin era extrem de încântat de situaţie. Dacă Pământul ar fi putut să sprijine corespunzător mai întâi o facţiune, apoi pe cealaltă, s-ar fi putut declanşa separarea definitivă, poate chiar ruperea relaţiilor…

Îl privi pe Maynard cu precauţie, aproape pe furiş, şi se întrebă ce efect urma să aibă această discuţie asupra dezbaterilor de a doua zi. Prin tăcerea lui, auroreanul depăşise de acum limitele politeţei.

La un moment dat, strecurându-se printre grupurile de delegaţi, se ivi un subsecretar care-i făcu semn lui Maynard.

Ochii reporterului urmăriră retragerea auroreanului, alături de funcţionar, îl priviră ascultând atent, rostind un „Cum?!” evident, deşi distanţa era prea mare pentru a se distinge vreun cuvânt, apoi primind un bileţel.

Ca urmare, şedinţa de a doua zi avea să se desfăşoare cu totul altfel decât ar fi prezis Keilin.

Pământeanul află detaliile ascultând ştirile de seară. Guvernul terestru trimisese un mesaj tuturor participanţilor la conferinţă, prin care îi avertiza în mod foarte direct că orice pact în domeniile militar sau economic ar fi fost considerat un act duşmănos la adresa Pământului, căruia avea să i se riposteze prin măsuri corespunzătoare. Mesajul se referea în mod egal la Aurora, Rhea şi Tethys, acuzându-le că puseseră la cale o conspiraţie imperialistă împotriva Pământului etc… etc… etc.

— Dobitocii! scrâşni Keilin, stăpânindu-se cu greu să nu se dea cu capul de pereţi. Dobitoci! Dobitoci! Dobitoci!

Murmură întruna acelaşi cuvânt până ce glasul i se stinse.

***

Următoarea şedinţă se caracteriză prin prezenţa unui număr masiv de delegaţi care abia aşteptau să anuleze orice dezacorduri încă existente. La sfârşitul lucrărilor, problemele referitoare la comerţul dintre Pământ şi Lumile Exterioare fuseseră trecute în sarcina unei comisii cu puteri discreţionare.

Nici chiar Aurora nu se aşteptase la o victorie atât de facilă şi totală, iar atunci când reveni pe Pământ, Keilin regretă că nu avea posibilitatea de a transmite în direct, astfel încât să-şi poată urla dezgustul şi în faţa concetăţenilor săi.

Cu toate acestea, pe Pământ, unii oameni surâdeau.

***

Cu timpul, glasul reporterului încetă să se mai facă auzit, fiind înăbuşit de vacarmul general ce solicita acţiune imediată.

Popularitatea lui Keilin scăzuse o dată cu apariţia restricţiilor comerciale. Lent, Lumile Exterioare strângeau laţul. Mai întâi, instituiseră aplicarea strictă a unui nou sistem de licenţe pentru export. După aceea, interziseră exportul către Pământ a oricăror materiale ce puteau fi întrebuinţate în caz de război. În cele din urmă, extinseră la maximum sfera lucrurilor considerate „întrebuinţabile” într-un astfel de context.

Bunurile de lux importate – de fapt, şi cele de larg consum – dispăruseră sau atinseseră preţuri pe care nu şi le puteau permite decât foarte puţini.

Oamenii reacţionaseră prompt; organizaseră marşuri de protest, scandaseră lozinci, pancartele fluturaseră în vânt şi bolovanii zburaseră spre ferestrele consulatelor străine…

Keilin răguşise vorbind şi simţea că înnebuneşte.

Apoi, în mod neaşteptat, Moreno se oferise să apară în emisiunea lui şi să răspundă oricăror întrebări în calitate de ex-ambasador pe Aurora şi actual ministru fără portofoliu.

Pentru Keilin, asta însemna posibilitatea unei renaşteri. Îl cunoştea bine pe Moreno – nu era câtuşi de puţin un naiv. Prezenţa lui în emisiune îi asigura o audienţă maximă. Câtă vreme Moreno era dispus să-i răspundă la întrebări, exista şansa de a fi înlăturate anumite neînţelegeri, de a fi lămurite unele confuzii. Simplul fapt că ex-ambasadorul dorea să-i utilizeze emisiunea – emisiunea *lui* – ca megafon, putea foarte bine să însemne că guvernanţii se orientau spre o politică externă mai flexibilă şi mai înţeleaptă. Se părea că Maynard avusese dreptate; poate că şurubul începea să se simtă şi funcţiona aşa cum se prevăzuse.

Lista de întrebări îi fusese, desigur, prezentată din timp lui Moreno, însă acesta afirmase că va răspunde la absolut orice.

Părea ideal. Poate chiar *prea* perfect, însă în momentul acela doar un fraier şi-ar fi făcut griji în privinţa unor

asemenea detalii.

Se făcu o publicitate corespunzătoare şi în clipa când cei doi se aşezară faţă în faţă, acul roşu ce indica numărul de receptoare cuplate pe canalul respectiv depăşi considerabil cifra de două sute de milioane. Iar media pe receptor TV era de 2, 7 persoane. Urmă semnalul muzical al emisiunii, apoi prezentările oficiale.

Keilin începu:

Î: Domnule ministru, problema care interesează în clipa de faţă întregul Pământ se referă la posibilitatea unui război. Vă propun să începem chiar cu asta. Credeţi că va fi război?

R: Dacă ar fi vorba numai de Pământ, v-aş răspunde: Nu, în nici un caz. În istoria lui, Pământul a cunoscut prea multe războaie şi a învăţat în repetate rânduri cât de puţin se poate câştiga de pe urma lor.

Î: Aţi precizat „Dacă ar fi vorba numai de Pământ…” Să însemne asta că războiul va fi declanşat de factori pe care nu-i putem controla în mod direct?

R: Nu spun „va fi declanşat”, ci „poate fi declanşat”. Desigur, n-am cum să vorbesc în numele Lumilor Exterioare. Nu pot pretinde că le cunosc motivaţiile şi intenţiile, în acest moment critic al istoriei galactice. Ele *pot* alege războiul. Sper că n-o vor face. În caz contrar, ne vom mulţumi să ne apărăm. Oricum, noi nu vom ataca niciodată, noi nu vom începe ostilităţile.

Î: în acest caz, am dreptate spunând că, în opinia dumneavoastră, nu există diferenţe fundamentale între Pământ şi Lumile Exterioare care să nu poată fi soluţionate pe calea negocierilor?

R: Aveţi perfectă dreptate. Dacă Lumile Exterioare doresc cu sinceritate o soluţionare, între noi n-ar mai putea exista dezacorduri, î: Ar fi inclusă aici şi problema emigrării? R: Bineînţeles. Opinia noastră în această

chestiune este limpede şi inatacabilă. In momentul de faţă, două sute de milioane de oameni ocupă nouăzeci şi cinci la sută din teritoriile disponibile în Galaxie. Şase miliarde – adică nouăzeci şi şapte la sută din toţi oamenii – sunt înghesuiţi pe restul de cinci la sută. Evident, o astfel de situaţie este inechitabilă şi, mai rău, instabilă. Cu toate acestea, Pământul a fost dispus în permanenţă să trateze problema ca fiind una ce se poate rezolva treptat, iar poziţia lui nu s-a schimbat până în prezent. Ar trebui să stabilim procentaje rezonabile şi restricţii rezonabile. Totuşi, Lumile Exterioare au refuzat să discute despre această problemă. De peste cinci decenii, ele resping toate eforturile Pământului de începere a negocierilor.

Î: Dacă Lumile Exterioare nu vor renunţa la atitudinea lor, consideraţi că *atunci v*a apărea pericolul unui război?

R: Nu pot crede că situaţia va rămâne aceeaşi. Guvernul nostru nu încetează să spere că Lumile Exterioare îşi vor reconsidera finalmente atitudinea în această direcţie – că simţul dreptăţii nu le este decât temporar adormit.

Î: Domnule ministru, să trecem la alt subiect. Credeţi că Comisia Lumilor Unite, recent înfiinţată de Lumile Exterioare pentru controlul comerţului cu Pământul, reprezintă un pericol în calea păcii?

R: Câtă vreme acţiunile ei vor indica dorinţa Lumilor Exterioare de a izola Pământul şi de a-l slăbi economic, pot spune că da, reprezintă un pericol.

Î: La ce acţiuni vă referiţi, domnule?

R: La acţiunile de restrângere a comerţului interstelar cu Pământul în asemenea măsură încât cifra totală de afaceri a ajuns sub zece la sută din valoarea de acum trei luni.

Î: Reprezintă, totuşi, aceste restricţii cu adevărat un pericol pentru Pământ? Nu este adevărat că comerţul cu Lumile Exterioare constituie o parte aproape insignifiantă

din totalul comerţului terestru? Şi nu este adevărat că importurile de pe Lumile Exterioare ajung, în cel mai bun caz, în mâinile unei minorităţi din populaţia Pământului?

R: întrebările dumneavoastră sunt reprezentative pentru o eroare profundă, foarte răspândită printre izolaţionişti. Din punct de vedere valoric, este adevărat că acest comerţ reprezintă doar cinci la sută din totalul schimburilor comerciale, dar nu trebuie să uitaţi că nouăzeci şi cinci la sută din motoarele noastre atomice sunt importate. Optzeci la sută din toriu, şaizeci şi cinci la sută din cesiu, şaizeci la sută din molibden şi cositor provin din import. Lista se poate extinde şi este lesne de constatat că acele cinci procente sunt extrem de importante, chiar vitale. În plus, dacă un mare producător primeşte un transport de strunguri atomice de pe Rhea, asta nu înseamnă că beneficiile îi revin numai lui. Toţi pământenii care întrebuinţează obiecte din oţel beneficiază de pe urma respectivelor utilaje.

Î: Dar nu este adevărat că actualele restricţii impuse comerţului interstelar al Pământului ne-au redus aproape la zero exporturile de grâne şi vite? Iar acest lucru nu este în avantajul populaţiei flămânde?

R: Iată un alt exemplu de eroare considerată drept adevăr fundamental. Este foarte adevărat că aprovizionarea Pământului cu alimente este tragic de inadecvată. Guvernul ar fi ultimul care să n-o recunoască. Totuşi, exporturile noastre de alimente nu reprezentau o secătuire a producţiei agricole. Se exportă mai puţin de o cincime dintr-un procent al recoltei anuale, pentru care se obţin la schimb îngrăşăminte şi utilaje care compensează din plin exportul, sporind eficienţa agricolă. Astfel, cumpărând mai puţină hrană de la noi, Lumile Exterioare sunt, de fapt, angajate în reducerea recoltelor noastre.

Î: Domnule ministru, admiteţi că cel puţin o parte a

acestei vine o poartă chiar Pământul? în felul acesta, ajungem la următoarea mea întrebare: Nu consideraţi că guvernul nostru a făcut o gafă monumentală expediind acel mesaj de denunţare a intenţiilor Lumilor Exterioare chiar înainte ca respectivele intenţii să fi fost exprimate la Conferinţa Interplanetară?

R: Cred că intenţiile lor erau destul de clare la momentul respectiv, î: Mă iertaţi, domnule ministru, dar eu am participat la conferinţă. În momentul anunţării mesajului, delegaţii Lumilor Exterioare ajunseseră în impas. Cei de pe Rhea şi Tethys se opuneau cu vehemenţă adoptării unor represalii economice la adresa Pământului şi existau suficiente şanse ca Aurora şi aliaţii ei să fie înfrânţi. Mesajul Pământului a pus capăt unor asemenea posibilităţi.

R: Îmi pare rău, dar nu am înţeles care este întrebarea, î: în lumina afirmaţiei mele, credeţi sau nu că mesajul Pământului a reprezentat o criminală eroare diplomatică, pe care acum n-o putem repara decât printr-o politică de conciliere inteligentă?

R: Folosiţi nişte termeni destul de îndrăzneţi. Cu toate acestea, nu vă pot răspunde în mod direct la întrebare, întrucât nu sunt de acord cu premisa dumneavoastră majoră. Nu pot crede că delegaţia Lumilor Exterioare s-au comportat în maniera pe care aţi descris-o. În primul rând, este bine ştiut că Lumile Exterioare se mândresc cu faptul că procentajul cazurilor de nebunie, al psihozelor, ba chiar şi al măruntelor tulburări de comportament tinde spre zero în societăţile lor. Unul dintre principalele lor atacuri la adresa Pământului se bazează pe amănuntul că noi dispunem de mai mulţi psihiatri decât de instalatori, deşi am avea mai multă nevoie de cei din urmă. Delegaţii la conferinţă reprezentau „crema” acestor societăţi atât de stabile. Doriţi să vă cred că aceşti semizei, într-un moment de neînţelegere, şi-ar fi revizuit opiniile şi ar fi instituit o

modificare majoră în politica economică a cincizeci de planete? Nu-mi imaginez că ar fi capabili de asemenea reacţii copilăreşti şi, ca atare, trebuie să insist pe ideea că acţiunile ce au urmat n-au derivat din mesajul Pământului, ci au fost cauzate de motive mult mai profunde.

Î: Am văzut cu ochii mei efectul pe care l-a avut mesajul asupra lor, domnule. Nu uitaţi că au fost acuzaţi în ceea ce ei consideră un limbaj jignitor, venind din partea unui popor inferior. Nu poate fi nici o îndoială că, priviţi în ansamblu, locuitorii Lumilor Exterioare constituie o societate remarcabil de stabilă, în ciuda sarcasmelor dumneavoastră, dar că atitudinea lor faţă de Pământ reprezintă un punct slab al acestei stabilităţi.

R: îmi puneţi întrebări sau susţineţi rasismul din opiniile şi politica Lumilor Exterioare?

Î: Ei bine, acceptând punctul dumneavoastră de vedere, conform căruia mesajul Pământului n-a pricinuit nici un rău, ce bine ar fi putut face? De ce a fost necesară expedierea lui?

R: Consider că am avut tot dreptul să ne prezentăm punctul de vedere în faţa opiniei publice galactice. De asemenea, apreciez că subiectul acesta este epuizat. Care-i următoarea întrebare, vă rog? Mi se pare că-i ultima, nu?

Î: Aşa este. Recent, s-a anunţat că guvernul terestru va adopta măsuri ferme împotriva tuturor celor implicaţi în operaţiuni de contrabandă. Lucrul acesta este compatibil cu opinia guvernului potrivit căreia reducerea relaţiilor comerciale va avea efecte negative asupra bunăstării Pământului?

R: Ţelul nostru major este pacea, nu bunăstarea imediată. Lumile Exterioare au adoptat anumite restricţii comerciale. Noi nu suntem de acord cu ele şi le considerăm o mare nedreptate. Cu toate acestea, le vom respecta, astfel încât nici o planetă să nu poată susţine că am oferit

cel mai neînsemnat pretext pentru ostilităţi. Am chiar privilegiul de a anunţa aici, pentru prima dată, că luna trecută, cinci nave înmatriculate sub numere de pământene false au fost interceptate în timp ce aduceau pe Pământ materiale de contrabandă din Lumile Exterioare. Bunurile au fost confiscate, iar echipajele condamnate la detenţie. Aceasta reprezintă tocmai dovada bunelor noastre intenţii.

Î: Nave de pe Lumile Exterioare?

R: Da. Însă, nu uitaţi, înmatriculate sub numere pământene false.

Î: Iar echipajele condamnate sunt alcătuite din cetăţeni ai Lumilor Exterioare?

R: Aşa cred. Ei însă n-au încălcat doar legile noastre, ci şi pe cele ale Lumilor Exterioare – ca atare, se fac de două ori vinovaţi. Iar acum consider că interviul nostru poate lua sfârşit.

Î: Dar asta…

În momentul acela, emisiunea s-a întrerupt brusc. Sfârşitul frazei lui Keilin n-a fost auzit decât de Moreno. Suna cam aşa:

—… înseamnă tocmai război!

Luis Moreno nu mai era însă în direct. Punându-şi mănuşile, el surâse şi, aruncându-i o privire plină de înţeles, ridică din umeri într-un gest de nepăsare.

A fost un gest la care n-au existat martori.

***

Adunarea de pe Aurora încă nu-şi încheiase dezbaterile. Maynard profitase de scurta pauză pentru a ieşi din sală, simţindu-se de-a dreptul epuizat. Îşi privi fiul, pe care-l zărea acum pentru prima dată în uniforma militară.

— Cel puţin, *tu eşti* sigur de ceea ce se va întâmpla, aşa-i?

În răspunsul tânărului nu se distingea nici oboseală, nici nelinişte; numai satisfacţie.

— Este ceea ce doream, tată!

— Nu te pune pe gânduri nimic? Nu crezi că am fost manipulaţi să procedăm în felul acesta?

— Cui îi pasă, chiar dacă ar fi adevărat? Va însemna sfârşitul Pământului.

Maynard clătină din cap, apoi vorbi cu o voce stinsă:

— Dar nu-ţi dai seama că apărăm o cauză greşită? Indivizii aceia care au fost condamnaţi au încălcat legea. Pământul a avut dreptate să procedeze în felul acela.

— Sper că nu vei face asemenea declaraţii şi în faţa Adunării, se încruntă fiul său. Mie nu mi se pare deloc că Pământul ar fi avut vreo justificare. Ce dacă s-a petrecut un mărunt delict de contrabandă? Asta s-a datorat faptului că unele persoane de pe Lumile Exterioare ar fi fost gata să plătească preţuri prohibitive pentru alimente terestre. Dacă Pământul ar fi diplomat, ar putea închide ochii şi toată lumea ar trage foloase. Fac atâta tărăboi din cauză că le lipsesc produsele noastre – atunci de ce nu acţionează în direcţia asta? Oricum, eu nu văd de ce ar trebui să lăsăm nişte auroreani, sau pe alţi cetăţeni ai Lumilor Exterioare, în mâinile acelor troglodiţi. Dacă ei nu vor să cedeze, o să-i silim. În caz contrar, nici unul dintre noi nu va fi în siguranţă data viitoare.

— Văd că ai adoptat opiniile la modă…

— Sunt opiniile mele. Dacă sunt şi la modă, asta se întâmplă pentru că sunt corecte. Pământul *doreşte* războiul. Ei bine, o să-l capete!

— Dar te-ai întrebat de ce ar dori războiul? De ce ne forţează mâna? în ultimele luni, întreaga noastră politică economică a avut doar intenţia de a provoca o schimbare a atitudinii lor, fără a se recurge la război.

Consilierul vorbea mai mult pentru sine, deoarece fiul

său nu-l prea băga în seamă.

— Nu-mi pasă de ce doresc ei război! lansă tânărul argumentul final. Acum *l-au căpătat ş*i o să-i zdrobim!

Maynard reveni la Adunare, însă, chiar în vreme ce zumzetul dezbaterilor umplu din nou sala, se gândi, cu un fior, că anul acela nu avea să mai existe lucernă terestră. În absenţa ei, laptele nu era la fel de gustos. De fapt, şi carnea părea să-şi fi pierdut savoarea...

Votarea se desfăşură în primele ore ale dimineţii. Aurora declară război Pământului. Până la amiază, majoritatea planetelor din tabăra auroreană i se alăturaseră.

***

Ulterior, în manualele de istorie, conflictul a fost denumit Războiul de Trei Săptămâni. În prima săptămână, Aurora a ocupat câţiva asteroizi transplutonieni, iar la începutul celei de-a treia săptămâni grosul flotei terestre a fost complet distrus într-o bătălie purtată în vecinătatea lui Saturn, de către o flotă auroreană de patru ori mai mică.

Declaraţiile de război din partea Lumilor Exterioare rămase neutre au urmat precum o jerbă de artificii.

Cu două ore înainte de a se încheia a douăzeci şi una zi a războiului, Pământul s-a predat.

***

Negocierile privind condiţiile păcii s-au desfăşurat între Lumile Exterioare. Pământul nu participa decât în calitate de semnatar. Condiţiile păcii au fost neobişnuite, poate chiar unice, şi, sub forţa unei umilinţe fără precedent, toate hoardele pământene au părut copleşite, închizându-se într-o tăcere ce provenea dintr-o furie şi o ruşine ce nu puteau fi exprimate prin cuvinte.

Poate cel mai bun comentariu asupra condiţiilor amintite a fost realizat de televiziunea auroreană, la două zile după anunţarea lor. Iată un extras:

„... Pe Pământ, nu există absolut nimic de care noi, locuitorii Lumilor Exterioare, să avem nevoie sau pe care să-l dorim. Ceea ce a fost cândva valoros, a părăsit Pământul cu secole în urmă – strămoşii noştri. Ei ne-au spus copiii Pământului-Mamă, dar acest lucru nu este adevărat, deoarece suntem descendenţii unui Pământ-Mamă care nu mai există, o Mamă pe care am luat-o cu noi. Pământul de astăzi ne este, în cel mai fericit caz, un văr îndepărtat. Atât!

Le dorim resursele? Nu le ajung nici lor. Le putem utiliza industria sau ştiinţa? Acestea sunt aproape moarte, fără ajutorul nostru. Le putem întrebuinţa forţa de muncă? Zece pământeni nu valorează cât un singur robot. Dorim măcar gloria nesigură de a-i stăpâni? Nu există o asemenea glorie. Ca indivizi inferiori, neajutoraţi şi incompetenţi, ei n-ar reprezenta decât o frână. Ne-ar consuma alimentele, munca şi capacităţile administrative.

Prin urmare, ei nu ne pot oferi nimic decât spaţiul pe care-l ocupă în gândurile noastre. Nu ne pot elibera de nimic altceva decât de propriile lor fiinţe. Nu ne pot aduce nici un beneficiu decât cel al absenţei lor. Din acest motiv, condiţiile păcii au fost formulate aşa cum le-aţi aflat. Noi nu le dorim răul, prin urmare îi lăsăm să aibă propriul sistem planetar. Să trăiască acolo în pace. Să-şi modeleze destinul aşa cum doresc, iar noi nu-i vom deranja câtuşi de puţin cu prezenţa noastră. La rândul nostru, însă, dorim pace. La rândul nostru, ne vom călăuzi viitorul după cum voim. Deci nu dorim prezenţa tor. Din acest considerent, o flotă a Lumilor Exterioare va patrula la graniţele sistemului lor şi baze ale Lumilor Exterioare vor fi stabilite pe asteroizii lor exteriori, ca să avem siguranţa că ei nu vor pătrunde în teritoriul nostru.

Nu va mai exista comerţ, reiaţii diplomatice, călătorii sau comunicaţii reciproce. Toate sunt anulate, desfiinţate, sigilate. Aici avem de-a face cu un nou univers, o a doua creaţie a Omului, un Om superior…

Suntem întrebaţi: Ce se va întâmpla cu Pământul? Răspundem: Este problema pământenilor. Creşterea populaţiei poate fi controlată. Resursele pot fi exploatate eficient. Sistemele economice pot fi revizuite. Ştim toate astea, pentru că le-am făcut şi noi. Dacă pământenii nu sunt în stare să treacă la fapte, atunci nu le rămâne decât s-o ia pe urma dinozaurilor şi să facă loc altora.

Să facă loc, nu să solicite mereu loc!”

***

În felul acesta, o cortină impenetrabilă coborâse lent, izolând Sistemul Solar. Stelele de pe cerul Pământului redeveniseră simple astre, aşa cum fuseseră în zilele de mult apuse, înainte ca prima navă să fi reuşit să depăşească viteza luminii.

Guvernul care trecuse prin război şi pace demisionase, dar practic nu avusese cine să-i ia locul. Legislatura îl desemnase pe Luiz Moreno – ex-ambasador pe Aurora, ex-ministru fără portofoliu – ca preşedinte interimar, iar pământenii fuseseră prea zguduiţi ca să-şi exprime acordul sau dezaprobarea. Existase doar o stare generală de uşurare provocată de faptul că se găsise cineva care acceptase să preia sarcina călăuzirii unei planete întemniţate.

Foarte puţini îşi dăduseră seama cât de bine fusese plănuit acest final, ori de câte calcule atente avusese nevoie Moreno pentru a ajunge în scaunul prezidenţial.

***

De pe ecranul TV, Ernest Keilin vorbi fără speranţe:

— Acum am rămas singuri. Pentru noi, nu mai există universul şi nici trecutul – doar Pământul şi viitorul.

În aceeaşi seară, el primi o înştiinţare din partea lui Moreno şi plecă spre capitală înainte de a răsări zorile.

***

Prezenţa lui Moreno părea nepotrivită în rigida reşedinţă prezidenţială. Omuleţul suferea din nou de guturai şi vorbea pe nas.

Keilin îl privi cu o teribilă ostilitate – o ură aproape arzătoare – simţind totodată că degetele sale începeau să tresară, schiţând gesturile unei sugrumări. Poate că n-ar fi trebuit să vină... Ei bine, ce mai conta – ordinele fuseseră clare. Dacă nu s-ar fi prezentat, ar fi fost adus cu forţa.

Noul preşedinte îl scrută atent.

— Va trebui să-ţi modifici atitudinea vizavi de mine, Keilin. Ştiu că mă consideri unul dintre Groparii Pământului – parcă expresia asta ai folosit-o aseară, nu? – dar trebuie să mă asculţi cu atenţie. Ţinând cont de actuala ta stare de mânie, pe care ţi-o reprimi cu greu, mă îndoiesc că eşti foarte atent.

— Voi asculta ceea ce aveţi de spus, domnule preşedinte.

— Ei bine, cel puţin politeţea exterioară există. Asta-mi dă speranţe. Sau crezi că înregistrez convorbirea noastră?

Keilin înălţă din sprâncene.

— Nu o fac, continuă Moreno. Suntem singuri. *Trebuie* să fim singuri, altfel cum ţi-aş putea spune fără teamă că se pune la cale alegerea ta ca preşedinte, conform noii constituţii care este în curs de elaborare? Ce s-a întâmplat? – Rânji în faţa expresiei de consternare ce apăruse pe

chipul reporterului. – Aha, nu crezi! Oricum, nu poţi interveni cu nimic! Şi, în mai puţin de o oră, vei înţelege.

— Eu – preşedinte? croncăni Keilin cu glas răguşit, apoi adăugă, folosind un ton mai ferm: Eşti nebun!

— Nu. Nu eu sunt nebun. Nebuni sunt cei de sus. Cei de pe Lumile Exterioare.

Pe neaşteptate, o forţă colosală se reflectă în ochii, faţa şi vocea lui Moreno, punând în umbră tradiţionala lui poză de omuleţ cu mutrişoară de maimuţă, veşnic răcit. Nu-i mai remarcai fruntea teşită şi încreţită. Uitai de chelie şi de hainele lălâi. Îi zăreai numai privirea luminoasă, scânteietoare şi-i auzeai glasul pătrunzător.

Keilin pipăi pe bâjbâite înapoia sa, căutând un scaun, în vreme ce preşedintele se apropie, vorbind tot mai convingător:

— Da, încuviinţă el. Cei dintre stele. Cei aidoma zeilor. Măreţii supermeni. Rasa conducătoare – chipeşi şi puternici. Ei sunt nebunii. Dar asta o ştim numai noi, pământenii. Ai auzit de Proiectul Pacific… Ştiu asta, pentru că i-ai spus lui Cellioni că-i o simplă cacealma. Nu-i deloc adevărat. Şi nu-i aproape deloc un secret. Mai exact, singurul lui secret a fost că nu s-a tăinuit nimic. Nu eşti lipsit de inteligenţă, Keilin. Nu ai încercat însă niciodată să gândeşti pe îndelete. Erai, totuşi, pe pista cea bună. Intuiai ceva. Ce ai spus atunci când m-ai intervievat în emisiunea ta? Că atitudinea celor de pe Lumile Exterioare faţă de pământeni reprezintă unicul punct slab al stabilităţii lor? Parcă aşa ai formulat ideea. Foarte inspirat – excelent! Aveai deja în minte prima treime a Proiectului Pacific şi nu era câtuşi de puţin un secret, nu?

Încearcă numai să te gândeşti: care este atitudinea auroreanului obişnuit faţă de pământeanul obişnuit? Una de superioritate? Probabil că ăsta-i primul gând. Spune-mi însă, dacă el se simte cu adevărat superior, *realmente*

superior, de ce ar mai fi nevoie să atragă atenţia asupra acestui fapt? Ce fel de superioritate este cea care trebuie permanent susţinută prin repetarea constantă a unor expresii de felul „troglodiţi”, „suboameni”, „animale pământene” şi altele? Asta nu pare a fi siguranţa intimă şi calmă a superiorităţii. Tu te apuci să foloseşti în exces epitete la adresa viermilor? Nu, aici este vorba de altceva. Să abordăm problema dintr-un unghi puţin diferit. De ce turiştii de pe Lumile Exterioare stau în hoteluri speciale, călătoresc în vehicule etanşe şi au reguli rigide, chiar dacă nescrise, ce opresc socializarea? Se tem de poluare? Ciudat atunci că nu se tem să mănânce produsele noastre, să ne bea vinurile şi să ne fumeze tutunul. Vezi tu, pe Lumile Exterioare nu există psihiatri. Supermenii sunt, aşa susţin chiar ei, perfect adaptaţi. Dar aici, pe Pământ, vorba proverbului, psihiatrii sunt mai numeroşi decât instalatorii şi au foarte multă experienţă. Aşadar, noi cunoaştem adevărul despre acest complex de superioritate, noi ne dăm seama că nu-i altceva decât o reacţie împotriva unui sentiment copleşitor de *vinovăţie*. Nu crezi că poate fi adevărat? Clatini din cap ca şi cum n-ai fi de acord. Nu înţelegi că un pumn de oameni care stăpânesc o galaxie, în vreme ce miliarde de fiinţe de-o seamă cu ei suferă din cauza lipsei spaţiului vital, *trebuie* să simtă o vinovăţie subconştientă? Şi deoarece ei nu doresc să împartă prada, nu pricepi că unicul fel prin care se pot justifica este încercând să se convingă că, la urma urmelor, pământenii sunt inferiori, că ei nu merită Galaxia, că acolo a fost creată o nouă rasă de oameni, iar că noi, cei de aici, nu suntem decât rămăşiţele bolnave ale unei rase străvechi, care trebuie să dispară precum dinozaurii, conform inexorabilelor legi ale naturii? Ah, dacă ar fi fost capabili să recunoască asta, atunci n-ar mai fi simţit vinovăţie, ci numai superioritate! Atâta doar că nu merge, nu merge

niciodată. O asemenea atitudine necesită permanentă susţinere, permanentă repetiţie, permanentă întărire. Şi cu toate acestea, nu convinge cu adevărat. Cel mai bine ar fi fost dacă ar fi putut pretinde că Pământul şi locuitorii lui pur şi simplu nu există. Aşadar, când vizitaţi Pământul, evitaţi-i pe pământeni, altfel s-ar putea să vă simţiţi stânjeniţi văzând că nu sunt chiar atât de inferiori. Uneori, pot arăta jalnic, dar nimic mai mult. Ba mai rău, pot părea inteligenţi – aşa cum a fost cazul meu, pe Aurora. Din când în când însă, apărea un locuitor al Lumilor Exterioare de felul lui Moreanu, care identifica vinovăţia şi nu se temea s-o definească cu glas tare. El se referea la datoria pe care o aveau Lumile Exterioare faţă de Pământ… şi de aceea era periculos pentru noi. Pentru că, dacă alţii îl ascultau şi ne ofereau ajutor, sentimentul de vinovăţie le putea dispărea din minte, şi asta fără nici un ajutor consistent din partea Pământului. De aceea, Moreanu a fost îndepărtat prin conspiraţiile noastre, lăsând drum liber celor rigizi, care refuzau să admită vinovăţia şi a căror reacţie putea aşadar fi prezisă şi manipulată. Expediază-le, de pildă, acestor indivizi un mesaj arogant şi în mod automat ei vor replica printr-un embargo inutil, care ne oferă tocmai pretextul ideal pentru război. Apoi, lasă-te rapid învins şi te trezeşti izolat de către supermenii iritaţi. Nu mai există comunicaţii şi nici contacte. Pur şi simplu, nu mai exişti, ca să-i enervezi. Nu-i simplu? N-a funcţionat perfect?

Keilin izbuti să-şi regăsească glasul, fiindcă Moreno îi oferise un răgaz, tăcând.

— Vreţi să spuneţi că toate acestea au fost plănuite? Aţi provocat în mod *premeditat* războiul, în scopul izolării Pământului de Galaxie? Aţi trimis flota noastră la moarte sigură pentru că doreaţi înfrângerea? Păi atunci sunteţi… un monstru… un…

— Te rog, nu te ambala! se încruntă Moreno. Nu-i chiar

atât de simplu pe cât crezi şi nu sunt un monstru. Crezi că războiul putea fi pur şi simplu… provocat? Trebuia pregătit cu grijă şi călăuzit spre finalul corect. Dacă noi am fi făcut prima mişcare, dacă noi am fi fost agresorul, dacă ei ar fi putut să arunce vina asupra noastră, indiferent din care motiv, atunci cei de pe Lumile Exterioare ar fi ocupat Pământul şi ne-ar fi zdrobit. Nu s-ar mai fi simţit vinovaţi, dacă *noi* am fi comis o crimă împotriva *lor.* De asemenea, ar fi putut să dea vina pe noi dacă ne-am fi angajat într-un război de durată, ori dacă le-am fi cauzat mari pierderi. Dar noi n-am procedat aşa. Ne-am mulţumit să întemniţăm câţiva contrabandişti auroreani, în spiritul legii. Ei au fost siliţi să declanşeze războiul întrucât numai în felul acesta îşi puteau apăra superioritatea, care, la rândul ei, îi proteja de spaimele vinovăţiei. Apoi, ne-am lăsat bătuţi cât mai repede. De-abia dacă au murit câţiva auroreani. Vinovăţia a sporit şi a rezultat exact tratatul de pace prezis de psihiatrii noştri. Cât despre trimiterea oamenilor la moarte, presupun că este un lucru firesc în toate războaiele – ba mai mult chiar, o necesitate. A fost necesar să luptăm în război şi în mod evident au existat pierderi.

— Dar de ce? îl întrerupse Keilin cu violenţă. De ce? De ce? De ce vi se par fireşti toate aiurelile acestea? Ce am câştigat noi? Ce am putut obţine din prezenta situaţie?

— Să obţinem? întrebi ce am obţinut? Păi, am câştigat universul! Ce ne-a oprit până acum? *Tu* ştii ce anume i-a lipsit Pământului în ultimele secole! Tu însuţi i-ai spus-o, şi încă răspicat, lui Cellioni. Avem nevoie de o societate cu roboţi pozitronici şi de o tehnologie bazată pe energia nucleară. Avem nevoie de hidroponice şi de controlul natalităţii. Poţi să-mi spui ce anume ne-a împiedicat să promovăm toate astea? Numai prejudecăţile de secole, care afirmau că roboţii sunt periculoşi fiindcă îi lipsesc pe oameni de slujbe, că supravegherea natalităţii reprezintă

uciderea pruncilor nenăscuţi şi multe altele. În plus – ceea ce reprezenta un rău şi mai mare – exista întotdeauna supapa de siguranţă a emigrării, fie reală, fie sperată. Dar acum nu mai putem emigra. Suntem *întemniţaţi* aici. Şi, culmea ironiei, am fost înfrânţi în mod umilitor de o mână de oameni aflaţi printre stele şi ni s-a impus un tratat de pace înjositor. Ce pământean n-ar spumega de furie în subconştient, nutrind gânduri de răzbunare? Adesea, instinctul de conservare s-a văzut nevoit să se plece în faţa dorinţei copleşitoare de a-ţi face dreptate. Iar aceasta este a doua treime a Proiectului Pacific – identificarea motivului răzbunării. Foarte simplul Ai să mă întrebi însă, de unde putem şti că lucrurile stau într-adevăr aşa? Păi, s-a demonstrat de zeci de ori în decursul istoriei. Înfrânge o naţiune fără s-o zdrobeşti definitiv şi, peste o generaţie, sau două, sau trei va fi mai puternică decât înainte. De ce? Fiindcă în acel răstimp, pentru răzbunare s-au făcut sacrificii care nu s-ar fi făcut pentru simple cuceriri. Aminteşte-ţi că Roma a învins Cartagina cu destulă uşurinţă prima dată, dar a fost cât pe ce să fie înfrântă a doua oară. De fiecare dată când Napoleon a învins coaliţia europeană, el a pus bazele unei rezistenţe sporite, până ce el însuşi a fost strivit a opta oară. Wilhelm din străvechea Germanie a fost învins în patru ani, dar pentru oprirea succesorului său, Hitler, au fost necesari şase ani mult mai periculoşi. Până acum, Pământul şi-a modificat modul de viaţă numai pentru a obţine un confort şi o fericire superioare. În general, asemenea aspecte lipsite de importanţă puteau să mai aştepte. Acum însă, trebuie să se schimbe pentru a se răzbuna, iar acest lucru implică o mobilizare rapidă. S-a terminat cu eternele amânări! Cât despre mine, doresc schimbarea respectivă doar pentru binele lumii noastre. Atât doar că… nu sunt un individ făcut să conducă. Sunt pătat de eşecurile trecutului şi voi rămâne aşa multă

vreme, chiar şi după ce mă voi fi preschimbat în ţărână. Pământul o ştie. Însă tu… *tu* şi alţii asemenea ţie v-aţi luptat dintotdeauna pentru modernizare. Tu vei prelua conducerea. S-ar putea să dureze o sută de ani. Poate că abia nepoţii unora care nici nu s-au născut încă vor fi primii care vor vedea capătul drumului. Tu, însă, vei asista la începuturi. Spune-mi, ce părere ai?

Keilin căuta să desluşească visul acela. I se părea că-l distinge într-o depărtare ceţoasă – un nou şi renăscut Pământ. Totuşi, modificarea atitudinii era prea extremă. Pur şi simplu, nu se putea realiza deocamdată.

— Presupunând că aveţi dreptate, ce vă face să credeţi că Lumile Exterioare vor permite o astfel de transformare? întrebă el şovăielnic. Sunt sigur că ele ne vor supraveghea şi vor detecta o sporire a pericolului, moment în care vor interveni pentru a-l stopa. Puteţi nega asta?

Moreno îşi lăsă capul pe spate şi hohoti cu poftă.

— Ai uitat de ultima treime a Proiectului Pacific, chicoti el, ultima parte, subtilă şi ironică… Cei de pe Lumile Exterioare îi denumesc pe pământeni rămăşiţele subumane ale unei rase măreţe, dar *noi* suntem locuitorii *Pământului. Î*ţi dai seama ce înseamnă asta? Trăim pe o planetă pe care, vreme de un miliard de ani, viaţa-viaţa care a culminat prin Omenire – s-a adaptat. Nu există nici o fracţiune din Om, nici o părticică a minţii sale care să nu aibă drept cauză o minusculă faţetă a alcătuirii fizice a Pământului, sau a alcătuirii biologice a celorlalte forme de viaţă ale Pământului, ori ale alcătuirii sociologice a societăţii înconjurătoare. Nici o altă planetă nu poate înlocui Pământul, *în actuala formă a Omului.* Cei de pe Lumile Exterioare există sub forma care există doar fiindcă părţi ale Pământului au fost transplantate. Ei au dus pe planetele lor sol, plante, animale, oameni. Continuă să se înconjoare de o geologie artificială, dar de origine terestră, ce conţine

– de exemplu – cantităţile infime de cobalt, zinc şi cupru pe care trebuie să le deţină chimia organismului uman. Se înconjoară de bacterii şi de alge de origine terestră, care au capacitatea de a utiliza acele cantităţi infime în mod corespunzător. Iar această situaţie este menţinută prin continuarea importurilor – produse de lux, cum le denumesc – de pe Pământ. Dar pe Lumile Exterioare, chiar dacă solul terestru acoperea complet planetele, nimeni nu poate opri căderea ploilor, ori curgerea râurilor, aşa încât există o inevitabilă, deşi lentă, contopire cu solul nativ, o contaminare inevitabilă a bacteriilor din solul terestru cu bacteriile băştinaşe şi, oricum, o expunere la o atmosferă diferită şi la radiaţii solare de un tip diferit. Bacteriile terestre dispar sau se modifică. Prin urmare, se modifică mai întâi flora, apoi fauna. Atenţie, nu vorbesc de modificări masive. Flora nu va deveni otrăvitoare sau lipsită de calităţi nutritive într-o zi, într-un an sau într-un deceniu. Deja, locuitorii Lumilor Exterioare pot detecta dispariţia sau transformarea cantităţilor infinitezimale de elemente care sunt responsabile pentru lucrul acela dificil de definit – „gustul”. S-a ajuns de acum în faza respectivă. Şi procesul va continua. Ştii, de pildă, că, pe Aurora, aproape jumătate din bacteriile locale au protoplasma bazată pe chimia fluorocarburilor, nu pe cea a carbonului? îţi poţi imagina cât de străin este un asemenea mediu de viaţă? Ei bine, de douăzeci de ani, bacteriologii şi fiziologii Pământului studiază diferite forme de viaţă de pe Lumile Exterioare – singura parte a Proiectului Pacific care a fost cu adevărat secretă – şi au ajuns la concluzia că viaţa terestră transplantată acolo începe deja să prezinte anumite modificări la nivel subcelular. *Chiar şi în rândul oamenilor.*

Aici se manifestă acea ironie a soartei de care am amintit. Prin rasismul lor rigid şi prin politica genetică inflexibilă pe care o promovează, locuitorii Lumilor

Exterioare elimină constant din rândurile lor orice copil care dovedeşte semne de adaptare la planetele lor în vreun fel ce diferă de cel standard. Ei menţin – *trebuie* să menţină, ca rezultat al propriei lor gândiri – un criteriu artificial al omului „sănătos”, care se bazează pe chimia terestră, nu pe a lor. Acum însă, când legăturile cu Pământul au fost retezate, acum când la ei nu va mai ajunge nici măcar o picătură de sol şi de viaţă terestră, schimbările se vor acumula. Vor apărea boli, mortalitatea va creşte, anomaliile copiilor se vor înmulţi…

— Şi apoi? întrebă Keilin, brusc interesat.

— Apoi? Ei sunt experţi în ştiinţele fizice… au lăsat pe seama noastră ştiinţele inferioare, precum biologia. De asemenea, ei nu pot abandona senzaţia de superioritate şi standardul lor arbitrar de perfecţiune umană. Vor detecta modificările abia când va fi prea târziu să le preîntâmpine. Nu toate mutaţiile sunt evidente; în acelaşi timp, se va manifesta o reacţie crescândă împotriva legilor din societăţile mai rigide ale Lumilor Exterioare. Va urma un secol de transformări fizice şi sociale care îi vor împiedica să se amestece în treburile noastre. În schimb, noi vom avea la dispoziţie un secol pentru reconstrucţie şi revitalizare, iar la sfârşitul [ui ne vom confrunta cu o Galaxie care va fi ori muribundă, ori schimbată, în primul caz, vom clădi un al doilea Imperiu Terestru, cu mai multă înţelepciune şi mai multă ştiinţă decât am făcut-o prima dată: unul bazat pe un Pământ puternic şi modern. În al doilea caz, vom veni în contact cu zece, douăzeci, poate chiar cincizeci de Lumi Exterioare, fiecare locuită de o varietate uşor diferită a Omului. Cincizeci de specii umanoide care nu vor mai fi unite împotriva noastră. Fiecare va fi tot mai adaptată propriei planete, având totodată suficientă tendinţă spre atavism pentru a iubi Pământul, pentru a-l considera drept marea şi unica Mamă.

Iar rasismul va fi dispărut, întrucât atunci varietatea, nu uniformitatea, va reprezenta principala trăsătură a Omenirii. Fiecare tip de Om va locui o lume proprie, imposibil de substituit, pe care n-ar putea vieţui alt tip. Apoi, noi planete vor putea fi colonizate, ducând la apariţia unor noi varietăţi ale Omului, până ce, din acest uriaş amestec, Pământul-Mamă va da naştere unui Imperiu nu doar Terestru, ci *Galactic.*

— Întrevedeţi toate acestea cu multă siguranţă, comentă Keilin fascinat.

— Nimic nu este *cu adevărat* sigur, dar cele mai luminate minţi ale Pământului sunt de acord cu această perspectivă. Pe drum, se pot ivi obstacole neprevăzute, dar depăşirea lor va fi misiunea stră-stră-nepoţilor noştri. Din misiunea *noastră*, o etapă s-a încheiat deja cu succes şi o alta începe. Vino alături de noi, Keilin!

Încetişor, reporterul începu să recunoască în sinea lui că, la urma urmelor, Moreno nu era un monstru…

SFÂRŞIT

În acest punct, trebuie să mă opresc, întrucât numeroasele schimbări intervenite au încheiat prima etapă a carierei mele de scriitor.

De data aceasta, îl părăsisem pentru totdeauna pe Campbell. Desigur, l-am mai întâlnit ocazional şi am corespondat, totuşi vizitele mele săptămânale n-aveau să se mai repete nicicând. E drept, am mai scris pentru el şi am continuat să public în *Astounding*; între timp însă, apăruseră reviste noi, dintre care cele mai importante au fost *The Magazine of Fantasy and Science Fiction*, în 1949, şi *Galaxy Science Fiction*, în 1950. Piaţa de desfacere a sporit, iar tarifele au crescut, ajungând la trei, ba chiar la patru cenţi cuvântul.

Publicarea primului meu roman, *O piatră pe cer*; pe 19 ianuarie 1950, a conferit o nouă dimensiune autoaprecierii mele, prestigiului meu în domeniu şi câştigurilor mele. Au urmat alte cărţi – atât romane noi, cât şi antologii cuprinzând povestiri mai vechi.

Slujba de la Facultatea de Medicină a Universităţii Boston m-a împins spre scrierea de non-ficţiune. Prima tentativă a fost un manual pentru studenţii medicinişti, intitulat *Biochimia şi metabolismul uman,* pe care l-am început în 1950, în colaborare cu profesorii Walker şi Boyd. Lucrarea respectivă a cunoscut trei ediţii şi, cu toate că a reprezentat mai degrabă un eşec, mi-a permis să descopăr că scrierea de non-ficţiune îmi plăcea cel puţin la fel de mult precum cea de ficţiune şi m-a ajutat să încep o nouă etapă a carierei mele de scriitor.

***

Având în vedere toate aceste evenimente, nu este de mirare că veniturile mele de pe urma scrisului au început să crească rapid, aproape imediat ce am ajuns în Boston. În

1952, câştigam mult mai mult ca scriitor decât ca universitar şi diferenţa a continuat să sporească – în favoarea scrisului – cu fiecare an. Prin 1957, am ajuns la concluzia (oarecum surprinzătoare pentru mine) că fusesem tot timpul scriitor şi nimic altceva.

Pe 1 iulie 1958, am renunţat la salariu şi la îndatoririle din cadrul catedrei, dar, cu acceptul facultăţii, mi-am păstrat titlul universitar care, pe atunci, era de asistent de biochimie. Il păstrez şi azi. Ocazional, susţin câte o conferinţă la facultate, atunci când sunt solicitat, dar ţin conferinţe şi în alte părţi (în schimbul unui onorariu). În rest, am devenit scriitor profesionist.

Acum, pentru mine, scrisul este o îndeletnicire uşoară şi din ce în ce mai plăcută. Îi dedic aproximativ şaptezeci de ore pe săptămână, incluzând aici şi corvezile de corectură a şpalturilor, indexare, documentare şi altele. În medie, public şapte-opt cărţi pe an, iar cea de faţă, *Perioada Campbell,* poartă numărul 125.

Trebuie să admit, totuşi, că din 1949 n-am mai cunoscut palpitanta aventură a acelor primi unsprezece ani ai „Perioadei Campbell”, când scriam numai în timpul liber, când fiecare text pe care-l predam aducea cu sine un suspans insuportabil, când fiecare refuz determina jale şi fiecare acceptare extaz, iar un cec de cincizeci de dolari echivala în ochii mei cu averile lui Cresus.

***

Apoi, pe 11 iulie 1971, John Campbell, la vârsta deloc înaintată de şaizeci şi unu de ani, a murit în timp ce se uita la televizor, la ora şapte şi jumătate seara, liniştit şi fără chinuri.

Nu ştiu ce cale aş putea alege pentru a exprima cât de mult a însemnat el pentru mine şi cât de multe a făcut

pentru mine… Scriind această carte care evocă, încă o dată, acele zile de demult, n-am făcut altceva decât să-i aduc un pios omagiu.

Cele şaizeci de povestiri scrise în perioada 1939–1950

POVESTIREA	REVISTA ÎN CARE A APĂRUT	VOLUMUL ÎN CARE A FOST ANTOLOGATĂ*
1. Tirbuşonul cosmic (26 pag.)	—	—
2. Pericolul calistan (19 pag.)	*Astonishing Stories,* aprilie 1940	*Perioada Campbell*
3. Naufragiaţi lângă Vesta (19 pag.)	*Amazing Stories,* martie 1939	*Asimov's Mysteries*
4. Această planetă nebună (9 pag.)	—	—
5. În jurul soarelui (14 pag.)	*Future Fiction,* martie 1940	*Perioada Campbell*
6. Arma (11 pag.)	—	—
7. Cărările destinului (17 pag.)	—	—
8. Gloria Cnossos-ului (17 pag.)	—	—
9. Magnifica descoperire (14 pag.)	*Future Fiction,* iulie 1940	*Perioada Campbell*
10. Tendinţe (20 pag.)	*Astounding Science Fiction,* iulie 1939	*Perioada Campbell*
11. O armă prea teribilă (19 pag.)	*Amazing Stories,* mai 1939	*Perioada Campbell*
12. Declinul si prăbuşirea (17 pag.)	—	—
13. Păzitorul flăcării (45 pag.)	*Planet Stories,* Trim. I 1942	*Perioada Campbell*

14. Robbie (Un ciudat tovarăş de joacă) (19 pag.)	*Super Science Stories,* septembrie 1940	*Eu, robotul*
15. Metişii (26 pag.)	*Astonishing Stories,* februarie 1940	*Perioada Campbell*
16. Simţul tăinuit (14 pag.)	*Cosmic Stories,* martie 1941	*Perioada Campbell*
17. Viaţă prenatală (17 pag.)	—	—
18. Fraţii (17 pag.)	—	—
19. Homo Sol (20 pag.)	*Astounding Science Fiction,* septembrie 1940	*Perioada Campbell*
20. Metişii pe Venus (28 pag.)	*Astonishing Stories,* decembrie 1940	*Perioada Campbell*
21. Imaginarul (20 pag.)	Super Science Stories, noiembrie 1942	*Perioada Campbell*
22. Stejarul (17 pag.)	—	—
23. Ereditate (30 pag.)	*Astonishing Stories,* aprilie 1941	*Perioada Campbell*
24. Istorie (14 pag.)	*Super Science Stories,* martie 1941	*Perioada Campbell*
25. Raţionament (20 pag.)	*Astounding Science Fiction,* aprilie 1941	*Eu, robotul*
26. Crăciun pe	*Startling Stories,*	*Perioada Campbell*

Ganymede (17 pag.)	ianuarie 1942	
27. Omuleţul din metrou (11 pag.)	***Fantasy Book,*** volumul 1, numărul 6	*Perioada Campbell*
28. Mincinosul (20 pag.)	*Astounding Science Fiction,* mai 1941	*Eu, robotul*
29. Măşti (4 pag.)	—	—
30. Iniţierea (14 pag.)	*Thrilling Wonder Stories,* octombrie 1942	*Perioada Campbell*
31. Superneutronul (14 pag.)	*Astonishing Stories,* septembrie 1941	*Perioada Campbell*
32. Căderea nopţii (38 pag.)	*Astounding Science Fiction,* septembrie 1941	*Nightfall and Other Stories*
33. Nimic nu este definitiv (20 pag.)	*Astounding Science Fiction,* octombrie 1941	*Perioada Campbell*
34. Drepturi nescrise (21 pag.)	***Weird Tales,*** septembrie 1950	*Perioada Campbell*
35. Robotul AL-76 o ia razna (14 pag.)	*Amazing Stories,* februarie 1942	*Povestiri cu roboţi*
36. Fundaţia (36 pag.)	*Astounding Science Fiction,* mai 1942	*Fundaţia*
37. Fuga în cerc (20 pag.)	*Astounding Science Fiction,* martie 1942	*Eu, robotul*
38. Căpăstrul şi şaua (52 pag.)	*Astounding Science Fiction,* iunie 1942	*Fundaţia*

39. Jocul cel mare (3 pag.)	—	—
40. Prima lege (3 pag.)	*Fantastic Universe,* octombrie 1956	*Povestiri cu roboţi*
41. Pisicuţa temporală (3 pag.)	*Astounding Science Fiction,* aprilie 1942	*Perioada Campbell*
42. Victorie involuntară (20 pag.)	*Super Science Stories,* august 1942	*Povestiri cu roboţi*
43. Autor! autor! (34 pag.)	—	*Perioada Campbell*
44. Condamnare la moarte (20 pag.)	*Astounding Science Fiction,* noiembrie 1943	*Perioada Campbell*
45. întâi să prindem iepurele (20 pag.)	*Astounding Science Fiction,* februarie 1944	*Eu, robotul*
46. Cel mare şi cel mic (64 pag.)	*Astounding Science Fiction,* august 1944	*Fundaţia*
47. Icul (17 pag.)	*Astounding Science Fiction,* octombrie 1944	*Fundaţia*
48. Mâna moartă (71 pag.)	*Astounding Science Fiction,* aprilie 1945	*Fundaţia şi Imperiul*
49. Fundătura (24 pag.)	*Astounding Science Fiction,* martie 1945	*Perioada Campbell*
50. Evadare (Evadarea paradoxală) (20 pag.)	*Astounding Science Fiction,* august 1945	*Eu, robotul*
51. Catârul (143	***Astounding***	*Fundaţia şi*

pag.)	***Science Fiction***, noiembrie 1945, decembrie 1945	*Imperiul*
52. Evidenţa (20 pag.)	*Astounding Science Fiction,* septembrie 1946	*Eu, robotul*
53. S-a pierdut un robot (29 pag.)	*Astounding Science Fiction,* martie 1947	*Eu, robotul*
54. Acum o vezi... (71 pag.)	*Astounding Science Fiction,* ianuarie 1948	*A doua Fundaţie*
55. Nici o legătură (20 pag.)	*Astounding Science Fiction,* iunie 1948	*Perioada Campbell*
56. Proprietăţile endo- cronice aie tiotimolinei resublimate (9 pag.)	*Astounding Science Fiction,* martie 1948	*Perioada Campbell*
57. Îmbătrâneşte alături de mine (O piatră pe cer) (200 pag.)	—	*O piatră pe cer*
58. Cursa reginei roşii (20 pag.)	*Astounding Science Fiction,* ianuarie 1949	*Perioada Campbell*
59. Pământul-mamă (43 pag.)	*Astounding Science Fiction,* mai 1949	*Perioada Campbell*
60.... Acum n-o mai vezi (143 pag.)	***Astounding Science Fiction***, noiembrie 1949, decembrie 1949, ianuarie 1950	*A doua Fundaţie*

* Dintre volumele cu titlul în limba română, la Editura Teora au apărut: *Eu, robotul* (1994), *Povestiri cu roboţi* (1995) şi *O piatră pe cer* (1994).

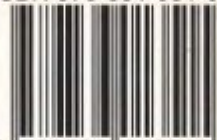
Mulți consideră că esența science fiction-ului modern se poate găsi în lucrările lui Isaac Asimov, iar această antologie de douăzeci și una de povestiri îi confirmă imaginația inepuizabilă și stilul irezistibil.

„Deși am scris peste o sută douăzeci de cărți despre aproape toate subiectele posibile, de la astronomie până la Shakespeare și de la matematică la satiră, probabil că lumea mă cunoaște cel mai bine ca autor de science fiction.
Am început ca scriitor de science fiction- în primii unsprezece ani ai carierei mele literare n-am scris nimic altceva decât texte science fiction, exclusiv pentru revistele de profil...“

Isaac Asimov

Antologia este dedicată lui John W. Campbell, redactor-șef al bine cunoscutei reviste Astounding Science Fiction, care l-a consacrat pe Isaac Asimov.

ISBN 973-601-351-0

Editura Teora
Lei 35 000